ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CHALKER Jack L_Chalker Jack L - Vládci diamantu 02 - Kerberos - Vlk ve stádu.pdb

PDB Name: zdroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jack L. Chalker

Kerberos - Vlk ve stádu

Druhá kniha Vládců Diamantu

Název originálu:
CERBERUS: A WOLF IN THE FOLD Poprvé vyšlo roku 1982
v nakladatelství Ballantine Books v New Yorku.

Prolog
Nový začátek

V dokonale strukturované a uspořádané společnosti civilizovaných světů se nepředpokládalo, že by se ještě lidé mohli něčeho bát; snad to dokonce zakazoval nějaký zákon. Evidentně už nebylo čeho se bát. A člověku, který si ve společnosti tohoto typu byl vědom skutečné pošetilosti takového sebeuspokojení, mohlo projít prakticky všechno.

Lázeňská planeta Tonowah byla standardním světem ve standardizované společnosti. Pláže zlatého písku omývané teplou perlivou vodou a kus dál od oceánu řada výškových luxusních hotelů, obklopených exotickou tropickou flórou a obsahujících všechny rekreační vymoženosti, jaké si kdo mohl přát - od tradičního plavání, rybaření, hazardních her, tance a podobných zábav až po ty nejexotičtější stroje, vymyšlené v mechanizované společnosti pro poskytování tělesné rozkoše. V Konfederaci, kde byly všechny základní manuální úkony plně komputerizovány a kde lidé vykonávali své povolání jen proto, že jejich vládci limitovali svoje absolutní technologické možnosti tak, aby svým podřízeným dali něco na práci, byl zábavní průmysl velkým byznysem.

Genetické a sociální inženýrství už samozřejmě dosáhlo naprosto vrcholné úrovně. Lidé nevypadali všichni stejně. Experimenty prokázaly, že naprostá uniformita vyvolává v identicky vyhlížejících lidech ztrátu sebeúcty a nutí je vyhledávat ty nejbizarnější metody, kterými by nějak ukázali svoji originalitu. Odchylky se ovšem udržovaly ve stanovených mezích. Z tělesného hlediska byli všichni lidé nádherní, muži jednotně štíhlí, elegantní, svalnatí a pohlední, ženy s fantastickými postavami a překrásnými rysy. Příslušníci obou pohlaví měli obvykle stejnou výšku, něco kolem sto osmdesáti centimetrů, a standardní do bronzova opálenou pleť. Někdejší rasové a etnické znaky se smísily v jednotný průměr bez jakýchkoli extrémů. Jejich rodinou byl Stát, ona všemocná Konfederace, která ovládala nějakých sedm tisíc šest set dvaačtyřicet světů, rozložených po více než jedné třetině galaxie, tvořené Mléčnou dráhou; světy samotné byly také terranizovány, aby se co možná nejvíc podobaly jeden druhému. Lékařská věda dospěla tak daleko, že většinu problémů, které lidstvo sužovaly, bylo možno snadno napravit, odstranit nebo vyléčit. Každý jedinec měl možnost zůstat mladý a krásný až do doby, kdy ve věku blížícím se stu let rychle a bezbolestně zemřel.

Děti byly na civilizovaných světech neznámým jevem. Všechno, co s nimi nějak souviselo, obstarávali technici, kteří udržovali počet obyvatel neustále na stejné úrovni. Děti se rodily v konfederačních laboratořích a vyrůstaly v

konfederačních skupinových rodinách, v nichž byly pečlivě sledovány, vychovávány a kontrolovány, takže přemýšlely tak, jak si Konfederace přála, a chovaly se také tak, jak Konfederace chtěla. Žádoucí sklony mohly být geneticky naprogramovány a každé dítě pak dále vyrůstalo se vším, co bylo nezbytné, aby se mohlo stát tím, koho Konfederace potřebovala - vědcem, technikem, umělcem, hercem nebo třeba vojákem. Všichni lidé si pochopitelně nebyli rovni, k životu na civilizovaných světech však byla potřebná pouze průměrná inteligence a genialitu vyžadovala jen specializovaná povolání. Navíc by se mohlo stát, že příliš inteligentní lidé by se začali nudit nebo pochybovat o hodnotách a způsobu života civilizovaných světů.

Občas se samozřejmě vyskytly i nějaké odchylky, těch však bylo jen málo a objevovaly se jen zřídka; v zásadě byla společnost civilizovaných světů tou nejrovnostářštější společností, v jaké kdy lidstvo žilo. Mimo oficiální strukturu Konfederace byla nalezena místa, kam se takové zjevné anomálie odesílaly. A pro případ těch několika, kteří byli odhaleni příliš pozdě, byla zřízena malá specializovaná skupina takzvaných atentátníků, kteří tato shnilá jablka vyhledávali a potenciální hrozbu eliminovali.

Za civilizovanými světy existovaly i další planety - hraničářské světy, kde dosud nic standardizováno nebylo. Nejlepší konfederační analýzy od samého počátku předpovídaly, že společnost takového typu, která byla zavedena na civilizovaných světech, vyvolá stagnaci, ztrátu tvůrčích schopností a iniciativy, což bude znamenat konec inovací a rozvoje lidské rasy a dříve nebo později povede v důsledku vnitřního rozkladu k její zkáze. Aby se tomu všemu zabránilo, nepatrnému procentu lidstva bylo povoleno pokračovat v rozšiřování vnějších hranic, objevovat a dobývat nové světy a žít v primitivnějších podmínkách. Lidé na hraničářských světech, kteří se dosud starým a osvědčeným způsobem rodili jako následek náhodných genetických kombinací, se jeden od druhého stále ještě velice lišili. Nepodléhali přísné kontrole, protože Konfederace se jim tam venku rozhodně nijak nesnažila usnadnit život. Strádání, deprivace, dravá konkurence a agresivita - to všechno stimulovalo inovace a zároveň bylo pro lidstvo bezpečnostním ventilem. Uvedený systém fungoval už devět století, protože nezbýval nikdo, kdo by se mohl Konfederaci postavit - žádné mimozemské rasy, které by nebylo možno lehce zotročit nebo vyhladit, žádné soupeřící říše, které by člověka a jeho vlastní impérium ohrožovaly.

Až do nynějška.

Až do dne, kdy se objevila noční můra, před jejíž možnou existencí teoretikové varovali. Do dne, kdy se vyskytl nepřítel, který tak dokonale využil egoistického sebeuspokojení Konfederace, že dokázal proniknout prakticky na libovolné její místo.

Bytová architektka Juna Rhae 137 o ničem z toho nevěděla. Byla pouze jedním z mnoha produktů civilizovaných světů, osobou, jejíž pracovní náplní bylo scházet se s občany, kteří chtěli změnit vnější vzhled svého obydlí. S takovými lidmi se potom posadila, prodiskutovala s nimi požadavky na nové prostorové uspořádání bytu, nahrála si je a jejich psychologické profily do svých počítačů a nakonec vypracovala nový a odlišný návrh, který jejím klientům vyhovoval. Jak naznačovalo její jméno, byla k této práci od mládí vedena, a protože Konfederace se nedopouštěla mnoha omylů, měla ji ráda a vůbec si nedovedla představit, že by mohla být něčím jiným. Na lázeňskou planetu Tonowah zajela, aby se alespoň na týden zrekreovala, protože věděla, že potom bude mít nějakou dobu napilno. Čekal na ni nejnáročnější úkol celé její dosavadní kariéry, přeprojektování dětského rodinného střediska na Kuru, které se od výchovy strojních inženýrů přeorientovávalo na výchovu botaniků, jichž měl být podle prognóz konfederačních počítačů přibližně za dvacet let nedostatek. Vnitřní architektonické řešení bylo pro profesně zaměřená rodinná střediska neobyčejně důležité, takže se už na řešení tohoto problému těšila a hřálo ji vědomí, že byla poctěna takovou důvěrou. Na příští dovolenou si ovšem měla pořádně dlouho počkat. Byla si zaplavat ve zlatém tonowahském příboji a teď jen ležela na písku a odpočívala. Když se konečně cítila dostatečně uvolněně a osvěženě, zamířila zpět do svého luxusního apartmá, kde se chtěla osprchovat, dát si něco k jídlu a zamyslet se nad tím, co podnikne večer. Když dorazila do pokoje, v rychlosti se umyla a objednala si telefonicky večeři - rozhodla se, že alespoň dnes večer si dopřeje nějakou opravdovou pochoutku. Zatímco čekala, až jí jídlo přinesou, vyťukávala si různé modely oblečení na případně pojmenované módní konzole, zařízení, které obsahovalo přes tři milióny kompletních oděvních prvků, z nichž bylo možno vytvářet individuálně navržené šaty. Stejně jako většina lidí v rekreačních střediscích se Juna přes den nošením šatů neobtěžovala, na večer však chtěla něco úžasného, lichotivého a přitom neformálního. Při společenských příležitostech byla ráda středem pozornosti a toho se v situaci, kdy všichni vypadali skvěle, dalo dosáhnout pouze oblečením.

Dokončila výběr, jehož hlavní složkou byly přiléhavé večerní šaty z lesklé, smaragdově zelené látky, a navolila příslušný kód; věděla, že během půlhodiny bude oblečení vyrobeno a objeví se v její šatní dodávkové přihrádce.

Zazvonil bzučák u dveří a Juna zavolala: "Dále." Ve dveřích se objevil muž, oblečený kompletně v bílém, který nesl přikrytý zlatý podnos. V rekreačních střediscích dosud jako určitý anachronismus pracoval lidský personál, který měl zdůrazňovat jejich luxusní atmosféru; muži a ženy v sektoru služeb milovali svoji práci a ani za nic by nebyli ochotni dělat něco jiného.

Muž vešel do pokoje, aniž by byť na okamžik pohlédl na její nahou postavu, na chviličku podnos odložil na stůl, pak ho znovu oběma rukama zdvihl a aktivoval malé spínače na obou jeho stranách. Juna zaslechla krátké zabzučení a ze dna podnosu se vysunuly tenké silné podpěry. Muž obratně stiskl tlačítko, jehož existence byla jeho služebním tajemstvím, a podnos se v okamžiku proměnil v centrální prvek elegantního moderního jídelního stolu. Potom zdvihl poklop a Juna zalapala po dechu a usmála se, když spatřila, jaké lahůdky se pod ním skrývají.

Přestože příprava jídel byla do značné míry robotizována, šéfkuchaři patřili k umělcům se špičkovými tvůrčími schopnostmi, kteří neustále vymýšleli nové variace lahůdkových pokrmů, dohlíželi na zpracování určitých jejich částí a dokonce se vlastnoručně účastnili jejich úpravy. Nejlepší hotely a rekreační objekty podávaly opravdové potraviny, ne

syntetické náhražky a nápodoby, běžné pro každodenní život. Juna ochutnala první chod, jakoby očarovaně se usmála a kývnutím naznačila číšníkovi, že všechno je prostě báječné. Odpověděl také úsměvem, uklonil se, pak se otočil a odešel.

Když se po víc než půlhodině vrátil, ležela v bezvědomí na pohovce. Přistoupil k ní, přesvědčil se, v jakém se nachází stavu, zamyšleně pokývl, pak znovu vyšel z pokoje a objevil se s velkým prádelním vozíkem. Zdvihl její bezvládné nahé tělo, uložil je na vozík a přikryl několika kusy ložního prádla. Rozhlédl se po místnosti, spatřil rozsvícenou módní konzolu, přešel k ní a stiskl tlačítko Zrušit; potom zamířil k hlavnímu ovládacímu panelu, na němž zmáčkl tlačítko s nápisem Úklid pokoje, které se rozsvítilo. Uspokojen vytlačil lehce vozík zasunovacími dveřmi a zamířil širokou chodbou ke vchodu pro personál.

Probouzela se jen pomalu a otupěle, bez sebemenšího ponětí, co se jí přihodilo. Poslední, na co si vzpomínala, bylo, že si právě pochutnávala na tom báječném jídle, když se náhle začala cítit neuvěřitelně unaveně a malátně. Napadlo ji, jestli trochu příliš nepřepínala síly, a položila se na okamžik na pohovku, aby se vzpamatovala - a teď, z ničeho nic, byla...

Kde?

Byla to jakási indiferentní plastiková místnost - velice stísněná, osvětlená zářením vycházejícím ze stěn i ze stropu a vybavená pouze malým jednoduchým kavalcem, na kterém ležela. Jedna část stěny se lehce zatetelila a Juna se zvědavě, ale díky své naivitě beze strachu, zadívala na muže, který vešel dovnitř. Oči se jí překvapeně rozšířily při pohledu na jeho zavalitou postavu a primitivní oděv a zejména na jeho dlouhé kudrnaté vlasy a rozježené vousy, obojí prokvetlé šedinami. Bylo jí jasné, že rozhodně nepochází z civilizovaných světů, a byla by ráda věděla, co se to proboha stalo.

Začala se zdvihat z kavalce, muž jí však gestem naznačil, aby zůstala ležet. "Jen se uvolněte," vybídl ji hlasem tichým a drsným, přitom však jaksi klinicky nezúčastněným, podobným hlasu lékaře. "Jste bytová architektka Juna Rhae 137, nemám pravdu?"

Přikývla a její zvědavost dál stoupla.

Muž také kývl, spíš sám pro sebe než jejím směrem. "V pořádku, v tom případě jste ta pravá."

"Ta pravá k čemu?" vyjela na něj a cítila se už mnohem líp. "Kdo jste? A kde jsem se to ocitla?"

"Jmenuji se Hurl Bogen, i když to vám samozřejmě nic neříká. A pokud chcete vědět, kde jste se ocitla, jste na kosmické stanici na Wardenově diamantu."

Posadila se a zamyšleně svraštila obočí. "Na Wardenově diamantu? Není to nějaká... trestanecká kolonie nebo něco takového pro obyvatele hraničářských světů?"

Ušklíbl se. "Dalo by se to tak říct. A v tom případě taky víte, co jsem zač."

Upřeně na něj hleděla. "Jak jsem se sem dostala?"

"Unesli jsme vás," vysvětloval suše. "Asi by vás překvapilo, kdybyste věděla, jak šikovné je mít agenta v odborovém svazu zaměstnanců rekreačních středisek. Dřív nebo později každý do nějakého rekreačního střediska zajede. Dali jsme vám do jídla uspávací prostředek a náš agent vás propašoval ven na čekající loď, která vás dopravila z planety sem. Už tady jste skoro celý den."

Proti své vůli se zasmála. "Tohle je nějaká hra, kterou tam v lázních organizují, co? Něco jako akční film, ve kterém hrají hosté? Ve skutečném životě se přece něco takového nestává."

Bogenův úšklebek se ještě rozšířil. "Ale ano, to víte, že stává. Dbáme jenom na to, aby se to mezi lidmi zrovna moc nerozkřiklo, a i když se o tom někdy dozví Konfederace, ta se taky postará o to, abyste se o tom v životě nedozvěděli. Nemá cenu všechny zpanikařit."

"Ale proč?"

"To je dobrá otázka," připustil. "Podívejte se na to takhle. Wardenovy planety jsou báječným vězením, protože když se tam jednou ocitnete, nakazíte se jakousi chorobou, se kterou se mimo jejich soustavu nedá žít. Když ji opustíte, zemřete. Tahle... choroba... změní i vás. Nejste už pak tak docela člověk. A teď zvažte, že jsou sem posíláni jen ti nejlepší z nejhorších. Ostatní se prostě zlikvidují, vypláchne se jim mozek nebo něco takového. Máme tady tudíž čtyři planety plné vězňů, kteří lidstvo nijak zvlášť nemilují, protože už sami nejsou v pravém slova smyslu lidmi. Představte si, že se o existenci lidí čirou náhodou dozví nějaká mimozemská rasa, které je jasné, že spolu - totiž oni a lidé - nikdy nebudou vycházet. Lidé ale ještě nevědí, že se tady tihle mimozemšťané objevili. Sledujete, co vám říkám?"

Přikývla, i když to všechno pořád ještě nebrala vážně. Snažila se vzpomenout, jestli si náhodou nějaký takovýhle zážitkový program neobjednávala, pak to ale vzdala. Pokud to udělala, stejně by nepoznala, že to, co se s ní děje, je součástí takového programu.

"Tak tedy dobře, tihle mimozemšťané se potřebují o lidech dozvědět co možná nejvíc dřív, než bude jejich existence objevena. Nemůžou to dělat přímo, protože se od lidí příliš liší, a Konfederace je příliš sešněrovaná na to, aby si mezi lidmi mohli vypěstovat svoje agenty. Co tedy udělají? Dozvědí se o Wardenově diamantu, navážou s námi kontakt a takříkajíc si nás najmou, abychom za ně jejich špinavou práci udělali sami. Jsme pro něco takového ze všech nejlepší - a je docela možné, že někdy v budoucnosti se nám to bohatě vyplatí. Třeba se dokonce zbavíme tohohle Wardenova prokletí. Už vám to dochází?"

"Budeme-li na chvilku předpokládat, že tomu všemu věřím, což samozřejmě není pravda," odpověděla, "jakou roli v tom hraju já? Sám jste zrovna řekl, že nikdo z vašich lidí nemůže svoje domovské planety opustit. A k čemu byste asi potřebovali bytovou architektku? Proč ne nějakého generála nebo bezpečnostního technika?"

"Ale prosím vás, takové lidi máme samozřejmě taky. Máte ovšem pravdu - nemůžeme opustit svoje planety, alespoň zatím ještě ne. Můžu vám ale říct, že naši přátelé mají taky určitou velice zajímavou technologii. Za chviličku uvidíte jednoho z jejich robotů. Vypadá tak lidsky, že z toho člověku naskakuje husí kůže. Ten číšník, co vás dostal, byl taky

robot. Dokonalá náhrada člověka, který kdysi to místo zastával."

"Roboti," odfrkla posměšně. "Ti by moc dlouho nikoho vodit za nos nedokázali. Ví o nich příliš mnoho lidí."

Bogen se znovu ušklíbl. "To jistě - pokud by byli prostě naprogramováni a bez dalšího posláni do akce. Jenže to tak není. V těch jejich mizerných malých mozečcích bude okopírovaná každá vaše vzpomínka, každý váš osobnostní rys, všechno, co se vám líbí a nelíbí, každá pozitivní i negativní myšlenka, která vás kdy napadla. Budou stejní jako vy, zároveň se ale budou řídit našimi příkazy a budou schopni přemýšlet a kalkulovat rychlostí mnohotisíckrát vyšší než vy nebo já. Někdy mi nahánějí strach, protože by se v nás mohli přeměnit a úplně nás nahradit. Ještě štěstí, že jejich tvůrcům o něco takového nejde."

Poprvé za celou tu dobu začala pociťovat opravdovou nervozitu. Nejen že byla tahle hra nesmírně reálná - s tím by počítala -, byla ale pasivní, užvaněná a nepodobala se žádnému akčnímu filmu, jaký by si člověk představoval. Jenže ta druhá možnost, že jde doopravdy o realitu, byla tak děsivá, že o ní raději ani nechtěla přemýšlet.

"Takže říkáte, že můžete nahradit lidi dokonalými roboty," vypravila ze sebe. "A k čemu potřebujete zrovna bytovou architektku?"

"Jeden z našich úřednických agentů narazil před několika týdny na vaše jméno v běžném přehledu uzavíraných smluv. Vzpomeňte si, Juno Rhae, že vaším příštím úkolem je renovace továrny na děti. Jestli se nepletu, chtějí to tam přeprogramovat na výchovu malých botaniků místo strojních inženýrů. A teď uvažte, co se stane, když budeme moci přidat trochu přeprogramování navíc, zatímco vy to tam budete předělávat."

Otřásla se hrůzou. Na scénář filmového hororu to bylo příliš příšerné.

"A teď," pokračoval Bogen, "můžeme začít. V okamžiku, kdy jste se ocitla na Wardenově diamantu, jste byla infikována. Dostala jste mnohonásobek potřebné dávky čisté nákazy. Jste prosycená kerberskou variantou Wardenova bacilu. Bude to chvíli trvat, než si jeho přítomnost uvědomíte, pár dnů nebo ještě déle, už je ale ve vás a zabydluje se v každé buňce vašeho těla."

Dveře se znovu zatetelily a do místnosti vstoupila žena, očividně obyvatelka civilizovaných světů, žena, která jí připadala víc než jen matně povědomá, přestože se zdála být toporná, strnulá, téměř jako mrtvola.

Bogen se otočil, ukázal na příchozí a pak se znovu obrátil k ní. "Poznáváte ji?"

Zírala na ni a poprvé se jí zmocnil skutečný strach. "To...to jsem já" vydechla.

Její druhé já vztáhlo ruku a železným stiskem ji vytáhlo na nohy. Síla v té jedné paži přesahovala schopnosti jakéhokoli normálního člověka. Robotická Juna Rhae uchopila svoji lidskou kopii za ruce a jednou vlastní rukou ji držela jako ve svěráku, zatímco druhou paží ji pevně objímala kolem pasu. Bolest byla příliš velká, aby to mohla být pouhá hra. Něco takového by si rozhodně neobjednala!

"My Kerbeřané," ozval se tiše Bogen, "si totiž umíme vyměňovat mysl."

Muž seděl pohodlně opřený na měkké posteli podobné pohovce před panelem přeplněným nejrůznějšími přístroji v malé vnitřní kabině kosmické lodi; prostřednictvím jakési helmy byl připojen k přístrojům, které byly všude kolem něj. Vypadal unaveně, znepokojeně a nervózně. "Počkej chvíli!" vykřikl.

Obrovský počítač, který ho ze všech stran obklopoval, jako by se na okamžik zarazil. "Něco není v pořádku?" zeptal se hlasem, v němž zaznívala nefalšovaná účast.

Muž se ve svém pohodlném lehátku napřímil. "Dej mi chvíli pauzu, než se pustíme do dalšího záznamu. Mám takový dojem, že bych druhý hned bezprostředně po tom prvním nezvládl. Nech mě chvíli se projít, popovídat si s pár lidmi, prostě se uvolnit nebo se dokonce trochu prospat. Pak budu připravený. Konfederace se nezhroutí, jestli deset nebo dvanáct hodin počkáme."

"Jak si přejete," odpověděl počítač. "Nicméně se domnívám, že čas je životně důležitý. Tohle by mohl být záznam, který nám prozradí, co potřebujeme vědět."

"Možná," povzdechl si muž a sundal helmu z hlavy. "Hnijeme tady už ale skoro rok a celou tu dobu jsme neměli prakticky nic na práci. Pár dalších hodin už na tom nic nezmění. Stejně budeme pravděpodobně potřebovat všechny čtyři záznamy a nikdo neví, kdy ty zbývající dva dorazí."

"Všechno, co říkáte, je logické a správné," připustil počítač. "Stejně si ale nemůžu pomoci a mám takový dojem, že za vaši váhavost tyto argumenty nemohou."

"Cože? Co tím chceš říct?"

"Popis událostí na Lilith vás značně rozrušil. Prozrazuje mi to monitorování vašich tělesných funkcí."

Muž si znovu povzdechl. "Máš pravdu. Zatraceně, nesmíš zapomínat, že jsem to byl já. Byl jsem to já, když jsem tam přistával, a byl to někdo, koho jsem prakticky nepoznával, když podával hlášení. Je to tak trochu šok, když člověk zjistí, že o sobě vlastně vůbec nic neví."

"Jenže musíme pokračovat v práci," argumentoval počítač. "Odkládáte tu zprávu z Kerberu, protože z ní máte strach. To není normální situace."

"Já si ji přehraju!" vyštěkl. "Jen mi dej chvilku, abych popadl dech!"

"Jak si přejete. Vypínám modul."

Muž vstal a vrátil se do své obytné kajuty. Napadlo ho, že by potřeboval nějaké sedativum. Tablety měl k dispozici, dospěl však k závěru, že to není to pravé, co potřebuje. Potřebuje lidskou společnost. Společnost civilizovaných lidí z civilizovaných světů, z kulturního prostředí, ve kterém vyrůstal i on sám. Možná by si měl dát skleničku v baru hlídkove lodi. Nebo dvě skleničky. Nebo ještě víc. A mít kolem sebe lidi...

Ve společenském systému, založeném na dokonalém pořádku, uniformitě a harmonii, byl Wardenův diamant obdobou ústavu pro choromyslné. Halden Warden, průzkumník Konfederace, objevil jeho sluneční soustavu už před

více než dvěma stoletími. Warden samotný byl díky množství planet, které objevil, legendární postavou, považovali ho však tak trochu za šílence, a to dokonce i ve společenství mužů a žen, kteří většinu času nejraději trávili sami mezi nezmapovanými hvězdami. Miloval svoji práci, domníval se však, že jeho úkolem je objevovat, takže prakticky všechno ostatní nechával na druhých, kteří kráčeli v jeho stopách. Trávil u objevených planet jen tolik času, aby stačil zaměřit jejich souřadnice a poslat zpátky informace v co možná nejstručnější podobě. Problém byl v tom, že byl obvykle tak stručný, že ostatní nechápali, co měl svým sdělením na mysli, dokud nedorazili na místo - a v případě Wardenova diamantu byl ve vrcholné formě.

Jeho původní signál zněl zdánlivě jednoduše - "4AW". Interpretace tohoto signálu však ani zdaleka nebyla jednoduchá - byla dokonce neuvěřitelná. Znamenalo to jedinou sluneční soustavu se čtyřmi obyvatelnými světy, což bylo v galaxii, kde pouze jedna z každých čtyř tisíc slunečních soustav obsahovala alespoň vzdáleně použitelnou planetu, ze statistického hlediska prakticky nemožné. Byl to však Warden, který objevil tyto nemožné světy a pojmenoval je. Celá jeho zpráva byla poměrně charakteristickým příkladem toho nejhoršího, čeho byl schopen.

Charón - vypadá to tam jako v pekle.

Lilith - v něčem, co vypadá takhle pěkně, se musí schovávat nějaký had.

Kerberos - tam to vypadá na fakt psí život.

Medúza - každý, kdo by tady chtěl žít, by musel mít v hlavě piliny.

A to bylo všechno. Tohle, souřadnice a varování "ZZ", které znamenalo, že je na té sluneční soustavě něco, co se mu nezamlouvá, co ale nedokáže blíž definovat. Nebezpečí - postupujte s maximální opatrností.

Když na místo dorazila první, po zuby ozbrojená výprava, okamžitě jí bylo jasné, co kromě existence těch neuvěřitelných čtyř planet probudilo Wardenovu opatrnost. Zdálo se, že jsou kolem své hvězdy typu F uspořádány v navzájem pravoúhlém postavení.

Samozřejmě se ukázalo, že to byla zcela náhodná konfigurace - od té doby už nikdy nikdo Diamant neviděl v onom dokonale pravidelném tvaru jako Warden, když ho objevil, a na rozestavení, které se vyskytovalo jen jednou za život, nebylo nic nepřirozeného, prvotní zmíněné jméno se však ujalo. Wardenův diamant.

V jeho sluneční soustavě byla obrovská spousta nejrůznějšího kosmického braku - asteroidů, komet, všeho možného, jakož i obvyklých plynných obrů - druhá až pátá planeta však byly tím, na co všichni zírali s úžasem a zatajeným dechem. Každá z těchto planet byla v tepelné zóně vhodné pro život, všechny měly atmosféru složenou z dusíku a kyslíku a všechny měly vodu.

Charón, který se nacházel ve vzdálenosti 158,551 miliónů kilometrů od slunce, byla horká a parná planeta plná džunglí, bublajícího bahna, strašlivého vedra a vlhkosti. Dominantní životní formou tu zřejmě byli obrovští plazovití tvorové, kteří se podobali menším dinosaurům. Skutečně se podobal některým vyobrazením pekla.

Lilith, vzdálená od slunce 192,355 miliónů kilometrů, se na celém svém povrchu podobala edenu, teplé rajské zahradě. Byla porostlá hustými lesy a obdařená bohatstvím nejrůznějšího rostlinného života, plná hmyzu od maličkých až po obrovité druhy. Ovoce se ukázalo být jedlé, traviny využitelné k nejrůznějším účelům a dokonce i zdejší hmyz byl zdrojem proteinů. Byl to skutečný ráj a nikde v dohledu se neskrýval žádný had. Zatím.

Kerberos, 240,l6l miliónů kilometrů od slunce, byl chladnější, nevlídnější a ze všech čtyř planet nejpodivnější. Zdálo se, že jeho povrch tvoří jediný obrovitý a hluboký oceán bez jakýchkoli pevninských ploch. Hladina oceánu však byla pokryta hustým porostem rostlin tak gigantických, že se zdvihaly do výše dvou nebo tří kilometrů z mořského dna a tyčily se nad vodou, kde vytvářely pestrobarevný příkrov a byly základem povrchového rostlinného ekosystému, rostoucího v samotných jejich korunách. Na vrcholcích těchto obrovských stromů jste mohli vybudovat celá města a alespoň v mírném pásmu z klimatického hlediska velice pohodlně žít. Vzhledem k tomu, že všechny přírodní zdroje s výjimkou dřeva byly skryty v takových hlubinách, že pokud vůbec existovaly, byly prakticky nedostupné, a vzhledem k bizarnosti zdejšího prostředí to na planetě z hlediska potenciálního osídlení skutečně vypadalo na poněkud psí život.

A konečně tu byla Medúza, vzdálená od svého slunce 307,768 miliónů kilometrů - mrazivý, zmrzlý svět posetý několika málo lesy, většinou však pokrytý tundrou a polárními ledovci. Jako jediná ze všech čtyř planet vykazovala evidentní známky vulkanické činnosti; byla to krutá a nevlídná země, jejímiž jedinými obyvateli se zdála být stáda nejrůznějších potulných býložravých savců, kteří zase sloužili jako potrava pro obzvlášť ošklivě vyhlížející masožravce. Medúza byla v porovnání nejen s Lilith, ale i s kteroukoli z ostatních planet, ošklivá, lezavě chladná a nehostinná; první průzkumníci byli nuceni souhlasit s názorem, že někdo, kdo by se dobrovolně vydal na takový svět žít a pracovat, by musel mít v hlavě piliny.

Průzkumný tým si pro svou hlavní základnu přirozeně vybral Lilith a usídlil se na ní. Následujících přibližně šest měsíců se nic nestalo a členové týmu žili, pracovali a studovali prostředí za podmínek přísné karantény, přestože se svým raketoplánem vybudovali výchozí tábory i na ostatních třech planetách. Právě se začínali uklidňovat, když Lilithin had v trávě zaútočil.

V okamžiku, kdy přestaly fungovat všechny jejich stroje i přístroje, už bylo příliš pozdě. Nejprve přihlíželi tomu, jak selhaly všechny energetické zdroje jejich strojního vybavení, a pak zoufale sledovali, jak se totéž vybavení a všechny ostatní výtvory jejich kultury začínají měnit v hromadu nepotřebného braku a rozkládají se jim před očima. Za týden nezbývala jediná známka toho, že na Lilith někdy bylo něco, co na ni nepatřilo; všechno zmizelo, dokonce i vymýcené plochy neuvěřitelnou rychlostí znovu zarůstaly. Brzy nezbývalo vůbec nic - nic kromě dvaašedesáti ohromených a zcela nahých vědců, konsternovaných a téměř k smrti vyděšených, kteří však neměli ani to nejzákladnější vybavení, s jehož pomocí by se mohli přesvědčit, že se právě všichni dokonale nezbláznili.

Podobnému osudu neunikly ani ostatní světy. Všichni jejich výzkumníci byli někdy v průběhu své mise na Lilith a odvezli si s sebou jejího hada zpátky domů na zbývající tři planety. Pak konečně spojené vědecké úsilí posádky velkého laboratorního křižníku, nacházejícího se na oběžné dráze kolem Wardenových planet, pomocí dálkově

ovládaných sond nalezlo viníka - cizí organismus, který se vymykal všem jejich dosavadním zkušenostem.

Byl to organismus submikroskopické velikosti, vytvářející kolonie v buňkách svých nositelů. Přestože nebyl inteligentní v jakémkoli lidském smyslu toho slova, zdálo se, že je schopen diktovat celé planetě neuvěřitelný soubor pravidel a má podivuhodnou schopnost vyvíjet se tak, aby se postavil jakémukoli nebezpečí, ohrožujícímu jeho ekosystém, a zlikvidoval je. Přestože celý jeho životní cyklus činil pouze tři až pět minut, jeho schopnost proměnit se v cokoli, co bylo nezbytné k naplnění jeho genetického kódu - k udržení neměnných podmínek - byla velice silná. Během šesti měsíců se tento organismus vyvinul natolik, že si dokázal poradit s lidskými vetřelci, napadnout a rozložit všechny materiály nepocházející z planety, proniknout do lidských těl a navázat s nimi symbiotický vztah.

Ostatní planety však měly pro vetřelce připravený jiný úděl. Na každé z nich existovala odlišná atmosférická rovnováha, odlišné gravitační síly, odlišná intenzita radiace a nejrůznější další rozdíly, takže tenhle parazit, tenhle submikroskopický živočich, nedokázal zbývající světy přeměnit v Lilith. Místo toho se tedy změnil samotný organismus. Na Medúze přizpůsobil tělo hostitele novému životnímu prostředí a dosáhl rovnováhy touto cestou. Na Charónu a na Kerberu vytvořil se svými hostiteli rovnováhu, která mu vyhovovala, která však zároveň na tyto hostitele působila bizarními vedlejšími účinky.

Ještě horší bylo, že Wardenův organismus byl evidentně jakýmsi tajemným způsobem spojen se sluneční soustavou svého původu. Jestliže někdo, kdo jím byl infikován, z Diamantu odletěl, Wardenův organismus umíral - protože však organismus modifikoval každou buňku těla svého hostitele ke svému vlastnímu obrazu, hostitel bohužel ve strašlivých bolestech umíral s ním. Lidé mohli na Wardenově diamantu žít, mohli dokonce cestovat z planety na planetu, nikdy v životě už ho ale nemohli opustit.

Mnozí vědci zasvětili tomuto problému celý svůj život a kariéru, dobrovolně se nechávali uzavřít v pasti Wardenových světů a vytvářeli vědecké kolonie, dodnes vedené jejich potomky. Řešení se však vymykalo jejich schopnostem - což je samozřejmě jen popouzelo a vedlo k vystupňování jejich úsilí.

Nebyli to však vědci, kteří byli předurčeni k osídlení většiny Diamantu, byly to kriminální živly. Utopistický systém, který měl dostatek rozumu na to, aby zachovával existenci hraničářských světů, nechtěl promarnit potenciál těch, kteří v tomto systému našli nějaké nedostatky a dokázali jich využít. Ke smetánce kriminálních živlů v technologické společnosti patřili často ti nejinteligentnější a nejinovačnější jedinci, takovým deviantům však sotva mohlo být povoleno žít na civilizovaných světech a ani na hranici nesměli být příliš dlouho tolerováni. Až do objevu Wardenova diamantu museli být tito lidé pro dobro společenského řádu eliminováni. Teď však bylo možno takovou zločineckou elitu spolu s nejrůznějšími politickými vězni a dalšími společensky nežádoucími elementy deportovat někam, kde mohli žít svým nemorálním životem a přitom si uchovat vynalézavost potřebnou k tomu, aby jednoho dne objevili něco, co by se Konfederaci mohlo hodit.

Dokonalé vězení. Až na to, že se díky tomu vytvořila situace, kdy se ty nejgeniálnější sociopatické - a psychopatické - mozky ocitly všechny na jednom místě, kde spolu mohly komunikovat. Tito lidé a jejich potomci vybudovali skutečná impéria. Každý svět měl svoje jedinečné atributy, každý měl něco, co bylo lákavé pro ty, které dosud Konfederace a její atentátníci nechytili. Hotové peníze mohly být v tajnosti převedeny do bank na Kerberu a Medúze, kradené zboží všeho druhu mohlo být jakkoli dlouho ukryto na Charónu nebo Kerberu, dokud nebylo třeba je vyzdvihnout. Dokonce i Lilith, která netolerovala žádnou mimoplanetární hmotu, byla skutečnou pokladnicí různých tajemství, přijímaných a odesílaných prostřednictvím jejích chráněných orbitálních satelitů, napojených na důvěryhodné členy lilithské hierarchie. Nejsilnější, nejchytřejší a nejbezohlednější jedinci se vyšplhali až na vrchol zdejšího společenského žebříčku a ovládali zločinecké syndikáty s celoplanetární působností, jejichž vliv dosahoval až do samotného srdce Konfederace. Náčelníci těchto čtyř syndikátů si udělili titul vládců Diamantu a velice úspěšně si vyrovnávali účty se společností, která je tam nechala poslat. Nyní pracovali pro mimozemského nepřítele, v jehož možnostech bylo celý systém zničit - Konfederace tento fakt zjistila teprve dlouho poté, co mimozemšťané rozehráli svoji hru, a prakticky jen čirou náhodou.

Jak si mimozemšťané nepochybně uvědomovali, neměli lidé téměř žádnou možnost obrany. Agenty, vyslané na Wardenovy světy, čekala v případě odhalení skoro jistá smrt. A pokud nezemřeli, byli nuceni na nich zůstat spolu s králi zločinu, jejich následníky a poddanými. V této situaci bylo udržení loajality agenta obvykle velkým problémem, protože neexistovala žádná protislužba, kterou by jim bylo možno nabídnout, a protože šlo o doživotní poslání. Jeden z těchto agentů, který se přihlásil dobrovolně, se dokonce stal jedním ze čtyř vládců Diamantu.

Jedinou stopou, spojující Konfederaci s mimozemskou hrozbou, která na ni mohla kdykoli zaútočit a zničit ji, přitom zůstával Wardenův diamant. Konfederace tam potřebovala nejen vyslat svoje obyčejné agenty, ale vybrat dokonce ty nejlepší - a konečně přišla na způsob, jak se tohoto úkolu víceméně uspokojivě zhostit. Obrátila se na svého nejschopnějšího agenta s hodností atentátníka první třídy, člověka absolutně a neochvějně loajálního a oddaného její věci, a seznámila ho s existencí Mertonova procesu, jehož prostřednictvím bylo možno uložit osobnost a paměť určitého člověka do počítače a pak to vše přenést do jiných těl.

Původní mysl v těchto náhradních tělech byla samozřejmě zničena. Dvacet nebo třicet osob zemřelo, než se přenos osobnosti ‚ujal', to však bylo v pořádku - stejně to přece byly antisociální živly. Tak se stalo, že byl jejich špičkový agent ‚umístěn' do čtyř naprosto odlišných těl a vyslán na čtyři Wardenovy světy. Po příletu měl každý z nich za úkol jednat na vlastní pěst, získat co možná nejvíc informací o hrozbě mimozemšťanů a každopádně splnit pravý úkol pro atentátníka - zabít každého ze čtyř vládců Diamantu a vyvolat tak přinejmenším zmatek ve správě planet, který by Konfederaci poskytl alespoň trochu času.

Původní atentátník celou tu dobu seděl na oběžné dráze kolem Wardenových světů v hlídkové lodi, která zajišťovala dodržování karantény, a čekal, až jeho čtyři dvojníci podají hlášení, aby mohl fakta, která zjistí, porovnat a vyhodnotit na svém analytickém počítači.

Tři ze čtyř nasazených agentů v sobě měli implantované miniaturní organické vysílačky, jejichž signál mohl počítač pomocí speciálních satelitů zachytit a zesílit, takže na povrchu planet fungovali jako pohyblivé komunikační zdroje. Analytický počítač měl být nepřetržitě zásobován prvotními informacemi, poté se doufalo, že bude možno prostřednictvím procesu zvaného integrace propojit počítač s původním agentem, jehož vlastní mozek utřídí útržky nezpracovaných dat v subjektivní zprávu, které bude možno využít k jejich vyhodnocení. Vysílačka je seznamovala se vším, co agenti na planetách říkali a dělali; integrační proces jim prozrazoval, co si mysleli.

Tentýž muž mohl tudíž být na čtyřech různých místech najednou, přičemž přijaté informace zároveň vyhodnocoval jako objektivní pozorovatel. Každý z dvojníků měl usilovat o zavraždění vládce planety, na kterou byl přidělen; agent samotný se pak měl pokusit využít jejich zážitků k vyřešení záhady mimozemské hrozby.

Na Lilith se však situace vyvinula příznivě i nepříznivě zároveň. Příznivě proto, že úkol byl splněn, nepříznivě ale proto, že muž, který ho plnil, se změnil nebo byl změněn vlivem toho, co prožil, svým odloučením a nenávistí, kterou pociťoval ke svému druhému já tam nahoře v kosmu.

Dvě zprávy dorazily prakticky zároveň. Pozorovatel si jako první přehrál Lilith a otřáslo to jeho sebejistotou i představou, kterou sám o sobě choval. Nic se nevyvíjelo tak, jak by mělo. Mise sice pokračovala, jeho vlastní ego však bylo v jejím průběhu jaksi vykolejeno.

Čekala na něj druhá zpráva z Kerberu a při představě, že se s ní bude muset seznámit, se ho zmocňovala nesmírná nervozita. Neměl obavy o misi samotnou - to bylo něco úplně jiného. Bál se toho, co by mohl zjistit sám o sobě. Po večeru stráveném v lodním salónu a po neklidném spánku, který ho ani trochu neosvěžil, mu však bylo jasné, že se do toho bude muset dát znovu, že se opět podrobí stejnému procesu. Neměl strach ze smrti ani z nepřítele a po pravdě řečeno teprve teď objevil to jediné, z čeho strach měl.

Ze sebe samotného.

A tak tedy konečně znovu přistoupil k polstrovanému křeslu. Pomalu a váhavě se v něm pohodlně usadil a počítač k němu spustil drobné sondy, které si rozmístil kolem hlavy; počítač mu pak vstříkl přesně odměřené injekce a začal s přehráváním hlavního záznamu.

Nějakou dobu se vznášel v polohypnotické mlze, pomalu se mu však stejně jako v předchozích případech začaly v mozku utvářet obrazové představy. Tentokrát se ovšem zdály být konkrétnější, jasnější a podobnější jeho vlastním myšlenkám.

Drogy a drobné nervové sondy splnily svůj úkol. Jeho vlastní mysl a osobnost se stáhly do pozadí a byly nahrazeny podobným, zároveň však podivně odlišným obrazcem. "Agent si je jistě vědom skutečnosti, že na Kerberu nebylo možno instalovat žádnou vysílačku," připomenul mu počítač. "Bylo třeba pomocí dálkového ovládání vysadit na zem nezbytné vybavení na předem určených místech a v době pořizování mozkového záznamu dát absolutně prioritní příkaz, aby byla ve stanovených intervalech podávána hlášení. Subjektivně však na vás tento proces bude působit úplně stejně."

Agent nijak nereagoval, nepřemýšlel o tom, co slyší, prostě informace zaregistroval. Nebyl už sám sebou, byl někým jiným, někým, kdo se mu sice podobal, kdo však byl v mnoha směrech zcela odlišný.

"Agent se vyzývá, aby podal hlášení," nařídil počítač a vyslal svůj příkaz hluboko do jeho mysli, do mysli, která už nepatřila jemu. To, co mělo následovat, byla jakási totální paměťová identifikace s myslí jeho protějšku tam dole, kterou jeho vlastní mysl utřídí, klasifikuje a zpracuje v souvislý příběh, příběh, jemuž dodá podobu oficiálního hlášení. S cvaknutím se zapnula záznamová zařízení. Muž sedící v křesle si několikrát odkašlal. Trvalo to ještě přes tři další hodiny, než ze sebe dokázal vypravit něco jiného kromě nesrozumitelných útržkovitých slov či zvuků, počítače však byly víc než trpělivé, protože dobře věděly, že jeho mysl přijímá obrovské množství informací a pracně se s nimi snaží vyrovnat.

Konečně, jakoby ze sna, začal muž mluvit.

Kapitola první
Znovuzrození

Po instruktáži, kterou mi poskytl korvetní kapitán Krega, a po několika drobných přípravách, potřebných k tomu, abych si dal do pořádku svoje vlastní záležitosti - čekala mě tentokrát dlouhá mise - jsem se ohlásil na klinice konfederační bezpečnostní služby. Byl jsem tam už samozřejmě mnohokrát předtím, ještě nikdy ale vědomě za tímto účelem. Ve většině případů to pro mne byla pouze instituce, kde vám naprogramovali veškeré informace, které jste potřebovali pro určitou misi, a kde také provedli vaši ‚reintegraci'. Práce, kterou jsem se zabýval, byla přirozeně často extralegální - což je termín, kterému dávám přednost před výrazem ilegální, protože ten jaksi naznačuje zločinné úmysly. Vzpomínky na svěřené úkoly se z mysli agentů vymazávaly pokaždé, když se dotýkaly nějakých delikátních oblastí.

Někomu to snad může připadat zvláštní, žijete-li svůj život a přitom nevíte, kde všude jste byli a co všechno jste dělali, má to však i svoje výhody. Protože každý potenciální nepřítel, vojenský nebo politický, ví, že vám vygumovali paměť, můžete v přestávkách mezi jednotlivými misemi žít vcelku normálně a klidně. Z informačního hlediska nemáte pro nepřítele žádnou hodnotu - nemáte totiž sebemenší ponětí o tom, co jste udělali, proč jste to udělali, ani pro koho nebo komu jste to udělali. Výměnou za tato bílá místa žije agent Konfederace poklidným a pohodlným životem, má zajištěn prakticky neomezený přísun peněz a dostane všechno, na co si vzpomene. Trvale implantovaná čidla vás nepřetržitě sledují a rozhodují o tom, kdy potřebujete znovu dostat pořádně do těla. Často jsem přemýšlel, jak dokonalá tahle čidla doopravdy jsou. Pomyšlení na to, že by všechen bezpečnostní personál mohl přihlížet všem mým prostopášným výstřelkům a prohřeškům, mi zpočátku dělalo starosti, po nějaké době jsem se je však naučil ignorovat.

Život, který vám náhradou za to nabízejí, je zkrátka příliš příjemný. A kromě toho, co jsem s tím asi tak mohl dělat?

Když se však objevila nějaká nová mise, nebylo právě ideální vzdát se všech zkušeností, které jste v minulosti nashromáždili. Vymazání mozku bez jejich uložení by prostě nebylo zrovna praktické, protože dobrý agent se zdokonaluje právě tím, že neopakuje chyby, kterých se v minulosti dopustil. Na klinice bezpečnostní služby proto měli uložené všechno, co jste kdy prožili, a první věcí, kterou jste museli udělat, bylo zajít si tam a nechat si vrátit zbytek svých vzpomínek, abyste byli plně připraveni na to, co si na vás tentokrát vymysleli.

Pokaždé, když jsem vstal z toho křesla se svou minulostí kompletně obnovenou, přímo jsem žasl. Udivovaly mě vždy i jasné vzpomínky na to, co všechno jsem dokázal - a že jsem to byl ze všech lidí právě já, komu se to či ono podařilo. Bylo mi jasné, že tentokrát bude jediný rozdíl v tom, že celý proces bude dotažen o jeden krok dál. Nebudu to jen kompletní já, kdo vstane od stolu; totéž paměťové schéma bude vloženo do dalších mozků a do dalších těl - do tolika, kolik bude třeba, dokud se moje vzpomínky neujmou.

Přemýšlel jsem o tom, jak asi budou ty další čtyři verze mé osoby vypadat. Věděl jsem, že tělesně se ode mne budou pravděpodobně lišit - typický zločinec, který se tu vyskytoval, obvykle nepocházel z žádného z civilizovaných světů, kde byli lidé v zájmu rovnosti v zásadě standardizováni. Ne, tihle lidé budou nejspíš z okrajových regionů, budou to obchodníci, prospektoři a dobrodruzi, kteří existují na hranicích expanze. Ti byli nepochybně nezbytným průvodním jevem rozpínající se civilizace, protože v nebezpečných podmínkách, ve kterých žili, potřebovali značnou míru individuality, samostatnosti, originality a tvůrčích schopností. Ta zatracená sonda byla tentokrát příšerně bolestivá. Obvykle jste cítili jen drobné zašimrání, po kterém následoval pocit velice podobný spánku; po několika dalších minutách jste se vždy v křesle probudili a byli jste znovu kompletně sami sebou. Tentokrát se šimrání proměnilo v úpornou tělesnou bolest, která jakoby mi pronikla do lebky, chvíli v ní přeskakovala z místa na místo, a pak zachvátila celou mou hlavu. Zdálo se mi, že nějaká obrovitá ruka popadla můj mozek, stiskla ho, pustila a znovu ho mačkala v šíleně bolestivém rytmu. Místo obvyklého přechodu v klidný spánek jsem ztratil vědomí.

Probudil jsem se s tichým zasténáním. Pulzování v hlavě už ustalo, vzpomínka na ně však ještě byla příliš čerstvá a barvitá. Myslím, že mi trvalo několik minut, než jsem natolik sebral síly, abych se dokázal posadit.

Jako obvykle mě zaplavil příliv starých vzpomínek a znovu jsem sám sebe překvapil, když jsem si připomněl úspěchy, kterých se mi v minulosti podařilo dosáhnout. Napadlo mě, jestli moji mentální dvojníci prošli toutéž procedurou vzhledem k tomu, že jim po skončení téhle mise nebude možno vymazat mozek. Ta myšlenka mě přiměla v duchu si připomenout, že tyhle dvojníky bude téměř určitě nutno zabít, dostanou-li celé moje paměťové schéma. V opačném případě by se po Wardenově diamantu nekontrolovaně pohybovala spousta tajných informací, z nichž mnohé by se ocitly v rukou lidí, kteří by přesně věděli, jak s nimi naložit. Takřka ve stejném okamžiku, kdy mě tohle napadlo, se mě zmocnil zvláštní pocit, že něco není v pořádku. Podíval jsem se po malé místnosti, v níž jsem se probudil, a okamžitě jsem si uvědomil, z čeho ten pocit pramení.

Nebyl jsem na klinice bezpečnostní služby, nebyl jsem nikde, kde bych už byl někdy předtím. Byl jsem v maličké kabině o celkovém objemu asi dvanácti krychlových metrů, i když jsem počítal poněkud nadprůměrně vysoký strop. Vybavená byla úzkým kavalcem, na kterém jsem se probudil, malým umyvadlem, vedle něhož byl standardní jídelní pult, a sklápěcí toaletou. To bylo všechno. Nic jiného - nebo snad ano?

Rozhlédl jsem se kolem sebe a ihned jsem si uvědomil svou situaci. Jistě, nemohl jsem se ani pohnout, aniž bych nebyl vizuálně a pravděpodobně i zvukově sledován. Dveře byly téměř neviditelné a zevnitř je rozhodně nebylo možno otevřít. Okamžitě mi došlo, co je to za místnost, v níž se nacházím.

Byla to vězeňská cela.

Ještě mnohem horší ovšem bylo, že jsem cítil nepatrnou vibraci, která nepřicházela z žádného jasně ohraničeného zdroje. Nebyl to nijak zvlášť nepříjemný pocit, po pravdě řečeno šlo o vibraci tak slabou, že byla téměř nepostřehnutelná, věděl jsem však, co znamená. Byl jsem na palubě lodi, která někam letěla kosmem. Vstal jsem, nepatrně se zapotácel pod návalem lehké závratě, která však rychle přešla, sklopil jsem oči a pohlédl na své tělo. Pohlédl jsem na ně - a myslím, že to byl největší šok mého života.

Bylo to ženské tělo. Ještě ke všemu tělo ženy, odpovídající standardům Konfederace. V tom okamžiku mnou projela obrovská vlna zděšení a odporu. Především jsem si uvědomoval, že jsem naprosto jasně a nepochybně mužského pohlaví a že mi to tak vyhovuje, ještě horší ovšem bylo, že mi tohle tělo prozrazovalo tu nejděsivější skutečnost. Nebyl jsem originálem, ale jen jednou z náhražek. Jsem jeden z nich! pomyslel jsem si, zachvácen čirou panikou. Posadil jsem se zpátky na kavalec a přesvědčoval jsem se, že to prostě není možné. Věděl jsem, kdo jsem, do sebemenších podrobností jsem si vzpomínal na celý svůj život i na svou práci.

Pak se můj šok změnil ve vztek a zklamání. Nejen že tohle ženské tělo nemělo nic společného se mnou a s mou osobností, ale navíc samotná moje mysl a osobnost nebyla skutečná, byla pouhou kopií, nápodobou někoho úplně jiného, někoho, kdo byl dosud naživu a kdo pravděpodobně sledoval každý můj pohyb, snad dokonce i odposlouchával každou moji myšlenku. V tom okamžiku jsem ho nenáviděl, nenáviděl jsem ho s patologickou intenzitou, která se vymykala veškerému rozumovému zdůvodnění. Ten chlap si bude ve svém mužském těle sedět někde v pohodlí a bezpečí, bude mě sledovat při práci, dívat se, jak to všechno oddřu za něj, a až bude moje poslání splněno, odletí si domů podat hlášení, vrátí se k tomu svému sladkému životu, zatímco já...

Chystali se mě vyklopit na jeden ze světů Wardenova diamantu, chytit mě do pasti jako nějakého výjimečného zločince, uvěznit a držet mě tam po celý zbytek života - nebo alespoň po celý zbytek života tohohle těla. A co potom? Až bude můj úkol splněn? Sám jsem si to řekl, když jsem se probudil - sám jsem nad sebou vynesl rozsudek. Co všechno vím! Budu samozřejmě pod nepřetržitým dohledem. Budu sledován a zabit, pokud některá z těch tajemství prozradím. A prostě pro jistotu budu v každém případě zabit, až ukončím svou misi.

No prosím, řekl jsem si, tenhle systém ovšem funguje oboustranně. Já zase vím, jak přemýšlí on, jak přemýšlejí oni

všichni. Ten nepřetržitý dohled se uplatňuje jedním i druhým směrem. A zabít chlapa, jako jsem já, bude zatraceně těžké. Vlastně ne, napadlo mě a náhle jsem opět propadl depresi, chlapa ne. Chtěl jsem snad doopravdy celý zbytek života prožít v tomhle těle? Vážně jsem to nedokázal říct. Rozhodně ne teď - a někde hluboko v duši mi bylo jasné, že to nedokážu říct nikdy. Přitom mi však kdesi v podvědomí klíčil malinkatý zárodek podezření, jestli tenhle postoj není přesně tím, čeho chtěli dosáhnout. Byla to pro mne dokonalá dvojí past. Pokud tomu tak skutečně bylo, ošklivě se spletli. Jestliže jsem měl jen na okamžik začít věřit tomu, že mi to provedli jen proto, abych ztratil chuť svoje poslání přežít, byl jsem odhodlán dožít se tisíce let jen proto, abych je naštval. Bylo mi ovšem jasné, že žádný takový úmysl v tom pravděpodobně nehrál roli. Buď byli vedeni nějakým vyšším motivem, souvisejícím s mojí misí, který je k tomuto rozhodnutí přivedl, nebo o tom prostě nepřemýšleli. Byl bych rád věděl, jak tomu doopravdy bylo.

Ať tak či tak, co jsem si teď měl počít? Rozhodl jsem se, že prozatím vyčkám, zachovám klid a maximálně se přizpůsobím daným podmínkám. Do jisté míry bylo zvláštní, jak nesmírně obyčejně a normálně jsem si připadal. Ruce, nohy, hlava, to všechno bylo na správném místě. Samozřejmě, vážil jsem mnohem míň, to ovšem bylo relativní; a skutečnost, že jsem měl v pažích o něco menší sílu, nebyla něčím, co bych si doopravdy uvědomoval, zejména ne v holé vězeňské cele. Jen chvilkami jsem si byl vědom určitých zaoblenin svého těla v místech, kde dřív nebyly, nebo toho, že postrádám něco, co tam naopak odjakživa bylo. Věděl jsem, že tady, v izolované cele, si žádných rozdílů nebudu vědom. Teprve později, až budu tam dole, ať už mě deportují na kteroukoli z těch pekelných planet, a bude kolem mne spousta dalších lidí - pak teprve půjde do tuhého.

Měl jsem po probuzení strašlivou žízeň a našel jsem malý vodovodní kohoutek a kalíšek na vodu ve stěně přímo nad umyvadlem. Pořádně jsem se napil. Přirozeně to mnou prošlo přímo na druhý konec, díky čemuž jsem zjistil, že když se potřebuji vymočit, je to úplně stejný pocit jako dřív, jen si k tomu potřebuji sednout. Vyklopil jsem ze zdi toaletu, posadil jsem se a ulevil si - a dočkal se dalšího šoku.

Fungovalo to pouhým přiložením ke kůži - neptejte se mě, na jakém principu to bylo založeno, protože v technických detailech se nevyznám. Nebylo to tak dobré jako neurální program, umožňovalo jim to však se mnou v naprostém soukromí mluvit a dokonce mi i poslat obrazové informace, přičemž jsem to všechno viděl a slyšel jen já sám.

"Doufám, že už jste se probral z počátečního otřesu, který jste musel prožít, když jste zjistil, kým a čím teď jste," promluvil ke mně Kregův hlas, tak zvučný a jasný, že mi připadalo nemožné, že ho neslyší žádný z monitorů. "Jak si vzpomínáte, Mertonův proces přenosu osobnosti má poněkud velkou spotřebu lidských těl - mám-li říct pravdu, pak na jeden úspěšný pokus zemře zhruba třicet lidí - a mezi prvními čtyřmi, u kterých se nám to podařilo, byla i tato žena. Rozhodli jsme se použít ji z několika důvodů. Oslabí to ostražitost všech úřadů Wardenova diamantu pro případ, že došlo k jakémukoli úniku informací ohledně vašeho poslání, a Kerberos, planeta, na kterou jsme vás vyslali, se vyznačuje jistými unikátními charakteristikami, díky nimž na vašem pohlaví a věku naprosto nezáleží. Mám takový dojem, že abych vás uklidnil, měl bych vám hned teď říct, že u Kerbeřanů existuje jakási přirozená forma Mertonova procesu - mám-li říct pravdu, sami jsme k němu dospěli částečně díky studiím, provedeným na Kerberu. Řečeno jinými slovy, můžete počítat s tím, že tam dole si alespoň jednou nebo ještě víckrát s někým vyměníte tělo včetně pohlaví, věku a všeho ostatního."

Přidušeně jsem při té představě vyjekl a vyskočil jsem, takže toaleta zaklapla zpět do stěny a spláchla se. Trochu jsem se obával, zda jsem tím svoji instruktáž nevymazal, ale protože se mi vracely staré profesionální instinkty, věděl jsem, že budu muset chvíli počkat, než se o tom přesvědčím, abych nevzbudil podezření svých neviditelných žalářníků.

Vrátil jsem se ke kavalci a znovu jsem se na něj posadil, moje nálada se však náhle zlepšila. Tak oni si tam vyměňují těla. Tím se měnila celá situace! Byl jsem najednou zase naživu, byl jsem naživu a třásl jsem se vzrušením.

Prodělal jsem už v životě pár ošklivých šoků, i ten nejhorší z nich byl ovšem pouze dočasný. Tenhle poslední - zjištění, že nejsem tím, za koho jsem se považoval, ale jakýmsi uměle vytvořeným monstrem - byl však pořád ve mně. Můj starý život, život, na který jsem si vzpomínal, přestože jsem ho osobně neprožil, byl navždy pryč. Už nikdy jsem neměl spatřit civilizované světy, už nikdy jsem neměl mít kasina, krásné ženy a peníze na cokoliv, co jsem si přál. Přes to všechno jsem tam seděl a přivykal té představě. Právě proto mě přece vybrali. Pro mou schopnost zvyknout si a přizpůsobit se prakticky čemukoli.

Vzpomínky, myšlenky, osobnost - to vše tvoří člověka, ne tělo, v němž je tato inteligence ukryta. Pořád ještě jsem to byl já! Nešlo o nic jiného než o zvlášť dokonalé biologické maskování. A pokud šlo o to, kdo doopravdy jsem - připadalo mi, že tahle osobnost, tyhle vzpomínky, nepatří tomu druhému o nic víc než mně samotnému. Dokud jsem nevstal z toho křesla doma na klinice bezpečnostní služby, byl jsem vlastně stejně někdo jiný. Značná část mého já, mých vzpomínek a mého výcviku, mi tak či onak chyběla. To ta osoba, kterou jsem byl mezi jednotlivými misemi, byla jen mou umělou nápodobou, kterou stvořil někdo jiný. A tenhle člověk, ten nic neznamenající playboy, který v dané chvíli neexistoval, byl uměle vytvořenou osobností. Moje skutečné já bylo schováno a uloženo v jejich psychochirurgických počítačích a smělo se objevit na světě jen tehdy, když je potřebovali - a to z dobrého důvodu. Vypuštěn na svobodu jsem pro mocenskou strukturu představoval stejné nebezpečí jako pro každého, proti komu mě poslali.

A byl jsem dobrý. Krega dokonce tvrdil, že nejlepší. To byl také důvod, proč jsem teď byl tady, v tomhle těle, v téhle vězeňské cele, na téhle lodi. A tentokrát jsem si nehodlal nechat vymazat paměť - a také jsem už naprosto jistě věděl, že nedovolím, aby mě zabili. Náhle jsem už vůči svému druhému já, které bylo tam někde venku, necítil žádnou nenávist. Až tohle všechno skončí, znovu ho vygumují - dokonce ho možná zabijí, pokud já sám a moji bratrští agenti na Diamantu zjistíme příliš mnoho. V nejlepším případě se zase vrátí k existenci toho slabošského nýmanda. Já ale ne. Já budu stále tady, budu pokračovat ve svém životě, budu tady ve své skutečné podobě. Budu kompletnější než on.

Nedělal jsem si ovšem žádné iluze. Jestli se jim to podaří, rozhodně mě zabijí, pokud nebudu skákat tak, jak budou

oni pískat. Udělají to zcela automaticky prostřednictvím nějakého robota na oběžné dráze a nepocítí žádné výčitky svědomí. Moje zranitelnost však nebude mít dlouhé trvání - na Kerberu dokonce ještě kratší než jinde, protože budou muset zároveň zjistit, kdo vlastně jsem, a to bez pomoci sledovacích biovysílaček a všech ostatních fyziologických pomůcek. Přemýšlel jsem o tom, jak mě chtějí přimět, abych podával hlášení. Vzpomínal jsem si, že se Krega zmiňoval o nějaké věcičce, implantované do mozku, jenže v okamžiku, kdy bych si s někým prohodil tělo, by něco takového nebylo k ničemu. Pravděpodobně jsem v sobě měl nějaký hluboko zasutý psychopříkaz hlásit se, možná s pomocí agentů nebo placených spolupracovníků na Kerberu. Rozhodl jsem se, že o to se postarám, až se mi naskytne možnost; do té doby za ně budu dělat jejich špinavou práci. Neměl jsem na vybranou, jak nepochybně věděli. Během tohohle zranitelného stadia - kdo ví, jak dlouhého - jsem byl jejich majetkem. A potom - no, to se teprve uvidí.

Stejně jako vždy předtím se mě zmocnilo vzrušení, vyplývající z nesnadného úkolu. Čekala mě hádanka, kterou jsem měl rozluštit, cíle, kterých jsem měl dosáhnout. Rád jsem vyhrával a vítězství bylo ještě snazší, pokud jsem nebyl na případu nijak osobně zainteresován, pokud jsem ho bral prostě jako výzvu, kterou mým schopnostem klade daný problém, daný protivník, pokud jsem na jeho vyřešení musel vynaložit pouze tělesné a intelektuální úsilí. Měl jsem zjistit, jakou pro nás ti mimozemšťané představují hrozbu. Výsledek už se mě osobně nijak netýkal, protože od tohoto okamžiku jsem měl být uvězněn na jednom z Wardenových světů. Pokud by v nadcházejícím měření sil zvítězili mimozemšťané, obyvatelé Wardenova diamantu by přežili jako jejich spojenci. Pokud by prohráli - pak by prostě zůstal zachován momentální status quo. To z mého hlediska otázku mimozemšťanů redukovalo na pouhý abstraktní problém, takže moje postavení bylo perfektní.

Druhé moje poslání vytvářelo podobnou situaci. Najít vládce Kerberu a pokud možno ho zabít. To byl v jistém smyslu obtížnější úkol, protože jsem musel svou činnost vyvíjet v neznámém prostředí a potřeboval jsem tudíž čas a nejspíš i nějaké spojence. Další složitý problém. Pokud bych ho skutečně dokázal zlikvidovat, jen bych tím posílil svou vlastní moc a pozici na Kerberu. Pokud by naopak dostal on mne, bylo by mi to úplně jedno, protože bych byl mrtvý. Jenže pomyšlení, že bych mohl prohrát, se mi upřímně příčí. Takhle tedy z mého hlediska vypadala nejlepší definice zápasu, který mě čekal. Najít soupeře a zabít ho bylo tou nejlepší možnou hrou, protože v ní člověk buď vyhrál nebo přišel o život a rozhodně nemusel žít s myšlenkami na to, co ztratil.

Náhle mě napadlo, že jediným skutečným rozdílem mezi mnou a tímhle vládcem Diamantu je fakt, že já stojím na straně zákona, zatímco on - nebo třeba ona - je mimo zákon. Jenže ani to nebyla pravda. Ve svém světě rozhodoval o zákonech právě on a byl jsem to naopak já, kdo se měl těmto zákonům protivit. Zase perfektní. Z morálního hlediska jsme si neměli co vyčítat.

Jediné, co mi doopravdy dělalo starosti, byl handicap vyplývající z toho, že mi nebyl do mysli implantován psychoprogram, ve kterém by bylo systematicky popsáno všechno, co jsem potřeboval vědět. Pomyslel jsem si, že to tentokrát pravděpodobně neudělali proto, že mě museli připravit ve čtyřech nových podobách na čtyři oddělené mise a proces přenosu paměti do nového těla byl sám o sobě natolik obtížný, že se neodvážili zkusit ještě ho něčím dodatečně doplnit. Přesto mě však toto opomenutí dostalo do pěkných potíží. Upřímně jsem doufal, že když jsem vstal, zbytek kontaktního instruktážního záznamu se nevymazal. S ničím dalším jsem nemohl počítat.

Objevilo se jídlo - podnos s horkou šlichtou bez chuti a zápachu spolu s tenkým plastikovým příborem, který se přibližně po hodině roztéká v lepkavou loužičku a pak vysychá v prášek, podobný mastku. Standardní vězeňská výbava.

Protože to bylo po delší době moje první jídlo, netrvalo dlouho a musel jsem si znovu odskočit, takže jsem svému okamžiku pravdy s mluvící toaletou mohl čelit naprosto přesvědčivě.

"Pokud jde o použitou metodu," - když jsem slyšel Kregův hlas, který navázal přesně tam, kde předtím skončil, pocítil jsem obrovskou úlevu - "museli jsme vám předat instrukce touto cestou, protože proces přenosu osobnosti je sám o sobě až příliš choulostivý. Nemusíte si s tím ale dělat starosti - je permanentní. Chceme vám prostě poskytnout co nejvíc času, v němž se vaše mozková schémata uchytí a přizpůsobí, aniž bychom mozek vystavovali dalšímu šoku. Kromě toho nemáme dost času, abychom vás nechali plně se ‚usadit'. Upřímně toho lituji, protože se domnívám, že ze všech čtyř agentů čeká nejnáročnější úkol právě vás."

Cítil jsem, jak se mě pomalu zmocňuje staré známé rozechvění. Taková výzva mým schopnostem... taková výzva!

"Jak jsem řekl, světem, na který jste vyslán, je Kerberos. Stejně jako všechny kolonie na Diamantu je i Kerberos naprostý blázinec. Ze čtyř Wardenových planet je svou polohou třetí od slunce, střídají se na něm roční období a klimaticky je rozdělen na různá pásma od tropického rovníkového až po zamrzlé polární oblasti. Z fyzikálního hlediska je největší zvláštností této planety skutečnost, že je to vodní svět, který nemá žádné povrchové pevninské útvary. Přesto je to ovšem svět hýřící životem. Jeho geologickou historii neznáme, je však zřejmé, že vytváření vodního příkrovu postupovalo poměrně pomalu, takže obrovskému množství rostlin se v jeho dávné geologické minulosti podařilo takříkajíc udržet si hlavu nad vodou. Díky tomu je téměř polovina povrchu pokryta obrovitými stromy propletenými ve složité sítě; obvod některých kmenů dosahuje několika desítek kilometrů, což je nezbytné pro udržení jejich váhy, protože jsou zakořeněny až v mořském dně v hloubce od několika stovek metrů až po neuvěřitelné dva nebo tři kilometry. Města a městečka Kerberu jsou vybudována v korunách těchto stromů.

Žádný další fyzický popis by nebyl adekvátní a vyčerpávající instruktáž vám poskytnou příslušní státní zaměstnanci dole po přistání. Protože se však domníváme, že kompletní geograficko-politická mapa by vám mohla přijít vhod, vložíme vám do mozku její záznam."

Pocítil jsem v zádech ostrou bolest a pak chvilkovou závrať a nevolnost, která rychle přešla. Poté jsem zjistil, že mám skutečně v hlavě podrobnou mapu celého povrchu Kerberu. Pomyslel jsem si, že se mi bude zatraceně hodit. Následoval rychlý proud informací o planetě. Obvod rovníku činil přibližně 40 000 kilometrů a přitažlivost o pouhá dvě procenta přesahovala normál, takže jsem si rozdílu sotva mohl všimnout. Rovníkové a letní teploty vystupovaly na

příjemných šestadvacet až sedmadvacet stupňů Celsia, jarní a podzimní teploty ve středních zeměpisných šířkách dosahovaly dvanácti až třinácti stupňů, bylo tedy chladno, ale nijak nesnesitelně, a v zimě se ve středních zeměpisných šířkách mohlo ochladit až na pětadvacet pod nulou, přestože díky mořské hladině a umístění osad podél teplých proudů, v jejichž blízkosti se také obvykle nacházely ony obrovité stromy, ve městech ani v nejhorší zimě zdaleka takové mrazy nebyly a moře tu jen relativně zřídkakdy zamrzalo.

Délka dne činila 23,65 standardních hodin, což nemohlo nijak zvlášť narušit můj biologický rytmus, zkrátka docela normální prostředí - pokud jste totiž měli rádi vodu.

Na Kerberu existoval rozvinutý průmysl - už jsem se nemohl dočkat, až uvidím továrny v korunách stromů - prakticky se tu však nenacházely těžké kovy ani žádné jiné snadno dosažitelné nerostné suroviny. Většina kovových rud a dalších potřebných průmyslových materiálů přicházela buď z Medúzy výměnou za hotové výrobky nebo z dolů na četných měsících jednoho z plynových obrů mnohem dál od slunce. Technologie tu sice existovala, Konfederace si však velice pečlivě hlídala všechno, co se na Kerberu budovalo, a byť byl zdejší průmysl na ucházející úrovni, jeho rozvoj byl záměrně orientován poněkud zastaralým směrem. To byla pro mne v podstatě ta nejpříjemnější zpráva, protože to znamenalo, že na celém Kerberu nebude jediný stroj, v němž bych se dokonale nevyznal nebo o němž bych si seshora nemohl opatřit kompletní podrobné informace. Určitou technologickou zaostalost zajišťovala i existence Wardenova organismu, jehož komplikovaného oficiálního názvu nikdo neužíval a nikdo si ho také nepamatoval. Ten pronikal doslova do všeho, až do jednotlivých molekul každého zrnka písku, a bránil se ‚dovozovým' materiálům - to znamená materiálům, které rovněž neobsahovaly Wardenův organismus. Díky tomu, že počáteční výzkumy roznesly nákazu z Lilith do okolí, znamenalo to nejen čtyři Wardenovy světy, ale k mému překvapení i sedm pustých, avšak na nerosty bohatých měsíců obrovského, prstenci obklopeného Momrathu, který byl mimo zónu výskytu života. Z jakéhosi důvodu byla ta Wardenova potvora schopná žít i tam, kde nepřežilo nic jiného - dokonce i tak daleko, dál však ne. Za Momrathem umírala stejně, jako když opustila sluneční systém.

"Vládce Kerberu se jmenuje Wagant Laroo," pokračoval Kregův hlas. "Byl to významný konfederační politik až do doby před nějakými třiceti lety, kdy začal být příliš ambiciózní a zapomněl na všechno, na co slavnostně přísahal, takže svůj sektor vyčlenil ze společenství civilizovaných světů a chtěl z něj vytvořit svoje vlastní soukromé království. Jak odpovídalo jeho postavení a všemu, čím dříve Konfederaci přispěl, dostal na vybranou mezi trestem smrti a vyhnanstvím na Wardenově diamantu; rozhodl se pro vyhnanství. Je to megaloman, který se považuje za boha, ale nesmíte ho podceňovat. Je to jeden z nejgeniálnějších organizačních mozků, jaké se kdy v Konfederaci objevily, a k tomu je obdařen absolutním nedostatkem morálních zábran a naprostou bezohledností. Jeho moc a vliv dosahují daleko za Kerbera a mnohé protispolečenské živly Konfederace Kerberu využívají jako úschovny tajných záznamů, kradeného zboží a dokonce i jako skladiště věcí, kterých užívají k vydírání. Musím vás bohužel varovat, že pokud se stalo nemožné a došlo k úniku nějakých informací o vašem poslání, dozví se o tom. Žádné utajení není dokonalé, a proto je třeba brát tuto možnost v úvahu."

V duchu jsem přikývl. Navzdory Kregovým patriotickým proklamacím byl jen málokterý - pokud vůbec nějaký - z konfederačních politiků imunní vůči nějakému skandálu či vydírání, a tenhle chlapík byl v takových metodách naprostým mistrem.

"Je docela možné, že najít Larooa bude nemožné," varoval mě Krega. "Kerberos má Wardenův organismus, je to však jeho mutovaný kmen. Další podrobnosti vám budou vysvětleny v orientačním kurzu. Musíte se naučit akceptovat skutečnost, že těla se dají na Kerberu měnit stejně snadno jako šaty. Takže i kdybyste Larooa viděl, kdyby vám ho někdo ukázal a kdybyste si s ním potřásl rukou, nemohl byste si být absolutně jistý, že je to doopravdy on, a ještě menší jistotu byste měl, že to bude on po několika dnech, hodinách nebo dokonce minutách."

To mi zase tak velké starosti nedělalo. Především mi bylo jasné, že pokud se Laroo těší takovéto diktátorské moci, musí mít někoho, kdo neustále ví, kde je, protože jinak by nemohl vydávat příkazy a čekat, že jich bude uposlechnuto. Kromě toho si člověk jeho typu nepochybně zamiloval všechny skutečné okázalé atributy své moci a jejího uplatňování. A navíc si ani Laroo nemohl být vůbec jistý, kým budu za několik minut, dnů nebo týdnů já.

"Podle posledních údajů žije na Kerberu přibližně 18.700.000 lidí," pokračoval Krega. "Není to nijak velká populace, velice rychlým tempem se ale rozrůstá. I teď je tam ovšem víc pracovních příležitostí a místa než lidí. Od nástupu Laroovy vlády roste počet obyvatel tak rychle, že se přibližně každých dvacet let zdvojnásobí. Domníváme se však, že tato populační exploze je pouze částečně vyvolána ekonomickými faktory. Podle našeho názoru je její příčinou do značné míry skutečnost, že na světě, kde si lidé mohou měnit těla, existuje za předpokladu neustálého přísunu dostupných mladých těl potenciální nesmrtelnost. Laroo má zřejmě možnost tento proces alespoň částečně kontrolovat, což je jeho největší politickou zbraní. Přirozeně to také znamená, že nebude-li zabit, může Laroo vládnout doslova věčně."

Nesmrtelnost, pomyslel jsem si a bylo to pomyšlení nesmírně příjemné. Jak dlouho budeš žít ty, můj původní originále? Já sám, pane, mám na tuhle otázku odpověď, věčně. Možná to nakonec nebude tak hrozná mise.

Krega měl pro mne ještě spoustu dalších rutinních informací, když však přednáška konečně skončila, prostě jsem vstal z mísy a slyšel jsem, jak se spláchla. Když jsem ji použil příště, zjistil jsem, že tentokrát se spláchla i zpráva pro mne. Protože šlo o přímý neurální přenos, i s přestávkou to celé trvalo jen asi minutu nebo dvě.

Tihle hoši od bezpečnosti jsou výkonní, pomyslel jsem si. Dokonce ani moji neustále bdělí žalářníci na druhé straně všech těch čoček a mikrofonů nemohli mít sebemenší tušení, že jsem někým jiným, než kým bych údajně měl být.

Pokud šlo o to, kým vlastně mám být, i to jsem se v jediném okamžiku dozvěděl. Jmenoval jsem se Qwin Zhangová, bylo mi jedenačtyřicet let, živil jsem se v minulosti organizací nakládky přepravních lodí a byl jsem odbornicí na pašování, virtuózkou na počítačové nakládací a inspekční systémy. Technologické zločiny - to dokonale odpovídalo mnoha mým vlastním odborným znalostem.

Lehl jsem si zpátky na kavalec a uvedl jsem se do stavu mírného tranzu, abych si lépe utřídil informace, které jsem obdržel. Qwin mi upřímně řečeno dělala trochu starosti. Byl jsem schopen prohlédnout si celý její život a kariéru, přitom jsem se v ní však doopravdy nevyznal. Byla narozena a na míru uzpůsobena pro svou práci, vyrůstala v normálním konfederačním prostředí a neprojevovala žádné známky toho, že by nějak vybočovala z normální cesty, kterou se ubíraly milióny ostatních, z cesty, která jim byla od narození vytyčena a jejíž sledování se od nich nejen očekávalo, ale pro kterou byli přímo koncipováni Probíral jsem si v duchu jednotlivé kroky jejího života a nepřišel jsem na nic neobvyklého, na nic, co by ukazovalo k něčemu, co jsem hledal. A přece se dala do krádeží. Kradla odborně, metodicky a efektivně, používala dokonce počítačových systémů distribuce zboží nejen ke krácení lodních nákladů, ale také k jejich odesílání na nesprávné adresy na hraničních světech, kde na ně už čekali připravení překupníci. Kradla prakticky od začátku své kariéry a počínala si přitom tak dobře, že byla chycena teprve tehdy, když byla na jisté nákladní lodi, která vezla o něco víc zboží, než měla, po zcela náhodné nehodě provedena kompletní inventura, což přivedlo bezpečnostní složky na její stopu. Zkoumali ji, hrabali se v jejím mozku, studovali ji, zdálo se však, že v ní není co najít. Kradla, protože mohla, protože se jí k tomu naskýtala příležitost. Tento ‚zločin proti civilizaci' v ní nevyvolával žádnou vinu, žádné výčitky svědomí, a zdálo se, že vůbec nemá jasnou představu o tom, co si jednoho dne počne se všemi těmi penězi, které se jí podařilo nashromáždit.

Ve kterém okamžiku se rozhodla pro zločineckou dráhu? Nedokázal jsem ho objevit, stejně jako ho nedokázali najít psychoexperti. O čem jsi asi snila, Qwin Zhangová? přemýšlel jsem. Jaká událost tě tak zbavila iluzí nebo tě přiměla odchýlit se ze správné cesty? Nějaký exotický milostný poměr? Pokud ano, v ničem z toho, co mi dali, jsem to nenalézal. Nejevila žádný zvláštní zájem o sex v jakékoli podobě a neměla s ním ani velké zkušenosti. Možná byla odpověď právě tam, někde v sexuálních teoriích abnormální psychologie, jenže nikde nevystupovala doopravdy na povrch.

Při tom všem však byla zcela neznámou osobou. Její zločiny na tom byly přímo závislé a po odhalení se takové zločiny utajovaly, a nikde se o nich nemluvilo, aby náhodou nepřivedly na podobné myšlenky někoho dalšího. Protože měla standardní tělo, standardní vzhled a průměrnou osobnost, bylo nepravděpodobné, že by o ní někdo na Kerberu něco věděl. To mi naprosto vyhovovalo. Poslední, o co jsem měl zájem, bylo narazit tam dole na některého z jejích starých známých. Neměl jsem odpovídající vzpomínky.

Kapitola druhá
Transport a přílet

Až na pravidelně podávaná jídla neexistovalo nic, čím bych měřil čas, byla to ale poměrně dlouhá cesta. Bylo zcela jasné, že Konfederace není ochotna plýtvat penězi na to, aby vězně transponovala nejrychlejší dostupnou trasou.

Konečně jsme se však spojili s velitelskou lodí, která se nacházela jednu třetinu světelného roku od Wardenova systému. Tento fakt jsem ani tak nevyčetl z nějakých příznaků uvnitř své cely, jako spíše z jejich neexistence - vibrace, které byly mým nepřetržitým společníkem, ustaly. Denní režim se však nijak nezměnil. Předpokládám, že čekali, až ze všech koutů galaxie shromáždí dostatečně velký kontingent, aby se jim vyplatilo dopravit nás ten poslední kousek cesty.

Nezbývalo mi než zůstat sedět a znovu a znovu se probírat informacemi, které jsem dostal, dokud jsem je neměl všechny dokonale zažité. Nejednou jsem uvažoval o tom, že nejspíš nejsem nijak daleko od svého starého těla (tak jsem se na ně alespoň naučil myslet). Bylo by mě zajímalo, jestli čas od času nezajde sem dolů a alespoň z čiré zvědavosti se na mne potají nepodívá - na mne a na ty tři ostatní, kteří tu někde asi také byli se mnou.

Měl jsem čas důkladně uvažovat o tom, co jsem věděl o Wardenově systému, o tom, co z něj dělalo tak dokonalé vězení. Samozřejmě jsem tohle tvrzení nespolkl i s navijákem - něco takového jako dokonalé vězení prostě neexistuje, tady to k němu ale nemohlo mít daleko. Krátce poté, co budu vysazen na Kerberu, budu infikován oním podivným submikroskopickým organismem, který se zabydlí v každé buňce mého těla. Bude v mém těle žít, bude z něj získávat obživu a dokonce mi bude splácet nájemné v té podobě, že mě bude chránit před choroboplodnými organismy, infekcemi a podobným nebezpečím. Jedinou charakteristikou, kterou se ta věc vyznačovala, byla žízeň po životě, a přežít mohla jen v případě, že jste zůstali naživu i vy.

Potřebovala ale něco, ať už to byl stopový prvek nebo cokoli jiného, co se nacházelo výhradně ve Wardenově systému. Nikdo nevěděl, co to vlastně je, a nikdo také nebyl schopen vynaložit opravdové úsilí na to, aby to zjistil, ať však onen organismus kromě vás samotných potřeboval cokoli, bylo to něco, co se nikde mimo Wardenův systém nevyskytovalo. Příslušný prvek nebyl v atmosféře, protože v raketoplánech létajících mezi planetami Diamantu jste mohli bez jakýchkoli škodlivých účinků dýchat přečišťovaný, uměle vyráběný vzduch. Nebyla to ani žádná složka potravy; to už bylo také ověřeno. Člověk pocházející z jednoho z Wardenových světů byl schopen zcela pohodlně žít na syntetické stravě ve zcela izolované laboratoři, jakou byla například planetární kosmická stanice. Jakmile se však organismus vzdálil příliš daleko, i s potravou a se vzduchem z Wardenova systému umíral. Vzhledem k tomu, že modifikoval buňky vašeho těla, aby se v nich cítil jako doma, takže jejich správné fungování na něm bylo závislé, umírali jste i vy - pomalu a bolestivě, ve strašlivé agónii. Tato maximální vzdálenost činila přibližně čtvrtinu světelného roku od sluneční soustavy, což vysvětlovalo pozici velitelské lodi.

Kromě toho se všechny čtyři světy mezi sebou lišily nejen svým klimatem. V tom, co s vámi organismus na každé planetě provedl, byla zcela systematická důslednost. Měl na vás však různé účinky podle toho, na kterém světě - pravděpodobně v důsledku jejich odlišné vzdálenosti od slunce, protože ta byla určujícím faktorem jeho života - jste byli poprvé vystaveni jeho působení. Jeho následky zůstávaly stále stejné bez ohledu na to, zda jste se později

přemístili na jiný svět Diamantu.

Zdálo se, že organismus má jakési ne zcela jasně definovatelné telepatické schopnosti, přestože nikdo nebyl schopen vysvětlit, jak je to možné. Rozhodně nebyl inteligentní; přinejmenším bylo jeho chování vždy možno předpovědět. Většina změn však zřejmě měla cosi společného s tím, jak kolonie v jednom člověku ovlivňovala kolonii v druhém - a ve všech ostatních. Pokud jste toho byli schopni, mohli jste toto ovlivňování vědomě řídit a to také rozhodovalo o vaší relativní schopnosti ovládat druhé či o jejich schopnosti ovládat vás. Celkem jednoduchý systém, i když nevysvětlitelný.

Litoval jsem, že toho o Kerberu nevím víc. Instruktáž mi poskytla mnohem méně informací, než na kolik jsem byl zvyklý, i když jsem důvody jejich opatrnosti chápal. Věděl jsem, že mi bude trvat dlouho, možná dokonce hodně dlouho, než se seznámím s místními poměry a zjistím všechno, co potřebuji pro splnění svého úkolu vědět.

Přibližně den poté, co jsem dorazil na místo - přesně řečeno po čtyřech jídlech - se loď začala kymácet a všude kolem se ozývala spousta hluku, což mě přimělo, abych ulehl na kavalec, protože se mi trochu zvedal žaludek. Přesto jsem necítil žádné zklamání; ten rozruch znamenal, že dávají dohromady jednotlivé konvoje a připravují se na to, aby naše vězeňské cely odeslali k přistání do systému. Čelil jsem té myšlence se smíšenými pocity. Na jedné straně jsem už zoufale toužil dostat se z té maličké klece, která mi neposkytovala nic jiného než nekonečnou strašlivou nudu. Na druhé straně jsem věděl, že až z té klece konečně vyjdu, ocitnu se jen v mnohem větší a atraktivnější kleci - na samotném Kerberu, který bude stejnou vězeňskou celou, přestože je to celá planeta.

Krátce po tom, co se začalo ozývat rámusení, zavládl znovu klid. Po nedlouhé přestávce plné napjatého očekávání jsem opět pocítil vibrace, zřetelnější než předtím, které znamenaly, že se zase pohybujeme. Buď jsem byl na nějaké mnohem menší lodi nebo jsem se nacházel blíž pohonným jednotkám.

Přesto trvalo další čtyři nekonečné dny, vymezené dvanácti jídly, než jsme dospěli na místo určení. Byla to jistě dlouhá doba - zároveň to však byl slušný výkon na plavidlo pohybující se podsvětelnou rychlostí, pravděpodobně modifikovanou a plně automatizovanou nákladní loď.

Vibrace ustaly a bylo mi jasné, že jsme na oběžné dráze. Znovu se mě zmocnil onen rozporuplný pocit neodvratné pasti a radostného vzrušení zároveň.

Ozval se praskavý zvuk a reproduktor, o jehož existenci jsem do té chvíle neměl sebemenší ponětí, se probudil k životu. "Všichni vězni, pozor!" zavelel hlasem, který byl kovovou parodií mužského barytonu. "Dospěli jsme na oběžnou dráhu kolem planety Kerberos ve Wardenově systému."

Poprvé za celou tu dobu jsem si uvědomil, že jsou tu i další, kteří jsou posíláni tam dolů - bylo to samozřejmě logické, jenže zatím jsem o tom doopravdy neuvažoval. Vzhledem k mým vlastním pocitům mi bylo jasné, co asi prožívají. Muselo to pro ně nejspíš být stokrát horší, protože já jsem alespoň věděl, co můžu čekat, i když jsem nebyl o nic větším dobrovolníkem než oni. Na kratičký okamžik jsem pomyslel na Waganta Larooa. Kdysi tady také seděl jako já, nahý v obyčejné cele, zakoušel tytéž pocity a čelil stejné neznámé budoucnosti jako my. Začínal ve stejně ubohé pozici jako já - vlastně ještě ubožejší, protože byl obyčejný vězeň - a teď vládl celé planetě. Nikdo mu toto jeho postavení nepřinesl na zlatém podnose, nikdo ho nezvolil. Přišel, nahý a sám jako já, a dobyl svět. A já jsem se rozhodně považoval za schopnějšího člověka, než byl nějaký Wagant Laroo.

Byla to právě tahle myšlenka, která mnou lehce otřásla. Byl jsem to skutečně já, kdo se tu připravoval na kariéru náčelníka zločinecké bandy?

"Za okamžik," pokračoval hlas, "se dveře vašich cel otevřou a vy je budete moci opustit. Upřímně vám radíme, abyste to skutečně udělali, protože třicet vteřin po otevření se dveře znovu zavřou a vakuové čerpadlo zahájí uvnitř cel sterilizační proces, který by pro každého, kdo by zůstal uvnitř, znamenal smrt."

Dobře vymyšleno, řekl jsem si v duchu. Nejen že to vylučovalo jakoukoli možnost útěku po cestě, ale navíc jste se museli pohnout v předepsaném okamžiku, nebo jste zemřeli. Neubránil jsem se pomyšlení na to, jestli se někdy našel někdo, kdo raději zvolil smrt.

"Jakmile vyjdete do hlavní chodby," pokračoval hlas, "zůstanete stát na místě, dokud se za vámi dveře cel znovu nezavřou. Nepokoušejte se opustit své místo před vlastní celou dřív, než se dveře znovu zavřou, protože v opačném případě vás automatické ochranné zařízení rozpráší na atomy. Venku na chodbě nebude nikdo mluvit. Každý, kdo promluví nebo kdo se nebude přesně řídit příkazy, bude okamžitě zlikvidován. Další instrukce obdržíte, až se dveře zavřou. Připravte se k odchodu - teď!"

Když se dveře otevřely, nemarnil jsem čas a okamžitě vyšel ven. Malý bílý čtverec, v němž byly dokonce namalovány značky nohou, ukazoval, kam se máme postavit; udělal jsem, co po mně chtěli, přestože ve mně vzteky vřela krev.

Na situaci, kdy jste byli úplně nazí v totální izolaci lodi, která je ovládána pouze počítačem, bylo cosi nespravedlivě ponižujícího. Vyvolávalo to v člověku pocit naprosté méněcennosti.

Přes všechna omezení jsem se mohl alespoň rozhlédnout kolem sebe a viděl jsem, že jsem se ve svém odhadu nemýlil. Okolní prostor byl v podstatě dlouhou hermeticky uzavřenou chodbou, k jejímž stranám byly připojeny naše malé cely. Podíval jsem se doleva i doprava a napočítal jsem jich snad tucet, rozhodně ne víc než patnáct. Absolutní smetánka, pomyslel jsem si trpce. Tucet nahých a špinavých mužů a žen - přibližně půl na půl - vyčerpaných vězňů, kteří měli být za okamžik vysazeni a opuštěni. Bylo by mě zajímalo, proč byli právě tihle lidé vybráni, místo aby jim byl vymazán mozek, vzalo-li se v úvahu, na kolik přišly jen samotné přepravní náklady. Co asi v těchhle schlíplých ubožácích objevili psychologové a počítače, co je vedlo k rozhodnutí, že mají žít? Oni sami to nevěděli, to bylo evidentní. Přemýšlel jsem o tom, kdo to asi ví.

Dveře se s hlasitým cvaknutím zavřely. Napjatě jsem poslouchal a čekal, zda náhodou neuslyším výkřik někoho, kdo nevstal dostatečně rychle a nevyšel ven dřív, než začala čerpadla vysávat vzduch, neobjevil se však žádný náznak

melodramatu. Nic nenasvědčovalo tomu, že by někdo zvolil tuto únikovou cestu.

"Na můj povel," vyštěkl hlas z reproduktorů, umístěných podél stropu, "uděláte vpravo vbok a pomalu budete v zástupu kráčet tak daleko, jak to půjde. Na konci chodby najdete speciální raketoplán, který vás přepraví na povrch planety. Usadíte se v něm od předních řad a žádná sedadla nenecháte neobsazená. Okamžitě po usednutí se připoutáte."

Slyšel jsem mezi ostatními tlumené nespokojené reptání, náhle však ze zdi vystřelily malé laserové paprsky, které s ošklivě hlasitým zasyčením dopadly na podlahu podél řady lidí, nikoho přitom ovšem nezasáhly. Reptání utichlo.

Hlas, který se při této ukázce síly odmlčel, nyní pokračoval v udílení instrukcí, aniž by se o ní jakkoli zmínil. Nebylo to třeba.

"Vpravo vbok, teď!" zavelel a my jsme jeho rozkaz poslechli. "Pomalu kráčejte podle instrukcí k raketoplánu."

V tichosti jsme se dali do pohybu a rozhodně jsme nijak nespěchali. Kovová podlaha chodby byla ovšem zatraceně studená, takže nám raketoplán alespoň připadal lepší než tahle prokletá lednice.

Raketoplán samotný byl překvapivě komfortní a moderní, i když jeho sedadla nebyla určena pro nahá těla. Posadil jsem se někam do šesté řady, přetáhl jsem přes sebe bezpečnostní pásy a čekal jsem, až se všichni ostatní usadí a udělají totéž.

V raketoplánu bylo místo asi tak pro čtyřiadvacet lidí, nás však bylo jen třináct - osm... ne, sedm mužů a šest žen. Neustále jsem zapomínal, kým a čím mám být, a v duchu jsem se za to peskoval. Tohle nebyla vhodná doba na jakékoli šlápnutí vedle. Následující den nebo dva pro mne budou ze všeho nejnebezpečnější, protože naší nové skupince budou věnovat značnou pozornost a obzvlášť se budou zajímat o každého z našich řad, kdo se jim nebude zdát ve skutečnosti tím, za koho se vydává.

Příklop se automaticky uzavřel a následovalo zasyčení, vyvolané vyrovnáváním tlaku vzduchu. Pak bez dalších ceremonií přišlo prudké škubnutí, oddělili jsme se od lodi, která nás přivezla, a letěli jsme dolů. Pomyslel jsem si, že raketoplán je až příliš moderní a komfortně vybavený na to, aby byl určen pouze pro přepravu vězňů. Určitě to tedy byla jedna z meziplanetárních lodí, kterých se pravidelně používalo pro přesun mezi jednotlivými světy Wardenova diamantu.

Reproduktory, které jsme měli nad hlavou, zapraskaly a ozval se z nich příjemný mužský hlas, který se opravdu zdál patřit člověku. Znělo to nesrovnatelně líp. "Vítejte na Kerberu," oslovil nás a mně se skutečně zdálo, že to myslí naprosto upřímně. "Jak jste byli nepochybně informováni, je Kerberos místem vašeho konečného určení a vaším novým domovem. I když poté, co dole vystoupíte z lodi, nebudete nikdy moci tuto sluneční soustavu opustit, nebudete už vězni, ale řádnými občany Wardenova diamantu. Pravomoc Konfederace nad vámi skončila v okamžiku, kdy jste nastoupili do tohoto raketoplánu, jednoho z mnoha, které jsou společným vlastnictvím Wardenových světů. Rada našeho systému je právnickou osobou, jejíž vnitřní suverenitu Konfederace plně respektuje a která má vlastní zastoupení v konfederačním Kongresu. Každý ze čtyř světů naší soustavy má rovněž svou vlastní suverénní a nezávislou vládu."

Hlas se na okamžik odmlčel a já jsem si pomyslel, jak je zvláštní neslyšet nikoho dělat nějaké poznámky, tleskat, stěžovat si ani nic jiného. Napětí v kabině se dalo krájet nožem a přiznávám, že jsem je pociťoval právě tak jako všichni ostatní.

"Bez ohledu na to, kým nebo čím jste v minulosti byli," pokračoval hlas, "bez ohledu na to, co jste provedli nebo jaké bylo vaše předchozí postavení, jste od nynějška navždy občany Kerberu a ničím víc - a také ničím míň. Nejste už v žádném smyslu vězni a nic z toho, čeho jste se až do dnešního dne dopustili, vás tady nebude pronásledovat. Začínáte s čistým štítem a s čistým rejstříkem a bude záležet jen na tom, jak si budete od nynějška počínat jako Kerbeřané."

To zní celkem fér, pomyslel jsem si. Rozdíl mezi tónem tohoto hlasu a oním mechanickým monstrem, které jsme museli poslouchat předtím, byl neuvěřitelný.

"Zanedlouho budeme přistávat," mluvil k nám hlas dál a já jsem cítil, jak byl zapojen brzdový systém, a slyšel jsem kvílení stabilizátorů, aktivovaných pro atmosférický let. "Byli bychom rádi, kdybyste rychle vystoupili, jakmile se otevře příklop, protože musíme provést údržbu raketoplánu a vrátit ho na normální linky. Bude na vás čekat zástupce naší vlády, který vás odvede na místo, kde dostanete oblečení, dost jídla a orientační informace. Žádám vás, abyste s touto osobou spolupracovali a nedělali problémy. Nebylo by zrovna moudré, kdybyste hned první den ve svém novém světě vykročili nesprávnou nohou."

V duchu jsem si řekl, že s takto formulovanými instrukcemi by se snad smířil i psychotik. Dokázali vám vyhrožovat tak zdvořile. No, konec konců to byl svět, vybudovaný a řízený stejnými lidmi, jako byli ti, kteří byli se mnou v raketoplánu.

Klesali jsme k zemi pěkně dlouhým pomalým obloukem, při němž pilot nic neriskoval, až jsme konečně dosedli na zem na jakési přistávací stojánce. Varovná světélka zhasla a ozvalo se zasyčení vzduchové komory; když se otevřely příklopy, odepnuli jsme si bezpečnostní pásy, vstali jsme a váhavě, tiše jsme zamířili ven. Už to bylo tady!

Pomalu jsme jeden po druhém vystupovali na dlouhou moderní osobní rampu, která byla kompletně krytá, ale nevytápěná. Bylo chladno, takže jsme přidali do kroku. Nikdo z nás však v tu chvíli nemyslel na to, že je mu zima; všechno bylo z naší mysli vytlačeno jediným, vše ostatní zastiňujícím faktem.

V okamžiku, kdy se nás zmocnila třesavka, v okamžiku, kdy vzduch dosáhl k naší kůži, k našim nozdrám a vstoupil do našich těl, jsme se stali terčem systematické invaze submikroskopického organismu, který byl naším novým a zároveň posledním žalářníkem. Byli jsme tady, byli jsme svobodní, od tohoto okamžiku nám však bylo souzeno zůstat tu věčně.

Kapitola třetí
Orientace a rozmístění

Vešli jsme do malé vstupní haly, kde nás přivítali dva muži a jedna žena, všichni oblečení vojenským stylem v těsně padnoucích khaki uniformách a vysokých botách, i když jsme brzy zjistili, že nejsou příslušníky žádné armády. Sami jsme dostali dočasně přidělené dlouhé róby a sandály; pak si zkontrolovali naše jména podle seznamu na listu papíru a spěšně nás vyvedli z terminálu k čekajícímu aerobusu. Byť jsme byli oblečení, panovala tam zatracená zima a topení v aerobusu sice fungovalo, ale sotva postačovalo.

Rychle jsme odstartovali, začali jsme se vzdalovat od terminálu a při tomto manévru se nám naskytl první pohled na náš nový svět. Bylo to neobvyklé panoráma - po naší pravé ruce se ve slunečních paprscích třpytil oceán a po levé ruce se táhlo ‚pobřeží'; až na to, že to rozhodně nebyl opravdový břeh. Byl to spíš jakýsi hustě vyhlížející les, tvořený rudohnědými a oranžovými stromy, jejichž koruny byly plné obrovských, širokých listů nejrůznějších tvarů a velikostí. V mnoha místech byly stromy částečně nebo úplně obnaženy. Bylo zřejmé, že lidé bydlí uvnitř samotných kmenů - viděli jsme, jak se sluneční paprsky odrážejí od okenních tabulek. Vypadalo to jako nějaká surrealistická vize, tenhle rozlehlý les s kmeny napůl připomínajícími prastaré sukovité stromy obrovské velikosti a napůl se podobajícími komplexu moderních kancelářských budov. Často jsme zahlédli, že v místě, kde se některý z velkých kmenů rozvětvoval, byla jedna z jeho větví vodorovně odříznuta a její povrch pak upraven nebo překryt nějakým lesklým materiálem, takže vytvářel přistávací plošiny a vchody.

Žena, která nás měla na starosti, spatřila naše překvapené oči a usmála se. Uchopila malý mikrofon vnitřního rozhlasového okruhu a proměnila se v improvizovanou průvodkyni. "Vítejte na Kerberu. Jmenuji se Kerar a moji dva společníci jsou Monash a Silka. Nacházíte se ve správním obvodu jménem MaDell. Užíváme tu rozdělení na správní obvody, protože díky povaze našeho životního prostředí je výstavba něčeho takového, jako je hustě osídlené velké město, prakticky nemožná. Díky efektivním tranzitním metodám se nám však naštěstí podařilo propojit dostatečně velké oblasti, které se z ekonomického hlediska dají považovat za města, a těm říkáme obvody. Jak sami vidíte, není na Kerberu vůbec žádná pevninská plocha. Biologové tvrdí, že i lidé kdysi žili na stromech. Tady nám nezbylo nic jiného než vrátit se ke svým kořenům."

Neustále jsem se díval z okna na tu krajinu pokrytou přízračnými stromy. Celá scenérie mi z jakéhosi důvodu připomínala jistý kus nábytku, který jsem kdysi měl, s nohou uprostřed a s několika plochými deskami tvaru jetelových listů, obklopujícími centrální stvol jako malé poličky. Tohle bylo samozřejmě mnohem větší a neuspořádanější a zdaleka ne všechny ‚poličky' byly ploché či prázdné, stejně to ale vypadalo podobně.

"Vidíte stromy mnoha různých typů," pokračovala Kerar. "Na Kerberu existuje přes pět tisíc biologických druhů těchto velkých stromů, přičemž jen v MaDellu najdete přibližně osmdesát různých odrůd. Jak vidíte, mnoha typů lze ve velké míře využívat jako obydlí, protože značná část jejich cirkulačního systému se nachází na vnější straně kmene, takže mohou být stromy vydlabány, aniž by zahynuly. V některých z nich jsou přirozené dutiny, i když vnější kůra dosahuje většinou tloušťky až osmi metrů. Unesou obrovskou váhu, protože pod hladinou vody se jejich kmeny ještě mnohem víc rozšiřují a protože po miliónech let své evoluce se také podpírají navzájem. Odborní botanikové jsou tady obzvlášť ceněnou profesí, protože jejich povinností je říkat nám, kolik větví můžeme odříznout a udělat na nich stavební parcely a přistávací plochy, které větve můžeme odříznout a také které architektonické projekty stromových obydlí jsou prakticky použitelné a které ne. Za chyby se tady někdy draze platí. Smrt jediného klíčově důležitého stromu by snadno mohla narušit podpůrnou strukturu tuctu, možná i stovek dalších a vést k řetězové reakci, která by znamenala smrt celé naší komunity."

Bylo mi jasné, co nám tím vším chce naznačit - se stromy není radno si zahrávat. Přemýšlel jsem o tom, kolik z prvních pionýrů si s nimi zahrávalo a jaké škody přitom asi způsobili.

Zadíval jsem se směrem k oceánu a spatřil množství různých plavidel; některá z nich byla poměrně velká, v jiných případech šlo očividně o výletní čluny - a bylo tam i několik jachet. Když jsem se otočil zpět k té fantastické džungli, naskytl se mi pohled na obrovskou, impozantní stavbu, tyčící se před námi, zářivě lesklou moderní mnohopatrovou budovu, sedící na jedné z odříznutých ploch, kterým - jak jsem se dozvěděl později - se na Kerberu říkalo mesa.

"Ta budova před námi je administrativní středisko našeho obvodu," informovala nás průvodkyně. "A tam máme také namířeno."

Byli jsme uvedeni do budovy a kolem houfu přihlížejících zvědavců zavedeni do místnosti v desátém patře. Tam na nás čekalo teplé jídlo, podávané formou švédského stolu. Upřímně řečeno jsem většinu jídel nepoznával, ale po té dlouhé době, strávené na vězeňské stravě, to všechno chutnalo prostě báječně. Když jsme se najedli a všichni jsme ještě posedávali kolem a vychutnávali pocit nacpaného žaludku, objevil se jakýsi výkonně vyhlížející mužík a všem nám vzal míry. Během hodiny byl zpátky s několika balíky, v nichž jsme objevili spodní prádlo, jako svetr silnou košili, pracovní kalhoty, tlusté ponožky a polobotky. Balíky rovněž obsahovaly opasky a celou škálu kosmetických a toaletních potřeb. Po dvojicích jsme byli odvedeni chodbou k plně vybavené umývárně, kde byly dokonce i sprchy, kterých jsme všichni s velkou radostí použili; nakonec jsme se oblékli do svých čistých nových šatů. Navzdory problému s pohlavím jsem s tak prostým oblečením neměl prakticky žádné potíže, byl jsem však vděčný za to, že moje vlasy byly po vězeňském způsobu ostříhány velice nakrátko. Když jsem se však nad tím zamyslel, uvědomil jsem si, že i Kerar měla krátké vlasy, i když profesionálně ostříhané a učesané.

Když jsme se teď konečně zase cítili jako lidé, rozhodli se, že jsme připravení pro úplnou instruktáž. Posadili jsme se na skládací židle a naše průvodkyně nám poskytla základní informace.

"Prvním světem, který byl ve Wardenově systému prozkoumán, byla Lilith," rozhovořila se. "Lilith je překrásná

planeta, která se podobá tropické zahradě. První průzkumné týmy vyrážely ze svého základního tábora a budovaly základny na ostatních třech Wardenových světech; zároveň zkoumaly i měsíce Momrathu, což je gigantický plynový obr dál od slunce. Nevěděli ovšem, že přitom s sebou z Lilith roznášejí jistý organismus, cizí životní formu, která nikde nemá obdobu."

Stručně zrekapitulovala historii toho, jak na Lilith organismus konečně zaútočil, zlikvidoval všechny uměle vyrobené předměty a proměnil její obyvatele v primitivní divochy. Stroje tam nefungovaly a celá společnost byla postavena na netechnologických základech. Nemohl jsem si nevzpomenout na ubožáka svého dvojníka na Lilith. Jistě, byl jsem dobrý - dokonce nejlepší. Narodil jsem se však, byl jsem vychován a celý svůj život jsem strávil ve společnosti s vyspělou technologií. Jak bych asi byl schopen plnit svou funkci v netechnologické společnosti? Dokázal bych to vůbec? Přemýšlel jsem o tom a cítil jsem ještě větší úlevu, že to není můj problém.

"Zmíněný organismus," pokračovala Kerar, "byl roznesen na ostatní planety, kde se úspěšně uchytil a mutoval. Existují mnohé teorie, vysvětlující tento jev; nejlogičtější je ta, která tvrdí, že reaguje na relativní sluneční energii a možná i na množství samotného slunečního větru, nikdo to ale neví jistě. Jak vidíte, tady organismus stroje nezničil. Na Lilith, tedy na svém rodném světě, přinutil lidi, aby se přizpůsobili planetě, učinil z nich součást Lilithina ekosystému. Tady musel být on tím, kdo se přizpůsobí, a také to udělal. Už teď je ve vašich orgánech, usazuje se v nich, dělá si pohodlí, zabydluje se v každé molekule vašich těl."

Všichni jsme se při tomto nepříjemném pomyšlení, které se nám až do tohoto okamžiku podařilo zasout v mysli někam hodně hluboko, znepokojeně zavrtěli. Bylo to zvláštní - nepřipadal jsem si nijak odlišně. Necítil jsem žádnou malátnost, žádné příznaky něčeho neobvyklého.

"První vědci, kteří tu byli, se domnívali, že je organismus obdařen jakousi kolektivní inteligencí," vysvětlovala Kerar. "Brzy totiž bylo zřejmé, že doslova každý z těch maličkých útvarů, menších než virus, je jakýmsi způsobem v kontaktu se všemi ostatními. Dnes víme, že měli pravdu jen částečně. Je to jeden organismus, každý z nich je jako součást buňky obrovského těla, ale nemyslí. Schémata jeho chování jsou dobře známá a naprosto konzistentní. Když víte, jak funguje, nemůže vás nikdy překvapit.

Na Lilith vedla tato vzájemně provázaná komunikace k tomu, že někteří lidé získali obrovskou mentální sílu, protože organismus tam existuje doslova v každé molekule pevné hmoty. Někteří z tamějších obyvatel dokážou prostě silou vůle vyhloubit například díru do skály nebo vyvolat mutace ve stromech, v ovoci či dokonce v lidech. Funguje to, protože někteří lidé mají tak silnou mysl, že jsou schopni prostřednictvím Wardenových organismů ve svém vlastním těle vnutit svou vůli jiným organismům v lidech a věcech kolem sebe. Tady se projevuje jiný efekt."

Opět se ozvalo mumlání a já jsem si znovu vzpomněl na svého ubohého dvojníka. Zdálo se, že Lilith je magickým světem, a na takovém světě můžou fungovat jen kouzla. "Na Kerberu," pokračovala naše průvodkyně, "se organismus také nachází v každé molekule pevné hmoty. Nalezli jsme ho ve vzorcích, které potápěči odebrali ze stromů celý kilometr pod mořskou hladinou, i v samotných tvorech, obývajících moře a vzduch. Stejně jako na Lilith se mu nelíbí nic, co v sobě Wardenův organismus nemá, takže to napadá právě tak, jako už napadl vás. Zdá se však, že mnohem snáz si dokáže poradit s organickými molekulami, zejména s molekulami živých tvorů, protože se na vás dokáže prakticky bez problémů adaptovat. Položte tady ale na zem něco, co bylo vyrobeno řekněme v Konfederaci, a pokusí se to napadnout taky - i když ne zvlášť úspěšně. Taková věc prostě přestane fungovat a obvykle se rozpadne na kusy. Organismu je naštěstí úplně jedno, o kterou z těch Wardenových mutací jde, alespoň tady na Kerberu, takže můžeme dovážet suroviny, výrobky i potraviny ze svých sesterských světů a s výjimkou Lilith na ně můžeme zase vyvážet své zboží. Původní lilithský kmen se prostě nesmíří s ničím, co narušuje primitivní povahu planety. Musím vám říct, že tato invaze do vašeho těla má i svoje kladné stránky. Především vás Wardenův organismus udržuje dokonale fit, protože je na vás závislý, a vy mu poskytujete to, co potřebuje k životu. Vyžene z vašeho těla všechny choroby, takže tu nikdo nikdy není nemocný. Pročistí vám cévy a zařídí regeneraci poškozených buněk, takže vám nehrozí nebezpečí rakoviny, infarktu, mozkové mrtvice ani ničeho jiného. Dokonce i látky, jako jsou drogy nebo alkohol, budou z větší části pročištěny, než na vás jakkoli zapůsobí - s jedinou výjimkou pevných látek z Wardenova systému, které jsou ovšem velice vzácné a jejich užívání je pod kontrolou. Nejhorší, co si můžete přivodit, je, že trochu ztloustnete nebo nebudete v nejlepší formě. A organismus také samozřejmě nemůže zastavit proces stárnutí, i když i ve stáří vás udržuje v mnohem lepším stavu a mnohem déle než za normálních okolností." Tohle je zajímavá výhoda, řekl jsem si v duchu. Byl ovšem konec s opíjením, kouřením marihuany a požíváním jakýchkoli rekreačních drog. Tohle byl čistý svět.

Kerar na nás pohlédla a lehce se pousmála; na chvíli se odmlčela, než na nás vypustila svou druhou bombu, o které doopravdy něco věděla pouze ona sama. "Máte ovšem štěstí, že jste byli deportování právě na Kerberos. Sem se posílají jen ti nejlepší. Nemáme tu žádné vrahy, žádné zločince s násilnou minulostí. Tohle není planeta, kde by bujelo násilí, a to z velice dobrého důvodu. Pouze tady na Kerberu máme totiž možnost žít věčně."

A už to bylo tady - spolu s další zajímavou informací. Žádní násilní zločinci. Byl bych rád věděl, proč.

Když se zbytek naší skupiny vzpamatoval z šoku, pokračovala v úvodní přednášce. "Řekla jsem vám už, že na Lilith se lidem podařilo kontaktovat Wardenovy organismy a dávat jim příkazy, ovládat a měnit je. Tady tomu tak není. Všechny zdejší Wardenovy organismy jsou však v neustálém kontaktu s ostatními, přičemž rozhodujícím faktorem je vzdálenost. Čím blíž se nacházíte k někomu nebo něčemu jinému, tím užší je kontakt Wardenova organismu s organismem tohoto druhého subjektu. Dokud jste vzhůru, kontroluje vaše vědomá mysl organismy ve svém vlastním těle, takže nedochází k žádným problémům ani efektům. Jste-li ale unavení, ospalí, spíte-li nebo jste-li v polobezvědomém či úplně bezvědomém stavu, vaše Wardenovy organismy se okamžitě spojí s jinými, které jsou v jejich blízkosti." Na chvíli se odmlčela a pečlivě volila slova. "Dám vám jeden příklad. Musíte si ovšem uvědomit, že i když víme, co se děje, nikdy se nám nepodařilo přesně zjistit, proč se to děje. Řekněme, že se tady vedle vás uložím k spánku a že vy usnete také. Na rozdíl od Lilith mají zdejší Wardenovy organismy sklon komunikovat především s

jinými organismy, které jsou v podobné pozici jako ony samy, což znamená, že organismy ve vašem těle nekomunikují, nepropojují se, nebo co to vlastně dělají, s organismy ve skalách, stromech a podobných objektech stejným způsobem, jakým dokážou komunikovat se svými protějšky v jiných lidech. Zbaveni kontroly vědomé mysli by se Wardenové ve vašem těle spojili s Wardeny v mém těle. Toto spojení by bylo nejsilnější v oněch krátkých periodách spánku, kdy se nám nic nezdá. Pokud by se dvě takové periody - moje a vaše - časově shodovaly - propojily by se Wardenovy organismy ve vašem i v mém mozku a z důvodů, kterým nerozumíme, by si začaly vyměňovat informace. Vzpomeňte si v této souvislosti, jak jsem vám říkala, že ty potvůrky jsou v každé molekule a že dokonce dokážou různé vaše tělesné orgány čistit, měnit a napravovat, aby si vás ve zdraví uchovaly. Jedním z vedlejších produktů samotné jejich podstaty je to, že stejnou metodou mění molekuly ve vaši mozkové kůře na moji frekvenci a moje zase na vaši, přičemž potřebným způsobem dokonce upravují schéma postupu mozkových impulzů. Celé to trvá jen několik minut. Protože paměť je chemicky ukládána a elektricky vyvolávána, znamená to kompletní výměnu informací uvnitř mozku. Probudíte se tudíž s mými vzpomínkami a s mou osobností, zatímco já se probudím s vašimi vzpomínkami a s vaší osobností. V praxi to znamená, že jsme si vyměnili těla."

"Proč si v tom případě nevymění úplně všechny informace?" zajímal se skeptickým tónem vousatý mladík, který seděl po mé levici. "Musí přece docházet k hormonální nerovnováze, k odchylkám v respiračním rytmu a v krevním tlaku - musí to znamenat tolik nesprávných příkazů, uzpůsobených nesprávnému tělu, že to v novém těle vyvolá spoustu problémů a vážných poruch."

"To souhlasí," přikývla. "Správná otázka. Odpověď zní jednoduše tak, že v samotných počátcích k některým z těchto problémů skutečně docházelo, teď ale už ne. Wardenův organismus je neuvěřitelně přizpůsobivý, vyměňuje si informace s jinými částmi sama sebe a dokonce i s jinými organismy mimo svoji tělesnou schránku. Poučil se. Pokud ovšem chcete vědět, proč to dělá - tak to zkrátka nevíme. Nejsme si dokonce ani jistí, že to dělá úmyslně. Výměna osobnosti je možná pouhým vedlejším produktem této unikátní životní formy. Třeba jde o nějaké nezbytné přizpůsobení, aby přežil v atmosféře Kerbera. Nevíme to a nejsem si jistá, jestli se to někdy dozvíme. Každopádně k tomu ale dochází, docházelo k tomu v minulosti a téměř určitě k tomu bude docházet i nadále."

" Vy jste si s někým někdy vyměnila tělo?" ozval se další skeptik.

"Už mnohokrát," usmála se. "Na rozdíl od vás jsem se tady narodila. Tahle výměna těl nastupuje v období puberty - dalo by se říct, že je to určitý průvodní znak dospívání. Pubertální mládež tady prochází mnoha výměnami, zejména proto, že je v tomto věku emocionálněji založena, takže se nedokáže tolik ovládat. Kromě toho, kdo z dospívající mládeže by dokázal odolat experimentování? Chlapci by rádi věděli, jaké to je být dívkou, a naopak - motivace tohoto typu. Často přemýšlím o tom, jaké by to bylo, kdybych byla od narození odsouzena k tomu, mít jen jedno pohlaví a tělo. Já jsem se například narodila jako muž, v šestnácti letech, poté, co jsem vystřídala tři mužská a dvě ženská těla, jsem ale došla k závěru, že z jakéhosi důvodu si pohodlněji připadám jako žena. Našla jsem si ženu, která se naopak cítila pohodlněji jako muž, vyspali jsme se spolu a bylo to vyřízeno. Nepředstavujte si ovšem, že tady všichni měníme těla stejně často jako oblečení. Tak tomu není. Jistě, někteří z nás to střídají často a čas od času se vyskytují manželství, v nichž si partneři vyměňují těla neustále, to jsou však jen vzácné výjimky."

Hned na začátku jejího vysvětlování mě něco napadlo a chtěl jsem se na to zeptat dřív, než to zase zapomenu. "Říkala jste, že k výměně osobnosti během spánku je třeba několika minut," ozval jsem se. "Co se stane, když vás uprostřed toho procesu někdo probudí?"

"Jakmile výměna jednou začne, nelze ji za normálních okolností nijak zastavit - zůstanete v bezvědomí, jako byste byli v komatu, i kdyby budova kolem vás hořela," odpověděla Kerar. "Dochází ovšem k případům, byť velice vzácným, kdy se to stane. Je dobře, že se o tom zmiňujete, protože k nim dochází výhradně mezi lidmi z vnějších světů, jako jste vy. Chtěla bych ovšem zdůraznit, že pravděpodobnost je i ve vašem případě jedna ku miliónu. Přenos je takřkajíc jednorázový, což znamená, že všechny molekuly vašeho mozku začnou svoje přeskupování zároveň. Pokud vás někdo vytrhne ze spánku na začátku celého procesu, uchovají se vám v hlavě matné vzpomínky na ten druhý život, které obvykle po nějaké době samy zmizí. Pokud k tomu dojde v pozdním stadiu přenosu, bude následovat krátké období psychologických problémů, jakési schizofrenie, to však také přejde a převládnou dominantní informace. Pokud však zmíněný proces bude prakticky přesně v polovině, ocitnete se oba v obou tělech zároveň. Ve velkém mozku je spousta volného místa a nové informace se pomalu přesunou do jeho nepoužívaných částí, čímž vytvoří buď totálně rozpolcenou osobnost - dvě mysli, střídající se v jednom těle - nebo dojde k vytvoření nové osobnosti, která bude kombinací obou předchozích. Musíte také chápat, že tomu tak bude s oběma těly. S tím bych si ale hlavu nelámala; v celé historii Kerberu nebylo zaznamenáno ani dvacet takových případů. Museli byste to udělat prakticky úmyslně, a o to nikdo nestojí."

Přikývl jsem. Vypadalo to, že vyhlídky jsou poměrně příznivé. Kerar se vrátila k základním tezím své instruktáže, když jí žena, sedící na konci řady, položila další otázku.

"Co se stane," zajímala se, "když dojde k výměně u někoho, kdo pracuje v nějakém kriticky důležitém kvalifikovaném oboru? Chci říct, což když váš doktor má teď mozek vašeho vrátného? Jak to zjistíte?"

"To býval problém v začátcích," dozvěděli jsme se. "V netechnologickém věku nebo v netechnologickém prostředí, jaké existuje třeba na Lilith, by to pravděpodobně byl problém neřešitelný. Naštěstí se zjistilo, že drobná elektrická schémata v mozku, jejichž funkcí je zajišťovat naše konkrétní vzpomínky, jsou u každého jedince naprosto unikátní. Nový mozek se přizpůsobí novým schématům. Máme jisté citlivé přístroje, které tento naprosto zřetelný elektrický ‚podpis' dokážou přečíst a které tady najdete, kamkoli se podíváte. Ještě předtím, než odtud dnes odejdete, si pořídíme záznam každého z vás a ten se stane podkladem pro váš osobní soubor v hlavním planetárním počítači. První přístroje pro čtení záznamů byly poměrně velké, dnes je to však už jednoduchá pomůcka, které lze rychle a snadno použít a která nachází využití všude. Vůbec tu například neexistují peníze. Placeni budete podle práce a vykonávané funkce přímo na

svoje počítačové konto. Kdykoli si budete chtít něco koupit, bude přečten váš záznam a porovnán s vaším průkazem totožnosti. Jak vidíte, je doslova nemožné, aby se někdo vydával za někoho jiného, protože neohlásit výměnu těla do osmi hodin od její realizace se považuje za zločin." Na okamžik se odmlčela a pak dodala: "Na společnost založenou lidmi, kterým Konfederace říká zločinci, existuje na Kerberu civilizace, v níž je pravděpodobně nejnižší zločinnost v celé historii lidstva."

Viděl jsem, že některým z ostatních není tato představa příliš po chuti, a do jisté míry nebyla po chuti ani mně. V nejdoslovnějším smyslu toho slova to byla nejspíš ta nejtotalitnější společnost, jakou kdy člověk vybudoval. Nešlo o to, že by tady byl zločin nemožný - celá zdejší společnost byla závislá na počítačích a cokoli, co je závislé na počítačích, lze zmanipulovat. V celém systému však bylo jen velice málo slabin a nejvyšší, tedy hrdelní trest za spáchané zločiny tady byl ještě děsivější než jinde, vzalo-li se v úvahu, že jsme ve společnosti, kde existuje potenciální možnost stěhovat se z jednoho těla do druhého a zůstávat mladý - pokud totiž byl k dispozici dostatek těl a pokud vám to vláda dovolila. Bylo by mě zajímalo, jestli tu vůbec jsou nějací staří lidé. A pokud nejsou, odkud se asi berou všechna ta nová, čerstvá těla?

Po dalším jídle nás všechny jednoho po druhém zavolali k pohovoru a absolvovali jsme několik základních rozmísťovacích testů, z nichž některé mi byly dobře známé. Můj pohovor proběhl poměrně hladce, protože jejich záznamy o Qwin Zhangové nebyly o nic kompletnější než ty, které jsem dostal já sám, a protože jsem v případě potřeby dokázal uplatnit tvůrčí přístup, aniž bych se musel bát, že se prozradím. Testy osobnosti, písemné i počítačové, však byly nesrovnatelně obtížnější. Strávil jsem kdysi v teoretických kurzech i praktických cvičeních mnoho měsíců tím, že jsem se učil, jak se s něčím takovým vyrovnat, jak dát o sobě samotném examinátorům obrázek, který by mi vyhovoval - bylo k tomu nutno znát všechno možné od teorie testování přes přesné informace o používaných strojových psychologických sondách až po sebehypnózu a komplexní ovládání vlastních tělesných funkcí - a byl jsem si poměrně jistý, že se vším, s čím na mne vyrukovali, se mi podařilo řádně a správně si poradit.

O něco později pořídili naše holografické fotografie, sejmuli nám otisky prstů, obrazec oční rohovky a všechny další identifikační charakteristiky a byli jsme rovněž připojeni k jakémusi velkému stroji, jehož aktivní část vypadala jako bezpečnostní přilba zkušebního pilota. Tohle tedy byl snímač mozkových záznamů. Ještě o chvíli později jsme byli znovu pozváni dovnitř, na hlavu nám posadili malou čelenku se třemi prstovitými sondami a na počítačové obrazovce provedli kontrolu. Velkého přístroje se evidentně užívalo pouze k pořízení záznamu, zatímco to malé zařízení bylo běžným kontrolním mechanismem pro jeho ověření. V žádném případě jsme nic necítili a neměli jsme tudíž sebemenší vodítko k tomu, jak to všechno funguje, což bylo něco, co jsem se upřímně toužil dozvědět. Pokud nebyl člověk schopen tenhle systém oklamat nebo vyřadit z provozu, mohl jakýkoli úřad přesně sledovat celý jeho život - kde se nacházel, v čí společnosti byl, co nakupoval, doslova všechno. Večer nám přinesli kavalce. Určitě jsme tu měli několik dnů zůstat - počkat si na to, až se na nás Wardenův organismus ‚aklimatizuje' - zatímco oni rozhodovali o tom, co s námi bude dál. Dostali jsme také informační příručku, popisující základní organizační principy planety. Byla to nezáživná, avšak přesto fascinující četba, obsahující mnoho podrobných údajů o sociální a ekonomické struktuře.

Politicky byla planeta rozdělena na několik set obvodů, z nichž každý měl vlastní centrální správu. Některé obvody byly poměrně malé, jiné naopak obrovské, a o jejich rozdělení zřejmě ze všeho nejvíc rozhodovala ekonomická specializace. Hlavní administrátor každého obvodu byl volen předsedy jeho syndikátních rad. Syndikáty byly zároveň hospodářskými jednotkami, skládajícími se z korporací podobného typu; vesměs to byly akciové společnosti v soukromém vlastnictví. To znamenalo, že celý ekonomický systém je postaven na základech podnikového syndikalismu. Jeho fungování je v zásadě velice jednoduché: všechny podniky podobného zaměření - řekněme například všechny ocelářské podniky - se spojí a vytvoří syndikát, v jehož čele stojí vládní specialista na ocelářský průmysl. Pak se vyspecifikují potřeby státu a soukromých sektorů a každému ocelářskému podniku je podle jeho velikosti a produktivity přidělen určitý podíl celkového koláče, takže všichni mají zaručenou práci a zisk, přičemž o výši ziskové marže rovněž rozhoduje syndikát spolu s vládním expertem - říkejme mu třeba ministr ocelářství. Jediným konkurenčním faktorem je skutečnost, že korporace, která v rámci syndikátu výrazně zvýší svoji produktivitu - jinak řečeno počíná si lépe, sníží náklady a tím zvýší svoje zisky -, dostane v následujícím čtvrtletí větší podíl objednávek.

Rozšiřte tento princip na každý surovinový a základní zpracovatelský obor a vyjde vám z toho direktivní ekonomika, dokonale ovládaná a řízená státem, která však přesto odměňuje inovace a je stimulována ziskem. Nezávislí podnikatelé mohou v tomto případě existovat jedině na maloobchodní úrovni, i ti však musejí fungovat pod státní kontrolou, protože při fixně stanovených ziskových maržích je třeba fixně stanovit i všechny maloobchodní ceny. Pak může stát, s použitím tak jednoduchých nástrojů, jako je rozpásmování obvodů a udělování obchodních licencí, rozhodovat o rozmístění maloobchodních provozoven tam, kde jsou lidé a potřeby. Protože peníze nepřecházejí z ruky do ruky a protože stát i ty nejjednodušší nákupy vyřizuje elektronicky, nemohou existovat žádné tajné bankovní účty, žádné skrýše hotových peněz, dokonce ani příliš velké utajené zbožové obchody - protože syndikáty všechno zboží alokují a sledují jeho pohyb.

Moc hezké uspořádání. Nebylo divu, že měli tak malou zločinnost, i kdyby se odhlédlo od faktoru nejvyššího trestu. Z individuálního hlediska byl každý jedinec svobodně zaměstnanou osobou. Protože však nejvyšší kontrolu zajišťovala státní správa, museli jste si dávat pozor, abyste něčím nepopudili syndikát; jinak se vám mohlo stát, že jste přišli o zaměstnání - a být z jiných než ze zdravotních důvodů nezaměstnaný déle než tři měsíce se v této společnosti považovalo za zločin, který se trestal nucenými pracemi. Potřebné základní suroviny pocházely většinou z dolů a zpracovatelských závodů na několika měsících Momrathu a důlní syndikát měl neustále velký zájem o nové zaměstnance.

Ať jste chtěli udělat cokoli, potřebovali jste k tomu svůj osobní průkaz totožnosti, kartu, která obsahovala váš kompletní tělesný popis včetně vaší fotografie, byla však beze jména a bez osobních podrobností. To všechno bylo na

programovatelném malém mikročipu v samotné kartě, který se mohl automaticky vyměnit v případě, že se ve vašem těle ocitl někdo jiný. Pokud jste výměnu těla neoznámili, byl to zločin, který se trestal tím, že vás uzavřeli do nějakého nežádoucího těla a na doživotí vás odeslali vykonávat užitečnou práci v záři krásného Momrathu.

Druhý den jsem se našich hostitelů zeptal, jak je možné někoho uzavřít do jednoho těla, a bylo mi řečeno, že někteří lidé jsou pomocí čirého soustředění a síly vůle schopni vaše Wardenovy potvůrky v zásadě ‚odříznout' od dostatečného kontaktu, potřebného k výměně. Tito lidé, kterým se říkalo soudci, dávali své služby k dispozici státní správě; sami nikoho nesoudili, pouze vykonávali rozsudek. Pokud se nejlepší soudci spojili dohromady, mohli provést i nucený přenos.

A tady byla samozřejmě odpověď. Starších a nežádoucích těl bylo vždy k dispozici dost a mohli jste své věrné příznivce odměnit tím, že jste jim dali nové mladé tělo a toho, kdo se něčím prohřešil, jste deportovali na Momrath, kde se udřel k smrti.

Hlavní průmyslové obory vesměs spadaly do kategorie lehkého zpracovatelského průmyslu; byla tu výroba a vývoj počítačů, výroba zbraní, nástrojů, všemožných dřevěných produktů, proteinové mořské potravy a hnojiv. Některé z uvedených produktů se dokonce exportovaly mimo Wardenův systém, což bylo něco, co jsem do té doby nepovažoval za možné. Byla totiž dokonce možná ‚sterilizace' věcí určitého druhu, většinou anorganických sloučenin, takže zůstaly pohromadě a fungovaly. To mě přivedlo na jednu zcela jistou stopu. Například ten velice lidsky vyhlížející robot, který pronikl do počítačů ministerstva obrany. Nebylo snad možné, že někde tady mezi primitivnějším strojním zařízením existuje alespoň jeden objekt, který vyrábí tyhle dokonalé roboty podle dokumentace, kterou mu dodali mimozemšťané? A pokud ano, není tu také nějaký geniální programátor, schopný produkovat roboty tak realisticky vypadající, že dokážou oklamat i blízké přátele a příbuzné, jako tomu bylo v případě toho mimozemského robota? Měl jsem pocit, že jsem na správné stopě. Říkali, že tady nejsou žádní násilní zločinci. Jen lidé, kteří se provinili technologickými zločiny. Ti nejlepší.

Čtvrtého dne pobytu jsme už všichni začínali být otrávení a netrpěliví. Všechno, čemu jsme se mohli v krátkém časovém období naučit, už nám bylo vysvětleno, takže bylo jisté, že tu momentálně jsme drženi z důvodů, které nám naši hostitelé dosud nesdělili. Pro mne začínalo být toto čekání nebezpečné, protože několik vězňů už navázalo neformální sexuální vztahy a i mně se dostalo několika opakovaných nabídek. Tlak narůstal, když jsem se pro pár mužů stal ‚výzvou'. Po žádné takové zkušenosti jsem netoužil, rozhodně ne v tomhle těle, za dané situace to však znamenalo, že mezi mnou a ostatními začínala narůstat sociální bariéra. Toužil jsem, aby to čekání skončilo a abychom byli co nejdřív vypuštěni ven do světa.

Netrpělivě jsem také čekal na svoje klasifikační zařazení, což bylo něco, co nám vzhledem k té spoustě testů, které jsme absolvovali, nepochybně mohli dát už dávno. Testy způsobilosti jsem se snažil výrazně orientovat na počítače a matematiku, protože to nejen nejlépe odpovídalo profilu osoby, kterou jsem měl teoreticky být, ale také proto, že to byl pravděpodobně obor s nejvyšším potenciálem služebního postupu a přístupu k informacím. Kromě toho jsem uvedl velké odborné znalosti mnoha počítačů staršího typu, kterých se tady užívalo.

K večeru čtvrtého dne mi náhle došlo, na co přesně čekají. Bylo evidentní, že je-li potřebná jistá míra kontroly, nebudou nás, kerberské panny a panice, chtít pustit ven dřív, dokud se na vlastní kůži neseznámíme s wardenovskou realitou. Těsná blízkost, říkali.

Všechny ty kavalce, umístěné těsně u sebe. Aklimatizace měla podle jejich slov trvat tři nebo čtyři dny, takže byl právě přibližně ten správný čas. To znamenalo, že čekají na den, kdy se ráno buď všichni nebo téměř všichni probudíme v jiných tělech.

To mne vedlo k určitému mentálnímu dilematu. Pokud jsme si museli vyměnit těla, aby nás nechali jít, byl bych raději odešel jako muž - jenže vzhledem k osobnímu problému, o němž jsem se zmiňoval, jsem spal v koutě poblíž ostatních žen, přitom ale víceméně odděleně. Přemýšlel jsem o tom, kolik dnů to asi bude trvat. A jsem dost obratný a odhodlaný, abych se do něčeho takového pustil? Konečně jsem dospěl k závěru, že to budu muset zkusit, abych se neocitl v pasti na nesprávné straně plotu. Pečlivě jsem si tedy vybral svého partnera s přihlédnutím k věku, vzhledu, tělesnému stavu a podobným faktorům. Můj kandidát, Hull Bruska, byl naštěstí plachý a dobrácky vypadající chlapík, který mi až doposud působil ze všech nejmenší problémy. Zločin, kterým se provinil, byl ještě více vzdálen lidem než Qwinin. Podařilo se mu elektronicky proniknout do planetárních rozpočtů a převádět z nich drobné částky na účty na hraničních planetách, to všechno z jisté malé opravárenské dílny na jednom z civilizovaných světů. Byl na to, co dokázal, velice hrdý a vůbec se o tom nerozpakoval mluvit. Příčinou jeho pádu byla ironií osudu skutečnost, že byl až příliš úspěšný. Na účtech v několika hraničních bankách se objevovalo příliš mnoho peněz, částky toho druhu, které samotnou svou výší přilákají pozornost bezpečnostní policie. Očividně se dopustil chyby, když nevyužil víc než oněch čtyř bank a nerozdělil získané peníze na nižší částky. Když se aktiva nějaké banky bez jakéhokoli zjevného důvodu za necelé dva roky čtyřnásobně zvýší, je jasné, že se někdo začne zajímat o to, jak je to možné, jenže Bruskovou silnou stránkou byly počítače a ne jemné finesy, jak s kořistí bezpečně upláchnout.

Zvláštní bylo, že vlastně neměl žádné plány, co si s těmi penězi počne. Svěřil se mi, že to všechno dělal převážně z nudy. Po devíti letech oprav a rekonstrukcí finančních počítačů to prostě vymyslel jako intelektuální cvičení, ‚víceméně jen tak pro legraci'. A když pak svůj plán uvedl do praxe proto, aby si vyzkoušel, jestli bude fungovat, a zjistil, že funguje, jeho opakování se stalo téměř neodolatelným lákadlem, skoro jako by se chtěl přesvědčit, jak dlouho mu to bude procházet. "Nikomu jsem tím vlastně neškodil," vysvětloval, "a tak trochu mě uspokojovalo, že se mi podařilo oklamat celou Konfederaci a že na ně dělám dlouhý nos. Tak nějak ji to zlidšťovalo."

Bruska se mi líbil a navíc ho natolik těšilo mluvit o sobě samotném, že jsme se ten večer nedostali k ničemu jinému, než že jsme se drželi za ruce. Jako muž byl tak stydlivý, že jsem doufal, že stane-li se ženou, otevře mu to třeba dveře ke zcela novému společenskému životu.

Spali jsme velice blízko sebe; můj kavalec byl u zdi a jeho byl přiražený k mému, což z mého hlediska minimalizovalo jakákoli rizika. Usínal jsem té noci s nadějí, že navzdory všemu budu mít štěstí a že to bude brzy.

PŘENOS DAT PŘERUŠEN. KONEC ZPRÁVY PŘÍMÝM VYSÍLÁNÍM PROTOŽE SUBJEKT OPUSTIL PŮVODNÍ TĚLO, SPOJENÍ S ORGANICKOU VYSÍLAČKOU UKONČENO. NÁSLEDUJÍCÍ HLÁŠENÍ ODEČTEM PROSTŘEDNICTVÍM HYPNOTICKÉHO PŘÍKAZU ULOŽENÉHO HLUBOKO DO PODVĚDOMÍ POMOCÍ PŘÍSTROJŮ DODANÝCH DOMORODÝMI AGENTY V NAŠICH SLUŽBÁCH A NA JEJICH POKYN. SPOUŠTÍM DALŠÍ SEKVENCI ODEČTU, SUBJEKT SI ODEČTU ANI HYPNOTICKÉHO PŘÍKAZU NENÍ VĚDOM.

Kapitola čtvrtá
Zabydlování

Až na čtyři výjimky jsme si té čtvrté noci všichni vyměnili těla. Štěstí tedy stálo při mně, protože jsem opět byl mladý, mužského pohlaví a odpovídal jsem konfederačnímu standardu, i když Bruska z té výměny očividně velkou radost neměl. Všechny nás rychle separovali, aby minimalizovali potenciální trauma, a byl jsem ujištěn, že jsou připraveni dobří psychiatři, kteří těm, kdo to budou potřebovat, pomohou s přizpůsobením.

Ještě jednou jsme absolvovali celý soubor testů, tentokrát zaměřených zejména psychologicky, aby se zjistilo, jestli někdo z nás, kdo navenek neprojevuje známky vážných psychických potíží, je v sobě ve skutečnosti neskrývá. Samozřejmě jsem prospěl na výbornou. V duchu jsem jásal nad výsledkem svého pečlivě připraveného plánu.

Zjistil jsem také, že oba nejnesnesitelnější muži si té noci prohodili těla se svými partnerkami, což jsem považoval za jistou poetickou spravedlnost. Jen ať si na vlastní kůži vyzkoušejí, jak dokážou být muži jejich ražení nepříjemní; pak možná, stanou-li se někdy opět muži, budou slušnější a ohleduplnější.

Drobná kartička osobního průkazu se prostě vložila do příslušné zdířky. Dozvěděl jsem se, že bude fungovat v kterékoli odpovídající zdířce, v obchodech či dokonce k odemykání dveří, pokud předem zavolám na číslo Úřadu pro lokalizaci identity a oznámím jim, které zdířky hodlám použít. V zásadě to fungovalo tak, že z toho malého čipu vymazali Bruskovo jméno a počítačové číslo a nahradili je mým jménem a číslem. Pak provedli kontrolu přístrojem na čtení mozku, aby se přesvědčili, že to správně funguje, a protože bylo všechno v pořádku, konečně jsem dostal přidělené místo.

"Firma Tooker Compucorp v Medlamu potřebuje programátory," řekli mi, "a vaše dosavadní zkušenosti odpovídají jejich požadavkům. Na vaše konto bylo ze státních prostředků převedeno dvě stě jednotek, což je dostatečná suma na to, abyste se dopravil na místo a zabydlel se tam. Je to slušná firma a je na příjemném místě, pokud máte rád tropy. Po většinu roku je tam teplo."

Prakticky žádné jiné informace jsem nedostal, jen pár instrukcí, jak si mohu koupit věci jako oblečení nebo jízdenky a u koho se mám po příjezdu hlásit; vydal jsem se tedy na cestu.

Zjistil jsem, že ty malé tříhroté přístroje jsou doslova všude. Když jste se chtěli dostat na pravidelný let do Medlamu, přistoupili jste prostě ke zdířce, vložili jste do ní svou kartu a nasadili jste si na hlavu čelenku. Pokud bylo všechno v pořádku, bylo jízdné strženo z vašeho konta, karta vám byla vrácena a dostali jste vytištěnou letenku. Velice efektivní a velice jednoduché.

Také jsem zjistil, že různé drobné nákupy si lze obstarat opět jen s použitím karty - noviny, cukrovinky a podobné zboží.

Byl to dlouhý let s četnými zastávkami, takže jsem se několikrát musel bránit tomu, aby mě nepřemohla dřímota - bylo by to mohlo vést k problematické situaci, kdyby si byl zdřími i někdo jiný. Naštěstí bylo letadlo vybaveno malým automatickým zařízením na výdej potravin, kde jste si mohli koupit stimulační nápoje včetně toho, co se na Kerberu vydávalo za kávu a čaj, a něco malého k jídlu. Vypil jsem za tu cestu spoustu stimulačních nápojů a každou sklenici jsem spotřeboval do poslední kapky.

Na místo jsem dorazil pozdě odpoledne, stejně jsem se ale nechal robotaxíkem odvézt do kanceláří firmy Tooker pro onen nepravděpodobný případ, že by ten den ještě nebylo příliš pozdě.

Byla to působivá podívaná, o tom nebylo pochyb. Skleněná okna lemovala vnější obvod obrovitých stromů, tyčících se všude kolem, a mezi nimi, chráněná jejich korunami jako nějaký domeček na hraní pro děti neuvěřitelně bohatých rodičů, stála impozantní kancelářská budova s celoskleněným průčelím, propojená se všemi gigantickými kmeny. Tohle byla tedy firma Tooker.

Kanceláře ředitelství byly už ten den zavřené, noční personál se však ke mně choval velice vstřícně a doporučil mi, abych se na noc ubytoval v nedalekém hotelu. Interiér hotelu, umístěného kompletně v jednom z masivních kmenů, byl moderní a luxusní. Nervózně jsem vyťukal číslo centrální banky, abych se přesvědčil, kolik mi po všech těch výdajích zbývá peněz, a s překvapením i s úlevou jsem zjistil, že na mém kontě je ještě 168,72 jednotek.

Jedinou neobvyklou věcí v mém pokoji byla skutečnost, že na čelní pelesti postele byl spínač se štítkem, na němž stálo: PŘED SPANÍM ZAPNOUT. Zjistil jsem, že když spínačem otočím, vysune se kolem postele od podlahy až ke stropu jakási bariéra, desky z nějaké tenké, ale pevné plastické hmoty, protkané kovovými vlákny.

To tedy znamenalo, že klaustrofobie musí být na Kerberu opravdovým problémem. Smyslem bariéry určitě bylo zajištění klidného spánku bez jakýchkoli neočekávaných výměn. Přemýšlel jsem o tom, jaká je asi maximální vzdálenost, umožňující výměnu těl ve spánku, a usoudil jsem, že se na to budu muset informovat. Zeptal jsem se jednoho z úředníků v recepci, který - když zjistil, že jsem čerstvý přistěhovalec - mi vysvětlil, že v hotelu bariéry nejsou nutné a že

jich prakticky nikdo nepoužívá, že tam však jsou instalovány, protože z některých místních prominentů se stali paranoici. Přestože v některých případech se výměna mohla uskutečnit až na vzdálenost dvaceti metrů, stěny, podlahy a stropy všech pokojů byly upraveny tak, aby to nedovolily. To mě trochu uklidnilo, takže jsem toho večera už bariéru znovu nepoužil.

Videomonitory, které v pokoji byly, mi nijak nepomohly, protože jejich programy se skládaly z léta starých druhořadých pořadů, převzatých z civilizovaných světů, a z několika skutečně hroznych a amatérských místních relací, nechal jsem si však poslat počítačový výtisk místních novin a pročetl jsem si ho. Ani v novinách nebylo ovšem nic převratného - žádné velkoměstské zpravodajství, spíš to připomínalo ty nic neříkající týdeníky, které vycházejí v některých venkovských oblastech. Jedinou nezvyklou výjimkou byla malá rubrika na zadní straně s osobní inzercí a s oznámeními pod hlavičkou ‚Výměny', pod níž byl uveden dvojitý sloupec jmen - obsahoval asi tucet párů. Pomyslel jsem si, že je to jeden ze způsobů, jak se dozvědět, kdo jsou doopravdy vaši přátelé.

Po pravdě řečeno byly inzeráty jedinou skutečně zajímavou rubrikou. Existoval tu malý, ale úspěšně si vedoucí konkurenční sektor spotřebního zboží, což korporacím dovolovalo nabízet rozličné artikly za ne zcela jednotné ceny.

Na civilizovaných světech samozřejmě něco takového, jako jsou různé značky výrobků, prakticky neexistovalo. Tak například zubní pastu, kterou testy vyhodnotily jako nejlepší a která byla nejdoporučovanější, používal každý, prodávala se ve třech nebo čtyřech různých příchutích a neexistovaly žádné jiné značky ani konkurence. Tady konkurence byla, poprvé od doby, kdy jsem působil na hraničářských planetách, a já jsem zjišťoval, že mi to docela vyhovuje.

Byly tu také banky, přestože to nebyly instituce poskytující komplexní služby toho druhu, na jaké jsem byl zvyklý. Měli jste jen možnost vyzdvihnout si část svých finančních prostředků z hlavního účtu a uložit je na úrok u některé z místních bank; zároveň jste si od těchto bank mohli i půjčovat. To svědčilo o existenci jakési polonezávislé sub-ekonomiky, a to si rovněž zasluhovalo pozornost.

Soudě podle inzerovaných volných míst byl Tooker největším místním zaměstnavatelem, inzerovaly však i četné jiné firmy, takže byl zřejmě možný jistý volný pohyb pracovních sil. Nezávislí obchodníci rovněž inzerovali spoustu potřebné výpomoci na částečný úvazek, což ukazovalo na jistou ekonomickou nerovnost a zároveň naznačovalo, že byť se ředitelství korporace pozdě odpoledne zavíralo, mnohé divize firmy Tooker pracovaly čtyřiadvacet hodin denně.

K mému překvapení byly v novinách uvedeny i některé církve - vlastně jich tam bylo tolik, že musely zahrnovat prakticky každou náboženskou víru pod sluncem včetně několika, o kterých jsem v životě neslyšel a jejichž jména působila dost bizarně. Byly tu i večerní školy, nabízející možnost sebezdokonalování nebo zvyšování pracovní kvalifikace, a spousta dalších podobných informací.

To mě přivedlo na určitou myšlenku, takže jsem se podíval do místního telefonního seznamu. Nikde v něm nebyly uvedeny žádné školy pro mládež ani opatrovnické či další služby pro děti nebo rodiče. Bylo zřejmé, že mám ve svých znalostech této nové kultury dosud mezery, které budu muset zaplnit.

Protože Medlam ležel v subtropickém pásmu, byla tu jistě řada letovisek a organizací poskytujících turistické služby včetně několika inzerovaných ‚Vzrušujících lovů na borky!', ať už ti borkové byli cokoli.

Zajímavé bylo, že nikde, v našich instruktážních přednáškách, v orientační příručce ani nikde jinde nebyla jediná zmínka o Wagantu Laroovi. Vládce Kerberu se rozhodně držel v ústraní.

Následujícího dne jsem časně ráno skvěle vyspalý odešel z hotelu a ohlásil jsem se na personálním oddělení firmy Tooker. Už mě tam čekali a rychle mě začlenili do korporace. Pracovní doba činila osmatřicet hodin týdně a plat 2,75 jednotek za hodinu, i když jeho výše se s počtem odpracovaných let v mé funkci asistenta mohla zvýšit až na 9 jednotek za hodinu či dokonce ještě na víc, pokud bych postoupil do vyšších funkcí, což jsem nepochybně měl v úmyslu. Bylo mi také řečeno, že jsem zaměstnancem první kategorie, která byla vyhrazena pro lidi se zvláštními kvalifikačními předpoklady. Zaměstnanci první kategorie zůstávali ve funkci bez ohledu na své tělo. Zaměstnanci druhé kategorie vykonávali stejnou práci bez ohledu na to, kdo byl v jejich těle. Existovala také třetí kategorie pro nekvalifikované dělníky, kteří si mohli svoji práci prohazovat, pokud s tím souhlasili oni sami i jejich zaměstnavatelé - pomyslel jsem si, že je to nejspíš určitý bezpečnostní ventil. Zvědavě jsem se zeptal, co se stane, když si vymění těla zaměstnanci první a druhé kategorie, a bylo mi strohým tónem vysvětleno, že v tom případě o tom, kdo bude vykonávat jakou práci, rozhoduje stát, který to obvykle řeší tím, že požádá soudce, aby zařídili nucenou zpětnou výměnu.

"Jestli jste člověk, který si rád často mění těla," domlouval mi personální ředitel, "dejte na mou radu. Měňte si je jen s jinými jedničkami. Je to jednodušší a nejsou z toho žádné problémy."

"Pochybuji, že bych měl v blízké budoucnosti zájem o nějaké výměny," ujistil jsem ho. "Alespoň ne dobrovolně."

Přikývl. "Stačí, když budete mít na paměti všechny možnosti, zabezpečíte se proti nim a nikdy se vám nestane, že by došlo k výměně proti vaší vůli; a když si s někým tělo vyměníte, bude to jen s tím, s kým budete chtít. A až přijde stáří a vy budete chtít začít znovu - no, to záleží jen na vás. Nedělejte potíže, pořádně pracujte a udělejte ze sebe nepostradatelného nebo alespoň důležitého člověka - to je vaše nejlepší pojistka. Musíte je přimět k tomu, aby vám sami chtěli dát asi tak každých třicet let nové tělo. Lepší metoda neexistuje."

"Díky za radu," přikývl jsem vážně. "Budu si to pamatovat." Samozřejmě jsem ani na okamžik neuvažoval o tom, že bych se na tak dlouhou dobu věnoval pravidelné rutinní práci. Nějaký čas jsem tu ale strávit musel, protože jsem se potřeboval seznámit s lidmi, poznat zdejší svět a jeho společnost. Trpělivost je největší ze všech ctností, chystáte-li se rozvrátit společnost, a nic nenahradí pečlivé přípravy.

Rád bych uvedl, že v průběhu následujících čtyř měsíců jsem podnikal všechny možné odvážné a vzrušující věci, pravda je ovšem taková, že v práci, kterou jsem vykonával, jsou takové okamžiky jen vzácné a krátké - všechno ostatní je nudná a rutinní otrava. Korporace mi zabezpečila subvencované bydlení - kompletní stromový byt s plně zařízenou

kuchyní, klimatizací a dalším vybavením, který byl docela pohodlný. Práce, kterou mi pro začátek přidělili, nebyla ani trochu náročná a rychlost, se kterou jsem ‚pomáhal' konstruktérům zdokonalovat nově navrhované obvody, ze mne brzy udělala člověka, předurčeného pro větší a lepší věci, zejména proto, že jsem pečlivě dbal na to, aby si moji nadřízení mohli připsat veškeré zásluhy, přitom jsem si však ponechával důkazy o tom, kdo odvedl skutečnou práci - důkazy, o jejichž existenci věděli. Znamenalo to, že mi byli zavázáni, aniž bych je navenek nějak ohrožoval. Mohl jsem se o všechny zásluhy přihlásit sám a neudělal jsem to. Jedním slovem jsem se stával nepostradatelným, alespoň pro svou bezprostředně nadřízenou úroveň, jak mi radil personální ředitel. Po pravdě řečeno to bylo dětsky snadné, protože konstrukční řešení, užívaná na Kerberu, byla dobrých deset či dokonce dvacet let zastaralá a v jedné oblasti značně limitovaná. Nebylo zde povoleno používání jakýchkoli sebeuvědomělých počítačů. To byl skutečný klíč k zaostalosti Wardenova diamantu, a to klíč velice chytře vymyšlený Konfederací, jejíž vliv byl dokonce i tady nesmírně zřetelný. K tomu, abyste z povrchu planety smetli celý správní obvod, nepotřebujete přistát ani vstoupit do atmosféry, a Konfederace by to byla klidně udělala, aby ostatním poskytla názornou lekci, kdyby se dozvěděla, že jsou její pravidla nějak porušována.

Po pravdě řečeno to byla právě tato primitivnost, vnucená celé planetě, která mi pomáhala triumfovat nad mnoha jinými technologicky dokonalými mozky, protože tihle lidé byli většinou nebo kompletně vyškoleni a zacvičeni na počítačích, které byly na zdejší poměry příliš moderní. Bylo mezi námi doopravdy jen velice málo těch, kdo dokázali maximálně využít počítačů starší konstrukce.

Navázal jsem četná přátelství a v krátké době jsem se intenzivně zapojil do společenského života. Korporace pořádala celou řadu týmových soutěží proti týmům složeným ze zaměstnanců jiných korporací prakticky ve všech mně známých sportech. Po nějaké době pravidelného cvičení a jemného doladění těla, ve kterém jsem nyní byl, jsem v nich jako obvykle vynikal, i když jsem se už nikdy nedostal na špičkovou výkonnost svého původního těla.

Lovu na borky jsem se však alespoň prozatím vyhýbal. Borkové byli jakési ohavné a zlomyslné potvory, žijící ve zdejších oceánech, jejichž tělo bylo zřejmě tvořeno výhradně zuby a kteří občas dorůstali tak gigantické velikosti, že dokázali pohltit celý člun. Chovali přirozenou averzi vůči každému a všemu jinému, než byli sami, a byly známy případy, kdy zaútočili na čluny jen proto, že se ocitly v jejich blízkosti, či dokonce kdy stáhli do vody nízko letící linkové letadlo. Lov na ně prostě vyžadoval příliš mnoho specializovaných dovedností a byl to sport, který mě zpočátku ničím nezaujal. Přestože borkové byli nebezpeční, oceány obsahovaly obrovské množství jiných živočichů, kteří byli nějak komerčně využitelní, od jednobuněčných proteinových tvorů, kteří se spojovali v několik kilometrů dlouhé plovoucí koberce, až po menší mořské živočichy, z nichž se získávalo jedlé maso, kůže a další podobné suroviny. Někteří lidé možná lov na borky považovali za vzrušující zábavu, pro korporace těžící produkty moře však tento lov představoval podnikatelskou nutnost.

Okřídlení tvorové, kteří se pyšnili takovými názvy jako bulvouni nebo krákoši, mě vedli k úvahám o tom, co to asi bylo za lidi, kteří je všechny původně pojmenovali. Tyhle létající potvory, většinou poměrně malé, plnily funkci, kterou na jiných světech zastával hmyz, a shora zajišťovali křížové opylování zdejší džungle. Kromě toho tu bylo i několik okřídlených dravců, kteří také působili monstrózně. Jeden létající kolos se sudovitým tělem o obvodu přibližně jednoho metru měl přes tři metry dlouhý krk a rozpětí křídel víc než deset metrů. Jeho hlava vypadala jako nějaká noční můra tvořená planoucíma hadíma očima a ostrými zuby, nikdo mu však nevěnoval zvláštní pozornost, pokud se nedostal do přílišné blízkosti. Byli to převážně mrchožrouti a většinu času trávili kroužením nad mořskou hladinou.

Výměny těl byly vzácné, i když jsem jednou nebo dvakrát dostal neformální nabídku. Vždy jednou za čas se objevil někdo nový, aby se později ukázalo, že je to ve skutečnosti jeden z našich starých známých. Přestože si těla vyměňoval jen málokdo - s výjimkou některých manželských párů, které si je měnily prakticky každou noc, vždy však pouze jeden s druhým - bylo to obvyklé téma hovoru ve společenských salónech a na večírcích. Vždycky tu byla možnost výměny, všude kolem vás, i když jste ji právě neviděli. Nepřetržitě vám ji něco připomínalo, ať jste byli doma nebo přespávali v hotelu na služební cestě, a bez ohledu na to, jak přátelské či intimní vztahy jste s kým navázali, spali jste vždy chráněni bariérou a sami.

Existovaly však také určité věci, o kterých se nikdo doopravdy nezmiňoval. Jednou z nich byly děti - o těch se prostě nemluvilo - a druhou bylo postupné stárnutí. Jen málokdo z lidí, s nimiž jsem se stýkal, vypadal na víc než čtyřicet let a ti, kteří se zdáli být nejstarší, působili mnohem nervózněji a jakoby pod mnohem větším tlakem než ostatní.

Možnost výměny těl znamenala konec všech sexuálních stereotypů, a to dokonce ve větší míře než na civilizovaných světech. V situaci, kdy změna pohlaví byla tak snadná, připadalo člověku hloupé uvažovat o nějakých oddělených sexuálních rolích, zvlášť vzhledem ke skutečnosti, že všechny ženy, které jsem potkal, byly zřejmě sterilizovány. To mě také zaujalo - na civilizovaných světech, kde všechno rozmnožování probíhalo v porodnických biostřediscích, to platilo pro obě pohlaví, tady mi však tato situace připadala obzvlášť podivná. Když jsem tedy jednou spatřil těhotnou dívku, neodolatelně mě to k ní přitahovalo.

Navykl jsem si pravidelně navštěvovat jistý malý obchod poblíž doků, který se specializoval na zábavní elektroniku a který měl určitě jakési velice pozoruhodné ilegální konexe, dosahující až někam na vnější planety, díky nimž se mu dařilo získávat spoustu nejnovějších nahrávek z civilizovaných světů. Podobalo se to kousku domova, bylo to místo, kde se člověk mohl setkat s jinými bývalými trestanci, kteří tu dnes stejně jako já žili ve vyhnanství a stejně jako já sem přicházeli, aby alespoň trochu okusili a zavzpomínali si na to, o co přišli.

Jednoho dne jsem ji tam spatřil, jak si prohlíží nejnovější přírůstky. Byla to drobná mladá žena - bylo nemožné považovat ji v duchu za něco jiného než za pouhé děvče. Podle vzhledu jí sotva mohlo být víc než nějakých šestnáct, sedmnáct let. Měla neobvykle dlouhé rudohnědé vlasy, tvořící snad metrové nebo ještě delší prameny, volně svázané v jasně lesklé čelence.

Nebýt Otaha, majitele obchodu, vůbec bych se vlastně nebyl dozvěděl, že je v jiném stavu. Zrovna jsem se s ním

jako obvykle bavil o nějaké aparatuře, když mi padla do oka. "Hmmm. Ta nevypadá špatně. Té jsem si tady ještě nikdy nevšiml."

"Od té dejte ruce pryč," varoval mě vážným tónem Otah. "Čeká dítě."

Zamračil jsem se. "To je poprvé, co tady slyším tohle. Už jsem pomalu začal považovat za záhadu, jak přicházejí domorodci na svět. Co je ale na jiném stavu tabu?"

"Je přece těhotná. Copak to nevíte? To není žádný stav, to je povolání druhé třídy."

Aha, konečně to bylo tady. "To je zaměstnání? Živí se tím, že rodí děti?"

Přikývl. "Zatracená práce, co? Tam dole poblíž Akeby je jich celá kolonie. Některým z nich se to hrozně líbí, většinou by ale byly ochotné vraždit, jen aby si mohly s někým vyměnit tělo a dostaly se odtamtud. Jak se tam jednou ocitnete, není pro vás úniku. Je lepší stýkat se s nimi jen striktně obchodně."

Mimoděk jsem se zasmál. "Co by vám mohly udělat? Ukrást vám duši?"

Zatvářil se odměřeně. "Tohle neříkejte. Většina z nich je tak zoufalá, že jsou schopné snad všeho."

Neovládl jsem se a znovu jsem se jeho opatrnosti zasmál; bylo by mě zajímalo, co na tom může být tak hrozné. Celá ta idea mě ovšem přesto jistým způsobem zaujala. Klonování nepochybně bylo v možnostech povolené technologie, pokud by byli ochotni vynaložit obrovské počáteční náklady. Zdálo se však, že místo toho se rozhodli vyčlenit určité procento mladých žen, pravděpodobně vybraných na základě jejich genetických dispozic, a platit jim za to, že budou mít děti. Měl jsem takový dojem, že s výjimkou samotného porodu bude jejich hlavním problémem nuda - nebo možná stres pramenící z toho, že mají na starosti dětí jako v jeslích. Každopádně jsem ještě nikdy neslyšel, že by mateřství bylo něco strašlivého. Na některých primitivnějších hraničářských světech to svým způsobem také bylo povolání a bylo tomu tak od samého počátku věků. Byl to jeden z kousků té sociální skládačky, kterou jsem chtěl sestavit, a tady se mi k tomu naskýtala příležitost.

Abych Otaha zbytečně nevyplašil, nekontaktoval jsem ji v prodejně, ale nenápadně jsem ji sledoval, když odešla. Chvíli si prohlížela výkladní skříně různých obchodů, potom zašla do jedné z restaurací, lemujících ulici a posadila se k venkovnímu stolku, kde vychutnávala slunce a slanou vodní tříšť. Nechal jsem jí čas, aby si mohla objednat, potom jsem nonšalantně zamířil směrem k ní a vešel jsem do venkovního prostoru restaurace, kde jsem se zarazil, jako bych si jí právě všiml.

"Ale ale, ahoj," oslovil jsem ji. "Zrovna před chviličkou jsem vás viděl u Otaha."

S úsměvem přikývla. "Ano, taky jsem si vás tam všimla." Ukázala na volnou židli. "Nechcete si přisednout?"

"S radostí," odpověděl jsem a posadil se. "Qwin Zhang," představil jsem se.

"Já jsem Sanda Tynová," opáčila. "Vy jste z civilizovaných světů, vidte? Z vnějších planet?"

Přikývl jsem. "Jakpak jste to poznala? Podle toho, jak vypadám?"

"Ale kdepak. Podle vašeho přízvuku. Máme v Akebském domově několik děvčat zvenčí. Vždycky se to pozná."

"Neuvědomoval jsem si, že mluvím s nějakým přízvukem," přiznal jsem se upřímně a v duchu jsem si umínil, že na tom budu muset v budoucnosti popracovat. Analyzovat řečová schémata a provést srovnávací analýzu, abych v případě potřeby dokázal ten přízvuk eliminovat. "Říkáte ale, že máte pár lidí z vnějších světů v tom... Akebském domově, nebo jak se to jmenuje?" Na pečlivě odměřený okamžik jsem se odmlčel. "Abyste věděla, Otah mi radil, abych zůstal tam v krámě schovaný vzadu, dokud neodejdete. Počínal si, jako byste měla nějakou strašlivou chorobu nebo co."

Zasmála se příjemným melodickým smíchem, který dobře ladil s jejím hlubokým svůdným hlasem. "Já vím," ujistila mě a pak svraštila tvář v karikaturu Otahova obličeje a nasadila hlas ještě o něco hlubší. "Dejte od ní ruce pryč. Ta se živí děláním dětí!"

Musel jsem se její dokonalé imitaci zasmát. "Tak nějak to bylo. Možná jsem naivní, ale co je na tom tak strašného? Kdyby to někdo nedělal už od samotného úsvitu věků, nebyli bychom dneska tady."

Povzdechla si a pak jako by přešla k poněkud vážnějšímu tónu. "No, nejde ani tak o to, že by to bylo nějak zlé. Není to ovšem ani žádná nádhera. Je pravda, že máte prakticky neomezený účet osobních výdajů a žijete si docela slušně - Akebský domov je něco jako doopravdy luxusní hotel - po nějaké době už vás to ale začne otravovat. Některé z nás se vybírají jako úplně malé, většinou jsme si to však vybraly samy, když jsme se musely rozhodnout. Ve čtrnácti letech za vámi přijdou a řeknou vám, že máte na vybranou mezi sterilizací a mateřstvím; některé dívky, jako třeba já, jsou hloupé a rozhodnou se pro mateřství. Nějakou dobu je to ohromná zábava - zvlášť ty úplné začátky. Po pár letech a po několika dětech to ale všechno začne být zoufalá nuda. Celé měsíce je člověku po ránu špatně a je omezený v tom, co smí jíst, pít nebo dokonce dělat. A začne být omezený i on sám. Naučíte se, jak v sobě nosit, rodit a pak vychovávat děti, jenže tím to končí. Jakmile s tím jednou začnete, nemůžete toho nechat jako v každém jiném zaměstnání. Jste v pasti. A když pak člověk vidí ostatní ženské, jako třeba ty, se kterými v dětství vyrůstal, jak mají dobrou práci a něco se svým životem doopravdy dělají, má pocit, že všechno dokonale promarnil a zkazil."

Přikývl jsem, protože jsem její stanovisko víceméně chápal. "Na to, že mluvíte s cizím člověkem, jste zatraceně upřímná," poznamenal jsem.

Pokrčila rameny. "A proč ne?"

Na to neexistovala žádná vhodná odpověď. "Proč se tady ale všichni bojí o dětech mluvit?"

Věnovala mi zvláštní pohled. "Vy jste zrovna včera vylezl z lodi, co? Zatraceně, přemýšlejte o tom trochu. Viděl jste tady někde někoho starého?"

"To neviděl. Předpokládám, že stará těla končí někde v dolech."

"Přesně tak," přisvědčila. "A odkud se asi berou nová těla? Určité procento jim dodáváme my, tak je to. Jedno dítě ročně, rok za rokem, a přírůstek obyvatelstva je přitom velice malý. Je to zapeklitá situace. Většinu našich dětí nám po pouhém jednom roce odebírají - a pokaždé mi to skoro zlomí srdce. Takže většina z nás je prostě předává státním

střediskům péče o dítě, abychom nemusely protrpět větší bolest, než je nevyhnutelně nutné. Zkrátka porodit je, odkojit je a zapomenout na ně. Některá děvčata si na to zvyknou, jiné to ale jen znechutí a mají toho plné zuby. Jste ovšem v pasti a prostě v tom pokračujete pořád dál, dokud vám doktoři neřeknou, že je na čase přestat. A potom, pokud si člověk počínal dobře a splnil svoji porodní kvótu, dostane čerstvé nové tělo."

Musel jsem přiznat, že to znělo čím dál nepříjemněji. Začínal jsem chápat, proč byl Larooův nástup k moci doprovázen zvýšením populace, které naprosto neodpovídalo jeho dosavadnímu počtu. Přestože byl tento systém pravděpodobně zaveden ještě před jeho příchodem, bylo jasné, že čistě z paranoických pohnutek musel nařídit vyšší porodní kvóty. Největší noční můrou, pronásledující zdejší vůdce, byl nepochybně pokles porodnosti.

"Přece toho ale snad můžete nechat. Stačila by jednoduchá operace..."

Posměšně se zasmála. "No jasně. A zapomenout na možnost, že budu znovuzrozena v novém těle. Protože nemáme žádné užitečné kvalifikační předpoklady, mohly bychom vykonávat jen tu nejsprostší manuální práci, abychom se aspoň jakž takž uživily, a to ještě jen tehdy, kdyby nám to dovolili. Velice pravděpodobně bychom vůbec žádnou práci nenašly, takže by nás prohlásili na příživníky, což znamená cestu do dolů bez zpáteční letenky, nebo by nás možná prostě odkrouhli. Ty doly jsou většinou automatizované - nikdo moc nevěří tomu, že by se tolik lidí doopravdy někam posílalo."

Další informace, kterou bylo třeba uložit do paměti, jenže celé tohle téma začínalo být čím dál ošklivější. "O tom nedostatku užitečných kvalifikačních předpokladů bych ovšem pochyboval," poznamenal jsem. "Máte velice slušnou slovní zásobu."

"To jsem se většinou naučila sama," pokrčila rameny. "Když se člověk začne nudit, musí se něčím zabavit. Hodně děvčat maluje, některá se pokoušejí psát nebo něco podobného. Já prostě čtu a dívám se na ty Otahovy pašované videofilmy. Zatraceně, je mi teprve dvacet, mám za sebou čtyři děti, další čekám za šest měsíců a už mi to všechno leze na mozek. Před sebou mám dalších patnáct nebo možná dvacet let toho samého, než mě nechají jít. A víte, co potom udělají? Dají mi tělo nějaké další patnáctileté holky a všechno to začne znova od začátku! Po dvaceti letech nebudu expert na nic jiného než na mateřství."

Hořkost a zklamání v jejím hlase byly naprosto reálné a já jsem poprvé začal chápat Otahův postoj i postoj většiny Kerbeřanů k matkám i k otázce dětí. Nikomu se nechtělo na děti myslet, protože si všichni uvědomovali, že právě ty budou zdrojem jejich nových těl. Vzhledem k tomu, že každý z nich byl kdysi mladý, neměli doopravdy chuť přemýšlet o tom, že nějakého teenagera olupují o celý život, že ho jedním rázem posunují z patnácti let věku na pětačtyřicet, že nějakého chlapce nebo nějakou dívku možná odsuzují na smrt nebo na nucené práce někde na měsíci, kde ani není vzduch. Věděli to - jenže chtěli žít, chtěli svoje nová těla, takže o tom prostě nemluvili a pokoušeli se na to nemyslet podle teorie, že fakta, která nebereme na vědomí, přestávají existovat. Pohled na ženy, které tyto děti rodily, vynášel veškerý jejich pocit viny na povrch, takže se k nim chovali stejně jako k někomu, kdo je nakažen nějakou strašlivou chorobou. A ony v sobě skutečně takovou morovou ránu nosily - jmenovala se svědomí.

To všechno mi říkalo, že tihle lidé už zaprodali svoji duši. Prodali ji Wagantu Laroovi. Začal jsem toho dne, kdy jsem tam tak seděl v jasném slunečním svitu a ve slaném povětří, vidět obyvatele Kerberu ve zcela novém světle. Vzpomínal jsem si na staré hororové příběhy o upírech - o živoucích mrtvých, kteří pili krev živých lidí, aby si uchovali vlastní život a získali nesmrtelnost. A Kerberos byl právě takovým světem - planetou upírů.

Máte štěstí, že jste byli deponováni na Kerberos. Tady můžete žít navěky!

Jistě, žít navěky v absolutní otrocké podřízenosti vládě, která vám mohla zaručit věčný život - za cenu života nevinných dětí - nebo vás o něj připravit.

"Nechápu, proč místo toho raději neinvestují do klonování," obrátil jsem se k Sandě. "I tak by si uchovali kontrolu nad těly a tudíž i nad lidmi."

"To nejde," vysvětlovala. "Wardenův organismus si nedokáže poradit s klonem v raných fázích jeho existence. Na všech Wardenových světech je jedinou možnou cestou ta přirozená."

No prosím, takhle to tedy dopadlo s mým jednoduchým řešením, řekl jsem si v duchu. Stejně ale musela existovat nějaká lepší metoda než tahle. Lepší organizace s méně zlomenými srdci. Ještě jednou jsem se podíval na Sandu Tynovou. Možná byla tragickou postavou, přitom však sama byla největším ze všech upírů.

"Byl bych myslel, že lákadlo věčného života nebude pro některé lidi dostatečnou motivací," poznamenal jsem. "Že někteří dají přednost smrti."

"S výjimkou povolání matek to neplatí," odpověděla. "V našem povolání ale ano, to máte pravdu. Jenže jsme pod velice pečlivým dohledem, dávají pozor na jakékoli příznaky deprese nebo sebevražedných sklonů. Skoro nikomu se to nepodaří doopravdy provést - možná tak dvěma nebo třem ročně. Ty ostatní - no, nejspíš je v nich vůle k životu příliš silná. A pokud se o to člověk pokusí a nepodaří se mu to, můžou mu připravit opravdové peklo. K tomu, co děláme, nepotřebujeme zrovna oslnivou inteligenci. Odvedou nás do takové komůrky, namíří nám sem malou laserovou sondu" - ukázala si na čelo - "a lup! Člověk pak pořád chodí s takovým tupým úsměvem, nic nedělá, o ničem nepřemýšlí, pořád ale ještě může mít děti." Otřásla se. "Myslím, že bych raději umřela, než aby se se mnou stalo tohle - chápete ale, jak to chodí? Trest za to, že neumřete, je něco ještě mnohem horšího."

To je tedy skutečně radostné odpoledne, pomyslel jsem si kysele. Přesto jsem Sandě i ostatním, které byly ve stejné situaci jako ona, rozuměl a cítil jsem s nimi. Byl jsem si jistý, že musejí existovat lepší metody. Možná neméně kruté k některým z dětí, protože by tady určitě došlo k revoluci, kdyby byl zničen potenciální zdroj nových těl pro staré lidi, ale přinejmenším lepší pro lidi, jako byla Sanda. Technologicky založený svět by měl matkám umožňovat, aby byly zároveň čímkoli dalším, čím chtějí být, a měl by být schopen uspokojovat nejen svoje potřeby růstu, ale také kompenzace. Existoval jeden jednoduchý systém, který by alespoň přenesl zodpovědnost na ty, kterým patřila.

Každý by mohl být přinucen k tomu, aby sám zplodil své náhradní tělo. Potom by on sám byl postaven před

alternativu zabití svého potomka nebo své vlastní přirozené smrti. A při možnosti výměny těl a za předpokladu, že by se skoncovalo se sterilitou, mohl každý zplodit svou vlastní náhradu. To byla jediná spravedlivá metoda. Skoncovala by s krutostmi páchanými na dětech, jejichž jediným posláním bylo poskytnutí náhradního těla, přičemž by mnohem méně lidí volilo tuto možnost - a nikdo by zodpovědnost za své rozhodnutí nemohl schovat pod nějakou duševní pokličku. Tahle záležitost s výměnou těl se na začátku zdála být báječná, teď už jsem ji však pomalu začínal vidět v tom správném světle - jako chorobu. Chorobu, která byla rozšířená mezi všemi zdejšími obyvateli a pro jejíž další udržení při životě byl nezbytný totalitní systém.

Pochopení této skutečnosti usnadňovalo můj úkol - a zároveň přispívalo k jeho ještě větší naléhavosti. Už jsem ani v nejmenším nepomýšlel na to, že bych snad Waganta Larooa nezabil. A přinejmenším po dobu potřebnou k tomu, aby se na Kerberu uskutečnila skutečná sociální revoluce, jsem se hodlal sám stát jeho vládcem.

Kapitola pátá
Zárodky plánu

V následujících několika týdnech jsem se i nadále scházel se Sandou, které mi bylo nejen líto, ale která se mi také doopravdy zalíbila. Zdálo se, že i ji těší společnost někoho z prostředí, které ji nikdy nebylo souzeno vidět, a s minulostí, kterou si sotva dokázala představit - někoho, kdo se k ní choval jako k lidské bytosti a ne jako k vyvrhelovi. Začínal jsem však už být neklidný a poněkud netrpělivý. Dospěl jsem do fáze, kdy jsem podle svého názoru měl už dostatek kontaktů a dostatečné prostředky, které jsem mohl zkombinovat a pustit se do plnění svého úkolu. Chyběl mi však vhodný výchozí bod, počáteční příležitost, kterou jsem potřeboval, pokud jsem chtěl mít alespoň nějakou naději na úspěch.

Můj dlouhodobý cíl byl jasný: zjistit, kde se nachází Wagant Laroo, zabít ho a pak se nějakým způsobem ujmout politické kontroly nad syndikalistickou mašinérií, což by mi umožnilo přeformovat tento svět k lepšímu. Skutečnost, že můj plán se zároveň shodoval i s tím, co chtěla Konfederace, mi nahrávala do ruky, protože jsem nestál o žádné problémy z její strany a protože mi bylo jasné, že mě nějak drží pod dohledem, pravděpodobně s pomocí agentů, které tady dole měla a které měla možnost vydírat - vystěhovalce, kteří doma zanechali rodiny nebo něco jiného, co mohli ztratit.

Zkušenosti, které jsem nasbíral u Tookera, mě přesvědčily, že počítačová a robotická věda je na Kerberu příliš zaostalá za Konfederací, takže nemůže nijak přímo souviset s těmi mimozemskými roboty, stále jsem ovšem choval určitá podezření. Na zdejším světě totiž skončilo přinejmenším několik skutečně vynikajících odborníků z oboru organických počítačů. Přestože jejich jména přišla občas na přetřes v odborných debatách, na večírcích a při podobných příležitostech, osobně jsem se s nimi nikdy nesetkal. Tooker samozřejmě nebyl jedinou či dokonce ani největší počítačovou firmou na Kerberu, v rozhodujících ekonomických záležitostech však nepochybně měl statut střední váhy, takže bylo nepravděpodobné, že by byl při jakýchkoli významných dohodách opomenut. Část problému spočívala v tom, že jsem stále ještě na hierarchickém žebříčku byl příliš nízko na to, aby se ke mně donesly alespoň šeptandy o něčem tak tajném.

Bylo tudíž třeba podniknout několik kroků, než jsem vůbec mohl na Larooa pomyslet; jedním z nich bylo, že jsem musel na nejvyšších místech získat nějaké přátele, kteří by mi pomohli podobnými informacemi a občas mi prokázali nějakou tu laskavost. Potřeboval jsem také podstatně víc peněz, než jsem měl nebo než kolik jsem mohl snadno vydělat - a nějakou metodu, jak je ukrýt, pro případ, že přijdu na to, jak k nim přijít. Ne že bych snad nemohl ukrást peníze bankám - to bylo v případě zdejšího počítačového systému relativně jednoduché. Problém byl v tom, že peníze bylo třeba někam uložit. Ve stoprocentně elektronickém měnovém systému by každá velká částka byla nápadná. Řádné utajení ukradených peněz by vyžadovalo rozsáhlou operaci s využitím značných prostředků. Řečeno jinými slovy, potřeboval bych pořádný balík, abych mohl ukrást a ukrýt další balík.

A konečně, po získání peněz a vlivu, jsem potřeboval někoho, kdo by byl důvěrně zasvěcen do všech aspektů Laroovy činnosti. To rozhodně nebyl jednoduchý úkol. Zatím to však byl poslední z mých problémů a byl závislý na vyřešení prvních dvou.

Jednou o víkendu jsem zajel do Akeby; cestou jsem se zaměstnával především těmito chmurnými úvahami a doufal jsem, že se vyskytne něco, co otevře bránu k úspěchu. Musel jsem tam dolů teď jezdit sám, pokud jsem se chtěl vidět se Sandou, na které už začínalo být zřetelně vidět těhotenství, takže byla prakticky nucena nevzdalovat se z místa svého pobytu - spíš společenskými zvyky než nějakým jasně definovaným zákonem.

Akebský domov byl tvořen obrovským komplexem budov, vybavených vlastní infrastrukturou. Trochu se podobal hotelu, v němž jsem strávil svoji první noc ve městě. Viděl jsem bazén, několik hřišť pro různé sporty a další rekreační zařízení a bylo mi řečeno, že uvnitř je podobných objektů ještě mnohem víc. Vstup do komplexu byl však zakázán, takže jsem se nedostal dál než k bráně.

Sanda pro mne nechala ve vrátnici vzkaz, že ji najdu dole v docích. Sjel jsem tam veřejným výtahem. Hned nedaleko pozemků Domova byl malý komplex obchodních rybářských lodí a člunů, používaných k lovu borků, většinou komerčního typu, které poskytovaly lodníkům ochranu, spíše než takové, které si pronajímají sportovní rybáři.

Sanda, která stála na prknech doku vedle impozantního stíhacího člunu, si mě všimla, zavolala a zamávala na mne.

Zamířil jsem k ní a přemýšlel o tom, co tady dole asi dělá.

"Qwine! Pojd sem! Chci tě seznámit s Dylan Kohlovou!" volala na mne a společně jsme vstoupili na palubu člunu.

Bylo to aerodynamicky tvarované a funkčně řešené plavidlo s pětadvaceti centimetrovým nebo ještě silnějším ochranným pancířem, se zatažitelným nosným křídlem a nebezpečné vyhlížejícím kanónem. Vypadalo spíš jako válečná loď než jako obchodní člun. Nikdy jsem ještě na takovém člunu nebyl, nesmírně mě však zaujal.

Z Dylan Kohlové se vyklubala vysoká, opálená a svalnatá mladá žena, která na sobě měla čepici s kšiltem, sluneční

brýle, velice krátké šortky a tenisky. Kouřila obrovský tlustý doutník, dovezený z Charónu, a dělala něco na jakémsi elektronickém ovládacím pultu poblíž přídové věže. Když jsme k ní došli, odložila nějaký malý nástroj a otočila se, aby se s námi pozdravila.

"Tak vy jste Qwin," oslovila mě hlubokým a drsným hlasem a natáhla ke mně ruku. "Už jsem toho o vás hodně slyšela."

Potřásl jsem jí rukou a zaznamenal, že má zatraceně pevný stisk. "A vy jste Dylan Kohlová, o které jsem až do téhle chvíle neslyšel jediné slovo," odpověděl jsem.

Zasmála se. "Totiž, dokud jste se neobjevil vy, byla jsem jediná, s kým si Sanda mohla mimo Domov promluvit o něčem jiném než o své práci."

"Dylan nám všem dodává výjimečnou naději," doplnila ji Sanda. "Je to jediný člověk, kterého znám, jemuž se kdy podařilo vymanit se z mateřství."

Tahle informace mě přiměla zvědavě zdvihnout obočí. "Vážně? A jak jste to dokázala? Všichni říkají, že je to naprosto nemožné."

"To taky je," ujistila mě Dylan. "Udělala jsem to podvodem. Přiznávám, že to nebylo poctivé, ale nikdy jsem toho nelitovala. Použila jsem drog."

"Drog? Vždyť i kofeinu nebo jiných stimulativ se organismus obvykle sotva za hodinu zbaví."

Přikývla. "Některé drogy ale zabírají. Látky získávané z rostlin Wardenova diamantu, zejména z Lilith. Jejich šíření je pod přísnou kontrolou a smějí jich užívat výhradně státní instituce - jenže mně se podařilo dostat trochu jistého hypnotického prostředku. Nebudu vám teď vykládat, jak jsem toho docílila. Vyměnila jsem si tělo s přístavní dělnicí druhé kategorie."

Došli jsme pomalu zpět za kormidelnu na záď, jejíž plocha byla během pobytu v přístavu zařízena jako sluneční paluba. Usadil jsem se do jednoho z křesel a Sanda udělala totéž. Dylan zašla do podpalubí, a když se vrátila, nesla sklenice s jakýmsi osvěžujícím nápojem, do něhož bylo přidáno ovoce. Potom se natáhla na skládací lehátko. Usrkl jsem svůj drink - na můj vkus byl trochu příliš sladký, jinak ale vůbec nechutnal špatně.

Dylanino drsné a cílevědomé chování ostře kontrastovalo se Sandiným. Ať měla původně jakékoli tělo, stěží jsem si ji dokázal představit jako profesionální matku.

"Mohly za to ty doky tady dole," rozhovořila se. "Když jsem se dívala na odplouvající a připlouvající čluny, poslouchala vyprávění a sledovala výraz ve tvářích těch, kteří se každý den vydávali na moře a zase se vraceli. Sama nevím. Nejspíš je to něco, co mám v hlavě. Měla jsem spoustu milenců, odjakživa, pokud sahá moje paměť, jsem však byla provdaná za moře. Asi to na mně bylo vidět - lidi, kteří se plavili po moři, byli vždycky ochotní si se mnou povídat. Měli jsme stejné pocity. Jeden z nich se nakonec rozhodl to risknout a propašoval mě na jednu plavbu. Od té doby jsem byla ztracená. Věděla jsem, že ať se bude dít cokoli, budu si to nějak muset zařídit tak, abych pracovala na moři. To jen ukazuje, že když má člověk dost rozumu a o něco doopravdy stojí, nakonec to dostane. Vždycky to říkám Sandě, když je v depresi."

S úsměvem jsem přikývl. Dylan Kohlová se mi začínala zatraceně líbit. Přestože jsem nesdílel její lásku k moři, obecně vzato její mysl fungovala paralelně s mojí. "Předpokládám, že tenhle člun patří vám?"

"Do posledního nýtu a plátu," přikývla. "Jakmile jsem se dostala z Domova, umínila jsem si, že si budu vydělávat na živobytí v první třídě a že toho dosáhnu prací na člunech. Pracovala jsem jako přístavní dělnice a ve volném čase jsem se čas od času vydávala na moře, zaskakovala jsem za jiné, když byla potřebná výpomoc. Když se objevilo volné místo, nechala jsem se naverbovat do pravidelné posádky. V téhle branži obvykle jsou volná místa, člověk ale musí být tak trochu cvok, aby se v ní vůbec začal angažovat. Na světě, kde se každý snaží žít věčně, jsem se zamilovala do práce, kde se člověk stane kapitánem, pokud dokáže dostatečně dlouho přežít. Skončíte tak, že buď získáte vlastní člun nebo jste vcelku nebo po kouskách sežrán. O nic jiného bych ani nestála."

"To znamená, že jste kapitánka?"

Přikývla. "Říká se, že zatím ne tak dlouho jako většina ostatních. Jsem jediná, kdo přežil z původní šestičlenné posádky. Byla to ovšem banda líných povalečů - proto jsem si je taky vybrala."

Tohle je tedy zatraceně tvrdá ženská, pomyslel jsem si. A nejspíš v téhle branži tvrdá být musí. Jak sama říkala, většina Kerbeřanů se všemožně snažila vyvarovat se jakéhokoli nebezpečí, protože smrti se tady lidé báli mnohem víc než kdekoli jinde, kde byla smrt přirozeným a normálním jevem. V jejím oboru si však člověk neustále zahrával s nebezpečím a velice často končil špatně.

"Byl jste už někdy lovit borky?" zeptala se.

Pomalu jsem zavrtěl hlavou. "Nebyl, a když jsem viděl jejich obrázky, ani mě to nikdy doopravdy nelákalo."

"Ale kdepak, lovu na borky se nic nevyrovná," přesvědčovala mě zapáleně. "Když na ně útočíte a vyhýbáte se jim rychlostí třiceti nebo čtyřiceti uzlů, když do boje s tou nestvůrou nasazujete svoji dovednost, znalosti a reflexy. A nemáte ani žádné výčitky svědomí, že je zabíjíte - jsou přece tak odporní a nedají se nijak využít. Zachraňujete vlastně životy a živobytí námořníkům, kteří pracují hluboko pod hladinou. Máte z toho dobrý pocit - a já se ve své práci vyznám. Za těch sedm měsíců, co jsem kapitánkou, jsem neztratila jediného člena posádky. Zrovna onehdy jsme byli nedaleko Laroova ostrova, když jsme..."

"Cože!" vykřikl jsem nahlas a málem jsem se vymrštil na nohy. "Kde že jste to byli?"

Zarazila se a zdála se být mým přerušením trochu vyvedená z míry. "Vždyť to říkám, u Laroova ostrova. Je to trochu mimo moje obvyklé loviště, asi tak sto čtyřicet kilometrů jihovýchodně odtud, jenže jsme zrovna pronásledovali obrovský kus. Vážně náročná záležitost. Určitě si to zamilujete."

"To myslíte Waganta Larooa?"

"Znáte snad nějakého jiného?" Znenadání mě začal lov na borky nesmírně zajímat. Z důvodu opatrnosti jsem však

odvedl rozhovor od Larooa a vrátil se zpět k jejím loveckým zážitkům, které očividně s potěšením opakovala před novým posluchačem. Viděl jsem, jak se při poslechu všech těch příběhů Sandiny oči rozzářily jako hvězdy. I když snad sama osobně o lov na borky nijak zvlášť nestála, Dylan Kohlová byla ztělesněním jejího ideálu. Zbožňovala ji jako svůj hrdinský vzor z celé hloubi duše.

Začal jsem ve svém současném postavení i zeměpisné poloze poznávat zásah neviditelné ruky. Wardenovy světy nebyly tak prosté určitých konfederačních machinací, jak si o sobě s oblibou myslely.

Po tom dni jsem se začal s Dylan vídat častěji, většinou ale ne vždy v Sandině společnosti, a kousek po kousku se mi z ní podařilo dostat další informace o Laroově ostrovu. Vládce Kerberu byl tajnůstkářský člověk, kterého sice těšila moc, který se však nevyžíval ve slavnostních oficialitách, jež takovou moc obvykle doprovázejí. Řečený ostrov nebyl sídlem vlády ani jeho oficiální rezidencí, pobýval ale na něm tak často, jak to jen šlo. Říkalo se, že tam má doopravdy honosné sídlo, dosahující špičkové úrovně všech přímořských rekreačních středisek. Bylo také neustále střeženo hlídkovými letadly a čluny, a veškeré přístupové cesty byly monitorovány snad všemi známými sledovacími systémy. I kdyby se někomu podařilo tyto systémy oklamat, musel ještě absolvovat snímek mozku, pokud nechtěl být automaticky zlikvidován. Celkově vzato to byla tak nedobytná pevnost, jakou jen mohl vybudovat vládce Diamantu, šéf všech šéfů a předseda syndikátní správní rady.

Stejně jako všichni absolutističtí diktátoři se i Wagant Laroo ze všeho na světě nejvíc bál atentátu - vlastně ještě víc než všichni ostatní, protože atentát byl jedinou možností, jak se ho zbavit a dovolit některému ze šéfů jeho syndikátů, aby nastoupil na nejvyšší funkci. Sám Laroo se do své funkce dostal díky promyšlené a legálně nevysledovatelné likvidaci svých konkurentů.

Jistě, jenže já jsem nehodlal čekat dvacet nebo třicet let a pomalu stoupat nahoru po funkčním žebříčku. Nejen že jsem neměl tolik trpělivosti, ale při takovém pomalém vzestupu hrozilo větší nebezpečí, že se něco zvrtne, než při volbě přímější cesty. Byla to však výzva mým schopnostem, která sama o sobě začínala být prakticky neodolatelná. Téměř nikdy neviděný politický předák ve své neproniknutelné pevnosti! Naprosto dokonalé.

Všechny nezbytné faktory už teď byly k dispozici a čekaly na příhodnou příležitost, která se naskytla ještě o něco dřív, než jsem čekal, alespoň pokud jsem mohl soudit z ustaraného výrazu ve tváři Turgana Sugala. Sugal měl u Tookera funkci ředitele závodu a byl to velice schopný manažer, který projevoval neobyčejný zájem o každý drobný detail podnikové činnosti. Znali jsme ho i my, kteří jsme patřili ke služebně nejníž postaveným zaměstnancům, protože byl neustále mezi námi, kontroloval naši práci, přicházel s různými návrhy, účastnil se všech společenských akcí a byl členem všech podnikových sportovních týmů. Byl to skutečně nesmírně oblíbený šéf a podřízení k němu měli snadný přístup. Přestože jeho současnému tělu bylo sotva třicet, říkalo se, že je mu už skoro sto let.

Když se ale objevil dole v mém oddělení, tak na tu stovku vypadal; přišel mi oznámit, že ten večer nebude moci nastoupit k mezipodnikovému kordbalovému zápasu. Byl jsem kapitánem našeho týmu.

"Nějaké problémy?" zeptal jsem se, protože mi to doopravdy dělalo starosti. "Vypadáte jako někdo, kdo se chystá položit hlavu na špalek."

"Tak zlé to snad nebude," zamumlal zasmušile, "ale žádná radost to taky není. Právě jsme ze syndikátu dostali výrobní kvóty a alokace na příští čtvrtletí. Vyšroubovali to všechno až do nebes. A zároveň mi berou několik klíčově důležitých lidí na nějaký velký projekt, který se někde nahoře připravuje. Khamgirt mi už několik let jde po krku a teď to všechno hodil na mě. Nevidím možnost, jak bychom se sníženým počtem zaměstnanců mohli ty kvóty splnit, a pokud to neuděláme, jdu od válu."

"Nemůžete aspoň část té práce převést na jiné závody?" vyptával jsem se. "Nebo od nich třeba získat nějakou personální výpomoc?"

Zavrtěl hlavou. "Za normálních okolností by to šlo, jenže Khamgirt to tentokrát myslí naprosto vážně a tuhle moji žádost zamítl. Každopádně se mu nikdy nelíbil způsob, jakým to tady vedu, a jedním z jeho hlavních cílů odjakživa bylo dát mi vyhazov." Odmlčel se a tiše se zasmál. "A vy jste si myslel, že když člověk dělá šéfa, už si takovými hovadinami nemusí lámat hlavu, co?"

Oplatil jsem mu vlastním tichým smíchem. "Kdepak, moc dobře vím, jak to chodí. Nezapomínejte, že jsem za sebou měl kus života a dlouhé zaměstnání, ještě než jsem přišel na tuhle planetu."

"No jo," přikývl. "Máte pravdu - vy jste vlastně přišel zvenčí. Pořád na to zapomínám. Možná to je důvod, proč se mi s vámi tak dobře povídá, ne?"

"Každopádně je to nesrovnatelně lacinější než shánět si psychiatra," zažertoval jsem, ale mozek už se mi točil na plné obrátky. Už to bylo tady, přímo jsem to cítil. Moje příležitost, začátek řetězce, který mě měl později dovést k Wagantu Laroovi.

"Povězte mi, pane Sugale," začal jsem pomalu a pečlivě jsem vážil slova, "jak by to v příštím čtvrtletí dopadlo, kdyby prezident Khamgirt už nebyl prezidentem?"

Zarazil se a pátravě si mě prohlížel. "Co máte na mysli? Chcete mi snad poradit, abych ho zabil? To je zatraceně těžké a vy to dobře víte."

Při tomhle prohlášení jsem se v duchu mimovolně zachechtal, protože Khamgirt byl natolik malá ryba, že bych ho byl pravděpodobně mohl eliminovat zcela bez námahy. Sotva jsem ale chtěl prozradit, že jsem v tomto oboru profesionálem. Alespoň zatím ne. Příliš mnoho nervózních šéfů by mě pak považovalo za hrozbu.

"Ale ne," odpověděl jsem. "Měl jsem na mysli, že bychom zařídili vyhazov pro něj."

Sugal si pohrdlivě odfrkl. "Zatraceně, Zhangu, to bychom mu museli prokázat absolutní neschopnost, přímé a delší dobu trvající chybné řízení nebo kriminální protistátní činnost - a i když toho čubčího syna nenávidím jako nikoho jiného, nemyslím, že by se něčím z toho provinil."

"Jestli se něčím provinil nebo neprovinil, na tom vůbec nezáleží," vysvětloval jsem. "Co kdybych na něj ale něco z

toho dokázal hodit?"

"Zbláznil jste se? To, o čem mluvíte, je naprosto nemožné!" odsekl, přesto se ale posadil.

"Nejen že to není nemožné, dokonce to ani není nijak zvlášť těžké, pokud budu mít aspoň trochu štěstí - a já štěstí obvykle mívám. Jsem si poměrně jistý, že tady podobných metod bylo použito už v minulosti, a to nejednou. Prostudoval jsem si historii mnoha šéfů našich syndikátů a prezidentů našich korporací. Tohle je technologický svět, který vytvořili technologičtí zločinci, pane Sugale. Založili ho a teď mu vládnou."

Nevěřícně zavrtěl hlavou. "To je absurdní. O něčem takovém bych se byl doslechl."

"Myslíte, že by vám to řekli? Abyste to mohl provést i vy jim? Poslyšte, i samotný Laroo je na Kerberu nesrovnatelně kratší dobu, než jste tady vy sám, a podívejte se, kam až to dotáhl."

Sugal se nad tím zamyslel. "Jak byste na to šel?"

"Potřeboval bych asi tak týden a několik důvěrných informací. Pak to budu vědět přesně. Mám už na mysli v hrubých rysech určitý plán, potřebuje ale ještě vypilovat, a to je taková práce, kterou můžu udělat, jen když budu mít konkrétní cíl a záměr."

Trochu nejistě na mě pohlédl. "A proč byste to asi dělal? Kvůli mně? To mi nenamluvíte."

"Ne, kvůli sobě. Jak by to dopadlo s vaší funkcí, kdyby se mi to povedlo? Co by z vás udělali?"

"Nejspíš staršího viceprezidenta," prohlásil. "Každopádně bych povýšil, zejména proto, že bych byl jediný, kdo by předem věděl, co se chystá, takže bych si mohl včas připravit půdu. Vím, jak na to, jenže jediné volné místo ve vedení, o které jsem měl šanci se ucházet, dostal právě Khamgirt. Jak jsem se ale už jednou ptal, co by to přineslo vám? Sotva z vás můžu tak z ničeho nic udělat ředitele závodu."

"Ne, já neusiluju o žádné velké povýšení," ujistil jsem ho. "Abych řekl pravdu, měl jsem pro sebe na mysli něco úplně jiného. Něco, co by vás vůbec neohrožovalo. Znáte firmu Hroyasail?"

Znovu jsem ho trochu vyvedl z rovnováhy, což mi vyhovovalo. "Jistě, je to jedna z našich dceřiných společností. Sklízí podél pobřeží skrit. Dodávek některých jejích chemikálií používáme při výrobě izolátorů. Proč se ptáte?"

"Protože ji chci," oznámil jsem mu. "Momentálně ten podnik dokonce ani nemá vlastního prezidenta. Třikrát nebo čtyřikrát ročně se tam jezdí podívat firemní účetní z ředitelství a tím to hasne."

"No jistě. Tak malá organizace obvykle žádného prezidenta nepotřebuje."

"Já myslím, že potřebuje. Potřebuje mě. A funkce jako taková už existuje, alespoň ve firemním organizačním schématu. Nepotřebuje to nic jiného než požehnání někoho z vedení. Vy byste to mohl udělat i jako ředitel závodu - řekněme ale, že by mi víc vyhovovalo, kdyby mě doporučil jeden ze starších viceprezidentů."

"A proč k čertu vlastně o tu funkci stojíte?"

"Mám pro to svoje vlastní důvody. Je to ale funkce, ve které vás nebudu nijak ohrožovat. Je to postavení toho druhu, jaké dají vám, pokud Khamgirt prosadí svou a vy nesplníte stanovené kvóty. Prostě vás tam odstaví. Je to slušně placená funkce, není s ní spojená žádná velká zodpovědnost, nevyžaduje žádné předchozí zkušenosti a přitom pořád ještě zapadá do podnikové struktury. A navíc je pochopitelné, že jako prezident firmy bych se hrozně rád čas od času zastavil na kus řeči se starším viceprezidentem své mateřské korporace."

Zamyslel se nad tím. "Předpokládejme - jenom předpokládejme - že byste to dokázal. A opět pouze předpokládejme, že bych vám to místo dokázal obstarat. V tom případě bych si pak musel hlídat záda, co?"

"Vůbec ne," odpověděl jsem tak upřímně, jak jsem byl schopen. "Nemám zájem o vaši funkci, o tu současnou ani o tu budoucí. Práce toho druhu by mě nejspíš přivedla do blázince. Tohle je podnikavý svět a já prostě nejsem podnikavý typ. Věřte mi, pane Sugale, v žádném z mých plánů není nic, co by vás teď nebo v budoucnosti mohlo jakkoli ohrozit. Mám vás rád a obdivuji vás - jsme však úplně rozdílní lidé a jdeme každý naprosto jiným směrem."

"Řekl bych, že vám můžu věřit," prohlásil, i když v jeho hlase dosud zaznívala nejistota, "pořád ale si nejsem jistý, jestli bych se vás neměl bát."

"Co můžete ztratit? Momentálně jste jim vydán na milost a nemilost. Budu to já, kdo se s tím pokusí něco udělat, ne vy. A vy jediný budete vědět, že jsem to udělal já - ani jeden z nás ovšem nebude nikdy moci téhle informace použít proti tomu druhému, protože to je jediný způsob, jakým bychom kdy mohli být obviněni oba. Pokud se mi to nepodaří, nebudete na tom o nic hůř než teď. A pokud se mi to podaří, dostaneme oba to, o co stojíme. Tak co vy na to?"

"O tom, že to dokážete, budu přesvědčen, až to uvidím na vlastní oči," prohlásil skepticky, "taky ale nevidím důvod, proč bych vám v tom měl bránit."

Ušklíbl jsem se. "Jestli mi zajistíte pár důležitých informací, můžu se vám za výsledek prakticky zaručit. Takže jsme dohodnutí." Podíval jsem se na hodinky. "A teď, pokud mě omluvíte, půjdu dolů a převléknu se na hru. Určitě nebudete hrát?"

Zavrtěl hlavou. "Dneska večer mám důležitou poradu s oblastními řediteli. Přeju vám ale hodně štěstí."

"Budu se snažit, abych žádné štěstí nepotřeboval, pane," odpověděl jsem.

Kapitola šestá
Přípravy

Sanda Tynová, Dylan Kohlová, Turgan Sugal a... ano, dokonce i tlustý Otah. Zejména tlustý Otah. Všechny prvky byly na svých místech.

První, co jsem udělal, bylo, že jsem zašel do jednoho obchodu a nakoupil jsem plnou náruč elektrických rýsovacích tabulek. Měl jsem před sebou spoustu kreslení a plánování, na které jsem se potřeboval fakticky podívat, nechtěl jsem

ale, aby se dochovaly nějaké stopy. Žádné nevinné kousky papíru, žádné mimovolné čmáranice, které by mě mohly prozradit. Věděl jsem, že až dosáhnu svého cíle, budu muset zůstat bezpečně ukrytý. Bude to absolutně skvělá finta a bude fungovat, jenže lidé na vyšších funkcích, vysoko nad Khamgirtem, v tom všem budou někde cítit podraz, už jen proto, že to budou lidé stejného ražení jako já a na něco takového budou mít nos. Bude jim jasné, že to, k čemu došlo, bylo uměle narafičeno, a už v okamžiku, kdy dovolí Khamgirta odvést a uložit někam k ledu, začnou hledat toho, kdo to všechno spískal. Khamgirta nepustí k vodě proto, že by věřili v jeho vinu, ale proto, že byl tak nedbalý a dovolil, aby ho někdo podvedl takovým špinavým trikem.

Prakticky stejné slabiny zdejšího systému využila i Dylan, když se vymanila z pout mateřství a využila k tomu drogy, o které většina lidí v životě neslyšela a v jejíž existenci ani nevěřila. Já sám jsem k podobným přípravkům neměl přístup, a i kdybych se k nějakým mohl dostat, nebyly tím, o co jsem měl zájem. Každou státem kontrolovanou látku, zejména látku pocházející z jiné planety, mohla skupina důkladných vyšetřovatelů vystopovat k jejímu zdroji. Klíčovou složkou plánu, který začal pomalu nabývat definitivní podobu, byla skutečnost, že i kdyby přišli na to, jak jsem to provedl, zamítli by takové vysvětlení, protože by vypadalo příliš absurdně. Právě to se mi na něm líbilo.

Současně s tím, jak mi Sugal dodával to, co jsem potřeboval vědět - informace o nočních směnách v určitých částech firmy Tooker, různé rutinní podnikové transferové kódy a fakta o jistých základních modelech počítačů, které Tooker dodával oficiálním institucím jednotlivých obvodů - jsem sám začal uzavírat svoje nenápadné rekrutování spolupracovníků. Tohle nebyla akce, kterou bych dokázal zvládnout sám, přestože by mi to tak bylo víc vyhovovalo. Jenže to, co se muselo udělat ve velice krátkém čase, bylo příliš složité a rozložené na příliš mnoho míst, aby na to stačil jediný člověk. Navíc jsem chtěl vyloučit jakékoli riziko zásahu nějaké třetí strany, kterou by pak bylo nutno eliminovat, takže jsem musel zajistit, že budou po danou vymezenou dobu všichni v příslušné oblasti pod kontrolou. To byl nesnadný úkol. Měl jsem však v rukávu pár věcí, které jsem mohl nabídnout, a také pár zainteresovaných stran, kterým jsem je mohl nabídnout.

Tou dobou už jsem měl poměrně dobrou představu o Dylanině charakteru a byl jsem si jistý, že dokáže udržet klid ve svém okolí i sama v sobě a že má dostatek odvahy, aby splnila přidělený úkol. Problémem byla Sanda. Byla už v osmém měsíci, prakticky se nemohla volně pohybovat a její život v té klášterní izolaci jsem neměl možnost ovlivnit. Samozřejmě jsem nepochyboval o tom, že se k mému plánu připojí, musel jsem se ale spolehnout na Dylanino ujištění, že o něm nebude před nikým mluvit.

Nejdřív jsem se rozhodl kontaktovat Dylan, prostě proto, že jsem potřeboval její definitivní názor na svůj těhotný, potenciálně slabý článek.

Musel jsem si ovšem počkat až na víkend, než jsem se za ní rozjel, protože jsem potřeboval čas, abych si promyslel informace, které mi opatřil Sugal. Kromě toho po celém dni, stráveném pronásledováním borků nebo alespoň jejich vyhlížením a následným úklidem a kontrolou svého člunu, nebyla Dylan po večerech společnicí, která by právě sršela nápady. V jistém smyslu jsme se k sobě vlastně vůbec nehodili: každý, kdo s radostí vstával za svítání a dával se do práce, byl podle mých měřítek poněkud výstřední a nepochopitelný.

Zařídil jsem to tak, že jsme se sešli v jistém malém baru ve městě, protože mi záleželo na tom, aby u toho nebyla Sanda. Už dřív jsme se několikrát setkali na podobných místech, jen abychom učinili zadost společenské zdvořilosti - a při poslední příležitosti jsme jí zatraceně učinili zadost - tahle schůzka však měla být trochu jiná. Byla to ovšem velice přitažlivá žena a její přitažlivost se ještě stupňovala, když se oblékla na večer strávený ve městě místo na den strávený na moři.

Objednali jsme si večeři a většinu času, kdy jsme na ni čekali, jsme utratili tlacháním o nedůležitých věcech, potom jsme se najedli a stavili se v jednom malém kabaretu, kde jsme chvíli popíjeli a tančili. Když se večer chýlil k závěru, stejně jako při oné předchozí příležitosti jsme zašli k ní domů, tentokrát jsem ale měl na programu ještě něco dalšího. Když jsme tam spolu leželi a odpočívali, usoudil jsem, že nastal ten pravý okamžik, a konečně jsem přešel k věci. Vlastně s tím začala ona sama. "Připadáš mi nějaký duchem nepřítomný, jako bys myslel na něco úplně jiného," poznamenala. "Něco se ti stalo? Nebo jsem to snad zavinila já?"

"Ale ne, nic se mi nestalo," ujistil jsem ji, "máš ale pravdu, Dylan, myslím, že je na čase, abych ti nalil čistého vína, a doufám, že tě znám natolik dobře, abych ti mohl věřit."

Posadila se a zadívala se na mne s napůl zmateným a napůl napjatým výrazem.

"Dylan, už jsme se spolu navzájem poměrně dobře seznámili. Myslím, že jeden druhého v jistém smyslu doplňujeme. A myslím taky, že jsme k sobě byli docela upřímní. Co o mně ale vlastně víš?"

"Jmenuješ se Qwin Zhang, pracuješ jako počítačový programátor pro Tookera a pocházíš z vnějšího světa," odpověděla. "A procestoval jsi obrovskou část celé galaxie. Organizoval jsi nakládky přepravních kosmických lodí. A podle toho, co mi říkali někteří moji přátelé, se tvoje křestní jméno na civilizovaných světech dává ženám. A co má být? Chceš mi snad říct, žes kdysi byl ženou? Záleží na tom?"

"Máš pravdu, přiletěl jsem sem v ženském těle," připustil jsem a pak jsem dal všechno v sázku. "Jenže jsem se v tom těle nenarodil. Bylo to tělo Qwin Zhangové - jenže já nejsem Qwin Zhangová. Alespoň ne ta původní Qwin Zhangová."

"Myslela jsem, že něčeho takového jsou schopni jenom Kerbeřané."

"Jde o odlišný proces, který je v podstatě založen na mechanickém principu. Nebyl jsem ale zločinec a s nakládkou lodí jsem neměl nic společného."

Upřeně na mne zírala, fascinovaná, ale ani trochu znepokojená. "No a? Co jsi tedy zač a čím ses živil?"

"Zabíjel jsem lidi, kterých se Konfederace chtěla zbavit," prozradil jsem jí. "Šel jsem po jejich stopách, a když jsem je našel, zabil jsem je."

Ostře se nadechla, jinak však nedala najevo žádnou reakci. Po chvíli se zeptala: "A sem tě taky poslali, abys někoho

zabil?"

"Ano," přikývl jsem. "Je to ale někdo, kdo si to zaslouží, a protože tady stejně musím zůstat až do smrti jako všichni ostatní, je to důležité. Pokud svůj úkol nesplním, pokusí se mě možná zavraždit, na tom ale nezáleží. Jsem si poměrně jistý, že se jim to nepodaří, a to, o co jim jde, je zároveň i mým cílem."

"Koho máš zabít?" vyptávala se.

"Waganta Larooa."

Uznale zahvízdla. "Jdou na to pěkně od podlahy, co? A ty ostatně taky. Hmm, to aspoň vysvětluje, proč ses tak zajímal o Larooův ostrov."

Přikývl jsem. "Já ho doopravdy zabiju, Dylan. Nic na světě není jistější než tohle - i když budu napřed muset udělat spoustu věcí, takže uplyne ještě hodně času, než se k tomu dostanu. Určitě k tomu ale dojde. Nikdo není nezranitelný, dokonce ani já ne."

"Máš pro to nějaký zvláštní důvod?"

"Problémy. Jak to tak vypadá, Laroo a ostatní vládci Diamantu uzavřeli dohodu s nějakými mimozemšťany a slíbili, že jim pomůžou porazit Konfederaci. Nemám v podstatě žádný důvod, proč bych měl mít Konfederaci nějak zvlášť rád, zatraceně mi ale záleží na lidské rase."

"Tihle... mimozemšťané. Jak vypadají?"

"To nevíme," přiznal jsem. "Víme o nich jen to, že nejsou humanoidní, takže v žádném případě nemůžou svou špinavou práci obstarávat sami. To je taky důvod, proč si najali čtyři vládce Diamantu. Ti si určitě představují, že se pomstí Konfederaci a zároveň si zajistí místo na straně vítězů, co ale mají v plánu ti mimozemšťané, to nevíme. Může se klidně stát, že až rozdrtí Konfederaci, dojdou k závěru, že už nepotřebují ani nás. Naši lidé se o těch tvorech snaží zjistit maximum informací, ať už jsou kýmkoli nebo čímkoli, jediným spojovacím článkem je ale Wardenův diamant. A jednou z možností, jak jim situaci alespoň trochu zkomplikovat, je eliminovat všechny čtyři osoby, které momentálně funkci vládců zastávají. Mocenský zápas by narušil status quo, takže bychom získali trochu času - a noví vládcové by možná se svými spojenci tak ochotně nespolupracovali a nevěřili by jim. Mně připadl Laroo. Když teď ale vidím, jaký tady má zavedený pořádek, měl bych chuť ho zlikvidovat tak jako tak. Existují i lepší a svobodnější metody řízení státu, než je tahle, metody, které lidi nepřipravují o tolik sebeúcty. Stačí si vzpomenout na mateřství a bude ti jasné, jak to myslím."

"Nejsem si tak docela jistá, jestli úplně rozumím tomu poslednímu, všechno ostatní ale chápu," odpověděla. "Myslím, že nikdo, dokonce ani čtyři vládci ne, nedokáže lidi jako jsem já přesvědčit, aby těm mimozemšťanům pomáhali. Neumím si je představit jinak než jako rasu zlomyslných a prohnaných borků."

"Možná ano," přikývl jsem. "Třeba jsou ale naopak mnohem pohlednější - jenže na tom nezáleží. Nevíme nic kromě toho, že lidem se nepodobají ani trochu. A dokud nedostanu spoustu dalších přesvědčivých argumentů, ani nic jiného vědět nepotřebuju. My tady na Wardenově diamantu jim budeme vydáni na milost a nemilost, až nás už nebudou potřebovat. Civilizace, která dokáže cestovat kosmem a která je natolik mazaná, že si najme čtyři vládce Diamantu, není civilizace, na kterou bych vsadil svoji budoucnost."

Dylan mlčela a po chvíli si zapálila jeden z těch tlustých doutníků, za které vydávala značnou část svých příjmů. Konečně, zahalena závojem kouře, se tiše zeptala: "Qwine? Proč to všechno vykládáš zrovna mně?"

"Prvním krokem je získání vlivu. Potřebuju získat vysoce postavené vlivné přátele, kteří mě budou zásobovat informacemi. Dylan, kdo je majitelem tvého člunu?"

"Hroyasail, samozřejmě. Proč?"

"Kdo je prezidentem Hroyasailu?"

"Nikdo. To už jsem ti přece říkala."

Přikývl jsem. "A co kdybych se prezidentem Hroyasailu stal já? Co kdybych rozhodoval o platech, nakupoval lepší díly a novější zařízení - jen to nejlepší?"

"O čem to proboha mluvíš?"

"Předpokládejme, že bychom Hroyasail řídili my, ty a já. Nebyla bys jen obyčejná kapitánka, kterou může kdejaký byrokrat připravit o práci, ale doopravdy bys rozhodovala. Šéfovala bys tady. Zajímalo by tě to?"

"Pokračuj."

"Potřebuju tvou pomoc, abych to dokázal. Potřebuju tebe a ještě jednoho dalšího. Mám na mysli něco nezákonného, nikdo ale nepřijde o život a doufám, že nikdo ani neutrpí žádné zranění. To, co mám v plánu, bude sice vyžadovat trochu odvahy, já ale vím, že té máš dost. Byla bys k něčemu takovému ochotná?"

"Zatraceně, nemám sebemenší ponětí, o čem to tu vlastně mluvíš."

"Chystám se zařídit, aby dostal prezident firmy Tooker padáka. Chystám se ho totálně zdiskreditovat. V důsledku toho se jistí vysoce postavení funkcionáři posunou ještě výš a budou mi zavázáni. Dají mi Hroyasail, tučné bankovní konto a informace, které budu potřebovat. Chápeš?"

"Tohle že bys dokázal?"

"Snadno," usmál jsem se. "Pokud totiž v posledních třech letech nezměnili systém protipožární signalizace."

"Cože?"

Noc jsem strávil s Dylan a u snídaně jsme diskutovali o mém druhém problému. "Pokud tě rychle nenapadne někdo, komu bych důvěřoval a komu bys v případě takovéhle operace mohla důvěřovat i ty, budeme potřebovat ještě Sandu," vysvětloval jsem jí. "Sandě to myslí a má i kuráž, takže by na takový úkol podle mého názoru stačila. Můžeme se ale spolehnout, že o tom nikomu neřekne? Nedostanu se do Akebského domova, abych se přesvědčil, jak si počíná, když není s námi. Tys tam kdysi byla. Co si o tom myslíš?"

"Hodila by se na to," souhlasila. "Je do tebe tak udělaná, že jsem to ještě v životě neviděla. Kdyby ale měla provést to, co navrhuješ - myslím, že to je pokušení, jakému by nedokázala odolat. V tu chvíli nás podtrhne."

"A co když jí slíbím, že ji později mateřství nadobro zbavím? Teď momentálně ji potřebuju mít tam, kde je. Potřebuju ten její účet osobních výdajů a potřebuju i její anonymitu. Až bude po všem, můžu ji dostat ven."

"Nejsem si jistá. Není snadné smířit se s příslibem něčeho pozdějšího a promarnit příležitost, která se ti nabízí hned teď."

"Myslím, že o tohle se dokážu postarat," ujistil jsem ji. "Otázka je, jestli nás prozradí, jen aby se nám pomstila, když ji nalákám zpátky do jejího těla?"

"To se nedá říct," odpověděla upřímně. "Něco mi ale říká, že by to neudělala. Je do tebe zamilovaná až po uši. Zatraceně, když už o tom mluvíme, tak já jsem na tom stejně. Řekni mi, Qwine, nejsem pro tebe nic jiného než jen tohle? Někdo, kdo ti pomůže s plněním tvého úkolu a komu zaplatíš a zapomeneš na něj?"

Uchopil jsem ji za ruku a pevně jsem ji stiskl. "Ne," uklidňoval jsem ji jemně. "Ne, jsi pro mě něco mnohem víc. A Sanda taky."

Usmála se. "Hrozně ráda bych si tím byla jistá. Vážně hrozně ráda. Víš, někdo jako ty patří do trochu jiné ligy než já a do úplně jiné než Sanda. Narodil ses, vychovávali a školili tě pro tvou práci. Lidé ti důvěřují a nevědí proč. Svěřují se ti a nevědí proč. Ženské se do tebe zamilovávají a nevědí proč. Zajímalo by mě, jestli vůbec sám víš, co je na tobě opravdové."

"V minulosti, za starých časů, bys měla pravdu," přiznal jsem upřímně. "Teď a tady už to ale neplatí a neplatí to ani pro mou budoucnost na Kerberu. Tohle je dnes můj domov. Můj stálý domov a můj život. Všechno se změnilo, Dylan, a já jsem se změnil taky. Podívej, tím, co jsem ti právě prozradil, jsem vlastně vložil svůj život do tvých rukou. To je ti snad jasné, ne?"

"Hmm, to asi je pravda," připustila a věnovala se zbytku své snídaně.

Podle Dylaniny rady jsem se rozhodl, že si se Sandou nejdřív promluvím sám a potom ji nechám, aby to prohovořila s Dylan. Rozhodl jsem se také, že k ní nebudu stejně upřímný jako k Dylan - hlavně proto, že jsem si v jejím případě nebyl tak jistý, že dokáže držet jazyk za zuby.

"Dylan a já se chystáme pokusit o jistý velice riskantní podnik," vysvětloval jsem jí. "V podstatě jde o to, že jsem vymyslel způsob, jak se stát prezidentem Hroyasailu, pokud se nám podaří úspěšně obejít zákon."

To ji zaujalo a přímo fascinovalo. Viděl jsem, jak se při pomyšlení na romantický aspekt celé té věci v nitru přímo rozechvěla. To bylo něco, co dělali lidé ze ‚skutečného světa' a ne matky z Akebského domova.

"A teď," pokračoval jsem opatrně, "než ti řeknu cokoli dalšího, musím tě před něčím varovat. Tohle není žádná hra. Pokud ti prozradím ještě něco, vložím tím svůj i Dylanin život do tvých rukou, protože nás dají zabít, jestli se něco vynese ven, dokonce jestli pojmou i to sebemenší podezření. To znamená, že kromě nás dvou o tom nebudeš smět s nikým mluvit - a že na sobě nebudeš smět dát najevo vzrušení, nebudeš ani smět naznačit, že přechováváš nějaké tajemství, protože tím bys nás odsoudila k smrti. Potřebujeme pomoc, ale obejdeme se bez ní, pokud myslíš, že bys to nezvládla. Je ti to jasné?"

Přikývla. "Máte strach, že si to nedokážu nechat pro sebe, co?"

"Není v tom nic osobního, ty i Dylan jste mi ale vyprávěly, jak to v tomhle harému chodí, a řekl bych, že se podobá všem ostatním harémům v celé dosavadní historii. Prostě jen tak posedáváte, povídáte si, vyměňujete si různé klepy, znáte jedna druhou tak dobře, že si okamžitě všimnete, když se s někým zdá být něco v nepořádku, a každá novinka se roznese rychlostí blesku. Buď naprosto upřímná - myslíš si, že by sis něco takového dokázala nechat pro sebe?"

"Myslím, že bych to dokázala," odpověděla.

"Myslet nestačí. Musíš to vědět! Musíš si být absolutně jistá sama sebou, protože jinak toho okamžitě necháme a najdeme si někoho jiného."

"Jsem si jistá. Neudělala bych - nedokázala bych udělat - nic, co by mohlo tobě nebo Dylan ublížit."

"Tak dobrá. Vážně tě k tomuhle podniku potřebujeme už jen kvůli tomu, co bys mi mohla říct hned teď. Absolvovalas nějaké ošetřovatelské kurzy?"

Přikývla. "To musíme všechny. Některé víc a jiné míň, mě to ale zaujalo. Dylan toho ovšem ví ještě víc než já. Dělala to delší dobu."

"Teď nepotřebuju nic jiného než pár základních informací," ujistil jsem ji. "Nejdřív se chci zeptat, jestli tě už někdy někdo zhypnotizoval."

"No jistě," kývla. "Hypnózy pravidelně používáme při porodech, protože nemáme k dispozici prakticky žádná anestetika. Jinak ale na Kerberu není moc lidí, kteří mají s hypnózou zkušenosti."

To byla nesporně pravda. V hypnóze jste veškerou kontrolu nad svým tělem i nad tím, v jakém těle se probudíte, svěřovali do rukou jiného člověka a něco takového se nedělalo lehce. Alespoň tady ne.

"Tak dobrá," pokračoval jsem. "Pojďme dál - Dylan mi říkala, že při určitých zvláštních příležitostech si některé z matek měnily těla, aby se ty, které byly v pokročilé fázi těhotenství, dostaly na chvíli ven. Jenom taková dočasná výpomoc."

"To je pravda. Není to obvyklé, ale každá z nás to už někdy udělala."

"Výborně. Napadá tě někdo, s kým by ses mohla vyměnit na celý den a celou noc?"

Na okamžik se zamyslela. "Jo. Myslím, že bych o někom věděla. Marga by to snad udělala, i když by to pak měla u mě. Kdy by to bylo?"

"Za dva týdny. Od pátečního do sobotního večera nebo možná až do neděle do rána."

"Zařídím si to."

"Fajn. Jestli chceš, můžeš si o tom klidně promluvit taky s Dylan. Já budu mít celý týden napilno s tím, že si to budu zkoušet na sucho a budu zařizovat všechno potřebné. Na příští víkend připravím jeden nebo dva malé testy, abych si ověřil, jestli nejsou ve firemním zabezpečovacím zařízení nějaké slabiny. A teď ještě dvě věci." Vylovil jsem z kapsy

několik papírů a podal jsem jí je. Tázavě se na ně podívala.

"Co je to zač?"

"Pamatuješ se na Otaha?"

"A co je s ním?"

"No, prodává pod rukou kromě zábavných pořadů i spoustu dalších zajímavých věciček," vysvětloval jsem. "Kdybych za ním ale s tímhle přišel já, mohl bych tím vzbudit jeho podezření a kromě toho by bylo vidět, že peníze zmizely z mého účtu. Chtěl bych, abys ty sama - nebo někdo jiný, kdo se nebude na nic vyptávat a koho tím můžeš pověřit - zašla s těmihle papíry k Otahovi a požádala ho o přesně tyhle součástky. Řekni mu, že jsou to náhradní díly, které v Akebském domově potřebujete kvůli neplánované požární kontrole. Řekni mu, že musejí přesně odpovídat specifikacím, protože je v Domově nainstalované určité speciální zařízení. Kdyby se ještě na něco vyptával, dělej, že už nic víc nevíš, trvej ale na tom, že musí zajistit tyhle díly bez jakýchkoli odchylek a náhrad."

Podívala se na schémata a pak je otočila nejdřív jednou a pak druhou stranou nahoru. "Nebude těžké předstírat, že tomu nerozumím. Co je to zač?"

"Paměťové čipy pro počítač," sdělil jsem jí. "Potřebuju je mít co nejdřív, nejpozději ale ode dneška za týden. Je ti to jasné?"

Přikývla. "On je vyrábí?"

"Může je nechat vyrobit."

"Kolik bych za ně měla zaplatit?"

"Říkala jsi, že máš prakticky neomezený úvěr. Proto jsem taky tolikrát dovolil, abys za mě zaplatila večeři. Budou drahé, protože ti je bude prodávat pod pultem. Možná dvě nebo tři stovky za kus."

"No páni!" zahvízdala.

"Je to na tebe moc?"

"Ale ne, je to ale víc, než kolik jsem zvyklá za cokoli platit."

"Ukáže se to na tvém osobním účtu?"

"To ne. My žádné osobní účty nemáme. To je další z metod, kterými nás u sebe drží bez prostředků a těhotné. Platí se to z účtu Domova."

Sám pro sebe jsem kývl, potom jsem ji k sobě pevně přivinul a políbil ji. "Poslyš," řekl jsem, "až do dneška jsem si nikdy neuvědomil, jak může chlapovi těhotná ženská připadat sexy."

Bože můj, říkal jsem si v duchu, tenhle ujetý, šílený, totálně absurdní plán bude nakonec fungovat!

"Povězte mi něco o nuraformu," vyzval jsem je, když jsme se v pátek večer sešli na člunu.

"Je to anestetikum, jedno z mála, které ve zdejších podmínkách funguje," odpověděla Dylan. "Stačí si párkrát přičichnout a zhasneš jako svíčka asi tak na dvacet minut -výměna těla ale pod jeho působením není možná. Proto je taky jeho používání schválené. Aplikuje se při velkých operacích a podobných příležitostech nebo při pracovních úrazech, když má někdo velké bolesti. Jeho distribuce je ale přísně kontrolovaná. Mají k němu přístup jen lékaři a zdravotnický personál."

"To není problém," odpověděl jsem. "Ve firemní výdejně léků se nějaký najde a nebude těžké ho ukrást."

"Proč si dělat násilí?" ušklíbla se a vytáhla z kapsy malý magnetický klíček. "Na člunech s sebou vždycky vozíme malou zásobu."

Nejraději bych ji políbil, a tak jsem to skutečně udělal.

"K čemu ti ale bude nuraform?" zajímala se Sanda. "Chci říct, že vyměnit tělo si s jeho pomocí nemůžeš, a když s ním někoho pošleš do limbu, bude o tom vědět."

"Když budou spát, tak o tom vědět nebudou," odporoval jsem. "Poslyšte, měli bychom přejít k dalším fázím téhle operace. Co ty čipy?"

"Objednávku vzal," oznámila Sanda. "I když jsem se s ním musela doopravdy handrkovat a pořádně jsem se přitom zapotila. Taky jsem si musela vypůjčit Maržino tělo, abych se k němu dostala, takže musím vážně přijít na něco, čím bych jí to oplatila."

"Jen vymysli, co by to mělo být, a já to obstarám," ujistil jsem ji. "Tak dobře - kdy je budeš mít?"

"V úterý. Trval na tomhle termínu, ať jsem se jakkoli snažila. Můžu si pro ně poslat někoho jiného, protože jsem zaplatila předem."

"V pořádku. Budu je potřebovat v úterý večer, takže se tam stavím a vyzdvihnu je. Vypadá to dobře - zatím jsme narazili na mnohem míň problémů, než jsem si představoval. Když děláte nějakou špinavou práci pro šéfa, dokážete občas úplné zázraky. Na všechny ty informace, které jsem od něj dostal, bych jinak potřeboval rok usilovné a riskantní práce."

"Pořád ještě si myslím, že ti přeskočilo a že celý ten plán je úplně šílený," prohlásila Dylan a zavrtěla hlavou. "Je tak bláznivý a komplikovaný, že prostě absolutně nemůže fungovat."

"Myslíš si snad, že operace tohohle druhu jsou někdy snadné? Podívej se, prezident každé korporace, šéf každého syndikátu, ti všichni se do svých funkcí dostali díky tomu, že přesně ve vhodnou dobu udělali něco šíleného a křiváckého. A i v těchhle případech lidem, kteří to vyšetřují, musí být jasné, že si z nich někdo udělal legraci. Do dvou týdnů přijdou na to, jak to bylo narafičené - i když doufám, že nezjistí, kdo to udělal, protože v konečném důsledku na tom ani nic nezískám, ale naopak budu odstrčen do ústraní. Ne, na to správné řešení sice určitě přijdou, celý můj plán je ale natolik šílený, že mu sami nebudou ochotni věřit, a to jim zabrání hledat dál. A pokud jde o to, že je to komplikované - máš pravdu a já z toho nemám žádnou radost. Čím je něco komplikovanější, tím větší je pravděpodobnost, že se to nepovede. Alespoň jsem to ale zařídil tak, že prakticky až do konce z toho můžeme kdykoli vycouvat, takže pokud se

každý z nás správně zhostí svého úkolu, hrozí jen minimální riziko, že by nás chytili. S tím si nelamte hlavu - starejte se jen o to, co máte dělat vy."

"Mně to tedy starosti dělá," zabručela pesimisticky Dylan.

"Poslyšte, uděláme si teď generálku. Dívejte se na to obě takhle. Pokud budeme mít úspěch, tak ty, Dylan, budeš mít svůj vlastní člun, nebudeš nad sebou mít žádného nadřízeného a nebudeš mít žádné vážné starosti - budeš nezávislá a zabezpečená. A ty, Sando, to ti slibuju - pokud všechno půjde podle plánu, zbavíme tě toho tvého mateřského zaměstnání a uděláme to tak šikovně, že se nad tím nikdo ani v nejmenším nepozastaví. Jestli dokážeš být trpělivá a neunáhlíš se, možná že za pár let budeme my tři vládnout celé téhle zatracené planetě."

Ani jedna z nich tomuhle tvrzení nevěřila, věřily ale ve mě a to stačilo. Obvykle to stačí. Až na to, že tentokrát jsem pro změnu nechtěl nikoho obalamutit, abych zajistil splnění své mise. Myslel jsem to naprosto vážně.

"No prosím, tak se podíváme, jak reagujete na hypnózu," řekl jsem.

Sanda upadla do hypnotického tranzu rychle a snadno. Dylan trochu kladla odpor, čemuž jsem dokázal porozumět a sympatizoval s ní. Po dlouhém zápase byla člověkem, kterým chtěla být, a dělala, co chtěla dělat. Hypnóza pro ni znamenala ohrožení. Bylo třeba dlouhého laskavého přesvědčování, než jsem ji konečně dovedl do stavu, kdy byla ochotna se podvolit.

Pro Sandu celá tahle záležitost znamenala možnost romantického zážitku, při kterém neměla co ztratit - pokud nás ovšem neměli chytit přímo při činu. Dylan na rozdíl od ní mohla jen relativně málo co získat, přitom ale při mé operaci dávala v sázku všechno, co jí bylo drahé. Nedělala to doopravdy pro sebe, dělala to pro mne a já jsem to dobře věděl.

Rutinní aspekty hypnózy jsem dobře znal z minulých operací a měl jsem s nimi i slušné zkušenosti. Využil jsem navíc počítačů firmy Tooker a provedl jsem rozsáhlý zdravotní výzkum, abych věděl, jak přesně si mám v téhle ošemetné situaci počínat, nečekal jsem ovšem, že praktická realizace bude snadná.

Skutečnost, že jsem tam v lodním salónu sám se dvěma atraktivními ženami v hlubokém hypnotickém tranzu, ve mně vyvolávala jisté zvrácené sexuální vzrušení, tenhle pocit však za okamžik pominul. Byla to přece moje práce. V Konfederaci existovaly drogy a přístroje, které by si s něčím takovým poradily mnohem lip. Těch prvních jsem však nemohl použít díky Wardenovu organismu a k těm druhým jsem neměl přístup. To byl také důvod, proč jsme se umění hypnózy vůbec učili. Nikdy nemáte k dispozici ty správné prostředky v okamžiku, kdy je doopravdy potřebujete.

Zdálo se, že obě ve svých křeslech usnuly, a já jsem nejdřív přistoupil k Dylan. "Dylan, buď tak laskavá, poslouchej můj hlas a nic jiného, poslouchej mě a důvěřuj mi a udělej přesně to, co ti řeknu. Rozumíš?"

"Ano." Znělo to ospale a nepřítomně.

"Odpověz upřímně na moje otázky, Dylan."

"Jistě."

"Byla bys ochotna zradit mě nebo moje poslání?"

"Myslím, že ne."

"Dylan, proč jsi ochotná to udělat?"

"Protože to chceš."

"Proč ti na tom ale tak záleží? Proč bys kvůli mně měla riskovat?"

"Protože..."

"Ano?"

"Myslím, že tě miluju."

Láska. Fascinující slovo a fascinující cit. Cit, kterého jsem mnohokrát v minulosti využil, kterému jsem ale sám dodnes úplně nerozuměl. A na Kerberu byla rozhodně láska obvykle pouhým abstraktním pojmem.

"Ty mě doopravdy miluješ, viď?"

"Ano."

"Velice mě miluješ. Hluboce a z celého srdce. Miluješ mě víc, než jsi kdy milovala koho jiného, víc, než miluješ sama sebe."

"Ano."

"Klidně bys mi dokázala svěřit svoje tělo, dokonce i svůj život?"

"Ano."

"A já bych ti mohl svěřit svoje tělo a svůj život?"

"To bys mohl."

Přešel jsem k Sandě a částečně jsem předchozí proces zopakoval.

"Zradila bys nás nebo naši misi?"

"Ne," ujistila mě. "Nikdy."

"Mluvilas o tom, co podnikáme, s někým v Domově?"

"Ne."

"Má tam někdo nějaké podezření, že jsi do něčeho zapletená? Nevyptával se tě někdo?"

"Jedna nebo dvě holky."

"A cos jim řekla?"

"Řekla jsem jim, že jsem se do tebe zamilovala a ty že ses zamiloval do mě."

"Věřily ti a už se dál nevyptávaly?"

"Záviděly mi," prohlásila. "V jednom kuse se mě na tebe vyptávají."

"A co jim o mně povídáš?"

"Říkám jim, že jsi přišel z vnějších světů a že pracuješ pro Tookera."

"A co ještě?" Následující sdělení mě osobně víc než jen trochu uvedlo do rozpaků. Romantické fantazie, které si

tahle osamělá a znuděná mladá dívka vykonstruovala, byly velice nápadité a sotva uvěřitelné a její představa o mé osobě jako o někom, kdo se prakticky podobal bohu, se vymykala veškerým technikám, které jsem kdy studoval. Vyhovovalo to ovšem účelu, kterému to mělo sloužit. Ostatní dívky jistě chápaly, že jde o pouhé její fantazie, a její nervozitu a vzrušení do značné míry připisovaly tomu, že se těšila na setkání se mnou.

Její emocionální schémata byla jednodušší a zároveň složitější než Dylanina nebo kterékoli jiné průměrné ženy. Dylan milovala skutečně a nefalšovaně, ale Sanda mě doslova zbožňovala.

Konfederační agenti se rodí a jsou pěstováni pro svoji práci, takže jsou pro všechny úkoly, které je třeba splnit, tak ideální, jak to jen lze pomocí biologických a společenských věd zajistit.

Když jsem ve své branži začínal jako úplný holobrádek, udivovalo mě, jak snadno lze lidmi manipulovat, jak tvárné jsou jejich emoce i jejich vůle, jen když se ve správném okamžiku vysloví ta správná slova a stisknou ta správná tlačítka. Bylo to něco, o čem jsem nikdy nijak hluboce nepřemýšlel, něco, co jsem zvládal téměř instinktivně. A udivovalo mě to dokonce i teď. Byly tu dvě ženy, které do mě byly zamilované a které pro mě byly ochotné riskovat krk a bůhvíco ještě.

Dokonce i když věděly, co jsem zač, jako to věděla Dylan, pokračovaly ve spolupráci se mnou. A přece když jsem tu teď stál a obě si je prohlížel, pocítil jsem něco, co jsem ještě nikdy v životě doopravdy necítil, ozvala se ve mně účast, starost, opravdová náklonnost a obavy o jejich další osud. Možná, pomyslel jsem si, i když jsem sám sobě docela nerozuměl, jsem i já schopen lásky.

Práce však měla přednost.

Před svým dalším krokem jsem napětím téměř nedýchal, protože bez něj by se celá moje operace zhroutila a musela by být odložena. A čas, vyměřený Turganu Sugalovi, se chýlil ke konci, takže jsem si musel pospíšit i já.

Přikázal jsem jim oběma, aby otevřely oči, vstaly a stouply si čelem ke mně. Potom jsem jim nařídil, aby se otočily čelem k sobě.

"Zapátrejte ve svém vlastním nitru," poradil jsem jim. "Hledejte ve své mysli. Podívejte se, jak Wardenové ve vaší mysli vysílají signály, jak vás spolu obě spojují, jak spolu přímo z mysli do mysli komunikují. Nepřemýšlejte o ničem jiném, nesoustřeďte se na nic jiného, snažte se jen cítit a slyšet, jak spolu navazují kontakt a v duchu vás propojují. Cítíte to?"

"Ano," odpověděly jednohlasně.

"Dylan, ty si přeješ být v Sandině těle. Toužíš po tom víc než po čemkoli jiném na celém světě. Je to nádherné tělo, vůbec se nepodobá tělu matky a je to ideální tělo, o jakém jsi odjakživa snila. Chceš, aby to tělo patřilo tobě. Vpluj do něj, Dylan. Ztotožni se se Sandiným tělem. Sando, ty se tomu nebudeš vzpírat. Chceš si s Dylan vyměnit těla. Vpluješ do toho jejího stejně lehce, jako ona do tvého. A až se vaše těla vymění, obě se zase vrátíte zpátky, budete sedět ve svých křeslech a stále ještě budete v hlubokém hypnotickém spánku."

V situaci, kdy byly obě zhypnotizované a řídily se obdrženými instrukcemi, výměna probíhala rychleji a bezproblémověji, než kdyby šlo o ‚přirozenou' metodu. To mi alespoň tvrdily počítače, přestože mě zároveň varovaly, že jakmile k výměně dojde, bude její stabilizace vyžadovat dalších přibližně deset minut. Ve skutečnosti platilo, že i když byla v této fázi z vědomého hlediska výměna kompletní, trvalo až dalších dvaasedmdesát hodin, než se plně stabilizovala, o to mi ale v tomto případě nešlo. Nechtěl jsem nic víc než mentální výměnu.

Po necelých deseti minutách se obě ženy pohnuly - a vyměnily si křesla. Dylan byla nyní Sandou a Sanda se proměnila v Dylan.

Přistoupil jsem k nové Dylan. "Dylan? Slyšíš mě?"

"Ano."

"Tak mě dobře poslouchej. Za chviličku tě probudím, zůstaneš ale i nadále v hlubokém hypnotickém spánku, přestože budeš vzhůru. A až se probudíš, uděláš přesně to, co ti teď řeknu..."

Přestože autohypnózu jsem ovládal přímo mistrovsky a dopracoval jsem se dokonce tak daleko, že jsem byl schopen vycítit Wardeny ve svém vlastním těle, tohle byla záležitost poněkud příliš ošemetná na to, abych se spoléhal jen na svoje vlastní síly. Když se tedy Dylan probudila, dovolil jsem jí, aby zhypnotizovala mne, a celý proces se opakoval tak, že jsem se přemístil do Dylanina starého těla a Sanda do mého. Potom jsme se všichni probudili, stále ještě v hypnotickém tranzu, a měli jsme možnost porovnat si svoje zkušenosti, reakce a tak podobně. Zdálo se, že i v tom krátkém čase, který jsme měli k dispozici, byla možná kompletní vědomá kontrola a to mě uspokojovalo. Když jsme se pak vrátili zpět do svých vlastních těl, Dylan nejprve probrala k vědomí mě a pak jsem já probral k vědomí obě dívky a přidal jsem několik užitečných posthypnotických instrukcí. Jejich trvanlivost činila pouze jeden až dva dny, byly to však instrukce toho typu, které samy sebe automaticky posilovaly a nutily je obě všechno si v duchu několikrát znovu a znovu opakovat. Šlo o pokročilou formu hypnózy s omezenou použitelností, ale velice užitečnou pro zapamatování dat a zklidnění nervů.

Celé odpoledne jsme pak znovu a znovu probírali náš plán, dokud jsem si nebyl absolutně jistý, že všichni tři přesně víme, co máme v kterém okamžiku dělat. Sanda dostala povolení přespat na člunu pod podmínkou, že zůstane v bezpečném a uzavřeném prostředí - také ve vedení jejich organizace bylo několik nevyléčitelných romantiků -, takže jsme si poslali do města pro vybranou večeři, kterou jsme spořádali na zadní palubě.

"Jedna věc mi nejde do hlavy," poznamenala Dylan. "Zdá se mi, žes měl k dispozici všechny potřebné prvky, abys mohl takovýhle plán vymyslet. Co bylo vlastně dřív - ty prvky nebo plán?"

Zasmál jsem se. "Samozřejmě, že jednotlivé prvky. Plán jsem musel uzpůsobit tomu, čeho jsem schopen já sám a čeho jsou schopni moji přátelé, společníci a nejbližší partneři - totiž vy dvě. Bylo jen třeba správně definovat problém, když se objevil - tím myslím snahu o nenápadné vytlačení Sugala z jeho funkce - a potom dát dohromady všechno, co jsem měl k dispozici, plus všechno, co jsem ještě mohl získat, a porovnat to se slabinami, které jsem do té doby v

obranných mechanismech zdejší společnosti objevil. Až dosud bylo všechno v pořádku - pokud jsem se ale ve svých výzkumech někde zmýlil a něco se zvrtne, v tom případě vyzkoušíme nějaký jiný plán. Vymýšlet plány je snadné - na tenhle jsem potřeboval jen několik minut -, problémem je ale jejich uskutečnění, protože člověk nikdy neví, co je doopravdy možné, dokud si to nevyzkouší. Jako dnes večer."

Toho večera nás totiž čekal ještě jeden test, a byl to test, jehož výsledek víc než na čemkoli jiném záležel na mně samotném. Obě dívky nemusely udělat nic jiného než uložit se ke spánku, navzájem od sebe izolované. Můj úkol byl obtížnější a závisely na něm všechny moje plány a teorie. Moje počítače mi potvrdily, že je naprosto logický, existovalo však jen velice málo medicínských dat, o která bych se mohl opřít - samozřejmě ze zcela zřejmých důvodů.

Proto jsem nyní seděl v hlubokém, ale vědomém hypnotickém tranzu ve stejné místnosti jako Dylan - nebyl jsem od ní oddělen zástěnou, ale přesto jsem byl dobrých pět metrů od její postele. Seděl jsem, otevřel jsem svou mysl a dotkl se jí oněch malých tvorečků. Byl to po pravdě řečeno pocit poněkud strašidelný. Přítomnost Wardenova organismu neprozrazovalo nic, co bych viděl, slyšel nebo cítil, když jsem však byl ve stavu hluboké hypnózy - a občas i tehdy, když jsem jen doopravdy hluboce spal - dokázal jsem je vycítit a slyšel jsem je mluvit.

Nebyl to hovor v jakémkoli našem smyslu toho slova, šlo však o jakousi komunikaci, jakési vzájemné propojení, jako by člověk cítil, jak si jednotlivé buňky vyměňují informace s jinými buňkami. Jakási energetická síť, nehmatatelná, neviditelná, přitom však naprosto jistě existující a vytvářející pocit propojení nejen lidských myslí, ale doslova veškeré pevné hmoty kolem vás.

V podmínkách hypnotické kontroly jsem byl schopen značnou část těchto rušivých šumů eliminovat a soustředit se jen na spící Dylaninu postavu, která se zdála téměř plápolat drobnými vlákénky, nabitými nezměřitelně malou energií a propojujícími jeden Wardenův organismus s druhým. Cítil jsem, jak jsem k ní téměř tělesně přitahován, jak prostupuji do každé části jejího těla a spojuji svou mysl s její myslí, paže s pažemi, nohy s nohama, srdce se srdcem. V tomto okamžiku, v tranzu hlubším než kdykoli předtím, jsem o něco lépe pochopil, jak si asi musejí připadat lidé na Lilith, kteří prostřednictvím této sítě mohou vysílat zprávy a příkazy. Člověka také v té chvíli napadalo, jak je možné, že se něco takového jako Wardenův organismus vůbec vyvinulo, jak něco takového vůbec může existovat na světech, které se v ostatních směrech příliš neliší od mnoha jiných, jež lidstvo ovládlo, a v porovnání s většinou z nich jsou mnohem méně neobvyklé. Co jste vlastně zač? Kdo jste? Jaký je smysl vaší existence?

A zdálo se mi, jako by odněkud všude kolem mne zaznívala nezřetelná odpověď.

Existujeme! Žijeme! Jsme! To stačí!

Dylan přešla z lehčího spánku, plného snů, do oné periody, do níž lidé upadají několikrát za noc - do spánku tvrdého, hlubokého a bezesného. Její Wardenové jasně zářili, jejich hovor a jejich zpěv se nesl po liniích neviditelného silového pole - od ní ke mně a ode mne k ní. A poprvé při mém plném vědomí proběhla výměna. Byl to podivný zážitek, přitom ale nijak hrůzostrašný. Bylo cosi děsivě uspokojivého na tom, když jsem cítil, jak v mém těle narůstá napětí a jak potom jádro celé mé bytosti odplouvá po siločárách onoho energetického pole k jejímu spícímu tělu a jádro její bytosti zase k mému; byl to báječný pocit, který jsem nedokázal popsat slovy, a nedokážu to ani teď.

Vstal jsem z lůžka v těle Dylan Kohlové, naplněn pocitem radostného vzrušení, omámení vlastní silou. Přešel jsem k toaletnímu stolku, vzal jsem malou lahvičku, která na něm stála, a tiše jsem se přiblížil ke svému starému tělu, které neklidně spalo v lenošce. Opatrně jsem mu strčil lahvičku pod nos a zmáčkl jsem tlačítko; objevil se malý obláček páry, kterou spící tělo okamžitě vdechlo.

Tělo poněkud zvláčnělo a jeho dech nabral hlubší, poněkud namáhavý rytmus; nic, co by signalizovalo nějaký vážný problém.

Zatřásl jsem jím. "Dylan? Probuď se!" Zatřásl jsem ještě jednou, silněji. "Probuď se, Dylan!" téměř jsem jí zakřičel do ucha, nedočkal jsem se však žádné reakce.

Spokojeně jsem zmáčkl stopky a pak jsem se pokusil tělem pohnout. Přestože Dylan byla silná žena, byla rozhodně slabší než já ve svém mužském těle; vyzkoušel jsem všechno možné, abych ji probral k vědomí, ale bezvýsledně.

Konečně jsem se posadil na postel a prostě jsem čekal; vždy po několika minutách jsem se znovu pokusil probrat nehybné tělo k vědomí. Někdy při čtvrtém nebo pátém pokusu Dylan tiše zasténala a nepatrně se pootočila. Natáhl jsem se a zastavil jsem stopky. Ukazovaly čtyřiadvacet minut a několik sekund. Času dost.

Trvalo ještě asi další minutu, než se mi podařilo probrat Dylan ze spánku. Zatřásla hlavou a chvíli si mnula oči, jako by nebyla schopna se správně orientovat, pak si povzdechla a pohlédla na mne. "Takže to vážně funguje."

Přikývl jsem. "Čtyřiadvacet minut, musíme ale počítat s větší váhou mého těla. Vsadím se, že tvému tělu to bude trvat déle. Cítíš nějaké nepříznivé vedlejší účinky?"

"Připadám si utahaná jako pes, jinak ale nic zvláštního," ujistila mě Dylan.

"Teď je řada na tobě," oznámil jsem jí. "Pégasos."

Na toto slovo začal účinkovat posthypnotický příkaz, takže rychle upadla do tranzu. Po několika velice stručných instrukcích - během dne jsme si to celé opakovaně probírali - jsem se vrátil k posteli a natáhl jsem se na ni. Trvalo několik minut, než jsem se dokázal natolik uvolnit, abych byl schopen usnout. Znovu se mě zmocňovalo ono staré vzrušení a radostné rozechvění, které ve mně činnost tohoto druhu vyvolávala.

Vrátit se zpátky do vlastních těl se nám podařilo za necelé tři hodiny, což byl velice slušný čas; když jsme skončili, přikradl jsem se tiše po špičkách do Sandiny oddělené a odstíněné části kajuty, kde jsem podnikl prakticky totéž. Jistě, byl jsem unavený, hypnotický tranz byl ale v jistém smyslu sám o sobě osvěžující a tahle část testu byla mnohem důležitější. V případě potřeby jsem byl schopen zmobilizovat mentální rezervy.

V Sandině případě jsem nuraformu nepoužil, protože sám jsem ho nepotřeboval - to už jsem si na vlastním těle ověřil - a Sandino tělo jsem v jejím stavu nechtěl vystavovat jakémukoli riziku.

Také z hlediska smyslových počitků se její tělo diametrálně lišilo od Dylanina i mého vlastního. Zárodek v její

děloze byl už natolik vyvinutý, že si vytvořil svá vlastní osobitá Wardenova schémata, která jsem byl schopen vycítit, přestože jeho Wardenové se se mnou snažili komunikovat asi na stejné úrovni jako Wardenové v samotné lodi, v prknech přístaviště nebo v posteli. Byl to zvláštní pocit.

Probrat se k vědomí v jejím těle byl zároveň do jisté míry šok, protože jsem si velice intenzivně uvědomoval těhotenství a obrovskou odlišnost své nové tělesné schránky, nacházející se ve stavu nesrovnatelně nezvyklejším, než byl stav související s pouhým přechodem z mužského do ženského těla a zpět. Když jsem se tehdy na vězeňské lodi poprvé probudil, bylo pro mne téměř zklamáním, že jsem si připadal tak málo odlišně. Se Sandou to byl zážitek, který mě mnohem víc vyvedl z míry.

Dokázal jsem však platnost své teorie a proveditelnost triku, který byl základem celého chystaného podvodu. Dokázal jsem ji naprosto dokonale. Nechápal jsem, proč to už přede mnou nenapadlo někoho jiného - jenže pak jsem si pomyslel, že to možná někoho napadlo. Pokud ano, musel to být někdo obdařený výjimečně rafinovaně uvažujícím mozkem, podobným mému, protože to vyžadovalo znalost hypnotismu i lidského těla a protože jsem byl nucen nastudovat si obrovskou spoustu dalších materiálů, které by bylo prakticky nemožné získat nebýt toho, že jsem pracoval u Tookera, a mohl jsem si hrát s jeho obrovským počítačovým systémem.

Sandino tělo pro mě bylo čímsi naprosto úžasným; nechápu, jak se někdo dokáže s něčím takovým vypořádat. Bylo strašlivě neohrabané, připadal jsem si celý nafouklý a všechno to doprovázely ještě další pocity natolik zvláštní, že je nedokážu popsat. Začínal jsem trochu lip chápat, proč se chce téhle otročiny zbavit, i když se mi nechtělo věřit, že by se takhle mohla cítit většinu času. Musel jsem to ale nějakou chvíli vydržet, než jsem Sandu, která teď byla v mém těle, probral a probudil a než jsem si ověřil jedinou zbývající pochybnost, která ve mně ještě ohledně mých vybraných spolupracovníků hlodala.

Na rozdíl od onoho hypnotického experimentu, který jsme podnikli dřív toho dne na palubě, to bylo poprvé, co se probuzená a při plném vědomí ocitla v mužském těle. Zkoumala je s očividným potěšením. Měl jsem dojem, že zesílený kontrast mezi tělem, v němž jsem se nyní nacházel já, a stavem, ve kterém toto tělo bylo - přibližně v osmém měsíci těhotenství -, a mou vlastní špičkovou tělesnou kondicí její potěšení jen zvyšuje.

"Nemohla bych takhle na chvíli zůstat?" škemrala. "Připadám si tak... tak volná!"

Smutně jsem zavrtěl hlavou. "Ne, teď to nejde. Musíš se pro příští týden naučit, jak se zase dostat zpátky do svého těla, a za chvíli už bude svítat."

"Prosím, prosím! Jenom na jeden den? Neumíš si představit, co to pro mě znamená!"

"Myslím, že si to umím představit," ujišťoval jsem ji soucitně, "ale stejně to nejde. Musíš se ovládnout, Sando. Zítra v noci si to vyzkoušíme zase, pokud bude Domov ochoten nechat tě tady ještě jednou přespat; a myslím si, že bude. Nezbývá nám moc času a máme ještě spoustu věcí, které si potřebujeme nacvičit."

Ublíženě našpulila rty. Bylo docela legrační pozorovat Sandino charakteristické chování v mém těle; pobavilo mě to stejně, jako když jsem za podobných okolností sledoval lidi, kteří provedli legitimní výměnu. Svým základním sexuálním a osobnostním návykům se učíme v raném věku, takže se projevují i ve světě, kde si lidé mohou měnit těla - alespoň u lidí s tak vyhraněnou sexuální orientací, jako jsme byli my tři.

"Myslím, že bychom se do toho měli pustit," pokračoval jsem. "Začíná se už připozdívat, takže by se ti to tvoje přání mohlo splnit, kdybys mě jen ještě chvíli zdržovala." Dělalo mi to trochu starosti. To nezvyklé tělo mi samo o sobě působilo dost problémů, navíc jsem se ale cítil stále méně ospale. Sanda se v tomhle těle prospala o mnoho déle než Dylan nebo já.

Zdálo se, že Sanda to vycítila také a že je rozhodnuta dohadovat se se mnou tak dlouho, dokud nade mnou nezvítězí kontumačně. Když jsem si to uvědomil, rozčileně jsem na ni vyjel: "Bude se tenhle problém opakovat příští týden, až na tobě bude záležet náš život?"

Při těchto mých slovech se zarazila. "Poslyš, je mi to moc líto," prohlásila lehce omluvným tónem. "Nepodrazím tě, věř mi."

"Já vím, že mě nepodrazíš," ujistil jsem ji jemně. "Pégasos," dodal jsem pak.

Díky bohu za posthypnotické příkazy, pomyslel jsem si s úlevou. Tenhle příkaz byl samozřejmě i esem, které jsem měl schované v rukávu pro příští víkend. Tiše jsem zadoufal, že to bude dostatečná pojistka, ulehl jsem a snažil jsem se usnout, i když spánek přišel až po dlouhé době. Čím déle to trvalo, tím větší obavy se mě zmocňovaly, že zůstanu uvězněn v tomhle těle, a tím obtížněji se mi usínalo. Konečně se mi to však podařilo, i když jsem musel trochu podvádět autohypnózou.

Slunce už jasně svítilo a bylo pozdní dopoledne, když mě Sanda, už zase ve vlastní podobě, s poněkud lítostivým výrazem probudila.

Následoval další den zkoušek, kdy jsme si všechno znovu a znovu opakovali, donekonečna jsme zkoušeli svoje úlohy, a pak další noc testování, tentokrát s Dylan v roli toho, kdo podstupoval dvojitou výměnu; a pak jsme byli tak připravení, jak to jen za daných okolností bylo možné. Mě samotného čekalo - za předpokladu, že Otah dostojí svému slibu - zařízení ještě jedné maličkosti, následované trochou sadistické zábavy, a budeme přichystaní na páteční odpoledne.

Kapitola sedmá
Poslední přípravy a spousta modliteb

V úterý odpoledne, ještě když jsem byl v práci, mi zatelefonovala Sanda a sdělila mi, že jí právě do Akebského domova doručili balíček. Když jsem pro ten den skončil s prací, odjel jsem si ho tam vyzvednout.

Setkal jsem se s ní ve vrátnici a po dřevěném chodníčku jsme se vydali k moři. Zahleděli jsme se dolů na flotilu firmy Hroyasail, která už tou dobou byla zakotvená pod námi, neměl jsem však v úmyslu v této fázi Dylan vyrušovat. Měla svou práci a já také.

"Pořád ještě se mi nechce věřit tomu, že existuje specializovaný obor dodávek zvláštních dílů pro počítače a podobné věci," svěřila se mi Sanda.

Usmál jsem se. "Vždycky se najde někdo, kdo podobné služby zajišťuje, a někdo jiný jako Otah, kdo se postará o jejich zprostředkování."

"K čemu je to ale dobré kromě toho, když chce někdo spáchat nějaký zločin?"

"Částečně to nepochybně slouží právě tomuhle účelu, i když ne ve velké míře, protože jinak by to úřady zarazily," vysvětloval jsem. "Ze značné části je to určeno pro lidi, kteří si vymýšlejí vlastní modifikace svého domácího nebo kancelářského vybavení - modifikace, které výrobce není ochoten schválit, protože chce všechny aspekty svých produktů kontrolovat sám. Někdy chtějí lidé modifikovat systémy zabezpečení cenných papírů, aby se nikdo nedostal k jejich hlavnímu klíči a nezlikvidoval je. Jindy jde zase o to, jako jsme to o sobě tvrdili my, že si lidé zapomenou zaznamenat údaje, které jsou stanovené v předpisech jejich obvodu, jako třeba kódy požárního a policejního poplachu, protože jsou příliš líní nebo šetří a nechce se jim vydávat peníze na řádné servisní zajištění, takže v případě překvapivé inspekce jsou nachytáni na hruškách."

Pokrčila rameny a podezřívavě se podívala na neotevřený balíček. "Jak si můžeš být jistý, že to bude fungovat? Nebo že tě Otah nepodvedl a nedodal ti jen obyčejné standardní díly?"

"Kdyby praktikoval něco takového, dlouho by se v branži neudržel, pokud to ale udělal, pak se můj plán prostě neosvědčí a budeme si muset vymyslet něco jiného, to je všechno."

"A proč jich tedy potřebuješ tolik?"

Roztáhl jsem ústa v ještě širší úšklebek. "Protože ta porucha musí vypadat přirozeně. Tohle jsou stejné standardní čipy, kterých se ve starém a úctyhodném systému zdejšího obvodu používá už dlouhá léta, až na to, že v nich byly provedeny nepatrné změny. Jsou zkonstruovány tak, aby reagovaly na různá zatížení systému. Nemůžeme se spokojit jen s jednou poruchou - prostě by zašli na místo a opravili by ji. Musíme vyvolat sérii opakovaných závad a to znamená, že se něco pokazí, a až to bude opravené, pokazí se zase něco jiného a tak pořád dál."

"Nevyvolá to ale taky podezření?"

"Nevyznáš se ve strojích. Jakmile vypadne jedna součástka, velice často po ní následují další. Kdepak, čím víc poruch zjistí, tím spíš budou svalovat vinu na zastaralý systém, který se konečně po dlouholeté namáhavé službě začíná hroutit. Věř mi - tohle je můj obor."

Objala mě kolem pasu. "Já ti přece věřím, Qwine. Jenže je to všechno tak... tak neuvěřitelné. Na něco tak šíleného bych sama v životě nepřišla."

"No jistě," přikývl jsem. "Právě proto toho může lidem, jako jsem já - těm poctivým i gaunerům - tolik projít. Průměrný člověk, dokonce i průměrný obhájce zákona, prostě nepřemýšlí tak, aby na něco takového přišel."

"Myslela bych, že se časem poučí."

"Taky že se poučili," ujistil jsem ji. "V Konfederaci vytvořili speciální útvar, který vyhledává a chytá lidi, co takhle uvažují."

"To zní úplně fantasticky. Přece se už ale určitě musel najít někdo, kdo vymyslel nějaký spolehlivý systém."

Musel jsem se nahlas rozesmát. "Vždycky jednou za rok nebo za dva někdo vynalezne ten nejdokonalejší, naprosto spolehlivý systém a je tomu tak už od samého počátku věků. Takový systém obvykle vydrží jen tak dlouho, než nějaký další génius přijde na to, jak ho překonat."

Platí to dokonce i pro tebe, Wagante Laroo, pomyslel jsem si a zadíval se přes hladinu oceánu k jihovýchodu. Žádná pevnost se ještě nikdy neukázala být nedobytná a ani ten nejlepší bezpečnostní systém není bez chyb. jdu si pro tebe, Wagante Laroo. Jdu krok za krokem, a jednoho dne se k tobě dostanu. A ani ti tvoji mimozemští spojenci tě přede mnou nedokážou ochránit.

Navzdory tomu, jak sebejistě jsem Sandu uklidňoval, jsem nebyl ochoten žádnému podloudníkovi v čemkoli důvěřovat. Ve středu jsem si v laboratoři obvody překontroloval. Bylo to naprosto fascinující - počítač tak malý, že jste ho prostým okem sotva viděli, přitom však byl přirozeně už celá staletí zastaralý. To, co se dalo s počítači dělat dnes, se prakticky rovnalo kouzlům - jenže se to nedělalo díky obavám mocí zaslepených potentátů na hliněných nohou, kteří měli strach z toho, kdo nebo co by se mohlo stát vládcem všeho lidstva, kdyby zašli příliš daleko. Tady na Kerberu, kde byl počítačový systém ještě zaostalejší, jsem měl podezření, že by tomu, o co se snažím, pravděpodobně porozuměli i vědci z doby před několika sty lety.

Takhle to chodí v celých dosavadních dějinách lidstva - staletí, dokonce snad tisíciletí neuvěřitelně pomalého a postupného pokroku, následovaná několika málo dalšími staletími exponenciálního rozmachu znalostí, po nichž vždy přichází kolaps, úpadek a další dlouhá období zaostalosti. Jistě dnes nejsme tak zaostalí jako v některých dřívějších epochách, moje analogie tím však nijak neztrácela na platnosti. Nežil jsem ve věku převratných objevů; už jen z politických důvodů pro ně nebylo to správné století. Byli jsme jen neandrtálci, primitivové, kteří si do svých jeskyní uměli instalovat klimatizační jednotky a k pastím na dinosaury jezdili pohodlnými auty.

Čipy stoprocentně odpovídaly zadání. Otahovi lidé odvedli skvělou práci a teď bylo na mně, abych ukázal, čeho jsem schopen.

Ve středu večer jsem si z garáže vyzdvihl podnikové letadlo, což nebylo nijak neobvyklé, protože druhý den jsem měl být v Comoře, asi tak sto deset kilometrů severně od Medlamu, na jakési konferenci o reorganizaci - šlo tedy o

standardní postup. Ke standardnímu postupu už však nepatřilo to, kam jsem toho večera zamířil, když jsem se převlékl do uniformy Tookerova servisního technika a jistým snadným eskamotérským kouskem si přivlastnil brašnu s firemní sadou opravárenského nářadí.

Mou první zastávkou byl komplex obytných budov osm kilometrů západně od hlavního závodu. Můj autentický služební průkaz zaměstnance firmy Tooker mi zajistil snadný vstup dovnitř - ani se nepodívali na jméno, stačilo jim, že můj obličej je stejný jako na fotografii - a za chviličku jsem byl v kanceláři ředitelky.

"Na celém hlavním městském poplašném systému se provádí generální oprava," oznámil jsem jí. "Máme na nejrůznějších místech vedení jednu poruchu za druhou. Sice se nedá doopravdy poznat, jestli je to zatracené zařízení v pořádku, dokud nedojde k nějakému maléru, stejně ale chtějí, abych se na to podíval."

"Tak se na to běžte podívat," souhlasila, nikterak vyvedená z míry. "Je to na čtvrtém podlaží, hned nad hladinou."

Přikývl jsem a poděkoval. "Tenhle systém je tak archaický," dodal jsem ještě, "že jim ty věčné závady možná začnou lézt krkem a instalují nový."

"To určitě!" vyjela na mě. "To by nejdřív musela shořet městská radnice nebo by se domy těch prominentů musely potopit pod vodu!"

Sjel jsem dolů služebním výtahem a za chviličku jsem našel hlavní linku, ze které byl protipožární systém rozveden na každé patro a do každé místnosti. Jedním z nedostatků tohoto systému, který jsem okamžitě vypozoroval, byla skutečnost, že zdejší lidé museli stavět ve stromech - nesměli stromy zlikvidovat a nemohli je nahradit ničím jiným pro nedostatek základů. A protože valná většina těchto dřevin se nacházela pod vodou, jejich horní část byla obvykle dutá a cirkulační systémy nebyly nijak rozsáhlé, nemluvě už vůbec o tom, že byly vystaveny slunečnímu záření.

Řečeno jinými slovy, bez ohledu na to, jak inertních materiálů bylo použito uvnitř samotných stromových obydlí, vnější kůra stromů byla vysoce hořlavá, takže byla hlídána veřejným poplašným systémem. Přestože bylo téměř nemožné zapálit cokoli uvnitř uměle vybudovaných příbytků, struktura stromu vás neustále kompletně obklopovala a k nejbližšímu východu jste to měli poměrně daleko. Požár by vyvolal vážné problémy, protože by se mohlo stát, že kouř zablokuje všechny východy.

Počítačový systém požární signalizace byl proto zkonstruován tak, aby zabezpečil detekci každého vzestupu teploty v kterékoli exponované části stromu prostřednictvím selektivního monitorovacího systému, umístěného na všech podlažích nad hladinou. Kromě tohoto systému včasného varování skýtaly jedinou reálnou možnost úniku skluzné žlaby, které vás mohly z kterékoli chodby katapultovat do vody. Tyto prostory byly vybaveny speciálními systémy, které zabraňovaly jejich zahlcení kouřem, a nacházely se většinou uprostřed stromů, kde bylo všechno umělé a izolované.

K požárům docházelo jen zřídka a ještě vzácněji tyto požáry natropily nějaké skutečné škody. Z toho důvodu se o poplašný systém už řadu let prakticky nikdo nestaral, zvláště vzhledem k výši rozpočtu jednotlivých obvodů.

Neměl jsem v úmyslu zakládat nějaké požáry. Provedl jsem systémovou kontrolu, kterou jsem přerušil v předem stanovených okamžicích, a pak jsem droboučké, téměř mikroskopické čipy nahradil těmi, které jsem si přinesl s sebou; dal jsem si dokonce záležet i na tom, abych na ně nanesl vrstvu prachu a špíny, takže nic nenasvědčovalo tomu, že je někdo vyměnil. Každý, kdo by je odtamtud vytahoval, by si pravděpodobně postěžoval, jak je tam plno špíny, a poznamenal by, že není divu, že na čipech došlo k nějaké závadě.

Se systémem protipožární signalizace jsem ještě nikdy nic takového nepodnikal, podobné zásahy jsem však už bezpočtukrát prováděl v bezpečnostních systémech, které byly mnohem složitější a technologicky vyspělejší než tenhle. Ani jednou jsem nebyl odhalen - dokonce ani tehdy, když měli podezření, k čemu došlo.

Trvalo mi necelou půlhodinu, než jsem všechny důležité čipy rozmístil, měl jsem však před sebou ještě několik dalších zastávek; sledoval jsem obvyklou údržbářskou trasu, vyznačenou na tabuli v dílně. Na ostatních místech jsem nic neudělal, ale kdyby si chtěl kdokoli toho tajemného servisního technika zkontrolovat, zjistil by, že se zabýval pouhou rutinní činností a že byla údržba dokonce objednána a řádně zapsána do pracovního výkazu. Věděl jsem, že tomu tak skutečně je: sám jsem tam ty objednávky propašoval a dohlédl jsem na to, aby se neobjevily na úkolové tabuli, takže jsem se jich mohl zhostit sám.

Jsem pevně přesvědčen, že moderní člověk je zranitelný v případě útoku kteréhokoli schopného technika. Spoléháme se na počítač, že sečte celkovou cenu našich nákupů, a jen zřídkakdy si ověřujeme správnost ceny jednotlivých položek, spoléháme se, že provede inventuru zásob, zajistí naši bezpečnost, bude pamatovat na zhasnutí světel i na udržování stálé teploty v našich domovech bez ohledu na počasí venku. Natolik počítačům důvěřujeme a natolik jejich služby považujeme za samozřejmost, že většinu lidí lze napálit prostě tím, že navedeme počítač, aby jim dal takové instrukce, jaké potřebujeme.

Když jsem dorazil na požární stanici, byl jsem celkem spokojen a měl jsem za sebou přibližně třicet návštěv zdejšího systému. Podle servisních záznamů firmy Tooker byly falešné poplachy prakticky na každé stanici běžným jevem; docházelo k nim v průměru dvakrát týdně, takže kontroly systému byly zcela rutinní - a zbytečné. Na požární stanici jsem se zbavil zbytku svého podloudně získaného nákladu, který jsem rozdělil na několik míst, a pak jsem zamířil zpět do závodu. Převlékl jsem se do svých civilních šatů, za pomoci podnikového průkazu jsem se znovu dostal do skladiště, kde jsem vrátil na místo brašnu s nářadím a uniformu jsem hodil do šachty, vedoucí k firemní prádelně.

Pak jsem se vrátil domů.

Druhý den ráno jsem odletěl na zmíněnou konferenci, odpoledne jsem se vrátil a odešel jsem brzy z kanceláře; stavil jsem se dole v oddělení údržby a vyťukal jsem si jejich servisní záznamy.

V komplexu obytných budov osm kilometrů západně od závodu selhaly dva čipy, jeden někdy kolem poledního a druhý nedlouho před mým kontrolním dotazem. Na tom druhém dosud pracovala opravárenská četa. Spokojeně jsem se usmál, přikývl jsem a šel domů dát si brzkou večeři.

Do pátku došlo k sedmi poruchám na systému, z toho k několika v onom činžovním komplexu, k několika dalším na jiných částech systému a určitě i na hlavním ovládání v požární stanici, protože se na téhle větvi rozezněly všechny poplašné signály. Jeden falešný poplach se také vyskytl v jiném komplexu - za ten jsem sice nemohl, vzhledem k průměru dvou falešných poplachů týdně jsem ale v něco podobného doufal. Můj zásah nebyl díky němu tak zjevný, přestože jsem si nedokázal představit, proč by nějaký vyšetřovatel nebo technik od Tookera vůbec bral v potaz možnost, že by někdo vynaložil tolik námahy a peněz na vyvolávání falešných poplachů.

Ve čtvrtek odpoledne jsem zůstal v práci déle, částečně proto, abych vynahradil čas, který jsem začátkem týdne ztratil na různých poradách, částečně i proto, že v té době všichni zůstávali alespoň jednou týdně v práci přesčas - doopravdy jsme měli málo lidí. Sugal neměl sebemenší ponětí, kam se jeho lidé ztrácejí ani na čem pracují, když jsem se ale podíval blíž, o koho vlastně šlo, něco mi to napovědělo. Byli to vesměs služebně mladší zaměstnanci jako já a všichni do jednoho před svou deportací pracovali v oboru organických počítačů, které byly na Kerberu zakázány. Bylo jich jen šest, všichni ale přišli z vnějších světů, byli odborníky ve stejném oboru a všichni v něm byli velice dobří. A všichni jako svou novou adresu uvedli poštovní schránku zasilatelské služby v budově ředitelství korporace. Zajímavé. Očividně se něco připravovalo. Něco, o čem jsem chtěl vědět víc.

Když jsem se později toho večera šel na chvilku protáhnout, narazil jsem čirou náhodou na noční četu domovní údržby, která právě nastupovala do služby. Většina úklidových prací byla automatizovaná, podle předpisů tu ale muselo být pár lidí, kteří dohlíželi na to, že všechno správně funguje, protože používání inteligentních počítačů bylo na planetě zakázáno. Díval jsem se na muže a ženy - vesměs rovněž kvalifikované techniky - přicházející do práce a povšiml jsem si, že někteří z nich vypadají unaveně.

V pátek během dne se v počítači požární ochrany rozpoutalo pravé peklo, všude se rozřinčely signály falešných poplachů a celý systém se změnil v blázinec. Bylo třeba poloviny Tookerových servisních techniků, aby našli příčinu závady a vyměnili všechny vadné díly, v podvečer s tím však naštěstí byli hotoví - protože většina lidí měla stejně jako já normální pracovní dobu, takže nebyli přítomni, když k tomu všemu došlo.

Pouze několik zaměstnanců noční směny, z nichž většina bydlela v jistém činžovním komplexu osm kilometrů západně od závodu, zakusilo skutečné martyrium. Jen málokdo z těch ubožáků se vůbec dostal do postele.

Podle počítačových odečtu celý systém skutečně byl v hrozném stavu. Všechno, co se na tomto systému toho pátečního odpoledne porouchalo, jsem ani zdaleka nezavinil já. Moje sabotáž evidentně vyvolala poruchy v jeho skutečně vadných komponentech. V něco takového jsem sice doufal, nestavěl jsem však na tom svůj plán. Tenhle systém doopravdy zoufale potřeboval nahradit novým.

Zatímco se všichni potýkali se svými problémy, mně samotnému se díky tomu, že jsem tam předchozího dne byl tak dlouho, podařilo skončit brzy. Chvíli před čtvrtou hodinou jsem sešel dolů k hlavnímu vchodu, kde se chystala předem naplánovaná návštěva hostujících význačných osobností. Stejně jako na většinu podobných návštěv se ani na tuhle žádné význačné osobnosti nedostavily; mnozí z nás sem ale zvali své přátele, aby se jim pochlubili a provedli je po svém pracovišti, a firma podobné akce podporovala jako prospěšné pro styk s veřejností.

Dylan se toho dne omluvila pro nemoc, takže se mohla dostatečně dlouho vyspat a byla na večer ve vynikající formě. Doprovázela ji drobná krasavice s olivovou pletí, dlouhými havraními vlasy a očima, jaké jsem ještě v životě neviděl. Mimoděk jsem se zarazil a nevěřícně jsem zavrtěl hlavou. Pomyslel jsem si, že na tohle střídání těl si do smrti nezvyknu.

"Sanda?" zeptal jsem se opatrně.

S úsměvem přikývla. "Nevěřil bys, co tě tohle všechno bude stát. Počítám, že budeš muset pozvat na romantickou večeři polovinu Akebského domova."

Zamyslel jsem se nad tím. "To nezní nijak hrůzostrašně." Pohlédl jsem na ně a v obou jsem vycítil vnitřní nervozitu, kterou se jim jen s částečným úspěchem dařilo skrývat. Obě jsem je objal a zašeptal jsem. "Nebuďte z toho tak vyplašené. Jde to báječně."

Za veřejně přístupnými prostorami bylo třeba podrobit se počítačové kontrole, která zajišťovala, že za určitou hranici se dostanou pouze autorizovaní zaměstnanci. Protože jsem návštěvu předem zajistil, což nebylo nic zvlášť neobvyklého, neměli jsme se vstupem sebemenší problémy. V zásadě to probíhalo tak, že jste si stoupli čelem ke dveřím, nasadili si svou čelenku a do zdířky jste vsunuli průkaz totožnosti. Pokud bylo všechno v pořádku, dveře se otevřely, vešli jste do malé vstupní místnosti a dveře se za vámi opět zavřely. Zastrčili jste průkaz do další zdířky, otevřely se druhé dveře a vpustily vás dovnitř - byl to stejný princip jako u vakuové komory.

Kdyby tuhle proceduru museli absolvovat všichni z více než čtyř tisíc Tookerových zaměstnanců, trvalo by celý den, než by se vůbec dostali do práce, takže interní počítače prostě identifikovaly vaše tělesné charakteristiky a vy jste pouze zastrčili do zdířky svůj průkaz. Sejmutí kompletního záznamu trvalo několik minut, a protože systém byl napojen na hlavní počítač - který, jak jsem se dozvěděl, byl umístěn na oběžné dráze a spojen s celým povrchem planety sérií satelitů - bylo rovněž rozumné nevyvolávat nákladné přetěžování kteréhokoli z lokálních systémů. Snímání kompletního záznamu se u firmy Tooker vyžadovalo jen v prostorách s nejvyšším stupněm zabezpečení.

To byla samozřejmě druhá slabina celého systému. Nejen proto, že všude nepoužívali snímání kompletního záznamu, ale také proto, že se zvenčí dalo volně chodit přímo vedle všech těchto bezpečnostních zón, oddělených pouze celoplošnými tabulemi silného, nerozbitného a poplašným zařízením vybaveného plexiskla. Dodatečným jištěním byla skutečnost, že při takové obchůzce bylo vidět celou plochu bezpečnostních zón - přestože jste samozřejmě neměli přístup k ničemu, co se uvnitř dělo, a nedostali jste se ani tak blízko, abyste mohli hádat, co se tam vlastně děje. Vnitřní prostory těchto zón monitorovaly počítače, aby se zabezpečilo, že se dovnitř nedostane nikdo kromě řádně prověřených osob, a seznam těch, kdo tam měli přístup, byl velice krátký.

Stáli jsme před jednou z těchto zón a já jsem plnil svoji roli průvodce. Několik zaměstnanců se ještě hrbilo u

počítačových ovládacích panelů, přijímačů a vysílačů, i když díky blížícímu se konci pracovní doby jejich řady pomalu řídly.

"Tahle oblast zajišťuje ovládání místního bankovního systému," vysvětloval jsem. "Jedenáct malých bank zdejšího obvodu tady na těch počítačích ukládá záznamy o veškerých svých transakcích a převádí si jejich prostřednictvím peníze i jiná aktiva. Samozřejmě je to jen bankovní napojení na hlavní počítač, ve kterém jsou uloženy všechny naše elektronické peníze, jenže v hlavním počítači se vedou záznamy jen o celkových aktivech každého jedince a každé korporace. Tyhle stroje obsahují záznamy o tom, odkud ty peníze přišly a kam mají být poukázány, a mohou provádět převody finančních prostředků z hlavních účtů pomocí prosté sady kódovaných příkazů. Jsou to poměrně jednoduché kódy - tak jednoduché, že kdyby někdo k některému z registračních počítačů získal přístup, mohl by v několika okamžicích ukrást milióny."

"Proč tedy někdo nevymyslí složitější kódy?" podivovala se Sanda.

"Protože vzhledem k tomu, že v hlavním počítači mají uložené peníze úplně všichni, jakákoli neobvykle vysoká částka nebo jakékoli pravidelně se opakující menší částky by centrálním bankovním orgánům okamžitě signalizovaly, že se děje něco nenormálního a že je třeba zahájit vyšetřování." Upřímně řečeno jsme si tohle všechno už dávno vysvětlili, dokud ale kolem nás byli lidé, museli jsme pokračovat v předstírané prohlídce.

Její otázka, kromě toho, že byla pro návštěvníky naší firmy běžná, poukazovala na druhý nedostatek zdejšího systému. Bylo by zatraceně obtížné a s výjimkou těch nejlepších počítačových odborníků celé galaxie, vyzbrojených neomezenými finančními prostředky, prakticky nemožné provést na Kerberu jakoukoli úspěšnou peněžní krádež. Doufal jsem, že tomu tak je - počítal jsem s tím, že se systémem pracují samí kompetentní lidé.

Kousek cesty chodbou od bankovního střediska byla skupinka zasedacích místností. Vybral jsem jednu, o které jsem věděl, že se v ní nemá konat žádná akce, a otevřel jsem dveře. Byla to standardní malá zasedací síň - řečnický pult, kulatý stůl z elegantního leštěného dřeva a pět pohodlných manažerských křesel. Pro zajištění soukromí bylo místnost možno zamknout zevnitř, zvenčí ale ne. To jsem ani nepotřeboval.

Vešli jsme dovnitř, zamkli jsme za sebou dveře a během několika minut jsem je obě zhypnotizoval. Zvláštní bylo, že větší problémy jsem měl se Sandou - byla prostě příliš rozčilená.

Dylan s sebou přinesla dvě malé lahvičky nuraformu z lodní lékárničky; jednu z nich jsem dal Sandě. Vyzval jsem ji, aby ve svém hypnotickém tranzu znovu přesně zopakovala celý postup a všechno, co má udělat, a potom jsem ji upozornil na všechno, na co si bude muset dávat pozor. Připojil jsem ještě instrukci, aby se necítila nervózně ani vzrušeně a aby klidně a chladnokrevně splnila svoje úkoly.

Nechali jsme ji v zasedací místnosti a Dylan jsem odvedl o dvě podlaží výš do firemní účtárny, která rovněž patřila mezi bezpečnostní zóny. Téměř všichni zaměstnanci už tou dobou byli pryč, což nám pohyb po firmě usnadňovalo.

Vedení už dávno odešlo na víkend domů, takže jsem použil Sugalovy kanceláře jako místa, kde bude Dylan čekat. Také ji jsem nejdřív přiměl přesně zopakovat její vlastní postup a pak jsem ji nechal o samotě.

Vrátil jsem se na hlavní podlaží a vytáhl jsem z kapsy ne jeden, ale tři průkazy totožnosti, které jsem jeden po druhém vložil do zdířky; pokaždé jsem nechal zařízení reagovat tak, jako by někdo opouštěl budovu. Abych se vyhnul nežádoucí pozornosti, zvolil jsem jeden ze zadních východů, i když jsem pro případ potřeby měl připravené vysvětlení svého počínání. Třetí průkaz byl samozřejmě můj, a když jsem ho zasunul do zdířky, vyšel jsem ven.

Počítač nejen že při odchodu nesnímal kompletní záznam, ale dokonce se na vás ani nepodíval. Protipožární předpisy vyžadovaly možnost rychlého opuštění budovy a průkazy obou žen jsem použil jedině z toho důvodu, aby existoval záznam o tom, že obě odešly spolu se mnou.

I mne samotného se začínalo zmocňovat vzrušení, takže jsem uvažoval o tom, jestli nemám aplikovat trochu autohypnózy, abych se uklidnil. Konec konců i mě teď čekal nesnadný úkol.

Musel jsem se někam zajít navečeřet.

Kapitola osmá
Realizace

Nejen že jsem si zašel na dobrou večeři, ale dokonce jsem povečeřel se dvěma půvabnými ženami. Obě to byly moje známé, s nimiž jsem se příležitostně společensky stýkal, a ani jedna z nich se příliš nepodobala Dylan nebo tomu tělu, v němž se momentálně nacházela Sanda. Na tom ovšem nijak zvlášť nezáleželo. Kdyby si mě snad někdo chtěl prověřit, zkontroloval by si můj záznam z pátečního večera a dozvěděl by se, že jsem svoje dvě dobře známé blízké přítelkyně vzal na standardní prohlídku firmy, odešel jsem s nimi a pak jsem s nimi zašel na večeři, kterou jsem zaplatil ze svého účtu. Restaurace, kterou jsem vybral, byla spoře osvětlená a málo známá, a kdyby se snad někdo vyptával, nepamatovali by si nic víc než to, že jsem tam poveřečel ve společnosti dvou pohledných dam.

Přesto pro mne vůbec nebylo snadné udržet pozornost při konverzaci. Věděl jsem, co se právě u Tookera děje, i to, co se má stát v krátké době. Uvědomoval jsem si, že navzdory všemu mému sebejistému přesvědčování bude to, co obě dívky čeká, zatraceně riskantní a výsledek nelze v žádném případě považovat za zaručený. Když jsem tam teď seděl u večeře, napadaly mě stovky různých věcí, které by se mohly zvrtnout, a čím víc jsem o nich přemýšlel, tím víc jsem si byl jistý, že ta či ona se také doopravdy zvrtne. Dylan i Sanda mi přece znovu a znovu opakovaly, že je to zhola nemožné, že je celý ten nápad naprosto absurdní, že na ně bude na každém kroku číhat nějaké nebezpečí, já jsem je však umluvil, přesvědčil a zhypnotizoval natolik, že si se svými výhradami přestaly lámat hlavu.

Bohužel ale měly pravdu.

Jenže můj plán už byl uveden do pohybu. Neměl jsem možnost ho zastavit a nebyl bych to udělal, ani kdybych v této fázi ještě takovou možnost měl.

Krega o mně tvrdil, že jsem nejlepší. A jak jsem se stal nejlepším? Díky tomu, že jsem na sebe bral bláznivá rizika,

pokoušel se o absurdní a nemožné věci a že mi to všechno vycházelo.

Problém byl v tom, že jednoho dne mi moje štěstí prostě muselo dojít. Že by snad dnes v noci?

To, co musely udělat, bylo zatraceně ošemetné.

Jedna z mých společnic cosi poznamenala a vytrhla mě tak z mého hlubokého zadumání. "Cože? Omlouvám se. Nejspíš jsem prostě utahaný."

"Ale ty moje chudinko! Mluvila jsem jen o tom, že Mural z účtárny vstoupila do jednoho z těch klubů, co si v jednom kuse vyměňují těla. Chci říct, že Jora a já si je navzájem taky dost často prohazujeme, protože spolu tak báječně kontrastujeme, nejsem si ale jistá, jestli bych mohla být každý den někým jiným a přitom ani nemohla pořádně rozhodovat o tom, kým. Zajímalo by mě, co lidi k něčemu takovému pudí?"

"Většinou nuda," prohlásil jsem, "a pak to ještě bývají lidé, kteří mají doopravdy zvrácené potřeby. Slyšel jsem, že v některých těchhle klubech se pořádají skutečné orgie."

"Hmm! Kdo by tohle řekl do někoho, jako je Mural! Člověk nejspíš nikdy neví..."

Četa domovní údržby, určená pro úklid ředitelských podlaží firmy Tooker, nastoupila na směnu. Všichni tiše nadávali, zívali a byli strašlivě nevyspalí, nikdo se však nehodil marod. Uprostřed týdne by to snad byli udělali, protože však byl už pátek, počítali s tím, že o víkendu budou mít možnost ty zatracené falešné poplachy dospat. Kromě toho byla přítomnost předáka čety úklidových robotů jen zřídkakdy k něčemu nutná, a jejich obsluha věděla, že jakmile se dostanou do bezpečnostních zón, ani předák je tam nenachytá, pokud si na chvíli zdřímnou.

"Poslední dobou se v práci přepínáš," prohlásila.

Přikývl jsem. "Některou noc musíme sloužit dvojnásobné směny," vysvětloval jsem svým dvěma společnicím. "Nějaké velké zvíře nechalo přeložit pár našich klíčových lidí zrovna ve chvíli, kdy nám zvýšili kvóty. Musím jít do práce dokonce i zítra."

"Ale ne, chudáčku malá! Hmm, v tom případě tě musíme zavézt domů a honem tě uložit."

Chvíli po jedenácté hodině se předák údržbářské čety konečně dostal k bankovní sekci. Vyhlídka na to ho těšila víc než obvykle, protože ho prakticky každou chvíli přemáhala dřímota. Přistoupil ke vstupním dveřím, zapnul snímací zařízení, několik minut počkal a potom vložil do zdířky svůj průkaz. Pak do ní přidal ještě svoji speciální kartu, kterou si vyzdvihl z bezpečnostní schránky o mnoho podlaží níž, aby dveře pustily dovnitř i úklidové roboty. Když dal strojům instrukce, co mají dělat - a také co dělat nemají, zejména tam, kam se sám hodlal uchýlit - přešel k velkému křeslu, přetáhl ho na místo, kde bylo před přímým pohledem okny alespoň částečně zakryto několika ovládacími panely, a uložil se do něj, aby se na chvíli prospal.

Sanda, kterou hluk upozornil na jeho přítomnost, počkala, dokud nebylo zřejmé, že je uvnitř, potom vytáhla ze zasedací místnosti křeslo na kolečkách a přejela s ním chodbou na místo nedaleko dveří. Z tohoto postavení měla rozhled po většině místnosti, i když na postavu teď už spícího předáka téměř neviděla. Uvolnila se, dosáhla maximálního soustředění, které jí dovoloval její hypnotický tranz, a cítila, jak se Wardenové v její mysli obracejí ven. Vzdálenost mezi ní a spícím mužem činila víc než jedenáct metrů; cítila určitý rušivý vliv Wardenů ve strojním zařízení a dokonce i v plexiskle, takže měla trochu problémy se zaměřením, konečně to ale měla. Pomohlo jí, že tady nebyly žádné ochranné štíty a na celém podlaží nebyli žádní jiní lidé. Zpočátku jen pomalu, potom ale zřetelněji cítila, jak se silová pole jejích vlastních Wardenů natahují, dotýkají se a spojují se silovými poli spáče.

Moje mysl je tvoje mysl, moje paže jsou tvoje paže, moje nohy jsou tvoje nohy, moje srdce je tvoje srdce...

O dvacet minut později a o několik podlaží výš nad Sandou vešla do jiné bezpečnostní zóny další unavená uklízečka, která si nejprve nechala sejmout svůj vlastní záznam a pak použila speciální karty, která poskytovala úklidovým robotům sedmdesát sekund na vstup. Protože všechna podlaží byla bezpečně uzavřená všem s výjimkou těch, jejichž záznamy byly uloženy ve snímacích počítačích, jako byla například tato uklízečka, žádný z bezpečnostních analytiků tuto prodlevu nepovažoval za riskantní.

"Tak jsme konečně doma, Qwine! Díky za báječný večer. Jenom je mi líto, že jsi tak utahaný a že musíš jít zítra do práce. Mohl to být ještě báječnější večer."

Podíval jsem se na ně na obě a pak jsem pohlédl na hodinky. "No, tak utahaný zase nejsem."

Sanda byla v uklízečově těle. Úklidové zařízení tiše hučelo a plnilo svoje povinnosti všude kolem po celé místnosti bankovní správy, nic jiného se však nedělo. Vstala, a protože přesně věděla, kam se má podívat, spatřila kontury svého předchozího těla, které dosud spalo v křesle přede dveřmi. Teď nastal čas k nejcitlivější a nejriskantnější části celé operace, kdy musela zároveň nejvíc uplatnit vlastní úsudek. Mohla prostě pokračovat v plnění svého úkolu a riskovat, že se spáč probudí, jenže dveře se pohybovaly poměrně neslyšně a bylo pravděpodobné, že jakýkoli jejich zvuk se ztratí v hluku úklidového zařízení. Rozhodla se, že pro větší jistotu podstoupí nepatrné riziko, našla v kapse univerzální klíč pro vpuštění robotů, přistoupila ke dveřím a kartu do nich vsunula. Dveře se otevřely a Sanda vyšla na chodbu. Deseti nervóznímí kroky se přiblížila ke spící postavě, uchopila malou lahvičku nuraformu, stojící vedle křesla, a přidržela ji spáči u nosu; viděla, jak vdechl jeho výpary a bezvládně poklesl.

Okamžitě lahvičku položila na podlahu a rozběhla se zpět do bankovní místnosti. O sedm sekund později za ní dveře znovu zaklaply. Když pohledem ještě jednou zkontrolovala spáče i hodiny na stěně, posadila se k jednomu z ovládacích panelů a začala plnit instrukce, kterým nerozuměla, které však prováděla přesně tak, jak se je naučila.

Dylan v účtárně nad ní nervózně vyčkávala, protože mladá žena uvnitř bezpečnostní zóny nejevila úmysl uložit se ke spánku a místo toho nepřetržitě kontrolovala činnost všech svých strojů. Uběhlo pět, potom deset minut. Konečně si však žena vybrala místo na podlaze za ovládacími panely, natáhla se a blůzu si položila pod hlavu místo polštáře. Neusnula stejně snadno a rychle jako její kolega dole, po nějaké chvíli ji však spánek přemohl. Teprve pak mohla Dylan napodobit Sandu a začít s celým složitým procesem.

Sanda svoji úlohu beze zbytku splnila za pouhých devět minut, a byla sama se sebou spokojena. Teď následovala nesnadná část - čekání. Pomocí autohypnózy, částečně ještě posílené posthypnotickými instrukcemi, se uvedla do hlubšího tranzu a v přímém zorném poli spící postavy za plexisklem čekala v křesle, až nuraform přestane působit a spáč upadne do charakteristického hlubšího spánku člověka, který se právě vymanil z jeho účinků.

V organismu drobné spící postavy trvalo sedmatřicet minut, než byl nuraform za pomoci negativní reakce Wardenů ze systému vypuzen; když se tak stalo, zahájila proces zpětné výměny těl.

Než mohla Dylan přistoupit ke své výměně, uplynula téměř hodina. Jakmile se ocitla uvnitř, rozhlédla se a zjistila, že svoje tělo umístila do správné polohy a že nenastaly žádné problémy. Uklízečka dosud spala.

Rozhodla se však, že bude riskovat a nuraformu raději nepoužije. Tahle žena spala jen lehkým a neklidným spánkem, takže se snadno mohlo stát, že by ji nezbytné otevírání dveří probudilo. Spěšně zamířila k ovládacím panelům a stejně jako Sanda do posledního detailu splnila všechny své instrukce. Netrvalo ani pět minut a byla hotová, takže sjednotila Sandiny změny se změnami, které probíhaly na jednom z nižších podlaží.

Průběžně kontrolovala svou spící svěřenkyni za dveřmi a prožila několik nervózních chvil, když se její postava pohnula, zatím však všechno probíhalo dobře. Natáhla se zpátky na podlahu, uvolnila se a vyslala svou mysl k druhé ženě za plexisklem. Její vlastní současné tělo bylo tak unavené a rozbolavělé, že měla strach, aby sama neúmyslně neusnula.

Když se Sanda znovu probudila v křesle za plexisklem, strašlivě ji bolela hlava a chvíli trpěla zdvojeným viděním. Konec konců to bylo její tělo, které bylo vystaveno účinkům nuraformu.

Podívala se plexisklem - a ztuhla, protože předákovo tělo se nepatrně pohnulo; uklízeč se probudil a rozhlížel se kolem sebe s nechápavým výrazem v obličeji. Vstal, nedíval se však jejím směrem, ale na jeden z úklidových strojů, který byl na opačné straně místnosti.

Vyštěkl jakýsi příkaz a stroj nabral kurz směrem k němu. Hluku, který vydával, se Sanda chopila jako své jediné příležitosti, takže tiše vyklouzla z křesla, doslova po kolenou je tlačila chodbou pryč a neustále přitom jedním okem uklízeče sledovala. Byla to chvíle plná nervozity, zachránila ji však částečně skutečnost, že uklízeč neměl sebemenší podezření, částečně pak i to, že vnitřní osvětlení bankovní sekce se odráželo od plexiskla a skrývalo většinu toho, co se dělo v temné chodbě. Jednou nebo dvakrát se zdálo, že se dívá jejím směrem, takže se zarazila na místě, pak se však pokaždé zadíval někam jinam nebo prostě potřásl hlavou a zazíval a to bylo všechno.

Teprve když dorazila zpět do zasedací místnosti, zavřela a zamkla za sebou dveře, dovolila si povolit v ostražitosti a začít se starat o svou stále bolavou hlavu. Právě se chystala sama sobě pogratulovat, když si uvědomila, že lahvičku s nuraformem nechala na místě činu, přímo vedle dveří. Nervozita v tom okamžiku překonala přípravu, které se jejímu organismu dostalo, uchovala si však dostatek zdravého rozumu, aby jí bylo jasné, že se s tím už nedá vůbec nic dělat.

V bankovní sekci zatím uklízeč kolem sebe shromáždil svoje stroje, zívl, ještě jednou se protáhl a trochu udiveně přemýšlel o těch zvláštních pocitech a nepříjemných dojmech, které se mu honily hlavou. Dospěl k závěru, že za to může jeho vyčerpanost, zavelel své úklidové četě a vyvedl ji zase ze dveří ven.

Zametací stroj se otočil a vyrazil chodbou kupředu; smetl přitom malou lahvičku a vtáhl ji do svého nitra, kde skončila spolu s ostatním smetím.

Trvalo ještě víc než další dvě hodiny, než byla Dylan schopna provést výměnu, dvě hodiny plné nejistoty, kdy se zdálo, že se spící žena každým okamžikem probudí nebo, což by bylo ještě horší, že Dylan samotnou přemůže spánek. Nakonec se však výměna podařila a uklízečka, která se ocitla zpět v účtárně, se částečně díky únavě svého těla a částečně díky své uvolněné poloze neprobudila. Dylan se mohla vrátit do své kancelářské skrýše a odpočinout si.

Já sám jsem v té době neměl o jejich osudu ani ponětí, konečně jsem však obě ženy, které mi zajišťovaly alibi, políbil na rozloučenou a usadil jsem se k nervóznímu čekání. Nejvíc ze všeho mi dělaly starosti obavy, že se jedné z nich nebo oběma nepodaří provést buď první nebo zpětnou výměnu, aniž by přitom probudily své spící protějšky. O tom, že si oba uklízeči zdřímnou, jsem ani v nejmenším nepochyboval; dělali to i za normálních okolností a moje falešné poplachy měly jen pojistit, že dnešní noc nebude v tomto ohledu výjimkou.

Z rozpisu práce úklidových čet jsem také vyškrtl příslušnou zasedací místnost i Sugalovu kancelář. Nebylo to nic neobvyklého - těchhle prostor stejně až do pondělka neměl nikdo užívat, a protože o víkendu pracovaly úklidové čety jen s polovičním početním stavem, mohl jejich úklid počkat na pondělí.

Trochu, i když ne dlouho, jsem se prospal a kolem šesté hodiny ranní už jsem byl v práci. Bylo to hodně brzy, ale v naší momentálně napjaté situaci to nebyl tak docela neznámý jev. Lidé buď zůstávali dlouho přesčas nebo naopak chodili časně ráno. Já sám jsem se řídil natolik nepravidelným pracovním rozvrhem, že záznamy nemohly ukázat nic zvlášť nezvyklého.

Jakmile jsem dorazil do dosud prakticky liduprázdné budovy, zamířil jsem do své kanceláře a zdvihl jsem telefon. Až do osmi hodin, kdy se hlavní řídicí počítač celé budovy uváděl zpět do normálního provozu, nebylo možno volat nikam ven, vnitřní hovory mezi kancelářemi však fungovaly i bez něj. Zavolal jsem do Sugalovy kanceláře, nechal jsem telefon dvakrát zazvonit, potom jsem zavěsil a vytočil jsem číslo znovu.

"To je Qwin?" uslyšel jsem Dylanin nervózní hlas a trochu se mi ulevilo.

"Jasně, kdo jiný? Vyšlo to?"

"S odřenýma ušima, ty mizero. Mnohem víc by se mi líbilo lovit borky."

Zasmál jsem se. "Ale zvládlas to?"

"Jo, je to hotové, i když tomu sama pořád ještě nevěřím. A co Sanda?"

"Ještě jsem jí nevolal. Hned to udělám."

"Poslyš, nemůže se tady někdo v nejbližší době objevit? Kdy budu moct z tohohle mauzolea vypadnout? Jsem polomrtvá hlady!"

"Víš přece, jak to tady chodí. V sedm třicet začnou zase fungovat výtahy pro veřejnost a ty jsi na jednom z kancelářských podlaží. Nastup prostě o půl osmé do prvního výtahu, sjeď dolů na hlavní podlaží a odejdi tím nouzovým východem, o kterém jsem ti říkal. Nepotřebuješ tam žádnou kartu."

To byla pravda, protože to vyžadovaly požární předpisy - u východu se však pořizoval její snímek a ukládal se spolu s datem a hodinou. Ani to ovšem nebyl žádný problém. Jakmile budou obě pryč, použiju šikovného kódu, který mi obstaral Sugal, a oba záznamy vymažu.

Ukončil jsem náš hovor několika povzbudivými slovy a pak jsem s použitím stejného signálu zavolal do zasedací místnosti. Při druhém zavolání Sanda zdvihla sluchátko; byla ještě rozklepanější než Dylan.

"Jak to šlo?"

Všechno mi vylíčila, řekla, jak se uklizeč probudil, jak nechala na podlaze stát lahvičku a jak později, když úklidová četa odešla z patra, lahvička už na místě nebyla. Uklidňoval jsem ji a vysvětloval jsem, že se stejnými stroji uklízí a leští podlahy i na chodbách.

Když jsem ji zbavil téhle obavy, přímo překypovala vzrušením. "Byl to ten nejúžasnější zážitek celého mého života," tvrdila. "Ještě úžasnější než moje první dítě!"

Tomu jsem se musel zasmát; pak jsem jí připomněl, jak si má počínat při odchodu, a ujistil jsem se, že i ona z budovy zmizí nejpozději ve tři čtvrtě na osm. V tu dobu jsem se chtěl postarat o ten mizerný bezpečnostní záznam.

Pohodlně jsem se opřel a cítil jsem se spokojeně. Měly obě pravdu: byl to naprosto absurdní plán, který nevyhnutelně musel zkrachovat, bylo v něm příliš mnoho neznámých, které jsme nemohli nijak ovlivnit, a tak dál. Jenže nakonec to vyšlo. Vyšlo to dokonale. A obě dívky i já sám jsme měli báječné alibi.

Měl jsem připravená všechna možná záložní opatření pro případ, že by něco nevyšlo, včetně přesvědčivých kamuflážních historek o tom, jak byly obě omylem v budově zamčeny a tak podobně. Něco takového by ovšem vyvolalo značné podezření a mohlo se stát, že by celá chystaná operace vyšla najevo i v případě, že by jim lidé z noční směny a od bezpečnostní služby uvěřili. Nic z toho jsme ovšem nemuseli použít. Měli jsme to v suchu.

V sedm čtyřicet pět jsem vymazal bezpečnostní záznamy.

V osm hodin provedl šéf bezpečnostní služby kontrolu, našel prázdné pásky a byl přesvědčen, že nouzovými východy nikdo neprošel. Tou dobou už jsem se skutečně trochu věnoval své práci, přestože jsem měl v plánu v deset jít domů. Byl jsem zatraceně utahaný.

Na papíru vypadal můj plán bláznivě a také bláznivý byl; byl ale zároveň přesně na míru uzpůsoben slabinám, které tvořily neoddělitelnou součást celého systému. Přesvědčení, že kromě příkazu oficiálních soudců neexistuje nic, co by mohlo člověka přinutit k výměně těla proti jeho vůli, nám umožnilo v prostředí opuštěných a dobře známých chodeb zdejší budovy udělat s uklízeči přesně to.

Posledním článkem, který to všechno umožnil, však bylo skálopevné přesvědčení všech Kerbeřanů, že i kdyby se někomu podařilo elektronicky ukrást peníze, viník by to nikdy nedokázal utajit, a že se tudíž nikdo o něco takového ani nebude pokoušet. Několik dávných a dobře známých příkladů je v tomto přesvědčení dostatečně utvrzovalo.

Krása celé téhle operace spočívala v tom, že nikdo z těch, kdo něco provedli, neměl žádný zjevně viditelný motiv, zatímco člověk, který takový motiv měl, zase neměl sebemenší tušení, jak k tomu podrazu došlo.

Kapitola devátá
Dohra a následné změny

V neděli odpoledne jsme všichni tři, se Sandou už zpátky v jejím vlastním těle, uspořádali na člunu něco jako party na oslavu svého úspěchu. Zvlášť hrdý jsem byl na Sandu, jejíž hlavní reakcí byla touha něco podobného si ještě někdy zopakovat. Dylan k celé akci přistupovala vážněji; byla si právě tak jako já vědoma toho, jak byl náš podnik riskantní a jeho výsledek nepravděpodobný. Byli jsme si s Dylan hodně podobní, přestože jsme pocházeli z naprosto rozdílného prostředí, až na to, že Dylan byla nesrovnatelně praktičtější než já. Stejně jako lidé, kteří měli náš podvod vyšetřovat, byla bez problémů schopná vymyslet základní osnovu a rozpracovat podrobnosti, realizace by se však sama nikdy neodvážila. Nebýt toho, že se našeho podniku osobně účastnila, nebyla by uvěřila, že by se někdo o něco takového mohl pokusit. To byl samozřejmě oproti těm čmuchalským typům můj trumf v rukávu.

"Podívej," vysvětloval jsem jí. "Lidé, kteří řídí tuhle planetu - prezidenti korporací, šéfové syndikátů, centrální správní úředníci - jsou ti, kteří se dokážou postarat o vlastní přežití. Jsou to lidé, kteří měli dost odvahy a inteligence k tomu, aby zorganizovali nějakou vlastní operaci a zbavili se konkurence - a kteří měli navíc tolik štěstí, že jim to prošlo. V každém úspěšném podniku hraje určitou roli štěstí a do novinových titulků se dostanou jen ti, kteří měli smůlu."

"No dobrá, tak jsme tedy tentokrát měli štěstí," odpověděla, "a prošlo nám to. Jenže takové štěstí tě dřív nebo později zákonitě opustí. Kdyby tě bylo opustilo včera v noci, nebyla by to tvoje mysl, kterou by poslali na měsíce Momrathu - odnesly bychom to Sanda a já. Sanda ať si dělá, co chce, já jsem ale tímhle skončila. Nebudu už kvůli tvým dalším potrhlým plánům riskovat krk."

"To ani nebude nutné," ujišťoval jsem ji tak upřímně, jak jen jsem byl schopen. "Jistě, někdy mi třeba pomůžeš. Jedeme v tom všichni tři jako partneři. Něco takového jako včera v noci ale člověk může udělat jen jednou. Od nynějška to bude něco docela jiného - a konečného cíle můžu dosáhnout jen já sám."

"Pořád ještě se chystáš zlikvidovat Waganta Larooa?"

Přikývl jsem. "Musím to udělat, z mnoha důvodů."

"A co když při tom přijdeš o život?"

"V tom případě to zkrátka zkusím znovu," usmál jsem se. "Pošlou mě sem prostě v další podobě a zase v další,

dokud se to nepodaří."

Toho odpoledne jsem také o sobě Sandě prozradil zbytek pravdy. Domníval jsem se, že po tom všem, čím kvůli mně prošla, má právo to vědět. Přiznávám, že svým slibem, že už nebude muset znovu riskovat, jsem se snažil Dylan ukonejšit. Po pravdě řečeno jsem nevěděl, co se bude dál dít, koho nebo co budu potřebovat, v každém případě jsem však musel počítat přinejmenším s jejím člunem. Svůj druhý slib, že totiž my tři jsme partneři na tak dlouho, dokud budeme spolu, jsem však myslel smrtelně vážně. Skutečně jsem si oblíbil a obdivoval jsem tyhle dvě naprosto odlišné ženy, které byly tak dokonalým protikladem například těch dvou, s nimiž jsem strávil páteční večer a noc, s jejich plytkými sny a fantaziemi, točícími se kolem klubů výměny těl a kancelářských klepů.

Nadcházejících několik týdnů bylo nervy drásajícím obdobím. Spoléhal jsem na to, že systém je efektivně a kompetentně řízen lidmi, kteří se vyznají v tom, jak uvažuje zločinecký mozek, protože každý z nich sám takový mozek má. Po úspěšném průběhu naší mise jsem se však začínal strachovat, že jsem svou rafinovanost přehnal.

Jednoho pozdního odpoledne se však Turgan Sugal zašel podívat za mnou dolů a tvářil se jako někdo, kdo znenadání objevil tajemství věčného života a bohatství. "Khamgirt byl dnes suspendován," oznámil mi.

"Vážně?" Snažil jsem se mluvit nezávazně nevědomým tónem, cítil jsem však, jak se ve mně zdvihá vlna vnitřního uspokojení.

"Podle toho, co jsem slyšel, měl tajnou vášeň pro hazardní hry. Všechno, co měl, zastavil, a ještě byl zadlužený až po uši, takže defraudoval peníze korporace a rozstrkával je na spoustu různých drobných bankovních kont. Při kontrole bankovní bezpečnostní služby před několika dny se v záznamech přišlo na pravidelné dotování těch kont a stopy vedly přímo k němu."

"No vida, kdopak by to byl do něj řekl!" podivil jsem se ironicky.

To ho na okamžik zarazilo. "V tom máte prsty vy, viďte?" vypravil ze sebe, jako by ho náhle osvítila pravda. "Vy... vy jste na něj ušil boudu? Jak jste to udělal?"

"Já? Já jsem nic takového neudělal," ujišťoval jsem ho s předstíranou vážností. "Zatraceně, copak si neuvědomujete, co by všechno bylo potřeba, aby se něco takového dalo provést? To by vůbec nešlo!" A pak jsem se hlasitě rozchechtal.

Chvíli se smál společně se mnou, pak se zarazil a se zvláštním výrazem na mne pohlédl. "Co jste vlastně kruci provedl vy, že vás sem poslali?"

"Běžný prohřešek. Počítačové podvody."

"Jak vás k čertu mohli chytit?"

"Stejně, jako chytili Khamgirta," odpověděl jsem. "To mě vlastně na ten nápad přivedlo."

Uznale hvízdl. "Tak to tedy doopravdy zírám. No prosím, už se vás nebudu na nic vyptávat. Situace je teď zatraceně rozbouřená a bylo nařízeno prošetření celé té záležitosti, protože Khamgirt nejen všechno popírá, ale navíc úspěšně absolvoval detektor lži."

"No jistě. Vědí, že to byl podraz, jenže to jim nepomůže. Mimochodem, nedělejte si starosti - nezabijou ho, nepošlou ho do dolů ani nic podobného. Odklidí ho prostě na vedlejší kolej a dají mu pořádně co proto. Ne za zpronevěru, protože jim bude jasné, že ho někdo potopil, ale za to, že ze sebe nechal udělat šaška. Znamená to, že nejen nedokáže chránit sám sebe a svoje tajemství, ale taky že je zranitelný. Syndikáty jsou vůči lidem, kteří se dopouštějí omylů, nemilosrdné. Mějte to na paměti, až se dostanete mezi prominenty."

"To zní logicky," přikývl. "Co když ale přijdou na to, jak to bylo celé provedeno, a vyčenichají nás?"

"Jak to myslíte, nás?" odsekl jsem. "Vy jste přece nebyl do ničeho zapletený až na to, že jste mi poskytl pár informací, které není možno k nikomu ve vrcholovém vedení konkrétně vysledovat. Ostatně bych si s tím nelámal hlavu tak ani tak. Budou k tomu, kdo to provedl, pociťovat určitou zdráhavou úctu, ať to byl kdokoli. Byla to riskantní operace, která vyžadovala hodně štěstí, ale vyšlo to. Možná přijdou na to, jak to bylo provedeno, nikdy se jim ale nepodaří zjistit, kdo to udělal. Takže se uklidněte a využijte toho. Předpokládám, že teď povýšíte?"

"Kvůli tomu jsem za vámi přišel. Požádali mě, abych nastoupil na místo hlavního kontrolora korporace, zatímco dosavadní hlavní kontrolor bude jmenován zastupujícím prezidentem. Znamená to, že odtud konečně vypadnu - a je už zatraceně na čase. Není šance, že by se nám tenhle kvartál mohlo podařit ty Khamgirtovy nafouknuté kvóty splnit. Jako hlavní kontrolor budu mít naštěstí možnost dočasně je upravit na reálnější úroveň a možná na nich dokonce správní radě ukázat, že proti nám Khamgirt vedl osobní vendettu. Budou teď věřit všemu, co o něm řeknu."

"A kdy dostanu zaplaceno já?" zeptal jsem se rozvážně.

Na okamžik se odmlčel. "Dejte mi tak měsíc, abych se zorientoval, jak to tam chodí. Pak se do toho budu moci pustit - určitě je nepřekvapí, když budu chtít odměnit pár svých starých spolupracovníků. Dělá to tak každý, že do nižších funkcí dosazuje svoje lidi. Dřív se nic podnikat neodvážím."

Přikývl jsem. "To mi vyhovuje. Stejně je tady ještě spousta práce, kterou musím před odchodem dodělat - práce pro firmu, nedívejte se tak vyděšeně. Jsou tady ale ještě dvě další věci."

Zase se začal tvářit nejistě. "Jak to myslíte? Měli jsme spolu přece dohodu."

"A já ji taky dodržím," ujistil jsem ho. "Ty druhé dvě věci jsou spíš laskavosti, o které vás chci požádat. Za prvé jde prostě o to, abych měl možnost čas od času si sjednat schůzku, třeba formou služebního oběda, s úřadujícím hlavním kontrolorem. Jen abych pořád věděl, co se děje, a vyslechl si nejnovější firemní drby."

Trochu se uvolnil. "To bude celkem snadné."

"Ta druhá laskavost je něco docela jiného, a nejde o žádný ultimativní požadavek ani o podmínku. Pokud to bude nutné, dokážu se o to postarat ilegálně, bylo by ale snazší, kdybyste to mohl zařídit normální cestou."

"Povězte mi, o co jde."

"O jistou mladou ženu, která nám oběma prokázala opravdu cennou službu a která je odsouzená k roli matky, i když

se jí to vůbec nelíbí. Už to samo o sobě je dost neradostná situace, ona je ale navíc výjimečně inteligentní a nadaná a taky má velkou kuráž. Rád bych ji odtamtud dostal - svým způsobem jí to dlužím."

Chvíli o tom přemýšlel. "Chápu vaše důvody, ale je vám asi jasné, že je to dost těžká věc. Nevím o nikom, kdo by měl dostatečný vliv, aby to mohl zařídit, pokud byste si nedokázal vynutit soudní rozhodnutí - to byste ale musel přistihnout někoho, kdo by se vůči ní dopustil zločinu. A to by pro ni bylo dost tvrdé."

Přikývl jsem. "Jen mě napadlo, že se zeptám pro případ, že by vás něco napadlo."

"Poslyšte, řeknu vám, co uděláme. Dejte mi na to trochu času, přinejmenším pár měsíců, a já se podívám, jestli by něco šlo podniknout. Stačí vám to?"

"Počkám," souhlasil jsem. "Bude za chvíli nastupovat šedesátidenní dovolenou, takže to zase není až tak urgentní. Jen mi slibte, že kdyby to nešlo, dáte mi vědět, ano? A nepotřebujete její jméno a adresu?"

"To tedy nepotřebuji," ušklíbl se. "Udržuji si o svých zaměstnancích velice dobré informace."

Pocítil jsem k němu chvilkový obdiv, přesto jsem ale měl dojem, že je třeba, abych si ho trochu pojistil.

"Takže jak vidíte, jsem váš dobrý přítel - a navíc loajální, pane Sugale. Nepodrazím vás ani teď ani v budoucnosti, dokud vy na oplátku nepodrazíte mě. Hlavně nezapomínejte, že máme oba zájem na tom, abychom jeden druhého chránili. Kdybyste se dostal do nějakých problémů, není vyloučené, že by psychosonda vynesla na světlo mě. A pokud se dostanu do problémů já, platí to i naopak. To znamená, že si musíme navzájem hlídat záda."

"To je zvláštní," odpověděl. "Přesně totéž jsem se zrovna chystal říct já vám."

Po tomto rozhovoru se události vyvíjely pomalým, až ospalým tempem, postupovaly však přesně podle plánu. Sugal byl povýšen a během jednoho měsíce byly kvóty stanovené firmě Tooker výrazně sníženy; průmyslová vyšetřovací skupina, ustavená vládou, provedla vyhodnocení maximálního výrobního potenciálu s počtem zaměstnanců, které jsme měli k dispozici, a prohlásila zmíněné kvóty za nereálné a falešné. Díky tomu jsme se alespoň mohli pořádně nadechnout.

Během téhož období došlo rovněž k instalaci zcela nového poplašného systému v jistém požárním obvodu; vyměnili se také zaměstnanci, dohlížející na činnost našich nočních úklidových čet, a byly zavedeny určité modifikace samotných úklidových metod. Několik zaměstnanců včetně mne bylo podrobeno diskrétnímu výslechu, byli prověřováni jejich společníci a zjišťovány podobné údaje. Vyšetřovatelé samozřejmě na nic nepřišli a tlak, který na nás vyvíjeli, ustal stejně rychle, jako začal.

Koncem měsíce Sanda porodila dítě - byla to holčička - a do týdne po porodu už zase vzhledem i vystupováním trochu víc připomínala tu starou Sandu. Řekl jsem jí, že na řešení jejího problému pracuji, že to ale možná bude chvíli trvat, a zdálo se, že moje sdělení akceptuje. Po našem malém dobrodružství měla absolutní a neochvějnou důvěru v mou schopnost dosáhnout, čeho si umíním - a to samozřejmě znamenalo, že jsem se cítil vázán svou ctí toho skutečně dosáhnout.

Krátce poté došlo k reorganizaci celé firmy Tooker, při níž byl jmenován nový ředitel a mnozí z mých kolegů a spolupracovníků byli povýšeni, přeloženi jinam nebo v několika případech propuštěni - zejména pokud o nich bylo známo, že to byli Khamgirtovi lidé. Já sám jsem byl jmenován prezidentem Hroyasail Limited, dceřiné společnosti, jejímž stoprocentním vlastníkem byl Tooker. Byla to neobyčejně dobře placená funkce, jak jsem však dobře věděl, nebyla to funkce nijak zvlášť nezbytná; jednalo se o jedno z těch okázalých míst, na která se většinou odkládali lidé jako Khamgirt. Moje povýšení nevzbudilo žádnou zvláštní pozornost, protože se vysvětlovalo jako personální rozhodnutí, vycházející z mého vztahu k Dylan.

A tak se tedy stalo, že jsem nechal vyklidit a renovovat kanceláře v nejvyšším patře správní budovy akebského přístavu. Za necelý rok jsem se tudíž stal firemním prezidentem - nezáleželo na tom, že to byla funkce, která nevedla k žádnému dalšímu postupu. Technicky vzato mi podléhala flotila čtyř stíhacích rybářských člunů a dvaašedesáti trawlerů spolu s různými skladišti a závody na zpracování úlovků.

Kanceláře byly v třípodlažní budově s výhledem na přístav, krčící se ve větvích dvou obrovských stromů. Jedna z větví byla uříznutá a na jejím pahýlu byla vybudovaná plošina, která se jako lodní můstek vypínala zpět ke kancelářím, takže jsem měl snadný přístup dolů k samotným člunům.

V nižších podlažích byly kanceláře zajišťující základní administrativní práce a zpracovávání záznamů a nádrže na prvotní skladování skritu, drobných načervenalých tvorů, kteří jsou jakýmsi mezičlánkem mezi rostlinami a živočichy a jejichž tělesný metabolismus vytváří kromě jiného i chemikálie, které se vyznačují vynikající elektrickou vodivostí. Přibližně jednou za týden, nebo v případě dobrých úlovků ještě častěji, přilétal velký dopravní letoun, odvážel plnou nádrž k dalšímu zpracování u Tookera a místo ní nechával na místě novou prázdnou nádrž.

Nejvyšší patro však bylo uzavřeno od doby, kdy odešel poslední prezident, což bylo přinejmenším před osmi lety. Nešetřil jsem na výdajích z Tookerova firemního účtu a nechal jsem si zařídit nejen pohodlnou kancelář, ale také obrovské luxusní apartmá s veškerým komfortním vybavením, do kterého jsem se v krátké době nastěhoval. Brzy poté se ke mně přestěhovala i Dylan, s níž jsme si dali sepsat a zaregistrovat manželskou smlouvu. Sňatky nebyly na Kerberu běžné ani nezbytné a uzavíraly se většinou mezi členy různých náboženských kongregací, my jsme však ke sňatku měli velice dobré důvody. Z praktického hlediska manželská smlouva jasně vymezovala společný a oddělený majetek a umožňovala nám požádat o společný úvěr. V tomto smyslu byla splněním mého původního slibu plného partnerství a Dylanina pozice u Hroyasailu jakožto šéfovy manželky se náhle stala pozicí nejdůležitějšího mezi rovnými.

Navíc náš vztah pochopitelně dodával v očích každého případného podezřívavého čmuchala ještě větší věrohodnost mé žádosti o jmenování do funkce prezidenta Hroyasailu. Existovaly ovšem i další důvody. Cítil jsem se v Dylanině společnosti báječně, a když se mnou nebyla, nebyl jsem naopak ve své kůži. Stala se mou dobrou kamarádkou a absolutní důvěrnicí a byl to vztah, jaký jsem dosud nikdy s nikým nepoznal. Bylo v něm však ještě něco víc. Tak nějak mi připadalo, že ke mně patří - byl jsem spokojený, když jsem ji tam měl, když jsem věděl, že je se mnou, i

když jsme byli každý v jiné místnosti a dělali jsme každý něco jiného.

Na druhé straně mi tahle závislost dělala starosti, protože až do té doby jsem si o sobě myslel, že jsem vůči takovým lidským emocionálním slabostem imunní.

Jako manželský pár jsme také společně spávali, což vyvolávalo časté výměny těl, které nám ani jednomu nevadily. Jako zaměstnanci první kategorie jsme vykonávali svou obvyklou práci bez ohledu na to, jak jsme právě vypadali, a tahle zkušenost nás sblížila víc než jakýkoli jiný pár, na který jsem si vzpomínal.

Pokud šlo o Dylan - no, nemohu říci nic jiného než to, že se zdálo, jako bych v jejím životě vyplnil jakési prázdné místo, které snad bylo pozůstatkem její někdejší mateřské kariéry. Potřebovala někoho, kdo by jí byl hodně blízký, a společná noc bez ochranných krytů pro ni byla důležitější než pro mne.

Jediné dvě věci, které mi vadily, byly její doutníky, které nepříjemně páchly i v případě, že byl ventilační systém naplno zapnutý, a skutečnost, že po většinu dnů se ráno sebrala, odplula na tom zatraceném člunu a dávala v sázku svůj život. Nebyl jsem ve své funkci déle než pár týdnů, když přivezli zpátky první těla, potlučená a zakrvácená, pokud měli námořníci štěstí, nebo roztrhaná na kusy v plastikových pytlích, pokud štěstí neměli. Nechtěl jsem být svědkem toho, jak se takhle vrací domů Dylan, nedokázal jsem jí to však rozmluvit. Byl to její život, měla to v krvi, a bez ohledu na to, co ke mně cítila, jsem věděl, že v jejím životě budu vždycky až druhý po moři.

Sanda byla samozřejmě v celé téhle situaci prvkem navíc, nebylo to ale nijak strašné. Dylan i já jsme jí teď byli neustále nablízku, ve vzdálenosti pouhé krátké jízdy výtahem od Akebského domova. Sanda tedy ani nemohla být šťastnější, přestože jí v hloubi duše hlodala jistá lítostivá závist pramenící z toho, že mohla naší situaci přihlížet, že jí však mateřství nedovolovalo sdílet její paradoxní volnost a stabilitu.

Několikrát se mi ozval Sugal, který se do práce hlavního kontrolora ponořil s takovou vervou, až se zdálo, že onen přídomek ‚zastupující' bude u všech členů správní rady brzy zrušen a že budou do svých funkcí jmenováni definitivně. Jak jsem předpověděl, Khamgirt byl shledán vinným ze vzneseného obvinění, propuštěn na podmínku a uklizen do funkce prezidenta jisté regionální plavební linky, která byla také stoprocentní dceřinou společností Tookera.

Situace se pro mne vyvíjela příznivě, odolával jsem však pokušení nechat prostě dalším věcem přirozený průběh. Stále ještě mě čekal Wagant Laroo, kterého jsem musel najít, a nemohl jsem dělat nic jiného než mít oči i uši otevřené a čekat na další příležitost.

Kapitola desátá
Lov na borky

Moje obavy o Dylan se prohlubovaly s každým dalším zraněním, přitom jsem jí však rozuměl natolik, aby mi bylo jasné, že jakékoli protesty by byly marné. Naproti tomu Sanda se nemohla zbavit nadšení, kterým ji naplnilo naše společné dobrodružství, a prostě umírala touhou zapojit se do nějaké další akce.

Seděli jsme jednou večer u mne doma, povídali si a relaxovali, když na to Sanda zavedla řeč poté, co vyslechla několik nejnovějších Dylaniných historek; vyprávění o moři Dylan nikdy neměla dost.

"Zní to tak fantasticky," říkala nám. "Dala bych snad všechno na světě, jen kdybych s tebou aspoň jednou mohla jet."

"Nejspíš by ses tam unudila k smrti," rozmlouvala jí to Dylan. "Konec konců se nestává každý den, že narazíme na borka a zaútočíme na něj - díky bohu."

"Stejně ale - jenom být tam venku, uhánět mezi vlnami s tím pocitem, že každou chvíli může odkudkoli přijít nebezpečí - poslouchám všechny ty tvoje historky tak často, že se mi o tom v noci zdává. A místo toho, no vždyť víš, moje dovolená je pomalu u konce. Příští týden musím zpátky do Domova ke svým hormonům." Tohle pomyšlení v ní vyvolávalo skutečnou depresi.

"Jenže dobře víš, že na moře nemůžeš," poznamenal jsem soucitně. "Jsi klasifikovaná jako důležitá pro stát. Nesmíš se vystavovat žádným rizikům."

"Jistě, já vím," povzdechla si a její deprese se znatelně prohloubila.

Přestože to nebylo poprvé, co jsme na tohle téma mluvili, byla na tom Sanda tentokrát hůř a počínala si neodbytněji než kdy předtím. Viděl jsem, že Dylan se začíná přiklánět na její stranu, částečně z kamarádství, zároveň však i proto, že kdysi byla ve stejném postavení jako ona.

Později toho večera, když už Sanda spala v ložnici pro hosty, jsme leželi vedle sebe a mlčeli. "Myslíš na Sandu," ozval jsem se konečně.

"Nemůžu si pomoct," přikývla. "Když se na ni dívám, když ji poslouchám, vidím jen sebe samotnou před několika lety. Je něco nového v tom, jak ji dostat pryč?"

"Vždyť přece víš, že ne. Sugal vyzkoušel všechny možné páky, jenže o něčem takovém nechce nikdo slyšet. Jediná možnost, o které jsem slyšel, je v případě, že šéf nějakého syndikátu chce svou vlastní soukromou, dalo by se říct chovnou samici, protože chce dohlédnout na vlastní děti - nebo pro Laroovo osobní použití. Tudy cesta nevede. Možná se mi podaří vymyslet nějaký vlastní plán, promýšlel jsem už ale nejrůznější možnosti a tenhle systém je prostě proti mně. Nemůžu nic moc dělat, pokud se mi nepodaří nabourat hlavní počítač, a abych nabourál hlavní počítač, musel bych se napřed dostat na Laroovo místo."

"A co kdybychom to zkusili pomocí drog? Já jsem díky nim utekla."

"A když jsi utekla, tu únikovou cestu za tebou zavřeli," vysvětloval jsem. "Když jsi tehdy provedla tu výměnu, dlouho o tom diskutovali a došli k závěru, že v platných zákonech není nic, na co by tě mohli nachytat, takže tě nechali

běžet, jenže potom vymysleli pár nových zákonů. Jestliže si vymění tělo kdokoli z kategorie lidí ‚důležitých pro stát', musí to dnes být výměna oboustranně dobrovolná; v opačném případě ji může kterýkoli ze zúčastněných nechat soudně zrušit a vrátit zpět."

"Mohli bychom jí jednou za čas půjčovat jedno z našich těl. To by bylo aspoň něco."

"Ano, to by samozřejmě šlo, jenže na moře by stejně nemohla a ty to víš. Kdyby se v takové situaci mému nebo tvému tělu něco stalo, automaticky bychom sami skončili v mateřství - a to permanentně, bez ohledu na to, že patříme do první kategorie." Bezmocně jsem si povzdechl. "To je na zdejším systému právě to nejhorší. Existují místa, třeba v historii lidstva, ale i dnes na hraničních světech, kde je mateřství nejen dobrovolným, ale dokonce normálním a respektovaným stavem. Podle toho, co jsem slyšel, to platí i na ostatních Wardenových světech. Naši šéfové ale mají strach, aby porodnost neklesla natolik, že by nestačila uspokojovat jejich poptávku po nových tělech a zároveň udržovat normální růst počtu obyvatel. Dokud jsou to oni, kdo rozhoduje o počtu dětí a jejich výchově, mohou také rozhodovat o tom, kdo bude žít věčně a kdo zemře - což je v téhle společnosti nejvyšší mocenská pozice."

"Tak moment!" naježila se Dylan. "Nezapomínej, že tahle společnost vychovala i mě. A Sandu taky. Nemají až tak nejhorší výsledky."

"Ne, to nemají," musel jsem přiznat. "A ty nezapomínej, že i mě vychoval stát. Vadí mi na tom ta skutečnost, že ty děti někdo třídí a rozhoduje o tom, které budou žít a které zemřou. Jistě, šedesáti procentům se dostane dobrého vzdělání, jenže je to těch zbývajících čtyřicet procent, co mě štve. A dokud bude zdejší systém z hlediska průměrného Kerbeřana tak odlidštěný, jako jsou porodní centra na civilizovaných světech, lidé si nikdy plně neuvědomí, co vlastně dělají - že zabíjejí malé děti, aby pro sebe získali jejich těla."

"A ty snad odmítneš nové tělo, až na tebe jednou přijde řada?"

Kysele jsem se pousmál. "Zatraceně, to ne. Na tom je celý tenhle systém založen. Dokonce ani ti, kteří jsou proti němu, neodolají a využívají jeho výhod. Nám dvěma to ale stejně bude nejspíš jedno. Mně při příštím švindlu pravděpodobně někdo ustřelí tu moji bláznivou hlavu a tebe si dá nějaký bork k obědu. To, cos říkala o mně, platí zrovna tak pro tebe - nemůžeme mít věčně štěstí."

"Něco podobného už mě taky napadlo," přikývla. "Myslím to vážně - máme oba stejnou povahu. Posledních několik let jsem měla až neuvěřitelnou kliku, věčně to ale vydržet nemůže. A vím taky, že jednou přijde den, kdy se vypravíš do boje proti Wagantu Laroovi, a že tě někdy štěstěna opustí. Proto jsem stála o tohle. Proto jsem právě teď tak šťastná, jak jsem ještě v životě nebyla. Oba milujeme to, co děláme, oba nás ale čeká špatný konec a každý den může být náš poslední. Ty to přece taky cítíš."

"Já vím," přikývl jsem pomalu.

"No vidíš, a když se oba živíme tím, že riskujeme životy, proč bychom na sebe nevzali ještě to riziko, že svezeme Sandu na člunu?"

"Můj instinkt mi prostě říká, abychom to nedělali," prohlásil jsem upřímně. "Nedokážu to vysvětlit."

"Tak poslyš, něco ti povím. Budu ti vyprávět o jedné holce, kterou geneticky testovali a vybrali, když byla ještě úplně malá. O holce, která podle názoru genetických expertů měla jen samé správné geny a vůbec žádné špatné. Takže když byla ještě docela malá, vyčlenili ji z normální skupiny a poslali ji do speciální školy, do které chodily jen další malé holčičky a která byla naprosto izolovaná od veškerého společenského života. Nedostalo se jí žádného dalšího formálního vzdělání; místo toho do ní v jednom kuse hustili, jak báječné je mít děti, jak bude mateřstvím plnit svou povinnost vůči společnosti a civilizaci, a učili ji, jak si má počínat při porodu a jak má zajišťovat předporodní i poporodní péči. Když jí bylo třináct let, mohla už začít rodit; zatím ovšem nezačala, i když už byla seznámená se sexem, se sexuálními hrátkami a se vším ostatním, co s tím souvisí, zatímco duševně ji zpracovali tak dokonale, že už nestála vůbec o nic jiného, jen horečně toužila po životě naplněném mateřstvím. Mentálně i tělesně byla také připravovaná na život strávený v pohodlí a odpočinku a přesvědčili ji, že patří k nejdůležitější vrstvě obyvatel na celém Kerberu."

Na okamžik se odmlčela a ve tváři se jí objevil jakýsi nepřítomný a zároveň toužebný výraz. Nic jsem neříkal a Dylan po chvíli pokračovala.

"Když tedy tahle dívka konečně složila předběžné ošetřovatelské a porodnické zkoušky a oslavila patnácté narozeniny, poslali ji do Akebského domova. Několik následujících měsíců si žila absolutně jako v ráji - dostala všechno, na co si pomyslela, a naplňovalo ji vzrušením, že se seznamovala s novými lidmi, podnikala výlety do měst, rekreačních středisek a podobně. A samozřejmě se postarali, aby přišla do jiného stavu. Ani to nebylo nijak zlé, i když v lékařské ordinaci je to dost odosobněné. Cítila změny, které se v ní uskutečňovaly, a žasla nad tím zázrakem, který v sobě nosila. A konečně přišlo i dítě - poprvé to bylo poměrně náročné, to jí ale nevadilo. Měla přece tak nádherného chlapečka, který se k ní tulil, sál jí mléko z prsu a plakal.

A pak jednoho dne, bylo to někdy ve druhém měsíci, za ní přišli a dítě jí vzali. Dokonce jí..." zarazila se, přeplněná emocemi, když se jí hlas zadrhl při vzpomínce na tu bolest, "...dokonce jí to ani neřekli předem. Prostě přišli, vzali jí ho a bylo po všem. A pak jí řekli, že může jít, vzít si dva měsíce dovolené a dělat, co se jí zachce - a pak se zase musí vrátit. Musíš porodit zhruba jedno dítě ročně."

Povzdechla si a měl jsem dojem, že se jí v oku zatřpytila slza; bylo to poprvé, co jsem viděl Dylan plakat.

"A tak," rozhovořila se znovu tím chvějivým, nepřítomným hlasem, "se uchýlila k jiným lidem, ke svým přátelům, u kterých hledala útěchu, jenže se jí žádné nedostalo. Buď už si nelidskost systému ani neuvědomovali, nebo to vzdali a smířili se s ním. Personál Domova taky nijak zvlášť nepomohl; nakonec mi nabídli, že mě pošlou na psychiatrickou kliniku, abych se přizpůsobila a byla spokojená s tím, že nebudu dělat nic jiného než rodit děti. S tím jsem se taky nedokázala smířit, takže jsem to tak nějak vzdala. Přiznala jsem svou porážku a vzdala jsem to, jako všechny ostatní. Jenže Akebský domov stál na skalní výspě a na jedné straně té výspy byl malý přístav. Dívávala jsem se, jak rybáři vyjíždějí na moře, a v duchu jsem pokaždé vyjížděla s nimi, zrovna tak jako teď Sanda. Přátelila jsem se s nimi, až na ta

období, kdy na mně bylo zřejmé, že jsem v jiném stavu, takže se mě stranili, jako bych byla nakažená morem. Až jednou konečně, když jsem měla dovolenou - bylo to po mém pátém dítěti - jeden z nich, nesmírně soucitný chlapík, na kterého nikdy nezapomenu, řekl prakticky totéž, co jsi před chviličkou řekl ty - kruci, vlastně jste si vy dva náramně podobní. Prohlásil, že může třeba zítra přijít o život a jednoho dne že k tomu nejspíš doopravdy dojde, takže když už je riziko jeho povoláním, tak mě může klidně propašovat na palubu - a taky to udělal.

A představ si, že se nic zvláštního nestalo. Viděli jsme sice jednoho borka, ujal se ho ale jiný člun a zahnal ho mimo dohled. Po pravdě řečeno to celé bylo dost nudné - pro mě to ale znamenalo tenkrát úplně všechno. Připadala jsem si najednou zase naživu, Qwine. Umínila jsem si, že se toho mateřství nějak zbavím, pracovala jsem na tom, kula jsem plány a pikle a zrovna jako ty jsem se chopila nabízené příležitosti - a vyšlo mi to. Jenže nebýt toho jednoho výletu, dodnes bych seděla tam nahoře v Domově, rodila bych děti a dívala bych se ven na moře, jako to teď dělá Sanda. Chřadla bych - přesně jako ona. Už to chápeš?"

Obrátil jsem se, objal ji a pevně k sobě přitiskl. "Ano, Dylan, chápu to," povzdechl jsem si. "Tak kdy ji s sebou chceš vzít?"

"Pozítří. Nechtěla bych mít ještě navíc na svědomí smrt dítěte."

"No dobrá. Pokud ses už nezvratně rozhodla. Byl bych ale rád, kdyby sis to ještě jednou důkladně rozmyslela, než to uděláš. Je ti snad jasné, že dáváš v sázku celé to svoje moře."

"No jistě, to já vím. Mysli si o mně třeba, že jsem pitomá, moc měkká nebo co. Pro tebe jsem ale moře riskovala taky. Možná že mi to moje štěstí ještě pro jednou vydrží. Pravděpodobnost, že by mě chytili, je tentokrát mnohem menší. Mám dobrou posádku. Neprozradí mě, protože by se tak ukázali jako neloajální a nikdy by se už nedostali na žádnou jinou loď."

"To znamená, že ses už rozhodla?"

"Definitivně," přikývla.

"V tom případě pojedu já taky."

Posadila se. "Ty? Po tom, co se tě k tomu už týdny snažím přemluvit?"

"Totiž, když bude na palubě prezident firmy, možná to bude znamenat určité rozdělení zodpovědnosti."

"Tak to tedy ne," ujistila mě rozhodně. "Jestli chceš, tak pojeď s námi - zatraceně, strašně ráda bych tě tam měla. Na člunu ale velí jedna jediná osoba, a to je jeho kapitán. Jeden člověk, pověřený nedílnou velitelskou pravomocí, který zodpovídá za každého, koho má na palubě, a za všechno, co jeho pasažéři udělají. Tak je to podle zákona a tak to taky musí být. Je ti to jasné?"

"Samozřejmě, kapitánko," odpověděl jsem a políbil ji.

Bylo to nevlídné ráno s občasným deštěm a mlhou, takže si člověk sotva uvědomoval, že už vyšlo slunce. Moře vypadalo neklidně a všechny čluny bláznivě na hladině poskakovaly nahoru a dolů. Dělalo mi to starosti, Dylan však tohle počasí naopak přivítala.

"Všichni na sobě budeme mít oblečení do deště, takže kdyby nás náhodou někdo z Akebského domova špehoval, nic neuvidí; rozhodně ne v těchhle pláštích a s vlasy zastrčenými pod klobouky."

Své posádce se svěřila předchozího dne v soukromí, které jí zaručovalo otevřené moře. Nikdo neprotestoval. Znali ji skoro tak dobře jako já, ne-li dokonce lépe, a chovali ji v absolutní úctě.

Člun měl své vlastní jméno - Hromový tanečník - toho se však užívalo pouze oficiálně. Neformálně to byl vždy ‚Dylanin člun' nebo prostě ‚člun'.

Zůstali jsme uvnitř záďové kajuty, kde jsme před nedávnem spřádali své plány a pikle, a jeden z členů posádky nám rozdal záchranné vesty a dal nám potřebné instrukce. Dylan měla práci u kormidla a to jsme museli respektovat. "Doufám, že umíte oba plavat," poznamenal napůl žertem námořník.

"Jistě, i když nevím, jak rychle a jak daleko bychom doplavali," odpověděl jsem. "Je to smůla, že se musíme plavit v tak mizerném počasí."

Rozesmál se. "Ale kdepak, dneska je báječné počasí. Měli byste vidět, jaké to je, když přijde opravdová čina. Vlny se valí přes boky na palubu a dokonce i my z posádky zvracíme, když bojujeme, abychom se nepotopili. S tím si ale nemusíte dělat starosti. Fronta je jen asi tři nebo čtyři kilometry od břehu a my dnes poplujeme mnohem dál. Ještě během dopoledne bychom měli mít teplé a slunečné počasí." A skutečně, byť mě to poněkud překvapilo, se jeho předpověď vyplnila.

Byl to poučný zážitek, sledovat, jak se flotila vydává na moře; trawlery se pomalu daly do pohybu, doprovázeny dvěma stíhacími čluny jako ochrannou eskortou, zatímco my jsme jako jeden z čelních člunů vypluli z přístavu plného bojí a blikajících světel. Náhle jsme se zdvihli na dvou jakýchsi lyžinách, takže se celý člun naklonil dozadu a nabíral rychlost, když najednou nemusel většinu svého těžkého trupu vláčet vodou.

"Musím jít na svoje stanoviště," oznámil nám námořník. "Jestli chcete, můžete se jít podívat nahoru na můstek, celou cestu se ale přidržujte zábradlí."

Pohlédl jsem přes záď na rychle se vzdalující linii pobřeží, napolo skrytou v mlze a vodní tříšti, a na širokou vlnu, kterou jsme za sebou zanechávali. Samotné pobřeží působilo jaksi přízračně - obrovská masa stromů vyrůstajících z vody, vykukující tu a tam z mlhy, v níž zářilo jen pár vzdálených světel.

"Ach, bože! To je přece fantastické!" vykřikovala nadšeně Sanda a přebíhala od jednoho okna k druhému. Proměnila se zase v malé dítě, které nadšeně povykovalo, blaženě vzdychalo a báječně se bavilo.

A vedle ní jsem stál já, starý zkušený a ostřílený kosmický pilot, a cítil jsem nepříjemné šimrání v žaludku. Pravda, to moje staré já bývalo sice v jiném těle, Dylan se ale občas na člunu plavila i v tomhle mém těle a očividně jí to nepůsobilo žádné potíže, takže jen tím se to vysvětlit nedalo.

"Co kdybychom se šli podívat nahoru na můstek?" navrhl jsem, když jsme propluli linií studené fronty a ocitli jsme se náhle v slunečním světle.

"Fajn! Tak mě veď!"

Kráčeli jsme útrobami člunu, míjeli elektronické detekční zatížení a biomonitory, které byly schopny lokalizovat masu skritu na hladině nebo těsně pod hladinou a které také dávaly varovné signály při výskytu borků, prošli jsme malou lodní kuchyňkou a po úzkých schodech jsme vystoupili na samotný můstek. V širokém a pohodlném kapitánském křesle tam uvolněně seděla Dylan s jednou rukou volně položenou na kormidelním kole a dívala se ven. Když jsme vešli, otočila se a usmála se na nás. "Tak co? Jak se vám to zatím líbí?"

"Je to úžasné!" rozplývala se Sanda nadšením. "Ach, Dylan, tohle ti nikdy nedokážu oplatit."

Dylan zdvihla ruku z kormidla, vstala a pevně Sandu objala. Výraz v kapitánčině tváři naznačoval, že Sandino potěšení je pro ni víc než dostatečnou odměnou.

"Hej!" vykřikl jsem. "A kdo řídí?"

"Autopilot, samozřejmě," zasmála se Dylan. "Naprogramovala jsem náš kurz a přepnula jsem na automatické řízení v okamžiku, kdy jsme se zdvihli z vody. Nemusím se o něj dál starat, dokud nedoplujeme do zóny, kterou máme pro dnešek přidělenou."

Připadal jsem si tak trochu hloupě a dokonce jsem se i poněkud zastyděl. Tentýž chlap, který tahal lvy za vousy v jejich vlastním doupěti a byl si jistý, že se dokáže vypořádat s Wagantem Larooem, který pilotoval kosmické lodi nekonečnou prázdnotou vesmíru, měl najednou plné kalhoty tady na oceánu cizí planety, kde nejbližší pevná země byla dva kilometry kolmo pod ním.

"Připadáš mi tak trochu nazelenalý," zažertovala Dylan, když se na mě podívala. "Kdybych byla zlomyslná, našla bych kus doopravdy rozbouřeného moře a dala bych ti pořádně co proto - ale neboj se, miluju tě a neudělám to."

Zbytek dopoledne jsme strávili tím, že jsme seděli a povídali si; Dylan čas od času z minikuchyňky přinesla šálek kávy nebo něco malého k snědku a stejným způsobem se starala i o posádku.

A ukázalo se, že měla pravdu. Po nějaké chvíli to všechno začalo být zatraceně nudné. Ne ovšem pro Sandu, která prolezla celý člun, nechala si od obsluhy děl vysvětlit, jak se s nimi zachází, vyslechla si přednášku odborníků na elektroniku a pro všechny měla milióny dotazů. Já sám - a v zásadě to platilo i pro posádku - jsem však neviděl nic vzrušujícího na tom, že jsme rychlostí šestatřiceti uzlů klouzali po hladině oceánu a nikde kolem sebe jsme neměli nic na dohled.

Všichni členové posádky však v sobě měli něco navíc, jakousi hluboce zakořeněnou lásku k moři, k Dylaninu člunu a ke svému životu na něm. Byli šťastní a spokojení, smířeni se světem způsobem, který jsem nechápal a který mi možná nebylo souzeno doopravdy pochopit nikdy.

Je ovšem pravda, že oceán samotný mě z jistého akademického hlediska fascinoval. V různých místech měl různou barvu a byly v něm zcela zjevné proudy, jejichž přítomnost člověk doslova cítil, jako kdyby okolní teplota v jediném okamžiku stoupala či klesala podle toho, na které neviditelné části vody jsme se právě nacházeli. V dáli jsem na vlastní oči viděl bouřkovou frontu, která teď postupovala do vnitrozemí, a ještě o něco dál severovýchodním směrem byla zřetelně vidět skutečná bouře včetně hustého deště, vysoko plujících mračen podobných atomovým hřibům a šlehajících blesků, zatímco my sami jsme se vyhřívali v paprscích slunce, sálajícího z bezmračné oblohy.

Všechny čluny postupovaly podle prakticky stejného schématu. Dopluli jsme do sektoru jihovýchodně od Medlamu, který nám přidělila kerbeřanská pobřežní hlídka pečující o to, aby měl každý podnik na daný den vymezenou vlastní oblast, pak jsme začali svou zónu širokými oblouky prohledávat, pluli jsme stále dokola v neustále se zmenšujících kruzích, zatímco přístroje pátraly po skritu.

"Pořád ještě žádný skrit v průmyslově využitelném množství," ozvalo se z jednoho z reproduktorů, "zato ale máme na obrazovce borka."

Dylan se náhle plně soustředila na svou práci. "Vypadá to, že se o nás zajímá?"

"Ne. Aspoň nijak zvlášť. Je to ale pořádný kus. Čtyři tuny, možná i pět. Je asi dvanáct set metrů jihojihovýchodně od nás a nějakých dvacet metrů hluboko. Nezdá se, že by měl namířeno nějakým konkrétním směrem; možná chce jen vyplout na hladinu a trochu se vyhřát na slunci."

"Dobrá, nespouštějte ho z očí," nařídila Dylan, "a informujte mě o jakékoli změně jeho chování." Vyšla na vnější palubu, obešla můstek na druhou stranu a já jsem ji následoval. Vítr, který kolem nás při naší rychlosti vanul, byl poměrně prudký, přestože těsně před skutečným můstkem bylo ochranné sklo a za ním pomocné venkovní kormidlo. Dylan hleděla na otevřené moře; zadíval jsem se tam také, nic jsem však neviděl.

"No jasně, tamhle je," ozvala se nevzrušeně a ukázala prstem. Přimhouřil jsem oči a pohlédl naznačeným směrem, prakticky nic jsem však nezpozoroval. Začínal jsem uvažovat, jestli si ze mě dělá legraci nebo jestli nemám tak dobré oči jako ona.

"Vůbec nic nevidím."

"Tak se podívej - tamhle kousek od nás? Zadívej se upřeně na oblohu, trochu přivři oči proti odlesku nebo si nasaď tmavé brýle."

Nasadil jsem si brýle, ve kterých jsem se necítil nijak zvlášť pohodlně, a snažil jsem se něco očima najít. "Mám se dívat na oblohu?"

Přikývla. "Vidíš ty malé černé tečky?"

Usilovně jsem namáhal zrak a zdálo se mi, že vidím, co má na mysli. "Hmm."

"To jsou krákoši," vysvětlovala.

Pokoušel jsem se upamatovat, co jsou krákoši zač. Matně jsem si vzpomínal, že jsou to nějaká okřídlená monstra. Mrchožrouti. "Vždycky sledují borky?"

Přikývla. "Jsou moc líní na to, aby si sami lovili potravu, a borkové jsou nenasytní zabijáci, kteří ovšem se svou kořistí nenakládají nijak zvlášť hospodárně. Zvláštní je, že hlavním zdrojem potravy borků je skrit, což je důvod, proč s nimi máme tak časté problémy, dokážou ale napadnout a pokousat prakticky všechno, včetně druhých borků. Jde nejspíš o udržování přirozené rovnováhy. Borkové tím, co zabijí a co nestačí nebo nedokážou zkonzumovat, obstarávají potravu létajícím tvorům a několika dalším druhům mořských živočichů. Proto je i počet borků, které smíme zabít, limitovaný."

"Otáčí se," ozval se znovu hlas z reproduktoru. "Máme už naleziště prakticky přesně lokalizované a ta potvora míří přímo k němu. Poslal jsem flotile pokyn, aby zpomalila. Pustíme se do něj?"

Dylan se tvářila zamyšleně. "Zavolej Karel. Zeptej se, jak na tom je a jestli by nám mohla přispět na pomoc."

Následovala krátká přestávka, během níž jsem z jejich chování usoudil, že bude nejlepší, když se uklidím někam stranou, nebudu se jim plést pod nohy a nechám je dělat práci, ve které se tak dobře vyznají. Všechno, co se kolem mne dělo, ve mně však vyvolávalo určitou nervozitu. Znovu a znovu jsem v duchu slyšel: "Čtyři tuny, možná i pět."

"Karel říká, že je asi dvacet minut od nás a eskorta asi čtyřicet."

"Kde je Sanda?" pohlédla na mne Dylan.

"Když jsem ji naposledy viděl, byla v salónu."

Otočila se zpět k reproduktoru. "Postarej se o to, aby byla naše pasažérka v bezpečí uvnitř, a pak řekni Karel, aby sebou hodila. Posádky děl do plné bojové pohotovosti. Připravte se na přiblížení." Zamířila k venkovnímu kormidlu, natáhla se někam vedle něj a otočila spínačem. Člun znatelně zpomalil. Pak, s jednou rukou na kormidlu a s druhou na škrticí klapce, páce zakončené velkou černou koulí, plně převzala od autopilota řízení člunu.

"Měl bys raději jít dovnitř a připoutat se," radila mi. "Budeme tu potvoru muset přinejmenším stočit stranou a nerada bych tě přitom ztratila."

Roztržitě jsem přikývl a cítil jsem, jak se mi nepatrně sevřel žaludek. Se spoustou ošklivých věcí a ještě ošklivějších situací jsem byl schopen si poradit sám, ale tady na otevřeném moři, tváří v tvář obludě, kterou jsem dosud viděl jen na obrázcích, jsem byl zcela závislý na Dylan a její posádce. Pomalu jsme se k příšeře přibližovali. Jasně jsem viděl nevábně vyhlížející krákoše, kterých asi půl tuctu kroužilo nad temnou skvrnou ve vodě.

"Qwine! Prosím tě!"

"Dobře, dobře, už jdu. Nechci ti přidělávat starosti. Jenom jsem se chtěl zeptat, proč se jim říká borkové."

V tom okamžiku moře před námi explodovalo a vynořilo se z něj kolosální tělo, přinejmenším třikrát větší než náš člun. Rozevřela se v něm obrovitá tlama, za níž se skrývala rozlehlá jeskyně, lemovaná ostrými zuby a kroutícími se červovitými chapadélky. "BOOOOAAAAARK!" zaburácela obluda tak hlasitě, že se to po otevřeném moři rozlehlo jako dunění hromu a mně málem praskly ušní bubínky.

"Tomu se tedy říká pitomá otázka," zamumlal jsem, otočil se a kvapně vyrazil do salónu. Sanda už tam byla; seděla připoutaná v křesle a dívala se oknem ven. Posadil jsem se k ní, když jsem si napřed málem vyrazil dech o stěnu díky nenadálé změně směru.

Sanda se tvářila ohromeně a přihlouple, ústa měla otevřená dokořán, a když jsem se posadil do křesla a vyhlédl z okna, vypadal jsem nejspíš stejně jako ona. "Propánakrále," vydechla.

Celý bok člunu jako by se ustrašeně krčil před nestvůrným rudohnědým tvorem, který se nořil z vody, takže nám ukazoval stále větší a větší část svého těla. Vůbec jsem si to, na co jsem se díval, nebyl schopen dát do souvislosti s obrázky a nákresy, které jsem před plavbou viděl.

Po obou jeho stranách se z moře vynořila čtyři obrovská chapadla, celá posetá kostnatými trny. Chapadla samotná vypadala, jako by byla schopna zdvihnout člun do vzduchu a rozdrtit ho, a ty kostnaté výrůstky působily dojmem, že by snadno dokázaly prorazit nejen plexisklo, ale i ochranný pancíř člunu. Ještě horší bylo, jak jsem věděl, že celý povrch borkovy kůže je nesmírně lepkavý a přitom drsný, takže jeho sebemenší dotek dokáže sedřít maso až na kost.

A my jsme si kolem něj klidně pluli, jako bychom byli na výletní plavbě!

Náhle jsem slyšel, jak motor nabral otáčky a bolestně zavyl, jako by byl namáhán až po mez únosnosti. Do té doby jsme se pohybovali tak pomalu, že lyžiny našeho vzduchového polštáře sotva vyčnívaly nad hladinu. Pak zaburácela děla, takže se člun od přídě až po zád otřásl a šálky spolu s dalšími drobnými předměty se rozlétly po kajutě. Děla byla nabita výbušnými projektily; dezintegračního systému se na něco, co je valnou svou částí schované pod vodou, nedá použít, protože by se mohlo stát, že by následnou řetězovou reakci nebylo možno včas zastavit. Slabší laser by zase nezpůsobil ani škrábnutí takovému gigantovi, jehož životně důležité orgány byly neustále hluboko pod vodou, chráněné před přímým útokem z člunů.

Byl jsem nucen si přiznat, že poprvé v životě si nejen připadám bezmocně, ale jsem k smrti vyděšený.

Granáty na tvora dopadly a explodovaly s obrovskou intenzitou; obsahovaly totiž nejen silnou výbušnou nálož, ale také jakousi nálož elektrickou. Obluda zaburácela a dala se do pohybu rychlostí, o jaké bych nikdy nebyl věřil, že ji může něco takhle velikého vyvinout. My jsme však zůstali na místě a plížili jsme se kolem ní jako želva.

Ve vodě rozvířené tak divoce, až jsem měl pocit, že jen samotné vzedmuté vlny by nás dokázaly potopit, nestvůra jako by před námi couvala a zároveň se potápěla pod hladinu, pohlížel jsem však na tento chvilkový oddech s podezřením. Napjatě jsme čekali.

Náhle nás prudké škubnutí málem vytrhlo z bezpečnostních pásů, když motory najednou plnou silou zabraly a lod téměř vyskočila z vody ven.

Po kratičkém okamžiku, který netrval déle než pár sekund, se bork s hlasitým řevem vynořil a zvířil oceán kousek za naší zádí. Roztřásla se mi kolena, když jsem si uvědomil, že právě na tom místě jsme ještě před okamžikem byli.

Dělo na zádi se rozštěkalo celou salvou výstřelů a pálilo do obrovské bestie jednu střelu za druhou. Se svým počítačovým, laserově naváděným systémem řízení palby ji muselo zasáhnout přinejmenším dvaceti výbušnými

náložemi, přitom jí však prakticky neublížilo.

Znovu se zdálo, jako by se bork zkroutil a zmizel pod hladinou. Odněkud zvenčí ke mně přes veškerou vřavu boje po celou dobu doléhalo rozčilené hlasité "Krák! Krák!", jako by tam byl nějaký bizarní oddíl skandujících diváků - což vlastně v jistém smyslu byl.

Tolik tedy k tomu, jak fauna na Kerberu získávala svoje jména.

Víc než půl hodiny jsme si s tou potvorou hráli na kočku a myš, lákali jsme ji k sobě, prováděli jsme jeden klamný manévr za druhým a vystříleli jsme na ni tolik munice, že bychom totálně srovnali se zemí středně velké město. Po nějaké chvíli jsme na ní začali pozorovat místa, kde jí naše střely vyrvaly kusy masa z těla, a tu a tam jsme viděli otevřené rány, ještě bublající a kouřící působením vstřelených elektrochemických prostředků, které ani voda nedokázala uhasit. Ať však dostala libovolné množství zásahů, pokaždé se zdálo, že jiná část jejího těla je stejně nebezpečná a doslova nedotčená.

Konečně mi došlo, o co se vlastně Dylan snaží. Dělala svou práci - odlákávala borka stále dál a dál od skritu, který bylo třeba sklidit a odvézt k průmyslovému využití. Nemohl jsem si pomoci a musel jsem obdivovat její obratnost, smysl pro správné načasování a odvahu. Vzpomínám si, že jsem si pomyslel: A to existují lidé, kteří si najímají čluny a dělají to ze sportu?

Začal jsem přemýšlet o tom, jak daleko už asi borka odlákala. Pravděpodobně několik kilometrů. I když mi však bylo jasné, že celkově vzato jsme rychlejší než bork, neměli jsme dostatečnou palebnou sílu, abychom tu zrůdu dokázali sami bez pomoci zabít. Přes veškerou svou snahu jsme jí působili jen povrchní zranění.

Z ničeho nic, po veškeré té hře na kočku a myš, Dylan přidala plyn, takže jsme nabrali rychlost a začali jsme se od obludy vzdalovat; tentokrát jsme však nestříleli. Napadlo mě, že už toho chce nejspíš nechat. Pak jsme náhle ostře zabočili a v polovině zatáčky jsem spatřil, jak se jiný člun - bezpochyby Karelin - podobným obloukem přibližuje k velké bestii, která díky tomu, že při poslední otočce na ni nikdo nestřílel, tentokrát nepředvedla svůj fantastický manévr okamžitého zmizení.

Bylo naopak zřejmé, že viděla, jak se náš i druhý člun otočily, a navzdory všem zraněním, která jsme jí způsobili, s důvěrou ve vlastní síly setrvala na místě.

Začali jsme se k ní rychle přibližovat - tak rychle, že jsem měl obavy, abychom nenarazili přímo do ní. V duchu jsem zřetelně viděl, jak se na nás snáší jedno z těch velkých kostnatých chapadel a jak se navždy ztrácíme v náruči hlubin. V okamžiku, kdy se na nás bork chystal zaútočit, jsem však uslyšel, jak na obou stranách člunu práskly čtyři pronikavé rány, a nečekaně jsme tak prudce zatočili, až se zdálo, že se nevyhnutelně musíme převrátit. Při otočce se nám oknem salónu na zadní palubě naskytl dokonalý pohled na mořskou obludu a na okamžik se zdálo, že na celém světě neexistuje nic jiného než ta nejohavnější tlama, jakou si kdo dokáže představit.

Moře za námi se náhle rozbouřilo prudkou sérií gigantických výbuchů, zakusujících se do těla příšery, která zaburácela strašlivým vzdorovitým řevem. Viděli jsme, jak druhý člun vypustil svoje vlastní torpéda onoho báječného druhu, který letí vzduchem nebo vodou a dělá přesně to, co mu nařídíte.

Spatřil jsem, jak dvě torpéda doslova vyskočila z vody a vnořila se přímo do hrdla obludy!

V tu chvíli jsme od borka, který stále ještě vypadal jako plovoucí město, byli už poměrně daleko. Najednou se však otřásl dvěma hrůzostrašnými explozemi a téměř se zdálo, jako by se v jediném okamžiku rozpadl na padrť; rozervané několikametrové kusy zkrvavené kůže, kostí a chapadel se rozletěly na všechny strany a některé dopadly tak daleko, že téměř zasáhly náš člun. V tu chvíli jsem viděl, jak se nám po boku, byť o něco pozadu za námi, objevil Karelin člun a řev umírající bestie přehlušilo zahoukání podobné mlhové siréně, které jsme opětovali.

Zničení kořisti potvrzeno.

Ozývaly se i vítězoslavné a jásavé výkřiky mužů a žen na našem člunu - a možná, že jsme se k nim částečně připojili i Sanda a já.

Sanda jako by se zhroutila, potom však užasle zavrtěla hlavou. "No páni! Mám přečtené všechny možné knížky, slyšela jsem vyprávět všechny možné historky, viděla jsem všechny možné domovizní programy, ale tomuhle se nic nevyrovná! To, co jsme udělali pro tebe, byla v porovnání s tímhle procházka růžovým sadem!" Odmlčela se a starostlivě na mě pohlédla. "Jsi v pořádku?"

"Myslím, že mám mokro v kalhotách," zavrčel jsem.

Když jsem se o něco později konečně vzpamatoval, převlékl jsem se a šel se podívat na příď za Dylan. Musel jsem přiznat, že to pro mne byla poučná plavba a že na ni do nejdelší smrti nezapomenu. Zjistil jsem, že existuje něco, co mě dokáže takhle vyděsit, a zároveň jsem si konečně uvědomil, že pro Dylan je tohle nejen každodenní realita, ale dokonce pouhá rutinní práce, kterou vykonává jako naprostou samozřejmost. Cítil jsem teď vůči její odvaze novou, téměř zbožnou úctu. Pokud se mi někdy snilo o někom, koho bych si přál mít v nesnázích po boku, byla to nepochybně Dylan Kohlová.

Další průběh dne, kterého už mnoho nezbývalo, žádné nové vzrušující události nepřinesl. Žádné další borky - i když jednoho jsme zpozorovali - a žádné další honičky. Hráli jsme si jen na pastýře stádečka trawlerů, které sbíraly z hladiny hustý načervenalý skrit. Bylo to nudné odpoledne a já jsem každou jeho nudnou minutu s rozkoší vychutnával. Účelně řešené trawlery svou práci rychle zastaly, takže za necelé dvě hodiny byly naložené na plnou kapacitu. Společně s flotilou jsme zamířili domů.

Moje pocity byly teď ještě mnohem smíšenější než předtím. Přestože jsem Dylan a ostatní námořníky, kteří tuhle práci den za dnem vykonávali, nesmírně obdivoval, vypětí tohoto druhu si od nich ode všech nevyhnutelně muselo vyžádat svou daň. Pokud jsem se ve svém hodnocení její práce dopustil nějaké chyby, tak té, že jsem podcenil její nebezpečnost. Bylo mi jasné, že až si budu tuhle zkušenost stále znovu a znovu v duchu přehrávat, budu si o ni dělat čím dál větší starosti.

Bez dalších příhod jsme dopluli do přístavu, ponořili jsme se zpět do vody a hladce zakotvili u přístaviště. Dylan dohlédla na upevnění uvazovacích lan ke člunu a potom se vypravila za námi. "Bude lepší, když počkáš do setmění a teprve pak vystoupíš na břeh," varovala Sandu. "Když to uděláme takhle, nebude nikdo jistě vědět, jestli jsi byla na moři s námi nebo jestli jsi přišla na palubu až pak."

Sanda přikývla a já jsem vstal. "Doufám, že mi prominete, když tady s vámi nezůstanu, ale nutně se potřebuju postavit na suché pevné dřevo nebo něco podobného, nebo se zblázním." V celém těle jsem měl pocit, jako bych neustále vibroval.

Sanda se zdvihla, nadšeně Dylan objala a políbila. "Ach bože, já tě za tohle fakt miluju! Kristepane, z toho mateřství se vykroutím, i kdyby mě to mělo stát život!"

"Vidíš?" podívala se na mě Dylan.

Chápavě jsem přikývl a sbíral se k odchodu. Zamířil jsem k lodní lávce, vedoucí na přístaviště, neurazil jsem však ještě ani pár kroků a zarazil jsem se, jako bych vrazil čelem do zdi. Na konci lávky stáli nějací dva neznámí lidé toho typu, jejichž vzhled je zřejmě univerzální kdekoli po celé galaxii. Pocítil jsem, jak mi srdce padá do kalhot, a zmocnilo se mě napětí stejně silné jako v průběhu lovu na borky.

Dvojice cizinců, muž a žena, vystoupila na palubu, zastavila se a prohlížela si mě. Muž vytáhl služební odznak a tiše mě oslovil. "Kriminálka. Vyšetřovací oddělení. Doporučoval bych vám, abyste zůstal, kde jste, a abyste ani nepromluvil." Kývl na ženu, která zamířila k salónu na zádi a za okamžik vešla do dveří.

"Až po vás," vyzval mě policista. Otočil jsem se a vrátil jsem se s ním do salónu.

Obě dívky, které si při příchodu policistky myslely, že se to vracím já, tam ještě seděly.

"Která z vás je kapitánka Kohlová?" vyštěkla policistka.

"To jsem já!" ozvala se statečně Sanda. "Ne, já," zarazila ji Dylan, podívala se na Sandu a v očích i v hlase se jí zračil smutek. "Nemá to smysl. Stejně nám oběma budou muset sejmout záznam."

"Poslyšte," vložil jsem se do hovoru a snažil jsem se mluvit rozhořčeným tónem. "Jsem prezidentem téhle společnosti. O co tady vlastně jde?"

"Kapitánka Kohlová je obžalována z úmyslného porušení paragrafu 623 všeobecného trestního zákoníku," odpověděl muž. "To je vědomé vystavení osoby, která je klasifikována jako důležitá pro stát, extrémnímu nebezpečí."

"To je naprosto směšné!" vyjekl jsem vztekle. "Obě tyhle ženy pracují pro mě."

"Zabalte to," utrhla se na mě žena. "Víme, co je ta holka zač."

"Obávám se, že vás obě budu muset požádat, abyste nás doprovodily na stanici," přidal se k ní policista. Potom se obrátil ke mně. "Nepleťte se do toho, prosím," varoval mě. "Mohl byste za to dostat dost přísnou pokutu."

"Můžu v tom případě jít s nimi? Tady kapitánka je moje manželka."

"Nevidím důvod, proč byste nemohl. Nezkoušejte na nás ale žádné triky."

"Nic na vás zkoušet nebudu," ujistil jsem ho a náhle se mě zmocnil pocit, že se všechno totálně zvrtlo; že nás tentokrát štěstí doopravdy opustilo - ne mě osobně, ale člověka, na kterém mi na celém světě nejvíc záleželo. Hrozně rád bych byl vyzkoušel nějaké triky a ani v nejmenším bych nezaváhal, nenapadalo mě však absolutně nic chytrého nebo hloupého, co bych mohl podniknout, kromě toho, že jsem se k nim přidal.

Kapitola jedenáctá
Rozsudek

Cestou na policejní stanici jsem je obě varoval, aby nic neříkaly. Dylan stiskla ruku nejprve mně a pak Sandě. "To je v pořádku," prohlásila prostě. "Věděla jsem, co dělám, a ani teď toho nelituju. Možná že je to spravedlivá výměna, i když dobrovolně bych na ni rozhodně nepřistoupila. Užila jsem si pěti let normálního života, takže teď je nejspíš řada na někom jiném."

"Takhle nemluv!" peskoval jsem ji. "Není to přece konec světa."

"Je to konec mého světa," odpověděla téměř šeptem.

Když jsme dorazili na policejní stanici, která byla umístěna na rohu budovy městské radnice, byly obě ženy odvedeny do malé místnůstky, kde byly pořízeny záznamy jejich osobních průkazů a sejmuty jejich kompletní mentální záznamy. Nemohl jsem je tam doprovodit a nezbývalo mi nic jiného než přecházet sem a tam ve stísněné čekárně. Dokonce i lov na borka ve srovnání s mými nynějšími pocity ztrácel na intenzitě; ještě nikdy v životě jsem si nepřipadal tak mizerně. Přibližně po půl hodině mi u Dylan povolili několikaminutovou návštěvu, zatímco připravovali hlášení a další policejní náležitosti. Sandu drželi v jiné místnosti, takže jsem ji neviděl.

"Tak se jim to konečně podařilo," povzdechla si Dylan.

"Cože? Co tím myslíš?"

"Čekali, až udělám nějakou chybu, Qwine. Počítám, že na to čekali celých pět let. Nelíbilo se jim, že se mi podařilo vykroutit se z mateřství, takže si na mě políčili a číhali na příležitost, jak mě dostat. Jednu z úřednic v kanceláři - holku, kterou dobře znám a která u firmy pracuje skoro stejně dlouho jako já - tam nastrčili oni. Měli na ni něco, čím ji mohli vydírat. Odsouzení za nějaký dávný zločin nebo něco takového, na kvalifikačním žebříčku byla ale tak nízko, že ji nepovažovali za životně důležitou. Dostala za úkol mě nachytat, jinak by ji po dosažení povinného věku poslali do dolů."

Nevěřícně jsem zavrtěl hlavou. "Pět let?"

Přikývla. "Potřebovali odstrašující příklad. Mezi profesionálními matkami se od té doby, co jsem vyklouzla, šířila spousta nepokojů. Byla jsem symbolem jejich naděje - a věděla jsem to. Úřady mě prostě musely dostat bez ohledu na

to, jak dlouho jim to bude trvat. Řekli mi, že z jejich psychologických profilů vyplývalo, že dřív nebo později udělám přesně to, co jsem dneska udělala, a bohužel se v tomhle ohledu nemýlili."

"Co bude dál?" vyptával jsem se jí, roztřesen napůl obavami a napůl zuřivou nenávistí k systému, který dokázal takhle dlouho čekat, aby někomu hodil kolem krku oprátku.

"Vynesou rozsudek," odpověděla. "Svědci, policisté i mentální záznamy, to všechno automaticky dokazuje jejich obžalobu."

Zoufale jsem přemýšlel. "Kdo tě bude soudit? Co to bude za lidi?"

"Tribunál složený z profesionálních soudců. Celkem jich bude třináct. Mám před ně předstoupit za necelou hodinu. Obvykle se soudní jednání takhle pozdě večer nekonají, pro mě ale udělali zvláštní výjimku."

Vzpomínal jsem na všechny lidi na vysokých místech, které jsem znal. "Nevíš o někom, komu bych mohl zavolat? O někom, kdo by se za tebe přimluvil?"

Zavrtěla hlavu. "Asi ne. Možná později, teď ale ne. Vždyť ještě ani nevíme, jak bude ten rozsudek znít - můžou mě odsoudit prakticky k čemukoli. Vím jen to, že to všechno bylo naplánované a zrežírované už před lety." Zdvihla oči a pohlédla na mě. "Ty si ale nic nevyčítej! Udělala jsem to sama, ze své vlastní svobodné vůle. Můžu si za to jen a jen já sama."

"Já jsem ti to dovolil."

Usmála se a byla to jen slabá imitace jejího někdejšího úsměvu. "Dobře přece víš, že bys mi v tom nemohl zabránit."

"Nechají mě být u toho? Budou ochotní vyslechnout si nějaká polehčující svědectví?"

Pokrčila rameny. "To nevím."

Nervózně jsme seděli a čekali jsme, dokud nevyvolali její jméno.

Místnost, v níž se vynášely rozsudky, se podobala kterékoli jiné soudní síni až na třináct mužů a žen v černých talárech, kteří seděli za půlkruhovitým stolem na vyvýšeném pódiu. Protože pouze jeden z nich měl před sebou mikrofon, bylo zřejmé, že je to on, kdo tribunálu předsedá. Pustili mě dovnitř; posadil jsem se a všiml jsem si Sandy, sedící v křesle předsunutém před ostatními sedadly, která byla prázdná. Vypadala trochu nebo možná hodně uplakaně, zdálo se však, že se už uklidnila.

"Stát versus Dylan Zhang Kohlová," pronesl předsedající soudce slavnostním hlasem, jako by byly na programu ještě jiné případy. "Prosím obžalovanou, aby povstala a předstoupila před soudní stolici."

Dylan vstala, sebevědomě vyplnila jeho pokyn a dívala se přitom předsedovi tribunálu přímo do očí. Tak to má být, děvče! pomyslel jsem si.

"Dylan Zhang Kohlová, na základě důkazů, které byly posouzeny jako pravdivé a nezvratné, jste byla shledána vinnou úmyslným a vědomým porušením paragrafu 623 kerberského všeobecného trestního zákoníku. Můžete uvést jakýkoli důvod pro zvrácení nebo zmírnění svého rozsudku?"

"Ne, vaše ctihodnosti," odpověděla pevným hlasem.

Tiše jsem zaklel a zmítal jsem se na svém sedadle jako ryba na suchu. Dvakrát za jediný den se mě zmocnil opravdový strach a podruhé za jediný den jsem si připadal naprosto bezmocný.

"Prosím Sandu Tynovou, aby předstoupila před soudní stolici."

Sanda, která vypadala sklesle a nervózně, poslechla a postavila se vedle Dylan. Viděl jsem, že Dylan uchopila Sandu za ruku a láskyplně ji stiskla, jako by ji chtěla povzbudit.

"Sando Tynová, dospěli jsme k závěru, že jste vědomě a úmyslně porušila stanovy syndikátu v těch pasážích, které se týkají Akebského domova. Tuto skutečnost považujeme na základě předložených důkazů za pravdivou a nezvratnou. Můžete uvést jakýkoli důvod pro zvrácení nebo zmírnění svého rozsudku?"

"Přemluvila jsem ji k tomu já," argumentovala statečně. "V jednom kuse jsem ji s tím otravovala. Je to všechno moje vina!"

"Vzali jsme v úvahu všechny faktory, které v případu hrály nějakou roli, a nechali jsme rovněž provést kompletní analýzu obou vašich psychologických profilů. Jedním z hlavních článků trestního zákoníku, a to zejména vzhledem k dosavadní historii této planety a k minulosti mnoha jejích otců zakladatelů, je zásada, že žádný trestný čin nemá být posuzován odděleně a izolovaně, ale ve společenském kontextu. Může se například stát, že navštívíte některou ze soukromých bank a požádáte o půjčku tisíce jednotek, aniž byste předložili úvěrové zajištění, záruku nebo jinou zjevnou možnost dluh splatit. Jestliže vám banka v tom případě půjčku přesto poskytne a vy ji nesplatíte, nenesete za to zodpovědnost vy, ale banka. Řekněme ovšem, že jste ty peníze zoufale potřebovali, že šlo o otázku života a smrti a že jste se se svou situací svěřili bankovnímu úředníkovi. Úředník s vámi cítí, přesto by však měl vaši žádost o půjčku zamítnout, protože by jejím poskytnutím poškodil svého zaměstnavatele, následně tudíž i jeho vkladatele a následně i stát. Za jeho chybu by zaplatili všichni, kdo si u této banky v dobré víře uložili peníze.

Předpokládejme však, že ho vaše žádost opravdu chytla u srdce, takže vám umožnil dostat se k počítačovému ovládacímu panelu, abyste ty peníze mohli ukrást. Jste v zoufalé situaci, takže to uděláte a spácháte tak trestný čin. Kdo z vás se ale dopouští vážnějšího zločinu? Ten, kdo krade, nebo ten druhý, který mu to dovolil a krádež mu umožnil? Tento soud respektuje uvedený princip, který je tak hluboce zakořeněn v našich zákonech a právních normách, a v tomtéž kontextu ho aplikoval i na posuzování vašeho případu. Po přezkoumání vašeho psychologického profilu jsme došli k závěru, že vy, Sando Tynová, jste byla v tomto případě porušení zákona pouze druhotným spolupachatelem, protože jste na člunu nebyla jako černý pasažér a nevstoupila jste na palubu bez svolení jeho kapitánky.

Tento soud pečlivě prozkoumal záznamy vás obou a dospěl k rozsudku, který považujeme za spravedlivý a přiměřený. Rozsudkem tohoto soudu se nařizuje, abyste si vy dvě pod soudním dohledem vyměnily těla a abyste byly v těchto tělech permanentně uzavřeny. Dále bylo rozhodnuto, že vy, Dylan Kohlová, na sebe převezmete povinnosti

těla Sandy Tynové; nevrátíte se tudíž do své dosavadní funkce a nebude vám umožněno ani žádné jiné zaměstnání. Vzhledem k vašemu psychologickému profilu dále nařizujeme, abyste byla po provedení rozsudku převezena na oddělení veřejné psychologie medlamského správního obvodu, kde se podrobíte specifické léčbě, kterou stanoví tento soud pro dobro vaše i veřejnosti."

Vyskočil jsem. "Z mé ženy nikdo nebude dělat slabomyslného idiota!" zařval jsem.

Soudce se zarazil a všech třináct členů tribunálu na mne pohlédlo tak zle, jak ještě nikdy nikdo v životě. No prosím, teď jsi tomu tedy dal, pomyslel jsem si, bylo mi to však už jedno.

"Vy jste zákonným manželem obžalované Dylan Kohlové?"

"Ano, to jsem, a..."

"Ticho! Nebo vás nechám vyvést ze soudní síně a vznesu proti vám žalobu!" Na okamžik se odmlčel, aby se přesvědčil, jestli se mu chystám i nadále odporovat, mezitím už jsem se však alespoň trochu vzpamatoval a podařilo se mi na chvíli se ovládnout.

"Aby tedy bylo jasno," pokračoval soudce, jehož hlas zněl uvážlivě, avšak spokojeně, "dovolte, abych vám vysvětlil, pane, že doby, kdy se něco takového dělalo, až na extrémní výjimky už patří minulosti. Pro vaši informaci vám popíšu a vysvětlím, co máme na mysli."

"Prosím," téměř jsem zaprosil a lehce se zachvěl.

"Domníváme se, že psychologický profil Dylan Kohlové naznačuje možnost sebevraždy. Této možnosti předejdeme a předejdeme i dalším potenciálním aktům, které by mohly mít negativní důsledky pro ni samotnou nebo pro někoho jiného. Všechno, co uděláme, bude zaměřeno na tuto preventivní ochranu a na mentální příkazy, které budou zajišťovat řádný výkon našeho rozsudku. Její paměť, její osobnost ani všeobecná volnost jejího pohybu tím nebudou narušeny, protože kdybychom udělali něco jiného, nešlo by o opravdový trest. Uspokojuje vás toto vysvětlení?"

Samozřejmě mě neuspokojovalo, co jsem na to ale mohl říct? Vlastně alespoň jedno jsem říct mohl, dokud mě soudce poslouchal. "Vaše ctihodnosti, jsme manželé a doopravdy potřebujeme jeden druhého. Nemohla by i nadále bydlet se mnou? I s přihlédnutím k jejímu druhému povolání se v mém oboru vyzná lépe než já sám a mohla by být cenným přínosem k řízení naší firmy, aniž by to ji nebo stát cokoli stálo. Bylo by škoda její odborné znalosti promarnit."

Viděl jsem, jak si soudci mezi sebou něco šeptají, až jejich šepot, podobně jako kola šířící se na vodní hladině, dorazil k předsedovi tribunálu. Zatvářil se lehce překvapeně a poněkud znepokojeně, nad tím, co vyslechl, se však zamyslel a pak se obrátil zpět ke mně.

"Zdá se, že moji kolegové jsou nakloněni s vámi souhlasit - alespoň do jisté míry. S přihlédnutím k tomuto vašemu vztahu, který je na zdejší planetě velice vzácný, jsou někteří z mých učených kolegů toho názoru, že absolutní rozsudek by byl trestem pro vás, který jste nebyl z ničeho obžalován. Kromě toho to vypadá, že bez ohledu na to, jak se zdá být naše společnost vzdálená civilizovaným světům, stále ještě mezi námi přežívají někteří romantici. Dovolte mi jednu otázku - byl jste někdy podroben komplexnímu lékařskému vyšetření?"

Na okamžik jsem se zamyslel. "Jistě, vaše ctihodnosti. Když jsem poprvé dorazil na planetu a pak ještě jednou v prvním týdnu svého zaměstnání."

"Rozumím. Pokud mohu soudit, vaše postava je velice blízká standardu civilizovaných světů a na těch bývají lidé obvykle sterilní. Víte, zda můžete zplodit děti?"

"Bylo mi řečeno, že mohu, vaše ctihodnosti," odpověděl jsem. "Přestože je toto tělo částečně výsledkem genetického inženýrství, pochází z hraničních světů."

Znovu se mezi sebou rozhovořili, znovu následovalo šeptání a vlnění, kývání hlav a gesta rukou. Konečně se předseda tribunálu ujal slova. "Tak tedy dobrá, dospěli jsme ke spravedlivému řešení, které považujeme za odpovídající naší minulé historii a vyhovující zájmům poctivosti a nestrannosti. Je to řešení poměrně mimořádné, domníváme se však, že vytvoří-li precedens, bude to vzhledem k okolnostem tohoto případu a k tomu, jakým příkladem bude působit, precedens velice vzácný. Předáváme tudíž obžalovanou Syndikátu pro rození a výchovu dětí; bude podléhat všem jeho předpisům, nařízením, směrnicím a řádům, místo konkrétního cechovního domova však bude svěřena do opatrování vám na dobu, jejíž trvání bude závislé jen na vás, za následujících podmínek.

První podmínka zní, že vy sám žádným způsobem nepřispějete k tomu, aby obžalovaná porušila kterýkoli ze zmíněných předpisů, nařízení, směrnic a řádů. Druhá podmínka zní, že budete osobně plnit povinnosti, které se za normálních okolností zajišťují umělým oplodněním v cechovních domovech, nebo se o umělé oplodnění postaráte v případě, že nebude schopna plnit stanovené kvóty. Třetí podmínka zní, že na sebe převezmete absolutně veškeré její finanční zajištění a že obžalovaná nebude mít žádný osobní úvěr, žádné peníze a žádné zákonem uznávané hmotné statky kromě těch, které jí opatříte vy. Všechna společná aktiva, která jsou k dnešnímu dni zaregistrována na obě vaše jména nebo pouze na její jméno, budou převedena výhradně na vás a její karta bude neplatná pro nákupy či jakékoli jiné transakce, takže na vás bude totálně závislá. Čtvrtá podmínka zní, že bude zcela podřízena vaší pravomoci a bude vykonávat veškeré důležité i méně důležité povinnosti, které jí přidělíte, pokud přitom bude plnit cechovní předpisy, nařízení, směrnice a řády. Pátá podmínka zní, že kdybyste si kdykoli v budoucnosti dále nepřál její společnost či její služby, musí se okamžitě hlásit v nejbližším cechovním domově, do kterého bude převedena a na který bude přenesena veškerá vaše pravomoc. Rozumíte těmto podmínkám?"

"Ano, vaše ctihodnosti." Rozuměl jsem jim až moc dobře. Byl to ten nejpotupnější a nejvíc ponižující rozsudek, o jakém jsem kdy v životě slyšel, rozsudek, který mohl být vynesen pouze na téhle zatracené planetě. Po pravdě řečeno to byl nejhorší trest, jaký si pro ni mohli vymyslet, vzal-li se v úvahu její nezávislý charakter. Byla náhle degradována nejen do role nevolníka v Akebském domově, ale do role nefalšovaného otroka. Přesto jsem s tím musel souhlasit, protože za daných okolností to podle mého názoru byla ta nejlepší dohoda, k jaké jsem mohl dospět. Uvažoval jsem si však, že jednou přijde den, kdy to všechno dám do pořádku; vše napravím a Kerberos mi za to ještě zaplatí. Možná se

jim podařilo dočasně ji zlomit, to mě však jen podporovalo v odhodlání celý ten zatracený prohnilý systém zlikvidovat.

"Rozsudek v případu Dylan Zhang Kohlové je tudíž vynesen a potvrzen," pokračoval soudce. "Odsouzená bude ponechána ve vazbě a při první vhodné příležitosti bude podrobena plnému výkonu rozsudku, pokud možno v následujících několika hodinách. Její propuštění je stanoveno na deset nula nula hodin zítra dopoledne, kdy bude předána do vaší péče, Qwine Zhangu."

Přikývl jsem a znovu jsem se posadil.

"Pokud jde o vás, Sando Tynová," mluvil dál soudce, "budete pod soudním dohledem přemístěna a uzavřena do těla, v němž se nyní nachází Dylan Kohlová. Dále se nařizuje, abyste se na oddělení veřejné psychologie medlamského správního obvodu podrobila procesu psychologického přizpůsobení, stanoveného tímto soudem, a abyste byla degradována do postavení žebráka. Jakékoli zaměstnání, které byste si mohla najít, bude omezeno výhradně na nejpodřadnější manuální práce, vykonávané zaměstnanci druhé kategorie; trvale budete zastávat jen ta nejnižší místa s minimální zákonem stanovenou mzdou. Tento rozsudek bude vykonán urychleně, nejpozději do deseti nula nula hodin zítřejšího dopoledne. Zasedání soudu je tímto ukončeno. Odsouzené se budou hlásit v soudní kanceláři, kde bude vykonána první část rozsudku."

Všech třináct soudců vyšlo z místnosti a k oběma dívkám přistoupil policista, který je odvedl dveřmi po straně soudní stolice. Ani jedna z nich se za mnou neohlédla.

Abych řekl pravdu, větší starosti jsem si dělal o Dylan než o Sandu. Jako ředitel Hroyasailu jsem mohl Sandu zaměstnat, i když jsem byl omezen v tom, co jsem jí mohl platit nebo co jsem pro ni mohl udělat, takže ji v žádném případě nečekal osud ostatních ubožáků, degradovaných do žebráckého postavení - cesta zdarma na Momrath bez zpáteční letenky. Bál jsem se ale, jestli nebude Dylan vadit, když se tu bude vyskytovat v jejím těle.

V deset hodin dopoledne jsem nervózně čekal ve vstupní hale radniční budovy. Nemusel jsem čekat dlouho. Brzy jsem spatřil, jak se obě dívky, které vypadaly prakticky stejně, objevily ve dveřích a zamířily ke mně. Obě zastavil nějaký úředník, požádal je o podpis nějakého papíru a vydal jim osobní průkazy.

Dylan, teď už v Sandině štíhlém plavovlasém těle, byla hotová jako první a přistoupila ke mně. "Ahoj," vypravila ze sebe polohlasem.

"Ahoj," odpověděl jsem a políbil ji. "Bylo to moc zlé?"

"Vlastně ani ne. Dokonce si toho ani většinu nepamatuju. Kdepak, to nejhorší teprve přijde. Pořád ještě nemůžu uvěřit, žes mě od těch bastardů dostal darem!"

"Není to první případ toho druhu," sděloval jsem jí, "a nedělá se to jen se ženami. Jak se zdá, dělá se to i pro šéfy syndikátů a pro samotného Larooa. Někteří z nich mají svoje vlastní soukromé harémy, ženské i mužské. Vychází to z jejich základní teorie - tvoje mysl patří tobě, těla nás všech ale patří státu."

"To snad platí pro většinu případů, v mém případě jim ale patří i kus mojí mysli. Myslím, že nezapomněli ani na jedinou maličkost, která by mě nějak ponížila. Nemůžu sama sobě ani nikomu jinému způsobit tělesnou újmu. Podle toho, jak mi ti cvokaři upravili mozek, budu pořád v říji jako nějaké zvíře, abych otěhotněla přesně podle jejich harmonogramu. Nemůžu se od tebe dokonce ani bez dovolení vzdálit, a když mě necháš samotnou v bytě, budu tam muset zůstat. Nemůžu nikdy vkročit na žádný člun, i kdyby kotvil u přístaviště, i kdybys mi to třeba dovolil. Samé takovéhle sviňárny."

"Je mi to strašlivě líto. Budu se ti to snažit usnadnit, jak to jen půjde," utěšoval jsem ji.

Podařilo se jí nasadit mdlý úsměv. "Já vím, že budeš. Podívej, říkala jsem ti, že jsem na sebe to riziko vzala dobrovolně. Prostě jsme to tentokrát pohnojili, to je všechno. Musíš vidět i tu světlou stránku: nebudeš se už muset bát, že bych mohla přijít o život, a ti hajzlové ze mě udělali ztělesnění všech pubertálních sexuálních fantazií, které máš jen sám pro sebe."

"Neprosil jsem je o to."

"Já vím." Otočila se. "Už je tu Sanda."

Naše druhá žena vypadala doopravdy přepadle, přeplněná pocitem viny; bylo mi jasné, že je to vina, která vyplave na povrch nejen pokaždé, když se podívá na Dylan, ale také pokaždé, když uvidí sama sebe v zrcadle. Zavinila pád svého idolu a to byl její pravý trest.

Dylan ji popadla a pevně ji k sobě přitiskla. "Nesmíš z toho být tak zdrcená! Nesmíš si to vyčítat! Skoncovala jsi s mateřstvím a dostala ses ven z toho vězení! A pořád ještě jsme spolu!" Obrátila se zpátky ke mně. "Najdeš jí nějakou práci, viď?"

Přikývl jsem a ulevilo se mi, že se alespoň tohle vyjasnilo. "Samozřejmě." Rozhlédl jsem se kolem. "Pojďte, vypadneme odtud."

Vyšli jsme ven do slunečního svitu a čerstvého větru vanoucího od moře a já jsem zastavil taxíka, který nás odvezl zpět k přístavišti. Když jsme vystupovali, vzhlédla Dylan vzhůru k Akebskému domovu, tyčícímu se na skalní výspě. "Přece jenom je jedna věc, kterou mi uložili a kterou budu muset splnit třeba i bez tvého svolení," sdělila mi. "Někdy během příštích několika dnů budu muset zajít nahoru do Domova a před všemi shromážděnými ženami tam vylíčit, co se mi stalo, a veřejně se kát za své zločiny. To bude ze všeho nejtěžší."

Vešli jsme do svého dobře známého bytu. "Můžeš si to dohodnout hned teď, aspoň to budeš mít za sebou," vyzval jsem ji a ukázal jsem na telefon.

Přešla k němu, vytáhla svůj průkaz, zastrčila ho do zdířky a čekala. Nic se nestalo. Povzdechla si a obrátila se ke mně. "Budeš mi muset vytočit číslo," oznámila unaveným hlasem. "Když nemám žádný úvěr, nemůžu si dokonce ani sama zatelefonovat."

Snažil jsem se ji utěšit. "Já Larooa dostanu a s ním i celý tenhle prohnilý systém. Budeš volná a přijde zase den, kdy vypluješ na moře. To ti přísahám."

Umínil jsem si, že se budu ze všech sil snažit, aby i tomuhle mohla uvěřit.

Kapitola dvanáctá
Projekt Fénix

Dylan sice štěstí opustilo, já sám jsem na tom však zatím byl dobře. Vydala se nahoru do Domova, kde absolvovala svůj předepsaný očistec, po němž tam s mým požehnáním ještě chvíli zůstala, zašla se podívat za několika starými přítelkyněmi, od kterých načerpala trochu útěchy a rad, a s dalšími si prostě alespoň popovídala. Jak poznamenala Sanda, trpící člověk rád vyhledává společnost, a v hloubi duše nikdo netrpěl hůř než Dylan. Když se však konečně vrátila, přinesla několik zajímavých nových informací. Konec konců Sanda trávila dovolenou u nás a nahoře v Domově se sotva kdy zastavila.

"Je tam několik žen s klášterním režimem," oznámila mi. "Všechny jsou tam nové, v životě jsem o nich ještě neslyšela. A musím říct, že jsou to krasavice."

"Co je to klášterní režim?"

"Znamená to, že se smějí pohybovat pouze na pozemcích Domova a že jim byly nadobro odebrány jejich osobní průkazy. Nesmějí odtamtud vystrčit nos. To se obvykle dělá jen v případech, kdy chce syndikát někoho potrestat za nějaký přestupek, tyhle ženy na to ale vůbec nevypadají. A vsadím se, že neuhodneš, odkud přišly."

Pokrčil jsem rameny. "Co to má být za záhadu?"

"Přišly sem z Laroova ostrova," sdělila mi. "Patřily k jeho... jak to mám říct? Kurtizánám? Harému? Říkej si tomu, jak chceš."

Tahle novinka podnítila mou zvědavost hned z několika důvodů. "A co provedly? Pohádaly se snad s tím starým mizerou? Nebo už ho prostě přestaly bavit?"

"Samy nevědí jistě, co se stalo. Jednoho dne zkrátka - prásk! Všechny je naložili na loď, rozvezli je do Domovů po celém pobřeží a nařídili jim klášterní režim. Říkaly, že mají dojem, že je to kvůli nějaké velké akci, kterou Laroo na ostrově chystá. Podle toho, co povídaly, tam dorazila obrovská spousta nových lidí a nového vybavení - a trvá to už několik měsíců."

Zavrtěla hlavou na znamení, že nic víc neví. "Jedna z nich ale zahlédla na hromadě beden nápis - byly to bedny od Tookera."

Čím dál lepší. "Co to bylo za nápis?"

"Projekt Fénix."

Vyťukal jsem si na domovizním monitoru encyklopedii a podíval jsem se, co to slovo znamená. Legendární pták, původem z kultur staré Země, který se vždy znovu zrodil, když byl kompletně stráven plameny.

"Ty se tam nahoru do Domova můžeš vrátit, kdykoli se ti zachce?"

"Jistě, jako členka syndikátu ano."

"V tom případě chci, aby ses tam vrátila. Seznámíš se s těmi ženami a co nejdiskrétněji od nich vyzvíš všechno, co se ti podaří, o Laroovi, o jeho ostrově i o tomhle záhadném projektu."

"Jak si přeješ," přikývla. "Jestli ale pomýšlíš na nějaké nové plány, asi bych tě měla varovat. Jeden z těch psychických příkazů, které mi dali, by ti to mohl zkomplikovat. Nejsem schopná lhát. Nejen tobě, nedokážu nikomu říct jedinou lež."

Zamyslel jsem se nad tím. "A co takhle neříct pravdu? Myslím to tak, že když se tě někdo na něco zeptá a ty mu nechceš odpovědět, můžeš si to nechat pro sebe?"

Chvíli o tom uvažovala. "Hmm, to jistě. V opačném případě by ze mě mohl kdokoli vytáhnout informace o tobě a to by bylo ilegální."

"No tak dobře, prostě postupuj podle vlastní úvahy, kdyby se tě ale někdo ptal na něco, co by mohlo vyvolat nějaké problémy, řekni mu, že na takovou otázku nemáš povoleno odpovědět."

"Jak si přeješ," opakovala znovu stejně mechanicky naučeným tónem.

Podíval jsem se na ni. "Co má znamenat to tvoje ‚jak si přeješ?' "

"Mentální příkaz. Musím poslechnout každý rozkaz nebo pokyn, který od tebe dostanu, pokud to není v rozporu s pravidly syndikátu nebo s ostatními mými mentálními příkazy. Netvař se tak přepadle - na těchhle pravidlech nic nezměníš. Nemůžeš mi dokonce ani přikázat, abych je ignorovala, protože na to taky mysleli, aby je čert vzal! Mám... mám prostě vnitřní nutkání ti sloužit. Udělali ze mě totálně pasivního jedince, takže budu, hmm, duševně trpět, pokud mě nebudeš komandovat, zadávat mi úkoly - jedním slovem mi vládnout. Pokaždé, když od tebe dostanu nějaký příkaz a splním ho, mám z toho... no, pocit uspokojení, potěšení, důležitosti. Jsem lidský robot - smyslem mé existence je sloužit ti a ty mi to musíš dovolit. Musíš - jestli mi chceš pomoct."

Rozpačitě jsem si ji prohlížel. Byla tohle tatáž Dylan Kohlová, která ještě včera chladnokrevně čelila jedné z nejhrůzostrašnějších mořských obludů? Byla tohle ta nezávislá, odvážná intrikánka, které se podařilo vymanit se z mateřství, která se vypracovala do kapitánské funkce a která mi pomáhala přeprogramovat počítač? Vůbec mi tak nepřipadala. Doopravdy s ní něco provedli. Něco, co bylo svým vlastním způsobem nesrovnatelně děsivější než lobotomie, o které ten soudce tvrdil, že se už nepovažuje za civilizovaný prostředek. Ve více než jednom směru byl tenhle její osud mnohem krutější. Nevěděl jsem, jak se s tím vyrovnat.

"Jaké úkoly?" zeptal jsem se.

"Měla bych ti vařit, uklízet, vyřizovat různé pochůzky. Zkrátka všechno, co tě napadne. Já vím, že je to pro tebe

těžké, Qwine, a ty bys měl zase vědět, že je to těžké pro mě, prostě to ale tak je. Já už jsem se s tím smířila a ty se s tím musíš smířit taky. Jestli ne, pošli mě do Domova a zapomeň na mě."

"To nikdy - pokud si to totiž nepřeješ ty."

"Pochop, Qwine, že já už žádná přání nemám. To je něco, o co mě připravili. Zbavili mě všech vlastních přání a nechali mi jen pár základních potřeb. Cítím potřebu ti sloužit. Cítím potřebu vykonávat svou práci matky. Sama nic nechci. Pokud tě napadne poručit mi, abych tady chodila nahá a v jednom kuse uklízela tvůj byt, tak tě poslechnu, protože tě poslechnout musím."

"Zatraceně! Mezi psychiatry se přece musí najít někdo, kdo se nechá podplatit a koho se mi podaří přimět, aby tě toho zbavil!"

"Nenajde. Tohle neodolatelné nutkání je uloženo tak hluboko, že kdyby ho někdo chtěl odstranit jinak než přesně stejným způsobem, jakým mi bylo implantováno, zničil by můj mozek a udělal by ze mě navždy bezmocného idiota - a ten přesný způsob je zaznamenán jedině v hlavním počítači. Neprováděl to dokonce všechno jeden technik, bylo jich několik a postupně se střídali, takže není nikdo, kdy by to mohl rekonstruovat; to je další, čím si mě pojistili. Jedině oni mě můžou zase vrátit do původního stavu. Dokud budu ostatním matkám sloužit jako názorný příklad toho, co se stane někomu, kdo se pokusí změnit svoje předurčení, nechají mě tak, jak jsem. Byla bych na tom stejně, i kdybych byla v Domově, až na to, že tam bych musela poslouchat příkazy všech matek."

Už zase ten hlavní počítač! Musel jsem Waganta Larooa zlikvidovat! Prostě jsem musel!

Využil jsem u Tookera všech svých konexí a začal jsem se Sugalem, se kterým jsem zašel na neformální oběd.

"Něco po mně chcete. Vždycky po mně něco chcete, když se objevíte," prohlásil, ale nezdál se být ani trochu vyveden z míry.

"Co je to projekt Fénix?"

Poplašeně sebou trhl. "Kde jste tohle slyšel?"

"Prostě jsem se o tom někde doslechl. A chci vědět, co to je."

Jeho hlas poklesl ve spiklenecký šepot a jeho nervozita viditelně vzrůstala. "Člověče! Hrajete si s nesmírně nebezpečným ohněm!"

"Já vím, Sulgane, stejně se ale dozvím, o co jde, ať to bude po dobrém nebo po zlém."

Povzdechl si. "Asi ano, když už jste se o tom vůbec doslechl. Tady by to ale nešlo, takhle na veřejnosti. Já vám ty informace seženu."

Svému slovu také skutečně dostál, přestože ani on sám doopravdy nevěděl, co se vlastně děje. A po pravdě řečeno jsem se ani já nespoléhal výhradně na něj. Kontaktoval jsem všechny svoje známé, kteří mi byli zavázaní za různé drobné služby, a navíc jsem využil i oněch neustále fascinujících možností Tookerovy počítačové sítě, k níž jsem dosud měl přístup, takže jsem si udělal svůj vlastní obrázek. Jednotlivé jeho prvky, rozložené přede mnou na stole v mé kanceláři, vypovídaly o něčem, k čemu bylo možno dospět pouze dedukcí a analýzou.

Fakt číslo jedna: Jak jsem už věděl, všichni počítačoví odborníci, kteří byli od Tookera staženi počátkem minulého čtvrtletí, byli specialisté na některý aspekt konstrukce organických počítačů. Výrobu většiny velkých organických počítačů a práci na nich Konfederace už dávno zakázala poté, co některé z prvních výtvorů před několika staletími získaly nadlidskou inteligenci a málem lidstvo vyhubily. Díky zuřivé, krvavé a nákladné válce, která tehdy vypukla, se lidé práce na tomto poli báli dodnes. Ti, kteří se o ni zajímali, byli zlikvidováni nebo... snad deponováni na Kerberos? Od Sugala i z jiných zdrojů jsem zjistil, že jsme nebyli jedinou firmou, která o lidi tohoto typu přišla.

Fakt číslo dvě: Několik měsíců předtím, než byli tito lidé přeloženi, byly na Laroově ostrově zahájeny rozsáhlé stavební práce, částečně na budování kosmodromu, kde by mohly v bezpečí přistávat raketoplány. Soudě podle množství stavebních čet a objednávaných materiálů tam však probíhala výstavba něčeho ještě mnohem většího.

Fakt číslo tři: Vzájemná komunikace mezi hlavním počítačem firmy Tooker a hlavními počítači ostatních korporací se uskutečňovala prostřednictvím přísně tajných a nerozluštitelných kódovaných signálů, předávaných satelitem. Druhý konec přenosového systému byl namířen na Larooův ostrov, přestože oficiálně byl napojen na velitelskou kosmickou stanici vládce Diamantu, která byla na oběžné dráze kolem Kerbera. To vedlo k zajímavé otázce: jestli šlo o tak supertajné práce, proč neprobíhaly na kosmické stanici? Byla téměř stejně velká jako ostrov, a pokud se od povrchu ostrova odečetlo přístaviště raketoplánů, elektrárna a ostatní užitkové budovy, bylo na ní podstatně víc využitelného prostoru.

Fakt číslo čtyři: Zajímavá byla skutečnost, že plocha lovišť trawlerů firmy Hroyasail byla krátce předtím, než jsem se ujal jejího vedení, zvýšena téměř o padesát procent. Vůbec bych si toho nebyl povšiml nebýt toho, že se to odrazilo v plánovaných kvótách pro následující čtvrtletí, a plán byl dokumentem, se kterým jsem se teprve teď důvěrně seznamoval. Loviště firmy Seaprince z Cobornu, která se nacházela přibližně stejně daleko od Laroova ostrova jižním směrem, jako my severním, se rozrostly stejnou měrou. Stačilo zkontrolovat si seznam dceřiných společností korporace a podívat se na plánované kvóty předchozího čtvrtletí a zjistil jsem, že celá jedna trawlerová dceřiná společnost firmy Tooker jménem Emyasail, která v plánu minulého čtvrtletí ještě figurovala, v novém plánu zcela chybí. Její loviště byla rozdělena mezi Hroyasail, což bylo zcela logické, a Seaprince, což bylo nanejvýš nelogické, protože Seaprince nebyl filiálkou Tookera, ale patřil korporaci Compworld. Tak cenné území, jako bylo tohle, by rozhodně nikdo dobrovolně nepředal tak blízko umístěnému konkurentovi zdarma, což znamenalo, že by Compworld musel výměnou za ně dát něco doopravdy cenného, a nic takového ve výkazech nebylo. Záznamy naopak ukazovaly, že sklizeň skritu u firmy Tooker od počátku tohoto čtvrtletí výrazně poklesla, z čehož plynulo, že příští rok budeme muset sáhnout do rezerv. Nešlo tedy o dobrovolnou transakci a nařídit něco takového mohl pouze stát.

Samotná tato fakta ve spojení s tím, co jsem pouze já doopravdy věděl o tom, kdo je pravděpodobně jejich strůjcem, vykreslovala pochmurný obrázek.

Fakt číslo pět: Jediní tvorové, o nichž bylo známo, že v současné době používají téměř zázračně lidsky vyhlížejících organických počítačů, byli naši mimozemšťané se svými špionážními roboty, s roboty, u nichž bylo prokázáno spojení s Wardenovým diamantem. Proto jsem tady také byl. Jenže tihle mimozemští roboti byli tak dokonalí, že určitě nevyžadovali žádný výzkumný projekt - a i kdyby snad takový projekt existoval, rozhodně by se nerealizoval tady na Kerberu ani na žádném jiném z Wardenových světů, a rozhodně by ho nerealizoval nikdo z našich lidí, před nimiž měli mimozemšťané v tomto oboru nesporný náskok. A přece vše vedlo k nevyvratitelnému závěru: Wagant Laroo přeměnil svoje bývalé útočiště a rekreační sídlo ve výzkumnou laboratoř organických počítačů, kde pracovali nejlepší z jeho lidí, které byl schopen najít, a kterou zásobovaly trawlery firmy Emyasail. Proč ale trawlery a dělové čluny, proč ne letadla? Hmm, za prvé to pravděpodobně přitahovalo méně pozornosti a na náhodné přihlížející to působilo dojmem obvyklé pracovní aktivity v oblasti Emyasailu. Kromě toho přítomnost většího počtu letadel v okolí Laroova ostrova zřejmě vyvolávala určitou paranoiu.

Několik dnů jsem to všechno převaloval v hlavě sem a tam a také jsem si o tom pohovořil s Dylan, která v tom viděla ještě menší logiku než já sám, protože měla s podobnými úvahami mnohem menší zkušenosti. Její provincnější perspektiva mi však poskytla klíč, který jsem hledal. "Proč považuješ za samozřejmé, že s tím mají něco společného ti mimozemšťané?" zeptala se. "Co když je to prostě nějaký nový projekt Waganta Larooa?"

To mě dokonale zarazilo. Náhle všechny střípky zapadly na místo, takže jsem si mohl udělat alespoň částečný obrázek. "Ne," odpověděl jsem, "mimozemšťané s tím mají společné všechno - jenže o tom nevědí!"

"Cože?"

Posadil jsem se. "Tak podívej, víme, že tihle mimozemšťané umějí vyrábět roboty podobné lidem, lidem zaměstnaným na citlivých místech, ke kterým potřebují získat přístup. Víme, že jejich organičtí roboti jsou tak dokonalí, že dokážou oklamat doslova každého. Nejen stroje, které kontrolují totožnost, ale i všechny ostatní. Důvěrné přátele, milence, lidi, kteří jejich předlohy znají dlouhá léta. A projdou dokonce i při snímku mozku!" Začínalo se mě zmocňovat vzrušení. "No jistě! Samozřejmě! Jak jsem mohl být tak slepý?"

Zatvářila se znepokojeně. "Co tím myslíš?"

"No prosím, tak nejprve si tvoji agenti vyberou člověka, kterého chtějí nahradit duplikátem. Vyhledají si jeho záznamy, pořídí si jeho holografické snímky, prostě seberou veškeré informace. A na základě těchto informací naši mimozemští přátelé vytvoří - správnější slovo je vypěstují, pokud si dobře vzpomínám - organického robota, který je se svým předobrazem tělesně absolutně identický. Absolutně. Samozřejmě až na to, že je umělý a že ho tudíž jeho konstruktéři mohou obohatit o jakékoli další žádoucí vlastnosti - pokud to potřebují, mohou mu dát oči, které vidí i v infračerveném a ultrafialovém spektru, nebo obrovskou sílu. Protože je místo buněk tvořen neuvěřitelně pevným materiálem, který je víceméně pouze na povrchu potažen kůží, a poháněn je pravděpodobně tak, že čerpá energii ze silových polí, která ho obklopují - z mikrovln, z magnetických polí a bůhví z čeho ještě - je schopen přežít dokonce i ve vakuu. Ten, který pronikl do velitelství vojenských systémů, měl evidentně možnost přeměnit svoje komponenty v jinou konstrukci - vystřelil se dokonce do kosmu! A přece se mu podařilo každého oklamat. Když bylo třeba, krvácel opravdovou krví, znal správnou odpověď na všechny otázky, až do těch nejdrobnějších návyků napodoboval osobnost člověka, za kterého se vydával. A je jen jediný způsob, jak toho všeho mohl docílit."

"No prosím, jaký?"

"Že tím člověkem, za kterého se vydával, skutečně byl."

Užasle zavrtěla hlavou. "To co říkáš, vůbec nedává smysl. Byl to tedy robot nebo člověk?"

"Robot. Absolutně dokonalý robot, jehož jednotlivé komponenty mu zajišťovaly všechno, co potřeboval, ať měl napodobovat člověka, plnit svoje poslání nebo unikat před pronásledováním. Neuvěřitelný stroj, skládající se z maličkých jednobuněčných počítačů, které mohou nezávisle rozhodovat o tom, čím mají být a co mají dělat - možná jich byly celé biliony. Jenže mimozemšťané vyřešili problém, který se nám nikdy vyřešit nepodařilo a na jehož výzkum jsme si nikdy nevyčlenili dost času - objevili způsob, jak svoje roboty předem neodstranitelně naprogramovat, takže z nich udělali svobodné a kompletní jedince, kteří se však přitom nikdy neodchylují od svého programu, jímž je naše špehování. Teď je tedy vyrábějí v naší podobě a - co dál? Přivážejí je na Kerberos. Vlastně ne, na Kerberos ne, nejspíš na kosmickou stanici."

Dylan zmateně svraštila obočí. "Chceš říct, že jsou tady s námi?"

"To ne," zavrtěl jsem hlavou. "Dál to musí probíhat asi takhle. Zmocní se člověka, na kterého se zaměřili - unesou ho. Pravděpodobně když je na dovolené. Nebo alespoň v situaci, kdy je jisté, že ho pár týdnů nebude nikdo postrádat. Oběť dopraví na stanici, nechají ji nakazit kerberskou verzí Wardenova organismu a počkají, až se v ní organismus usadí. Potom - Dylan, vzpomínáš si ještě na tu drogu, kterou jsi ukradla, když ses chtěla vymanit z mateřství?"

Přikývla. "Dostala... dostala jsem ji od pilota raketoplánu."

"No vidíš! Báječně to do sebe všechno zapadá. Takže když se organismus v těle oběti usadí, dají jí trochu téhle drogy a umístí ji do společností podobně infikovaného robotického dvojníka. Mysl a osobnost oběti přejde do robota, jenže robot už je předem naprogramován pro roli agenta."

"Stejně jako naprogramovali mě," poznamenala bezvýrazně Dylan.

Přikývl jsem. "Až na to, že jde o mnohem propracovanější metodu. Obyčejný psychologický přístroj by na to nestačil, protože potřebují kompletní osobnost - změněné jsou jenom postoje téhle osobnosti. Kdepak, to je už v původním naprogramování samotného robota hned při jeho výrobě u mimozemšťanů, tím jsem si jistý."

"Jak se ale takový robot může vrátit a nastoupit na místo originálu?" vyptávala se. "Copak ho Wardenův organismus nezničí, když odtud odletí?"

"Nejspíš to není nevyhnutelné. Nezapomínej, že existují určité věci, několik produktů, které je i dnes možno sterilizovat. Tihle roboti jsou na tom určitě stejně. V zásadě stačí dostat je pryč ze zdejšího systému. Wardenové sice

zemřou, kvazibuněčné komponenty robota jsou ale natolik adaptabilní, že mohou vzniklé škody okamžitě napravit. Oběť se vrátí z ‚dovolené' do práce a stává se z ní absolutně dokonalý agent. Je to nádhera."

"Až příliš se to podobá tomu, co udělali se mnou," poznamenala.

"Promiň," omlouval jsem se pokorně. "Obdivoval jsem se prostě jemně vybroušenému klenotu. Nechci tím nijak zlehčovat lidskou tragédii, která je s tím spojená. Když ovšem vezmeme v úvahu velikost a komplexnost Konfederace, bylo by prakticky nemožné všechny je zastavit, a to znamená, že už někde pravděpodobně došlo k nenapravitelným škodám."

"A co Larooův projekt Fénix?"

Na okamžik jsem se zamyslel. "Napadá mě jen jedna jediná možnost a je to možnost, která mě některými svými aspekty přímo děsí. Mimozemšťané nemají sebemenší důvod, proč by měli používat Laroova ostrova, a ještě menší důvod mají k využití lidí, kteří toho o robotech vědí méně než oni sami. Kdyby jakoukoli složku své činnosti umístili přímo na jeden z Wardenových světů, dřív nebo později by tím na sebe určitě Konfederaci upozornili, a přitom vědí, že na Wardenových světech mají momentálně horkou půdu pod nohama. Ne, když chceš znát odpověď, musíš myslet tak, jak myslí Wagant Laroo, musíš se na to podívat z perspektivy Wardenova diamantu, a pak je to úplně jasné."

"Mně to jasné není," odporovala.

"No dobře - od samého začátku jsme nechápali, co vlastně mohli mimozemšťané čtyřem vládcům nabídnout jiného než pomstu. No prosím, tady je to, co dostanou. Až mimozemšťané zvítězí, dostanou čtyři vládci a spolu s nimi i další jejich vyvolenci - možná dokonce kompletní obyvatelstvo všech čtyř planet - nová těla. Dokonalá těla, těla organických robotů. Už je ti jasné, co vlastně čtyřem vládcům nabídli? Řešení jejich problému. Únik. Možnost dostat se odtud. Jestli to dokážou ti špionážní roboti, dokážou to i všichni ostatní. Je v tom ale jeden háček, který si takoví paranoidní vládci jako Laroo museli okamžitě uvědomit."

"To je mi naprosto jasné. Co může mimozemšťanům zabránit, aby předem nenaprogramovali i ty roboty, které jim dají jako jejich odměnu, a aby si tak nevytvořili populaci nadlidských otroků?"

"Výborně. Máš jedničku. Takže se ti tady nabízí možnost úniku, jenže ty se jí neodvážíš využít. Co bys v tom případě udělala ty?"

Na okamžik se zamyslela. "Prostudovala bych si jejich roboty a vyrobila bych si svoje vlastní."

"Přesně tak. Je ale dost nepravděpodobné, že bys něco takového mohla udělat bez továrny tak velké, aby si jí pozorovatelé Konfederace okamžitě nevšimli. Kromě toho je docela dobře možné, že bys potřebovala konstrukční materiály nebo nějaké pomocné suroviny, které se nikde na Wardenově diamantu nevyskytují a třeba je naše strana v současné době vůbec nezná. Co kdyby sis sama takového robota vyrobit nedokázala?"

"Hmm, počítám, že v tom případě bych si jich objednala pár navíc kromě těch, které bych potřebovala jako agenty, nechala si je dodat od mimozemšťanů, kteří by se v tomhle směru museli spolehnout na můj úsudek, a použila bych namísto toho jich."

"Zase správně! Jenže tihle roboti sem přijdou už naprogramovaní metodou, kterou naše věda nezná. Aby mohli posloužit svému účelu, musíš zjistit, jak jsou naprogramovaní, a musíš to naprogramování odstranit. To není nic jednoduchého, protože jejich program je pravděpodobně integrovaný s instrukcemi, kterými se řídí základní funkce robotů, a ty musíš respektovat. V nejlepším případě můžeš jen doufat. Shromáždit všechny dostupné informace a všechny lidi, kteří by o tom snad mohli něco vědět, izolovat je na ostrově spolu s roboty, laboratorním vybavením, počítačovými spojovacími obvody a vším možným dalším vybavením a pokusit se najít odpověď. A právě o to se snaží projekt Fénix."

"Laroo nejen že si vyřizuje účty s Konfederací," vydechla Dylan hlasem téměř naplněným obdivem, "ale zároveň chystá boudu na mimozemšťany!"

Přikývl jsem. "Musím říct, že v tomhle ohledu toho starého lumpa obdivuju. A nejede v tom pravděpodobně jenom Laroo, ale všichni čtyři vládci Diamantu. Myslím si taky, že vím přinejmenším to, jak se sem ti roboti dostávají a jak jsou zase odesílaní pryč. Musejí využívat raketoplánů. Jenže kromě samotného Diamantu létají raketoplány na jedno jediné místo - na měsíce Momrathu. Tam někde, nejspíš uvnitř oběžných drah těch měsíců, se mimozemšťané a lidé z Wardenova systému setkávají."

S pocitem uspokojení jsem se pohodlně rozvalil v křesle. V jediném okamžiku jsem vyřešil přinejmenším polovinu záhady Wardenova diamantu. Pravda, o mimozemšťanech samotných jsem nevěděl vůbec nic a neměl jsem sebemenší představu o podstatě a rozsahu jejich plánů, byl jsem si ale jistý, že alespoň chápu spojitost mezi nimi a Wardenovými světy.

"A k čemu je ti dobré, že tohle všechno víš?" zajímala se Dylan. "Stejně s tím nic nenaděláš."

Moje drahá praktická Dylan! Trefila se svou poznámkou přímo do černého. Co jsem s tím mohl udělat?

Nebo přesněji řečeno, co jsem s tím chtěl udělat?

Zabít Larooa a svrhnout jeho systém, to jistě - jenže i kdybych vymyslel, jak toho dosáhnout, přál jsem si doopravdy neúspěch projektu Fénix?

V daném okamžiku mi bylo jasné pouze jedno. Tam na Laroově ostrově se připravovala největší událost v dějinách Wardenova diamantu - a já jsem chtěl být při tom.

Kapitola třináctá
Snadný průnik do nedobytné pevnosti

O několik dnů později jsem požádal Karel, aby mě vzala na moře na svém člunu; byla to sice zcela rutinní plavba, pustili jsme se však tentokrát tak daleko na jih, jak jsme se odvážili. Vzpomněl jsem si na Dylanino vyprávění, jak se jednou při pronásledování borka dostali až na dohled Laroova ostrova, a důkladně jsem se jí na ten incident vyptal. Byl jsem si jistý, že stejně daleko jako při pronásledování skutečného borka se můžeme pustit, budeme-li honit borka imaginárního.

‚Ostrov' se ve skutečnosti nacházel poměrně daleko na širém moři, mimo dohled jakékoli pevniny, a byl dokonalým ztělesněním útočiště, do kterého se každý diktátor musel na první pohled zamilovat. Byla to malá skupina obrovitých stromů, vytvářejících plochu pravděpodobně asi tak sta čtverečních kilometrů, tedy nic doopravdy velkého. Kdysi v minulosti byl tenhle háj určitě spojen s hlavní pevninskou masou, pak se však něco stalo, nejspíš už před věky, takže nyní tu zůstávaly pouze izolované ostrůvky stromů. Bylo jich tu v okolí několik tuctů, žádné z nich tak blízko u sebe, aby byly navzájem na dohled; přesto však jako nepravidelný šíp ukazovaly směrem k dobře známému ‚pevninskému' útvaru.

Propluli jsme kolem těsně mimo dosah hlavního počítačového obranného pole, oblasti, která byla při elektronické prohlídce ostrova jasně viditelná na našich obrazovkách. Byla to houština oranžového, purpurového a zlatavého listí v korunách tlustých černých kmenů a dokonce i z našeho pozorovacího stanoviště, vzdáleného téměř patnáct kilometrů, ukazovaly moje pátrací teleskopy jakousi neobvyklou budovu v jejím středu. Stříbřitě se leskla ve slunečním světle a podobala se pohádkovému zámku nebo nějakému modernistickému sousoší; působila anachronickým a futuristickým dojmem zároveň. Zapuzené konkubíny a dokonce i Dylan samotná mi ji už před plavbou v hrubých rysech popsaly, pohled na vlastní oči však byl nesrovnatelně působivější.

Díky Dylan a jejím kontaktům v celém mateřském cechu, v jiných Domovech, kam byly poslány ostatní Laroovy ženy, jsem o ní ovšem měl poměrně dobrou představu. Přinejmenším jsem znal základní vnitřní uspořádání jednotlivých místností, věděl jsem, kde jsou výtahy, kde je hlavní energetické středisko, jaké jsou základní obranné systémy, a měl jsem i další podobné informace. To vše nasvědčovalo závěru, že je to tak nedobytná pevnost, jakou lze vůbec na Kerberu vybudovat.

Elektronické ochranné štíty nejen že jako obrovité kopule překrývaly celý ostrov, ale táhly se navíc dolů do hloubky více než dvou kilometrů - dosahovaly až na samotné oceánské dno. Se správným vybavením v hodnotě několika miliónů jednotek a s potřebnou silou, která by byla víc než nápadná, by snad bývalo možno vyhloubit pod ochrannými štíty tunel, i pak by ale zbývalo značné riziko, až by člověk touto první bariérou pronikl. Měl by před sebou totiž nejen vnitřní elektronické štíty, ale také další, fyzické překážky. Kolem ostrova nepřetržitě patrolovaly dělové čluny s robotickými i lidskými posádkami.

Karel, urostlá a svalnatá žena se sytým hlubokým hlasem, mi velice ochotně poskytla pomoc, přestože docela určitě tušila, o co mi jde. Na pohled vůbec nevypadala jako Dylan, v hloubi duše se jí však velice podobala a navíc přes tři roky byla její blízkou spolupracovnicí.

"Co kdybychom tam nahnali borky? Spoustu borků?" navrhl jsem, když jsem zvažoval různé plány.

Můj nápad ji rozesmál. "Určitě by to byla legrace, dovnitř byste se ale nedostal. Existují sice způsoby, jak borky přilákat, to je pravda, jenže tyhle ochranné štíty jsou zatraceně účinné. Musel by to být opravdu hromadný útok, aby je alespoň na jednom místě prorazil, a jestliže dva naše čluny v rukou zkušených kapitánů jsou obvykle schopné vyřídit jednoho borka, nevěřil byste, co dokážou tyhle obranné systémy třeba s celým tuctem."

"Jistě, já vím," přikývl jsem. "Ale... poslyšte! Říkala jste, že existují způsoby, jak borky přilákat?"

Přisvědčila. "Pomocí jistých vysokých a pronikavých tónů a jistých pachů ve vodě, které napodobují pach kolonie skritu. Pokud byste měl štěstí, snad by se vám podařilo přivábit tři nebo čtyři, víc ale ne. Tolikých tady kolem zase není. Kdyby jich bylo víc, skrit by vůbec nebyl schopen přežít a reprodukovat se."

Roztržitě jsem přikývl, už jsem však přemýšlel o něčem jiném. Chystal jsem se ještě důkladněji o tom pouvažovat, až se vrátíme zpět na břeh, a podívat se, co by se s tím dalo podniknout. Byl jsem si jistý, že kdybych na to měl dost času - a momentálně jsem neměl představu, kolik času budu mít - podařilo by se mi těmi ochrannými štíty proniknout, jenže to by mě dostalo pouze na ostrov, kde člověk prakticky na každém kroku potřeboval mozkový snímek.

Ne, určitě existovala snazší cesta.

"Dylan?"

"Ano, Qwine?"

"Na jakém principu fungují ta torpéda na člunech? Zajímalo by mě, jak se odpalují?"

"Na boku mají našroubovanou roznětku a jsou vybavená minipočítačem. Dálkovým ovládáním jim dáš signál, kdy se mají aktivovat a kdy mají explodovat."

"Aha. A jak rozeznáš jedno torpédo od druhého? Chci říct, jak můžeš používat jednoho dálkového ovládání k odpalování několika různých torpéd?"

"Ale tak to přece není. Všechny vysílače užívají stejné frekvence a všechna torpéda jsou univerzální. Každé z nich má na sobě ale vyražené kódové číslo. Nadiktuješ prostě příslušný kód každého torpéda do své vysílačky a potom je odpaluješ po jednotlivých číslech, protože na nic jiného by ani nereagovala. Jakmile vložíš čísla do počítače, který řídí tvoje zbraňové systémy, nic jiného vlastně vědět nepotřebuješ."

Přikývl jsem. "A kdo ta nová čísla do počítače vkládá? Dáváš je tam podle faktur nebo nákladních listů, když dostaneš novou várku, nebo jak?"

"Děláš si legraci? Vsadil bys ty svůj život na nějaký nákladní list? Kdepak, každý kapitán instaluje torpéda do svého člunu osobně, potom přečte číslo z kódu, který je na nich vyražený, a zase osobně tahle čísla vloží do řídicího počítače zbraňových systémů."

"Hmm, jasně. A kde je to číslo vyražené?"

"Na příklopu roznětky. To jsou taková malá dvířka, která se napevno přivaří, když se do torpéda vloží minipočítač. Můžeš jít dolů do skladu a podívat se."

Šel jsem se podívat a to, co jsem spatřil, se mi vcelku zamlouvalo. Nenamáhali se číslo na každá dvířka doopravdy vyrazit, prostě je na ně nastříkali barvou. Promluvil jsem si ještě s dalšími námořníky a zjistil jsem, že se občas skutečně vyskytnou nesprávně napsaná čísla, že však existuje testovací kód, kterým je možno si číslo ověřit a který vyšle zpět k řídicímu zbraňovému počítači signál, jímž se dané číslo potvrdí. Byl to poměrně jednoduchý test: vzali jste například číslo FG7654-321AA a místo A na konci jste napsali T.

Tato informace mě nesmírně zaujala, takže jsem Dylan položil několik dalších důležitých otázek. "Minipočítače se dodávají už naprogramované a dvířka k nim jsou svařená. Předpokládám tudíž, že se torpéda přepravují takříkajíc ostrá?"

Přikývla. "Není to nijak nebezpečné. Před jejich aktivací je třeba provést předepsaný test, žádný kód se nikdy neduplikuje ani znovu neopakuje, příslušná frekvence se nepoužívá k žádnému jinému účelu a vysílačky jsou přísně kontrolovaná zařízení, zabudovávaná přímo do dělových člunů. Copak to, že ses tak najednou začal zajímat o torpéda? Máš snad něco v plánu?"

"Co nevíš, nemůže narušit tvoje psychické příkazy," vymluvil jsem se. "Samozřejmě, že mám něco v plánu."

"Když prostě změníš kódy, nebude to nic platné," upozorňovala mě. "Neprojdou testem."

Ušklíbl jsem se. "Jaký mají ty krámy vysílací dosah?"

"Jen tři kilometry; to je další z bezpečnostních opatření. Pro dobrého kapitána je to víc než dost."

"A pro mě taky, miláčku," ujistil jsem ji a políbil.

Následujícího dne jsem se zastavil u Tookera; zašel jsem se podívat do expedice a zkontroloval jsem si nákladní listy. Přestože firma Emyasail teď pracovala výhradně pro Larooa, pořád ještě to byla naše dceřiná společnost a zásobována byla našimi transportními kanály. A torpéda samozřejmě potřebovali pro případ, že by cestou k Laroovu ostrovu narazili na borka nebo hned na dva.

Nikdo si nedržel žádné velké zásoby těchhle hraček - bez ohledu na to, jak byly teoreticky bezpečné. Požárníci z nich měli doslova hrůzu a ani místním orgánům státní správy se nijak nezamlouvalo pomyšlení na takovou spoustu výbušnin v jednom místě. Stačil by malý požár ve skladišti, aby byla celá oblast vymazána z mapy.

Přesto jsem musel se stěží potlačovanou netrpělivostí přes deset dnů čekat, než Emyasail poslala další objednávku, a to ještě na pouhých dvacet kusů. To ovšem stačilo vzhledem k tomu, že se přinejlepším chystali nahradit použitá torpéda v odpalovacích rourách a ne kompletně přezbrojit všechny čluny.

Trocha tvůrčí práce na trasovacích formulářích zajistila, že budou všechna zmíněná torpéda nejdřív poslána Hroyasailu a tudíž k mým rukám.

Dylan jsem už do téhle akce zapojit nemohl; její psychické uzpůsobení jí neumožňovalo, aby mi pomáhala při jakékoli akci, která v konečném důsledku prakticky určitě měla někomu způsobit újmu. Sanda mi však přispěla na pomoc nanejvýš ochotně.

Dělal jsem si zpočátku starosti s tím, jak bude Dylan na Sandinu přítomnost reagovat, jak se však ukázalo, problém byl ve skutečnosti naprosto opačný. Sanda si připadala strašlivě provinile, pronásledovaly ji výčitky svědomí a to, co se stalo, dávala za vinu výhradně sobě, takže se snažila pobývat v mé a zejména v Dylanině přítomnosti jen tehdy, když to bylo absolutně nutné. Sehnal jsem jí práci pomocné dělnice v přístavu, kde pomáhala s opravami přístavního doku, natírala čluny a vykonávala další podobné práce; zdálo se, že je se svým údělem spokojená. Teď však bylo třeba, aby se se svým štětcem zhostila jiného úkolu, a bylo nutno udělat to rychle a nenápadně.

Problém v systému manipulace s torpédy spočíval v tom, že byl celý standardizovaný, protože jich prakticky nebylo možno nijak zneužít. Když jsme tedy společně se Sandou věnovali novým torpédům pro firmu Emyasail celou noc, podařilo se nám čísla odstranit a pomocí odborně vyrobených šablon nahradit novými. Výrobní proces ve mně vzbuzoval určitý obdiv; čísla, nanesená na povrch, byla totiž následně vypálena v peci, takže jejich seškrabání bylo zatraceně obtížné, moje spolehlivé počítače u Tookera mi však doporučily vhodné rozpouštědlo a náhradní šablony a barvy jsem si opatřil bez problémů, i když nová čísla nedržela tak pevně jako původní. Jistě, vypadala jako pravá, neměla ale takovou trvanlivost. Doufal jsem, že se při další přepravě žádné z nich nesetře.

Sanda sice nechápala, o co mi jde, přesto však na ní bylo patrné lehké vzrušení, protože si uvědomovala, že jsem zahájil další operaci. "Vůbec mi není jasné, k čemu bude záměna těch čísel dobrá," prohlásila a zdálo se, že víc než cokoli jiného v ní hlodá zvědavost. "Chci říct, že ta torpéda prostě nevyhoví v testech a budou vyřazena, jako támhleta tři naše."

Ušklíbl jsem se. "Jenže ona v těch testech vyhoví" vysvětloval jsem jí. "My ta čísla totiž neměníme náhodně, ale prohazujeme je navzájem. Všechno jsou to i nadále platná výrobní čísla, až na to, že se nacházejí na nesprávných torpédech. Až je zastrčí do odpalovacích rour a otestují, dostanou od svých počítačů kladnou odpověď - ta bude sice platit pro torpéda ve skladišti, to ale počítač vědět nebude nebo jim to alespoň neřekne. Takže vyplují na moře se sadou torpéd, která v testech dokonale vyhověla, až jich ale budou muset použít, nebudou fungovat."

"Takže to vypadá, že místo borků vyhodíš do povětří přístavní skladiště," poznamenala.

"To ne. Je velice nepravděpodobné, že by se nějaký bork přiblížil na tři kilometry k pevnině. Nebezpečná zóna začíná víc než pět kilometrů od břehu a to je příliš daleko. Kdyby se ovšem chystalo doopravdy důkladné vyšetřování, můžu vždycky to přístavní skladiště vyhodit do povětří já - z jednoho z našich člunů."

Pohlédla na mne a zatvářila se poněkud šokované. "Ach tak," hlesla.

Přečíslováním torpéd jsem vyřešil pouze část svého problému. Druhou jeho polovinou bylo zajistit, že se naskytne příležitost k jejich použití. Za tím účelem jsem zahájil pečlivé studium všeho, co borky přitahovalo.

Ukázalo se, že nejspolehlivější a nejefektivnější prostředek je velice jednoduchý - určité rozpustné sírany byly zárukou toho, že přilákají všechny borky z bezprostředního okolí a uvedou je do jakéhosi stavu bezhlavé zuřivosti (jako by to snad nebylo jejich normální rozpoložení i bez nich). Na to, abych je přivábil i z větší dálky, jsem však potřeboval něco víc. Řešení bylo i v tomto případě celkem prosté. Stejně jako mořští živočichové na mnoha jiných světech byli borkové supercitliví na zvuky s ultravysokým kmitočtem a očividně jich užívali k vymezování svých územních nároků, v boji, při páření (což bylo něco, co si u takových oblud člověk sotva dokázal představit, na druhé straně ovšem borků existovala velká spousta) a k dalším účelům. Jejich slovník nebyl nijak rozsáhlý, rozhodně však byl lidem známý do té míry, že se na výrobu lodních motorů a podobného zařízení aplikovaly specifické protihlukové normy, které měly zajistit, že budou v oblasti jejich výskytu všechny zvuky tohoto typu eliminovány.

Ve věci takhle jednoduché jsem nevymýšlel žádné komplikované zastírací manévry, ale prostě jsem osobně zašel za Otahem a nakoupil několik modifikovaných ultrakrátkovlnných vysílaček, na kterých jsem pak popracoval s pomocí schémat jejich zapojení a provedl několik snadných úprav na malých programovatelných čipech, takže jsem vytvořil dálkově ovládaný vysílač a přijímač, který jsem mohl naladit na jakoukoli zvolenou vlnovou délku odkudkoli ze vzdálenosti padesáti až sta kilometrů. V různých obchodech prodávajících specializované podmořské vybavení jsem nakoupil lehká pouzdra, která jsem bez velkých problémů přizpůsobil svým vysílačům. Několik dodavatelů chemikálií prodávalo různé standardní látky, z nichž se mi v mé improvizované kuchyňské laboratoři podařilo vyrobit velice účinné lepidlo, které mělo přispět na pomoc magnetům, umístěným na vnitřní straně pouzder. Nechtěl jsem, aby se moje hračky pod náporem bitvy uvolnily, jak by se v případě magnetického uchycení mohlo stát - a magnet dostatečně silný na to, aby je udržel za jakýchkoli okolností, by byl zároveň tak silný, že by ho lodní přístroje odhalily. Následovalo pár dalších elektronických modifikací a měl jsem malou nálož, kterou jsem mohl rovněž odpálit na dálku - dost silnou, aby malé vysílače roztrhala na neidentifikovatelné cucky, ne ale tak silnou, aby poškodila trup člunu.

Přestože Dylan, kapitáni mých člunů i jejich námořníci by byli hrozně rádi věděli, co mám v plánu, neodvažoval jsem se jim nic prozradit, protože v Dylanině případě bylo možné, že by se mě díky svému implantovanému odporu vůči jakémukoli násilí pokusila zastavit, zatímco posádky člunů by se sotva stavěly nadšeně k faktu, že pravděpodobně připravím o život několik jejich kolegů. Ani mně samotnému se ta perspektiva nijak nezamlouvala, v sázce však bylo víc než jen pár lidských životů. Protivníkem, na kterého jsem se chystal, byl Laroo a ne nějaký drobný úředníček nebo zaměstnanec požárního sboru. Při realizaci mého plánu měli alespoň šanci a já také. Kdybych čluny prostě poškodil a vyřadil z činnosti, nedosáhl bych možná svého cíle, docela jistě bych ale dal Laroovi a jeho bezpečnostním složkám varování, že je tady někdo, kdo chystá něco ošklivého.

Potřeboval jsem ovšem člověka, který by mi pomohl s umístěním mých výtvorů, a to znamenalo Sandu - jenže Sandou jsem si nebyl stoprocentně jistý. Až do nynějška se mnou sice spolupracovala, než jsem se ale mohl pustit do jakékoli opravdové akce, musel jsem být přesvědčen, že mě v tom nejnevhodnějším okamžiku nezradí - věděl jsem, že by nic takového neudělala úmyslně, neměl jsem ale doopravdy ponětí, jaké jsou její implantované psychické zábrany a příkazy. Potřeboval jsem proto zajít za někým, kdo by mi to řekl.

Doktoři se na Kerberu většinou nudili; Wardenův organismus se nesmírně efektivně staral o to, aby zdejší obyvatelé netrpěli ani těmi nejmenšími zdravotními potížemi. Pár jich tu však přece bylo pro případy nutné první pomoci a pro výzkumné práce a jedna skupina byla vzhledem k charakteru zdejší kultury absolutně nezbytná a měla stále napilno - skupina, která mě nejvíc zajímala, totiž psychiatři.

Téměř bez výjimky to byli samozřejmě přistěhovalci, kteří sem byli deponováni pro nejrůznější přestupky proti zákonu. Většinou nic nenamítali proti tomu, mohli-li si pod rukou trochu přivydělat za soukromou práci ne zcela oficiálního charakteru. Celá řada lidí, mezi nimi i někteří jinak zcela nenápadní občané, mi doporučila doktora Svarce Dumoniu jako nejlepšího psychiatrického odborníka, který byl za trochu peněz navíc ochoten udělat cokoli. Vypravil jsem se tedy právě k němu a Dylan jsem vzal s sebou - ne snad proto, že bych doufal, že jí pomůže, ale proto, že díky její přítomnosti vypadala moje návštěva přirozeněji a velký nabízený honorář legitimněji. Dylan však měla pouze absolvovat obrovské množství převážně zbytečných testů, zatímco já jsem si chtěl s Dumoniou promluvit o skutečném účelu své návštěvy.

Byl to drobný nervózní mužík, hubený a šlachovitý, s brýlemi v kostěných obroučkách na očích, což mě zvlášť upoutalo, protože na Kerberu měli všichni lidé zrak ve stejném stavu jako všechny svoje ostatní tělesné funkce - prakticky dokonalý. Všiml si mého pohledu a pokrčil rameny.

"Ach ano, brýle. Můžete tomu třeba říkat afektovanost. Rád bych věřil, že je nosím - samozřejmě jsou v nich docela obyčejná skla - proto, abych podtrhl svoji individualitu, abych se nějak odlišoval od ostatních lidí. Po pravdě řečeno k tomu došlo tak, že když jsem byl ještě doma, začal jsem být maličko krátkozraký a nějak jsem nikdy nenašel čas na to, abych s tím něco udělal. Takže jsem si prostě pořídil brýle, zalíbilo se mi, jak v nich vypadám, a rozhodl jsem se nosit je natrvalo. Když jsem se ocitl tady, už jsem si bez nich nepřipadal ve své kůži."

Trochu jsem se pousmál a posadil se na jednu z židlí v jeho ordinaci. Znovu se potvrdila moje dosavadní zkušenost; ještě nikdy jsem nepotkal psychiatra, který by sám nepotřeboval psychiatrické vyšetření.

"Pane doktore," začal jsem opatrně, "přišel jsem za vámi, abych se něco bližšího dozvěděl o procesu psychologického uzpůsobení. Jak je vám jistě známo, žiju s jeho důsledky prakticky nepřetržitě."

Přikývl a letmo zalistoval v jakési složce. "Hmmm... zajímavý zákrok, to musím uznat. Velice tvořivý přístup. Tým projektantů, který rozpracoval psychická schémata vaší manželky, musel patřit k těm nejlepším. Abyste věděl, je to profese vyžadující nejvyšší kvalifikaci a obratnost, a získat předepsanými postupy požadované výsledky bývá často téměř nemožné. Pokaždé, když implantujete cokoli, co přesahuje řekněme rámec prostého příkazu, jako tomu je třeba v případě posthypnotických instrukcí, které však mají mít trvalou platnost, zahráváte si s celou myslí, s celou osobností pacienta. Rozumějte, informace jsou roztroušeny bez ladu a skladu v celém mozku v podobě drobných

elektrochemických bytů. Dohromady se skládají tady vepředu v mozkové kůře, která rychlostí světla vyvolává všechno, co potřebuje k vytvoření holografické paměti, osobnosti či čehokoli jiného. K provedení takhle složitého zákroku je zapotřebí... řekněme ne techniků, ale umělců."

"Tohle byli opravdu umělci," zahučel jsem tiše. "Úplně ji zničili."

"Ach, promiňte. Nechtěl jsem se vás dotknout, když jste ale z branže a místo humánního hlediska se na to díváte spíš jako na abstraktní matematický problém, je to, hmm, něco jako byste se u nás doma obdivoval obratně provedené regeneraci srdce. Když daného člověka osobně neznáte, oceňujete práci jako takovou, i kdybyste měl později zjistit, že pacient zemřel."

Akceptoval jsem jeho stanovisko, nebo jsem ho byl přinejmenším schopen chápat. "Přesto ale byla přeměněna v někoho, jak bych to řekl, naprosto odlišného. Výsledný efekt mi tak nějak připadá ještě strašnější než smrt nebo uvěznění."

"Ale prosím vás! Takhle to přece vůbec není. Na našich domovských světech, ze kterých oba pocházíme, je to procedura tak běžná, že jste se pravděpodobně setkal se stovkami, možná dokonce tisícovkami lidí, na nichž byl proveden nějaký psychiatrický zákrok, a nebyl jste si toho vůbec vědom. V psychiatrii se například můžeme dostat až k samotné podstatě problémů a odstranit hluboce zakořeněné psychózy, což je něco, o čem se našim předkům ani nesnilo. V mé profesi už dnes neexistují žádné beznadějné případy. A pokud jde o vaši manželku, jen pomyslete na možné alternativy. Vám možná nepřipadá, že provedla něco špatného, nebo že se jí ze strany zákona a soudců dostalo spravedlivého rozsudku, kdo si to je ale v jakékoli společnosti ochoten připustit? Nejsme konec konců právě proto oba tady?"

Musel jsem se usmát a přikývnout.

"V případě vaší manželky jde tedy z hlediska společnosti o to, že vzali někoho, kdo porušil zákon, a přeměnili ho v produktivního člena této společnosti, který už žádné zákony porušovat nebude. Alespoň důležité zákony ne."

"Důležité pro koho?"

"Pro stát, samozřejmě. Pokud chcete pochopit podstatu mé práce, musíte mít na paměti, že naším úkolem je vracet normálnost abnormálním jedincům. Normálnost není žádný objektivní standard, je to spíš subjektivní termín, který každá společnost prosazuje mezi svými lidmi a který je definován jejími zákony a její kulturou. V pradávných kulturách byly zcela běžné lidské oběti, které měly udobřit bohy. V těchto společnostech nebyl nikdo, kdo proti takovým obětem protestoval nebo kdo pochyboval o existenci bohů, považován za normálního člověka. Společenská struktura civilizovaných světů by mnohým z našich vlastních předků připadala děsivě nenormální, je ale naše. Narodili jsme se do ní a akceptujeme většinu jejích hodnot, i když se občas najde jedna nebo dvě, o kterých pochybujeme nebo které porušujeme. Kerberská kultura není ničím jiným než modifikací této kultury civilizovaných světů, uzpůsobenou místním podmínkám a omezením. To přece v hloubi duše sám uznáváte."

Směr, kterým se rozhovor stočil, mi začínal být lehce nepříjemný, nebyl jsem si ale doopravdy jistý, z jakého důvodu.

"Podívejme se teď na případ vaší ženy," pokračoval Dumonia. "Máme tady osobu, která podle názoru státu trpí několika problémy, takže je považována za nenormální. Především se jí podařilo vymanit se z mateřství, což je něco, co zdejší kultura zakazuje a co hrozí nebezpečím podrytí samotných základů kerberské společnosti. Protože však každý, kdo tu zaujímá nějaké význačné postavení, se tohoto postavení domohl porušováním zákonů - a ona sama je porušila pouze nepatrně - nemohli ji v tom okamžiku nijak zvlášť přísně potrestat, aniž by přitom zpochybnili svoje základní hodnoty a sebe samotné. Kromě toho na svůj dosavadní izolovaný život reagovala jiným nepřiměřeným extrémem, totiž tím, že si zvolila povolání, které většina Kerbeřanů považuje za sebevražedné."

"Nepřiměřeným extrémem?"

"Samozřejmě," přikývl. "Ženy, které jsou v mateřství nešťastné, lze v zásadě rozdělit na dva druhy - na ty, které se pro tuto úlohu skutečně nehodí a které tudíž obvykle musejí být podrobeny psychiatrické léčbě, a na romantičky. Dylan, která byla výjimečně inteligentní a velice svázaná svou přidělenou rolí, se naskýtal pouze jediný pohled na vnější svět, v tomto případě na svět mimo její Domov - a tímto pohledem byl přístav a všichni ti námořní dobrodruzi v něm. Spřádala fantazie o tom, co znala a viděla, to znamená o Hroyasailu. Když však doopravdy unikla a realizovala svoje sny, zjistila, že tak úplně neodpovídají jejím představám. Její fantazie byly mnohem romantičtější než skutečnost. Její práce byla buď stejně nudná jako mateřství nebo naopak hrozivá a životu nebezpečná, a když člověk při plném vědomí toho, jakou má šanci na přežití, den za dnem podstupuje takovéhle riziko, i tenhle způsob života přestává být uspokojivý. Stejně jako většině lidí, kteří pracují na člunech, už jí na životě v podstatě nezáleželo. Mateřství bylo otupující a depresivní a naplnění jejích snů se ukázalo jako otupující a v jistém smyslu právě tak depresivní. Mechanicky tedy i nadále vykonávala svou práci bez zvláštních nadějí do budoucnosti, protože věděla, že dříve nebo později ji štěstí opustí, takže přijde o život. Smrt při plnění pracovních povinností se stala její novou romantickou fantazií."

Tohle tvrzení mě poněkud šokovalo. "Chcete říct, že měla sebevražedné sklony?"

Sklopil znovu oči ke svým tabulkám. "V jistém smyslu ano. Nemyslím tím, že by se pokusila o vyslovenou sebevraždu, sama vám ale určitě řekla, že do funkce kapitána se většinou dostanete náhradou za někoho, kdo byl zabit. Každý člověk touží po vzrušení, v její profesi je však pravděpodobnost přežití tak malá, že lidé, kteří ji vykonávají, musejí podvědomě toužit po smrti. Na jejím psychologickém profilu je to jasně vidět."

Užasle jsem zavrtěl hlavou. "To bych do ní nikdy neřekl."

"Ale ano, je to tak. Z jejího profilu dokonce vyplývá, že nejvíc ze všeho si přála být tím, čím dneska je - matkou. Chtěla ale být kompletní matkou, tedy nejen děti rodit, ale také je vychovávat jako na hraničních světech. A je možno tvrdit, že navzdory všem jejím rozumovým zdůvodněním to byl ten nový faktor, který se v jejím životě objevil v

okamžiku, kdy už její šance nepochybně klesaly, který byl posledním impulzem k tomu, co udělala."

"Nový faktor?"

"Vy," přikývl. "Zamilovala se do vás. A náhle zjišťovala, že jí dělá stále větší a větší potíže vyplouvat na svoje každodenní lovecké výpravy. Poprvé v životě si uvědomovala, co je to strach, protože už nebyla ochotná smířit se s tím, že umře takříkajíc s kormidlem v ruce. Když jste v ní znovu probudil touhu po životě, o nepatrný zlomek jste zároveň snížil pravděpodobnost jejího přežití. Téhle skutečnosti nedokázala čelit vědomě, její podvědomí to ale vědělo, a proto se také rozhodla, že to vzdá - tedy že poruší zákon - a vzala s sebou tehdy na člun to děvče Sandu. Byla samozřejmě na vrcholu štěstí, protože u sebe měla vás i Sandu a musela vás chránit, vůbec si ale neumíte představit, jakému jste byl toho dne vystaven riziku. Jsem si jistý, že polovina její mysli se zabývala myšlenkou, že loď i se svými milovanými potopí a zajistí tak všemu pěkně decentní romantický konec. Neudělala to, protože vás příliš milovala."

"Chcete říct, že věděla, že ji dopadnou?"

"Říkám, že sama chtěla, aby ji dopadli. Kdyby ji nebyli dopadli při tomhle porušení zákona, byla by provedla zase něco jiného. Chtěla skončit, aby už nemusela čelit nevyhnutelné smrti a rozloučení s vámi."

Byl jsem dojat, zároveň mě to však uvádělo do rozpaků a nechtělo se mi tomu věřit. "Mohla toho přece nechat. Byli bychom pro ni našli u firmy místo."

"Ale ne, kdepak. S něčím takovým se vědomě také nemohla smířit. Řekl bych dokonce, že ji to nikdy ani nenapadlo, protože se zároveň bála, aby vás neztratila. Obdivoval jste její odvahu, i když jste se přitom bál o její život. Měla strach, že kdyby něco takového udělala, vyložil byste si to jako její zbabělost a to by mohlo skončit tak, že byste ji opustil - a to bylo přitom to jediné, na čem jí záleželo. Na vás."

"To je ale úplně směšné! Nebyl bych..."

"Pravděpodobně ne," souhlasil, "jenže lidská mysl je komplikovanější než počítač, což je také důvod, proč vůbec existují psychiatři. My lidé jsme individualisté obdaření emocemi a určitým sklonem k iracionálnímu myšlení, což nás předurčuje k naší velikosti, zároveň je to ale naší největší slabinou."

"Pořád ještě tomu nejsem schopen doopravdy uvěřit," prohlásil jsem.

"Ach ano, láska!" povzdechl si. "Naše nejpošetilejší Achillova pata. Na civilizovaných světech už byla prakticky eliminována a i tady na Kerberu je to jen zatraceně vzácná květina. Dejte jí ale jen nepatrnou šanci, ukažte jí malou skulinku, do které by mohla zapustit kořeny, a hned zase zdvihne hlavu. Podívejte, Zhangu, je na vás jasně vidět, že se vám kerberská kultura nijak zvlášť nezamlouvá, jenže spolu s hraničními oblastmi nám právě Wardenovy světy - všechny čtyři - umožňují jednu věc, která z nich podle mého názoru dělá lepší místo pro život. Tady stále ještě sníme, oddáváme se fantaziím a romantickým představám. Na civilizovaných světech tohle všechno lidé zlikvidovali a jsou si toho vědomi. Proto se také někteří z nich neustále vydávají na hranice. Je to jediné místo, kde je dosud lidem dovoleno snít. Veškerý pokrok lidstva - od okamžiku, kdy předchůdce dnešního člověka slezl ze stromů na dávné prehistorické Zemi - byl vždy výsledkem snů, fantazie, představivosti. Když se Dylan zbavila profese mateřství, šla za svým snem - a našla si k němu cestu. Stejně jako v případě civilizovaných světů, u jejichž počátků ležel ten nejbáječnější možný sen, se ale ukázalo, že realita tak báječná není. Že je prázdná. Podíváte-li se důkladně do svého vlastního nitra, bude to zřejmé i vám."

Suše a nevesele jsem se zasmál. "Už je mi jasné, proč vás sem poslali."

Zareagoval vlastním, nefalšovaně pobaveným smíchem. "V mém případě se dopustili chyby. Vyslali mě na krátkodobou stáž na hranici, protože tam měli nedostatek lékařského personálu. Když jsem se vrátil na civilizované světy, nechtělo se mi ani věřit, jak jsou prázdné a jalové - tatáž místa, která jsem kdysi miloval a po kterých jsem před pouhým rokem toužil. Dospěl jsem k přesvědčení, že civilizace v té podobě, v jaké ji znám, bude ve své existenci pokračovat vlastní setrvačností, stejně jako přetrvávala jiná pradávná impéria, protože je však uvnitř prázdná, je zároveň křehká. Bylo mi jasné, že v případě jakéhokoli dobře mířeného útoku zvenčí se prostě rozpadneme, a zahájil jsem kampaň, jejímž cílem bylo vrátit naší společnosti alespoň trochu vitality, trochu duševního zdraví." Rozpřáhl ruce. "Skončil jsem tady. A víte co? Ani toho nijak zvlášť nelituju."

"To je vaše věc," odpověděl jsem. "Rozhodně chápu, co tím chcete říct, i když s vašimi závěry ohledně civilizovaných světů nebo ohledně Dylan nesouhlasím."

"To je zajímavá metafora; musím říct, že se mi docela zamlouvá. Myslím tím vaši ženu a naši starou civilizaci. Pravdivost mého názoru na civilizované světy jednou potvrdí historie, pravdivost svého názoru na Dylan můžu ale snadno dokázat sám."

"Jak byste to mohl dokázat? Po přečtení psychoprofilů, pořízených za jediný večer?"

Ušklíbl se jako kat, který se vám chystá nasadit kolem krku oprátku. "To ne, protože ale z vaší žádosti o její vyšetření vím, co vám řekla, že s ní udělali. Za minutu mi bylo jasné, že s ní nic takového udělat nemohli - takovýhle kompletní psychický obrat vyžaduje celé týdny a možná měsíce, pokud je vůbec proveditelný. Takže jsem si jen prohlédl výsledky jejích testů a ty moje podezření potvrdily."

"Jaké podezření?"

"Jak jsem už říkal, vzhledem k tomu, kolik na to měli času, to byla mistrovská práce, zdaleka to ale nebylo tak rozsáhlé. Dylan věří, že s ní provedli to všechno, co vám říkala - je o tom pevně přesvědčená. Jenže ve skutečnosti s ní psychiatři udělali něco mnohem méně komplexního a přitom rafinovanějšího. Jednoduše ji tu jemně pobídli, tam maličko postrčili, velice obratně využili jejích podvědomých tužeb, těch, jejichž existenci nebyla plně ochotná přiznat ani sama sobě. O zbytek už se postarala sama, takže sebe i vás přesvědčila, že to, co chce dělat a čím chce být, jí bylo proti její vůli nadiktováno shora. Podívejte, Zhangu, kdybychom dokázali člověka, jako je ona, ze dne na den takhle kompletně změnit, syndikáty by nás zpracovaly všechny do jednoho, to je vám přece jasné."

"Chcete mi snad říct, že neexistují žádné psychické příkazy, které by ji nutily poslouchat každé moje přání? Žádné

psychické zábrany, které by jí znemožňovaly plavit se na člunech?"

"Přesně tak, nic takového neexistuje. Ten první problém, tedy její poslušnost, je částečně důsledkem její výchovy a psychiky z dětství, částečně jejích vnitřních potřeb a částečně její naprosto reálné a totální finanční závislosti na vás. Je přesvědčená, že takový příkaz skutečně existuje, přichází ale z jejího vlastního podvědomí - a není díky tomu o nicméně reálný. Pokud jde o to další, s výjimkou zákonů týkajících se mateřství neexistuje absolutně nic, co by jí zabraňovalo přiblížit se k člunům, je to ale zatraceně dobrý způsob, jak se vyhnout tomu, aby si musela přiznat, že už na moře doopravdy nechce. Abyste rozuměl, vzala všechno to, čemu se jí už nechce čelit, a svalila to na někoho třetího - na psychiatry. Tak se s tím dokáže smířit ona sama a tak se také vy dokážete smířit s ní."

Napůl jsem se už už zvedal z křesla, pak jsem se ale znovu posadil. "To, co říkáte, by znamenalo, že teď vlastně žije v kompletně vymyšleném světě. Ve světě, který je produktem jejích vlastních fantazií."

"Do jisté míry je to tak," souhlasil. "Můžeme udělat to, že si s ní naplánujeme několik schůzek, které jí umožní smířit se s pravdou, možná to ale bude dost dlouho trvat. S vaší pomocí můžeme dosáhnout toho, že se podívá sama sobě do očí, takže bude znovu kompletní osobností. Přesto ovšem bude spíš tou současnou Dylan než ženou, kterou byla dřív - chápete to?"

Přikývl jsem, i když se mi z toho všeho trochu točila hlava. "Tak dobře. Naplánujeme to. Jsem ale... přímo ohromen. Jaké psychické příkazy jí tedy doopravdy dali?"

"Hmm, ta zábrana, která ji znemožňuje připravit kohokoli o život, je naprosto reálná a vcelku standardní pro každý trest," vysvětloval. "Slouží k její vlastní i k vaší ochraně. Dostala rovněž instrukci, která jí navždy zakazuje z vlastní vůle znovu zanechat profese mateřství, i když ta je v podstatě jen dodatečnou pojistkou - podle vyneseného rozsudku si stejně s nikým nesmí vyměnit tělo. Všechno ostatní, jak už jsem říkal, je jen nepřímé. Mozek reguluje vylučování hormonů a podobných látek. Jen posílili její přirozené motivace, definované tím tělem, v němž se nachází. Jedním z výhodných vedlejších produktů je to, že se zároveň posilují její city vůči vám, což je zatraceně chytré, protože to zase napomáhá jejím psychózám a dává jim to také sílu příkazů."

"Podle toho, co říkáte, bychom ji možná z toho stavu neměli vytrhovat," poznamenal jsem. "Tvrdíte, že je šťastná."

"To ne. Nemůže být šťastná, dokud si sama neuvědomí, že tohle je život, jaký si přeje, a dokud nebude zároveň přesvědčená, že to, co si přeje, vyhovuje i vám. Kdybychom s těmi jejími fixacemi, zejména s tou druhou, nic neudělali, v dlouhodobé perspektivě by se mohlo stát, že by se změnila v přesně takového robota, za jakého se teď považuje. Což by sice bylo fajn pro stát a pro státní psychiatry, ne ale pro ni ani pro vás."

"Tak dobrá, přesvědčil jste mě. Co bude ale s tou záležitostí, kvůli které jsem přišel původně?"

"Sanda Tynová. Víte, to je velice zajímavý případ, úplně jiný než Dylan. Je jednou z těch žen, které nikdy nebyly doopravdy určeny pro mateřství, nemá ale ani zdaleka dostatečný inteligenční potenciál nebo vizi, aby ze sebe ve světě tam venku dokázala skutečně něco udělat, přestože má grandiózní sny. Libuje si ve vzrušení a dobrodružství, ale jen tak, jako by si v nich libovalo malé děcko, které si neuvědomuje, že jemu samotnému nebo někomu jinému může hrozit jakékoli reálné nebezpečí. Stejně jako tomu je u Dylan a u každé opravdu dobré psychiatrické práce, prostě vzali to, co už v její mysli bylo, a využili toho, přestože v jejím případě to jen víceméně stabilizovali. I když tomu možná nebudete chtít věřit, Sanda je psychicky víc změněná než Dylan."

"Cože!"

Přikývl. "To, co se Dylan stalo, v ní nevyvolává žádné zvláštní pocity viny. Alespoň ne doopravdy. Je naopak do jisté míry zklamaná, že Dylan ve vašem životě nenahradila; pořád ještě doufá, že se jí to jednou podaří. Dál její ambice ani představy nesahají - a teď taky chápete, proč vás oba častěji nenavštěvuje."

"Protože žárlí?"

"Hlavně závidí. Celý její život nebyl ničím než nepřetržitou závistí. Trávník toho druhého jí vždycky připadá zelenější.

Tělesně i intelektuálně už má sice za sebou dvacet let života, z emocionálního hlediska je jí ale něco kolem osmi nebo devíti. Psychiatři v ní jen zdusili všechny ambice, které jí ještě zbývaly, a většinu té její aktivní obrazotvornosti. Posílili její závist, zároveň do ní ale vložili zábrany, které jí neumožňují něco s ní dělat. Utlumili a orientovali ji tak, že bude dokonale spokojená s oškrabáváním staré barvy a sbíráním odpadků, protože si je naprosto jistá, že jednoho dne si pro ni její princ - totiž vy - stejně přijde."

"A co ten zákaz ublížit sama sobě nebo někomu jinému? Říkal jste, že je to standardní opatření?"

"Ano, to je pravda, jenže za pár hodin stihnete jen pár omezených zákroků a oni toho měli na práci opravdu hodně. Jak už jsem říkal, prakticky stejného cíle dosáhli i jejím dalším uzpůsobením. Nikdy neublíží Dylan, protože to by vás mohlo obrátit proti ní. Kromě toho si je jistá, že dřív nebo později se Dylan zbavíte, vzpamatujete se a uvědomíte si, jakého životního omylu jste se dopustil. Protože je trpělivá, neublíží ani vám, dokud bude ve vaší blízkosti. A protože ani v nejmenším nepochybuje o tom, že to bude nakonec ona, kdo vyhraje, sotva by něco provedla sama sobě. Za těchhle okolností nebylo třeba přidávat žádné psychické zábrany. Po pravdě řečeno si dovedu představit jen jednu jedinou možnost, jak by po zbytek svého trestu mohla komukoli ublížit, takže jste v bezpečí."

"Ano? A co je to za možnost?"

"Kdybyste ji o to požádal vy. Udělá cokoli, aby vám ukázala, jakou jste podle jejího názoru udělal chybu."

Ušklíbl jsem se, protože se mi alespoň trochu ulevilo. "A to samozřejmě nepřipadá v úvahu."

"Samozřejmě," přitakal Dumonia.

Torpéda byla odeslána firmě Emyasail, kam měla být dopravena hned na začátku, a všechny moje přípravy byly u konce. Když jsem si teď byl jistý, že se na Sandinu spolupráci mohu plně spolehnout, vypravili jsme se jednoho večera na prohlídku a zjistili, že prostorové uspořádání Emyasailu je podobné jako u Hroyasailu. Pomyslel jsem si, že je to jen

přirozené vzhledem k tomu, že byla ve stejnou dobu vybudována toutéž mateřskou korporací za stejným účelem.

Samozřejmě tam byla všude spousta strážných a kromě nich i všemožné elektronické zabezpečovací zařízení, všechno však bylo zaměřeno především na ochranu skladišť.

Jako všichni Kerbeřané uměla i Sanda plavat. Když žijete v korunách obřích stromů a pod vámi se neustále rozprostírá nekonečný oceán, je to jedna z absolutně prvních věcí, které se v životě naučíte.

Měli jsme na sobě jen nejjednodušší potápěčské obleky s dýchacími trubicemi. Nechtěl jsem nic, co by nás mohlo prozradit v případě, že by tam pod vodou byly ukryté nějaké přístroje, registrující zvuky vydávané třeba mechanickým vzduchovým čerpadlem nebo podvodním motocyklem. Abychom se přesvědčili, natáhli jsme si obleky a z výchozího místa vzdáleného víc než dvě stě metrů od přístaviště jsme doplavali ke člunům, podplavali je a prozkoumali jsme terén kolem sebe. Našli jsme několik drobných čidel, rozmístěných kolem samotného přístaviště, nejen že tam však nebylo nic, co by nám bránilo v přístupu ke dnu člunů, ale celý přístav byl navíc osvětlen reflektory, takže byly jejich siluety jasně viditelné.

Proč by se měl také Laroo bát nějaké sabotáže? Kdo by tím co získal? Nevyhnutelně by se na to muselo přijít, ale i v případě, že by se na to nepřišlo, znamenalo by to pro něj jen nepatrnou nepříjemnost - v případě potřeby si mohl opatřit čluny odjinud. To jediné, co se nedalo nahradit, totiž organičtí roboti, bezpochyby přicházelo z kosmu na jeho nový kosmodrom. Každého jiného by víc zajímala skladiště, která byla bedlivě střežená, než čluny - protože, jak by nepochybně uvažoval každý dobrý velitel bezpečnostní služby, proč by někdo chtěl zaútočit na čluny? Nejen že byly snadno nahraditelné, ale jejich náklad by zmizel v hlubinách. Nikdo by nic nezískal.

Omyl.

Příští noci jsme se se Sandou vrátili, tentokrát s nákladem těch hračiček, které jsem vyrobil z materiálů, získaných od Otaha i z jiných zdrojů. Bez problémů jsme přístroje nehlučně upevnili nejen k dělovým člunům, ale také k několika největším trawlerům.

Šlo to dokonce tak snadno, že to u Sandy vyvolalo nemalé zklamání. Jistě, byla to vyčerpávající dřina, nebylo na ní ale nic vzrušujícího. Po pravdě řečeno to bylo stejně prosté jako napsat dopis.

Moje přístroje měly být uvedeny v činnost na různých místech a zařídil jsem to tak, že byly aktivovány z našich člunů, když jsme se jim během rutinních operací dostali na dosah. Nikdo z posádek našich člunů samozřejmě nevěděl, že se něčeho takového účastní, na tom ale nezáleželo. Jedinou věcí, kterou jsem nemohl nijak ovlivnit, bylo, kdy budou nabita a použita ta vadná torpéda. Mohl jsem se jen postarat o to, aby je čas od času sužovaly vážné problémy s borky, a zajistit tak, že se budou torpéda spotřebovávat pekelným tempem. Jinak mi nezbývalo než starat se o svou běžnou rutinní práci a čekat na další vývoj událostí. Nemohl jsem ani předpokládat, že se o těch hrůzných událostech doslechnu, doufal jsem naopak, že důsledky problémů, s nimiž se Emyasail potýká, se mě nijak nedotknou, protože nebude důvod, proč by je někdo spojoval s mou osobou. Byl to ten nejsnazší, i když nejméně jistý způsob.

Nejlepší metodou, jak dosáhnout cíle, je samozřejmě vytvořit situaci, v níž vás váš nepřítel vyzve, nebo vám dokonce přímo nařídí, abyste udělali přesně to, o co jste od samého začátku usilovali - a o to také šlo v mém scénáři. V případě, že se tenhle plán osvědčí, mělo to znamenat i vyřešení problému, jak se dostat do Laroovy pevnosti. Nejjednodušší cesta do nedobytné pevnosti je být dovnitř pozván jejím majitelem.

Kapitola čtrnáctá
Fakta týkající se mé osoby, trocha psychiatrické práce a její plody

V době, kdy jsem čekal na výsledky, začala Dylan se svými pravidelnými návštěvami u Dumonii - a začal jsem s nimi i já, protože nejdůležitější v celé téhle záležitosti bylo přesvědčit ji, že ji miluji bez ohledu na jakoukoli její momentální inkarnaci. Byla to také pravda. Doopravdy jsem ji měl rád, a pokud jejím novým smyslem života byla úloha hraničářské ženy, neměl jsem nic proti tomu. Přál jsem si, aby byla šťastná, a jak mi sdělil doktor Dumonia, za současných okolností šťastná nebyla. Smyslem její terapie bylo poskytnout jí pocit bezpečí - což samo o sobě bylo do jisté míry ironií. Chystal jsem se zabít Waganta Larooa a zároveň jsem se staral o Dylanino bezpečí.

Doopravdy zajímavá byla na celém tomto procesu skutečnost, že při prvních několika jejích návštěvách zcela nevyhnutelně prozradila některé z představ, které o mně chovala, i určitá fakta o podvodu, kterého jsem se dopustil. Přestože jsem Dumoniovi platil dost peněz, abych si zajistil, že se nezpronevěří své lékařské etice, byl jsem víc než jen trochu pobaven zjištěním, že si tyto informace zcela mylně vyložil jako další z Dylaniných romantických představ, které se nějak týkaly mé osoby. Ta podvodná počítačová šaráda byla natolik bláznivá a neuvěřitelná, že jí odmítl uvěřit i její vlastní psychiatr. Což bylo samozřejmě důvodem, proč jsem to udělal právě takhle.

V průběhu terapie jsem se přirozeně i já sám musel podrobit několika psychiatrickým seancím, to mi však nedělalo vážné starosti. Můj někdejší výcvik a moje psychická příprava se při podobných sondážích automaticky aktivovaly, takže jsem psychiatrům poskytoval jen ty informace, které jsem jim poskytnout chtěl. Zkoumání mé mysli kromě toho nešlo nijak zvlášť do hloubky, ale bylo orientováno pouze na moje city k Dylan, takže jsem měl relativně pevnou půdu pod nohama. Na konci svého druhého sezení u psychiatra a jeho přístrojů mě však čekal šok.

"Víte o tom, že v sobě máte dva povrchově uložené příkazové impulzy?" zeptal se Dumonia. "Už jste někdy byl u psychiatra?"

"Ne," ujistil jsem ho poněkud zneklidněně. "Vím o jednom, který by tam měl být. Obsahuje základní informace o Kerberu. Zkoušeli na mně nový proces, který by měl lidem pomáhat s aklimatizací."

"To jsem našel," přitakal. "Alespoň částečně. Velice důkladná instruktáž. Je tam ale ještě něco."

Zamračeně jsem se k němu naklonil. "Ještě jeden příkaz?"

Přikývl. "Vlastně dva, jak už jsem říkal. Kromě té instruktáže jsou tam ještě dva příkazy."

Začal jsem si opravdu dělat starosti, nejen proto, že jsem neměl ponětí, co je to za příkazy - nic z toho, co bylo součástí mé přípravy tajného agenta, nemohly tyhle přístroje odhalit - ale také proto, že mě mohly prozradit a ukázat, co jsem doopravdy zač. "Víte, co je to za příkazy?"

"Jeden z nich vás vybízí k velezradě," odpověděl tónem stejně objektivním, jako když se bavil o zcela přízemních záležitostech. "Vypadá to jako příkaz k zavraždění Waganta Larooa, pokud by se vám k tomu naskytla příležitost. Vlastně je to spíš jen posílení vašich přirozených sklonů - jeho účelem je vyvolat ve vás takovou nenávist, abyste ho zabil. Vážně moc pěkná práce. Zajímalo by mě, jestli sem každého nového deponovaného zločince posílají s takovouhle psychickou instrukcí. Nelámal bych si s tím ale hlavu. Vaše odečty ukazují, že nejste doopravdy násilnický ani sebedestruktivní typ. I když je to stimul dost silný na to, aby zajistil, že se nikdy do státu ani do jeho skvělého vůdce nezamilujete, není o nic silnější než vaše normální impulzy, protože to by utlumilo váš smysl pro realitu. My všichni bychom občas s chutí někoho zabili, jen málokdo z nás to doopravdy udělá. A ten váš stimul je právě jen takhle silný. Pokud ovšem nemáte nějaký konkrétní důvod, proč byste ho chtěl zabít, ještě z doby, než jste přiletěl na Kerberos. Třeba pomstu?"

"Ne," ujistil jsem ho klidně. "Nic takového. Nikdy jsem se s tím člověkem nesetkal a nikdy jsem o něm ani neslyšel, dokud mi neřekli, že mě posílají sem."

"Tak dobrá. V tom případě je ovšem ten druhý stimul ještě záhadnější."

"Prosím?"

"V podstatě ho lze shrnout jako instrukci, která vám nařizuje, abyste čas od času, když se vám k tomu naskytne příležitost, zavolal svoji kancelář a potom zapomněl, že jste to udělal. Vy tomu rozumíte?"

Samozřejmě jsem tomu okamžitě porozuměl, problém byl ale v tom, jak to nějak přijatelně vysvětlit; v duchu jsem si ovšem dal pár pořádných facek za to, že mě tahle možnost nenapadla dřív. Ti hajzlové mizerní! Pochopitelně! Jak jinak se mnou mohli zůstat v kontaktu, udržovat si přehled o tom, co na Kerberu dělám? Ta organická vysílačka samozřejmě přestala fungovat v okamžiku, kdy jsem změnil tělo. Odpověď byla jednoduchá a zcela nasnadě, já si ale byl příliš jistý sám sebou, než abych na ni pomyslel dřív.

Někde tady kolem mne byli i další agenti. Nejspíš to byli místní usedlíci, možná lidé, kteří měli zájem o nějaké zboží z vnějšího světa, nebo třeba vyhnanci, jimž zůstali doma dobří přátelé, příbuzní či jiní lidé, o které se báli. Zkrátka ti, které bylo do jisté míry možno vydírat. Kolikrát už mě asi někdo z nich oslovil, třeba když jsem se o samotě procházel nebo někam služebně cestoval, a nařídil mi, abych zavolal do kanceláře? A pak mě dovedl k nějaké vysílačce, abych mohl o všem, co tady podnikám, informovat své druhé já, které si pohodlně sedělo za hranicemi Wardenova systému?

Udělal jsem to a pak jsem na to ihned zapomněl.

"Myslím, že tomu rozumím," prohlásil jsem. "Moje... hmm, předchozí činnost, totiž, zahrnovala určité složité operace a styky s lidmi na nejvyšších místech. Tihle lidé potřebují určité... v zásadě tomu lze říct kódy, aby se mohli i nadále těšit z požitků, ze kterých se už já těšit nemůžu. Řekl bych, že je to jistá forma vydírání."

Zdvořile se na mne usmál. "Jste nastrčený agent, nemám pravdu? Poslala vás Konfederace? No tak, netvařte se tak vyplašeně. Nejste první ani poslední. Nemějte strach, já vás neprásknu. Upřímně řečeno by vzhledem k okolnostem ani nijak zvlášť nezáleželo na tom, kdybych to udělal. Váš profil ukazuje, že jste velice nezávislý člověk a že jste pod vlivem Kerbera a zejména pod Dylaniným vlivem poněkud změnil názory; vždycky se najde něco, co je změní. Oni to ovšem stejně nepřestávají zkoušet."

Uvolnil jsem se a povzdechl si. "Jak jste na to přišel?"

"Vím to od začátku - Qwin Zhang. To je ženské jméno. A když jste sem přiletěl, byl jste v ženském těle. Rozhodně ale nejste ženská. S výjimkou té krátké a velice důmyslné kamufláže při příletu jste nikdy ženou nebyl. Existují určité rozdíly mezi mozkovými snímky mužů a žen. Vy byste si pravděpodobně ničeho nevšiml, jenže já jsem nejen odborník, ale navíc jsem na planetě, kde jsou výměny tohohle typu naprosto běžnou záležitostí, takže jsem už leccos viděl. Nezapomínejte na fyziologické rozdíly mezi pohlavími. Ovládá je mozek, a přestože se mohou vytvořit nová mozková schémata, vždycky zůstanou nějaké stopy po těch starých. Ve vašem případě tam ale žádné nejsou. Ze skutečnosti, že jste se tady objevil, tudíž usuzuji, že Konfederace konečně zjistila, jak udělat to, co tady my děláme přirozenou cestou."

"Ne tak docela," opravil jsem ho. "Úmrtnost je zatím vysoká, ale už se na tom pracuje."

"To je fantastické. Budou tu informaci muset utajit, to asi chápete, snad jen s výjimkou vládnoucích vrstev a lidí na nejdůležitějších místech. Budou to muset udělat - jinak by možnost takové výměny narušila samotné základy jejich společnosti, možná nenapravitelně." Pobaveně se při tom pomyšlení usmál. "No co, celkem nic to na věci nemění, protože Konfederace pořád ještě čelí neřešitelnému problému. Každý, kdo je dostatečně schopný, aby jako agent vyslaný na některý z Wardenových světů způsobil nějaké opravdové škody, se změní v jednoho z nejlepších a nejnebezpečnějších občanů Wardenova diamantu. Povězte mi, máte doopravdy v úmyslu Larooa zabít?"

"Měl bych zabít vás," odsekl jsem ledovým tónem. "Pro mne jste nejnebezpečnější člověk na celé planetě vy. Ještě nebezpečnější než Laroo."

"Jenže to neuděláte," odpověděl sebejistě. "Především proto, že ať máte teď v úmyslu provést cokoli, nesmírně byste si to tím zkomplikoval. Pak také proto, že i kdyby vám to náhodou prošlo, upoutal byste na sebe pozornost, protože díky vašim pravidelným návštěvám by zjistili, že jste se mnou byl ve styku. Pochybuji, že by si někdo, jako jste vy, mohl zrovna teď dovolit stát se objektem důkladného vyšetřování. A konečně si myslím uvědomujete, že mi ani za mák nezáleží na tom, jestli Larooa zlikvidujete, jestli se usadíte a budete si užívat života nebo jestli se stanete vládcem celé téhle zatracené planety. Kdybyste to udělal, byla by to aspoň nějaká změna. Musíte mi věřit, Zhangu, když vám povím, že jste už sedmý agent, na kterého jsem narazil, a že jsem dosud ani jednoho neudal. Určitě je vám teď už jasné,

že mým vlastním fatálním psychologickým nedostatkem je skutečnost, že jsem romantický revolucionářský anarchista, který sice nemá ani špetku kuráže, který si ale libuje v pohodlném životě. Kdybyste si nebyl jistý, že se na mě můžete spolehnout, když mi zaplatíte, nebyl byste za mnou vůbec přišel."

Navzdory tomu, že se ve mně ozývaly moje staré instinkty, jsem se uklidnil. Měl samozřejmě pravdu a bylo nepravděpodobné, že bych mohl udělat něco jiného než mu věřit. Byl to inteligentní člověk, který se o sebe uměl postarat.

"Můžete odstranit tu instrukci, abych ‚volal kancelář'? Nebo alespoň ten příkaz, abych na to potom zapomněl?"

"To bohužel nemůžu. Rozhodně ne s tím, co tady mám k dispozici. Jsou to ale v obou případech příkazy tak jednoduché, že bych je dokázal neutralizovat."

"Cože? Jak to myslíte?"

"Hmm, s využitím úrovně a intenzity těch schémat, která tady mám, bych mohl formulovat nový soubor příkazů, které by byly absolutně stejně silné. Mohl bych vám například do mozku vložit příkaz, který by tvrdil, že máte Waganta Larooa rád a vyvolával by ve vás příjemné pocity, kdykoli by někdo pronesl jeho jméno. Tím by se původní příkaz negoval. Pokud bych svůj vlastní příkaz naprosto přesně formuloval, vyvolalo by to ve vás současné pocity lásky i nenávisti, které by se navzájem vyrušily. Pokud jde o ten druhý - no, mohl bych vám dát stejně silný příkaz, abyste nepoužíval vysílačky k mimoplanetární komunikaci. Výsledek by byl stejný. Když by vás zavolali, šel byste s nimi, nic byste jim ale neprozradil."

"Tahle věc mi zrovna starosti nedělá," prohlásil jsem. "Alespoň ne teď. Někdy později budu možná chtít tu instrukci k podávání hlášení neutralizovat, teď momentálně by se ale mohla hodit, i když přesně nevím, jak vlastně. Chci ale, abych si pamatoval, že jsem něco takového udělal a co jsem udělal. Bude s tím nějaký problém?"

"Snad by to šlo, až bude po všem. Konec konců to tam ve vaší paměti všechno je. Ten příkaz vám jen brání vědomě se na to upamatovat. Domnívám se, že použijeme-li v psychokonvertoru velice silného neutrálního pole a zkombinujeme-li jeho působení například se sérií hypnotických pokynů, mohlo by se nám podařit ty informace z vás vydolovat a pořídit jejich záznam. Až se probudíte, nebudete si sice stejně nic pamatovat, budete si ale moci prohlédnout záznam, takže se k těm faktům přesto dostanete."

"Výborně," přikývl jsem. "Tak se do toho dáme."

V zásadě to fungovalo. Ani teď doopravdy nevím, jaké informace vlastně odesílám, vy mizerové, vím ale, jak se to dělá a kdo to dělá. A jakmile vyšla pravda najevo, bylo to všechno zatraceně jasné.

Existuje snad někdo vhodnější pro udržování prostorového spojení s vámi než můj starý známý, kamarádský tlouštík Otah? Prodejna elektroniky s kontakty na černém trhu. Nebylo divu, že Otah dokázal sehnat jakékoli pašované zboží, které právě potřeboval! Tím mu přece platíte, co? Velice mazané. Mělo mě to samotného napadnout, jakmile jsem si vydedukoval, že jste měli prsty v tom, že jsem byl poslán právě do Medlamu, do bezprostřední blízkosti Laroova ostrova. Poslán do Medlamu a zaměstnán u Tookera, v korporaci tak přesně odpovídající mým schopnostem. Na místo, kde čekal Otah v krámu, kam jsem nevyhnutelně dřív nebo později musel zajít.

Nu co, teď už na tom nezáleželo. Naopak mi to mohlo být prospěšné. Alespoň už jsem teď věděl kdo - a kdy.

Když od těch malých špinavostí, které jsem provedl u Emyasailu, uplynuly už tři týdny, začínal jsem být trochu nervózní. Měl jsem pocit, že něco už se určitě mělo stát. Začal jsem pomalu přemýšlet o přímějších a méně rafinovaných, zato ovšem riskantnějších alternativách.

Jediné, co mi napravovalo náladu, byla Dylan, které terapie doopravdy pomáhala. Jedno je třeba Dumoniovi přiznat: přestože mu nepochybně silně šplouchá na maják a je amorálnější a cyničtější než já sám, v tom, co dělá, se skutečně vyzná. Začínal jsem věřit, že ve svém vlastním oboru je jedním z největších géniů, jaké jsem kdy poznal. Tím nechci říct, že už by snad Dylan byla byť jen vzdáleně normální, dokázala se však mnohem lépe vyrovnat sama se sebou i se mnou, víc se podobala opravdové lidské bytosti a připadala mi šťastnější. Dumonia vysvětloval, že se mu podařilo udělat mnohé, že se mu však stále nedaří dosáhnout zásadního zvratu v té klíčové oblasti, kterou je její nejistota ve vztahu ke mně. Bylo to jako stěna, kterou nebyl schopen překonat, stěna vyrůstající z jejího hluboce zakořeněného přesvědčení, že kdybych k ní necítil soucit, ta role, kterou si pro sebe sama přála, by se mi nelíbila, takže bych jí brzy měl dost a opustil bych ji. Samozřejmě se naprosto mýlila, její obavy však pramenily z jejího základního názoru na kulturu, ze které jsem přišel, i na kulturu Kerbera, ve které byla vychována ona sama - tedy na prostředí, která obě minimalizovala význam důvěrných osobních vztahů a emocionálních faktorů. V kerberské kultuře si člověk svůj vliv a svoje postavení udržoval prostřednictvím druhých lidí, kteří mu byli něčím zavázáni, které mohl vydírat nebo na které měl nějaké jiné páky. Vůbec si nedovedla představit, že by něco takového nemuselo být nutné, a zdálo se, že překonat tuhle kulturní propast mezi námi je nemožné. Dokázal jsem si představit, že za opačných okolností bych stejnými problémy trpěl zase já.

"Kdyby nebyla ve výkonu trestu, našly by se určité prostředky, kterých bychom mohli použít," vysvětloval mi Dumonia. "Neortodoxní a možná dokonce nebezpečné prostředky, zato ale velice efektivní. Dokud je ale uvězněná v tomhle těle, máme smůlu."

To mě poněkud deprimovalo, protože jsem si nesmírně přál mít zase zpátky tu starou Dylan, partnera, se kterým jsem mohl vycházet jako rovný s rovným a na kterého jsem si zvykl natolik, že jsem ho už téměř považoval za součást sama sebe. Bylo to zvláštní, že právě já, zapřísáhlý samotář, zrozený a svou výchovou vedený k tomu, aby byl nad takové věci povznesený, člověk, kterého se až dosud nikdy nic podobného nedotklo, jsem náhle měl cítit tuto potřebu, téměř nepřekonatelnou touhu po někom druhém. Instinktivně jsem si uvědomoval, že právě v tom je moje Achillova pata. Skutečnost, že trpím takovými slabinami, už mi však nedělala tak těžkou hlavu jako dřív a jakýsi zasutý koutek mé mysli mě dokonce přesvědčoval, že slabiny a nedostatky má každý člověk, že jsem je měl i já ve své někdejší vrcholné

formě. Nikdo není imunní. Důležité bylo být si svých vlastních nedostatků vědom a důkladně je prozkoumat, abych jich mohl v případě potřeby využít ve svůj prospěch.

O několik dnů později, když jsem se už prakticky vzdával naděje, přinesl můj plán konečně ovoce. Kolem desáté dopoledne se v mé kanceláři u Hroyasailu objevil vysoký a rozložitý chlapík, jehož tmavé oči signalizovaly inteligenci, kterou jeho celkový zjev tajil.

"Jmenuju se Hurl Bogen," představil se a natáhl ke mně ruku. Potřásl jsem jí a pak jsem mu pokynul, aby se posadil.

"Co pro vás mohu udělat, pane Bogene?"

"Jsem koordinátor bezpečnostní služby předsedy Larooa," informoval mě a srdce mi náhle téměř spadlo do kalhot. Tohle znamenalo buď velice dobrou nebo velice špatnou zprávu. "Víte o tom, že má jižně odtud ostrov s rekreačním střediskem?"

Přikývl jsem. "Musím se přiznat, že jsem si ho dokonce jednou tak trochu prohlížel z jednoho z našich člunů," prohlásil jsem upřímně. Pokud už to sám nevěděl, rozhodně to vědět měl. "Jen tak ze zvědavosti."

Ušklíbl se. "No jistě, to dělá spousta lidí. Nemám jim to za zlé a taky si s tím nelámu hlavu. V zásadě jde ale o to, že jsme se dostali do velkých problémů s jistým projektem, na kterém tam na ostrově pracujeme, a potřebujeme vaši pomoc. Uzavřeli jsme smlouvu s Emyasailem, že budou zajišťovat nepřetržitou přepravu zásob z pevniny na ostrov a z ostrova na pevninu, a ještě před pár týdny to docela dobře fungovalo. Jenže pak nás začaly napadat celé houfy borků - v životě jsem jich ještě tolik neviděl. Většinu z nich jsme dostali, flotilu Emyasailu při tom ale dokázali pořádně zdecimovat. Zbývá nám jen tucet trawlerů, vesměs těch menších, a jeden jediný dělový člun."

Předstíral jsem užaslý šok. "Ale, zatraceně, kolik borků jste tam mohli mít? Byly to přece dobré posádky a my jsme tady vůbec žádné takové problémy neměli. Abych řekl pravdu, v posledních několika týdnech byl tady kolem naopak až zatraceně zvláštní klid; viděli jsme jen jednoho nebo dva a jen s jedním jsme museli opravdu bojovat."

S žalostným výrazem přikývl. "To není divu, když byli všichni tam u nás. Biologové tvrdí, že je tam k nám dolů něco přilákalo, nejspíš nějaké chemikálie, které se dostaly do proudů pod hladinou. Prostě smůla."

Zadržel jsem dech. "O kolik lidí jste přišli?"

"V tomhle ohledu jsme měli zatracené štěstí, i když asi tak tucet jsme jich ztratili. To je prostě riziko povolání, to byste měl vědět. Hlavní ale je, že už nemáme dost člunů na to, abychom stačili přepravovat potřebné zásoby. Chvíli jsme jakž takž živořili s tím, co nám zbylo, a pár kriticky důležitých zásilek jsme přepravili letecky, doopravdy ale potřebujeme nějaké čluny. Trawlery ne - právě jsme zrekvírovali pár velkých nákladních lodí -, ale dělové čluny. Musíme mít hned čtyři najednou, abychom se v pořádku dostali až na ostrov."

"To si dovedu představit," odpověděl jsem, "jenže já sám tady mám právě jen čtyři."

"Potřebujeme jeden z nich," oznámil mi věcně. "Bereme si po jednom ze dvou dalších firem, které operují u zdejšího pobřeží. Budou vám muset stačit tři." Nebyla to žádost, ale rozkaz.

"Tak dobře," povzdechl jsem si. "Jenže já za tyhle čluny i za jejich posádky odpovídám a vůbec se mi nezamlouvá představa, že budou v nějaké lokalitě s vysokým rizikem výskytu borků pracovat čtyři různé posádky, které na sebe nejsou zvyklé." Na okamžik jsem předstíral, že intenzivně přemýšlím. "Poslyšte, co kdybychom to v zájmu vašeho i našeho bezpečí udělali jinak? Vezměte si všechny čtyři moje čluny i s posádkami - to znamená, že by Hroyasail na sebe kompletně převzala vaši smlouvu s Emyasailem. Na záskok tady zatím použijeme váš zbývající člun od Emyasailu a ty druhé dva. Kapitán od Emyasailu se ve zdejších vodách vyzná a nasadit tři posádky od tří různých firem na rutinní sběrnou a ochrannou operaci je mnohem bezpečnější než poslat je s nákladem."

Zamyslel se nad mým návrhem. "Zní to logicky," připustil. "Dokonce tohle řešení doporučím, pokud se ukáže, že jste vy i vaše posádky v pořádku."

Zdvihl jsem překvapeně obočí. "V pořádku? Ale no tak, pane Bogene. Jste u bezpečnostní služby. Přece jste si nás už nechal prověřit."

Usmál se a nepatrně pokrčil rameny. "No ano, to je pravda. A musím přiznat, že vaše čluny i vaše posádky jsou naprosto v pořádku. Otazníkem jste pro mě ale vy, pane Zhangu. Nezapadáte sem. Tak nějak nevím, co si o vás mám myslet. Váš psychologický profil mi připadá nějak divný. Mám takový zvláštní pocit, že bych měl přijmout zbytek Hroyasailu, ale ne vás."

"Cože! Tomu nerozumím."

"Neptejte se proč. Mám prostě takový pocit v žaludku. Jenže tyhle pocity, které mívám v žaludku, jsou dost často správné. A kromě toho, vás přece vlastně nepotřebujeme, co?"

Tenhle chlapík se vyznal v tom, co dělal. S tím jsem tak úplně nepočítal, takže jsem se na přístupu k němu musel rozhodovat ve zlomku sekundy na základě riskantních a nekompletních informací.

"Poslyšte," řekl jsem, "za koho mě vlastně máte? Za špióna Konfederace nebo něco takového? Máte přece moje staré záznamy."

"Jistě, to máme. A kompletnější, než si dokážete představit. Vaše osobnost a váš profil se podle našich zjištění natolik liší od osobnosti a profilu Qwin Zhangové, že si nemůžeme dovolit to ignorovat." Pak se na okamžik zamyslel, jako by se v něm odehrával nějaký vnitřní zápas, zatímco já jsem potlačoval vzrůstající nervozitu. Proklínal jsem bezpečnost kvůli té změně pohlaví. Nejdřív vzbudila podezření Dumonii a teď nesrovnatelně nebezpečnějšího Bogena.

"Řeknu vám, jak to uděláme," ozval se konečně. "Nevím, o co vám jde, Zhangu, a nevím taky, jestli jste doopravdy tím, za koho se vydáváte. Přiznám ale, že jsem zvědavý - a víc než jen zvědavý, vzbudilo to můj profesionální zájem. Takže na sebe vezmu to malé riziko a nechám vás jet s námi. Nechal jsem se přesvědčit skutečností, že vaše současné profily ukazují silnou, téměř vše ostatní přehlušující vazbu na vaši ženu a naopak její vazbu na vás. To je pro mě momentálně dostatečná páka."

Uvolnil jsem se; potěšilo mě, že jsem v téhle fázi nemusel vynést žádný ze svých připravených trumfů a podstoupit

žádné skutečné riziko. "Kdy chcete, abychom se přesunuli tam k vám?"

"Pozítří," odpověděl. "Dejte instrukce svým posádkám a potom přepněte svoje počítačové sítě." Vstal a znovu mi potřásl rukou. "Nevím proč, ale mám takový pocit, že to bude velice, velice zajímavé."

Přikývl jsem. "Tak nějak si to taky myslím, pane Bogene. Pokud mě teď ale omluvíte, čeká mě spousta práce. Chci ještě dnes odpoledne uspořádat instruktáž pro svoje posádky a zařídit všechno potřebné u Tookera."

"Tak se tedy uvidíme pozítří u Emyasailu." A s těmito slovy odešel.

Povzdechl jsem si; pocit, který ve mně Bogen vzbuzoval, se mi ani trochu nelíbil. Měl jsem dojem, že vím, proč se odhodlal k tomu konečnému kroku a pozval mě, abych je doprovázel, a bylo to další z těch instinktivních rozhodnutí. Podívali jsme se jeden druhému do očí - a spatřili jsme v nich sebe samotné. Dobrý profesionál si vždy jako soupeře zaslouží jiného profesionála. To znamenalo, že se mi nejspíš chystá nastražit past, že mi možná chce poskytnout dostatek volného prostoru, abych se chytil sám.

Jeden proti jednomu, Bogene, pomyslel jsem si a cítil jsem se přitom lip, než jsem měl nárok se cítit. A ten lepší z nás vyhraje.

Stěhování nepřineslo žádný vážný problém, protože jsme s sebou brali pouze dělové čluny a administrativní personál. Prostorové uspořádání bylo podobné jako u Hroyasailu až na to, že kanceláře v nejvyšším patře nebyly právě v nejlepším stavu, protože se jich už delší dobu používalo pouze jako skladišť. Dylan se velice horlivě ujala úkolu dát to tam alespoň trochu do pořádku, i když celý první týden jsme si připadali, jako bychom spíš než v dobře známém prostředí byli na nějakém improvizovaném tábořišti; vařili jsme na malém přenosném vařiči a spali jsme na matraci, položené na podlaze. Nabídl jsem se, že jí s tím vším pomohu, byla ale odhodlaná postarat se o všechno sama a zdálo se, že ji to doopravdy těší.

Jednou ze zřetelných změn bylo obrovské množství snímacích přístrojů, kterými musel člověk projít, pokud se chtěl prakticky kamkoli dostat. Pro účely zdejšího bezpečnostního systému jsme si všichni museli nechat pořídit nový záznam.

Ani v nejmenším jsem neměl v úmyslu si s tímhle bezpečnostním systémem nějak zahrávat. Dostal jsem se do nejvyšší ligy a metod, které mi pomohly až takhle daleko, už jsem tady používat nemohl. Bogen mě nepochybně sledoval na každém kroku a já jsem neměl v úmyslu poskytnout mu sebemenší příležitost, pokud si nebudu moci sám diktovat podmínky. Už tucet lidí za to, abych se sem dostal, zaplatilo životem; domníval jsem se, že jsem těm nevinným obětem absolutně povinován tím, že splním úkol, se kterým jsem byl sem vyslán. Alespoň to jsem jim dlužil.

Dylan měla podezření, že jsem se o svoje přidělení sem nějak postaral vlastními silami. Zatraceně, bylo to víc než jen podezření - už jednou se mnou pracovala a i tentokrát mi poskytla všechny vstupní informace. V klidu ji udržovalo jen přesvědčení, že bych vědomě nezpůsobil smrt žádného nevinného člověka. Neměl jsem v úmyslu někdy jí prozradit, že to není tak docela pravda.

Jednou z věcí, které jsem musel udělat, však byla prověrka torpéd, jež ještě zůstávala ve skladišti zbraní, a jejich porovnání s mým seznamem výrobních čísel. Žádné z mých starých čísel už tam nezbývalo a protože jsme s sebou navíc na svých člunech přivezli plný náklad vlastních torpéd, cítil jsem se bezpečně.

Zásilky, které jsme pravidelně převáželi na ostrov, obsahovaly nejrůznější položky od obvyklých zásob - potravin, dodávek běžných elektronických a údržbářských materiálů - až po velké komunikační a počítačové spojové články a spoustu potřeb pro biologické laboratoře. Skutečnost, že se tam stále ještě posílalo tolik věcí, mi spolu s příležitostným výskytem nových tváří z některé z korporací potvrzovala, že Laroo se svým projektem Fénix není zatím příliš úspěšný. I když jsem však měl povolení plavit se na člunech k ostrovu a zpátky, nesměl jsem jít dál než na ostrovní přístaviště a pokaždé, když jsem se tam vylodil, jsem byl pod bedlivou ostrahou. Ta podivná futuristická stavba uprostřed ostrova vypadala při pohledu zblízka ještě impozantněji, do větší její blízkosti jsem se však nedostal.

Neustále jsem si přesto v duchu procházel všechno, co jsem věděl, předpokládal nebo z náznaků vydedukoval, i všechno další, co jsem viděl, a bylo mi jasné, že jsem se ocitl ve slepé uličce. Pouhý přístup na ostrovní přístaviště mi nebyl nic platný, a i kdyby se mi podařilo potají proklouznout dál, velice brzy by mě chytili, a totéž platilo pro každého jiného, koho bych tam mohl vyslat.

"Už mi to pěkně leze na nervy," přiznal jsem se jednoho dne Dylan. "Jsem u konce s dechem a nedokážu vymyslet nic, co by mi pomohlo o kus pokročit. Jsem tady rok a dokázal jsem toho za tu dobu hodně, teď ale nevím, jak dál. Nejvíc ze všeho mě rozčiluje, že jsem tomu všemu tak blízko a přitom nejsem schopen se hnout z místa."

"Pořád ještě jsi pevně odhodlán zabít Larooa, viď?" zeptala se. "Strašně ráda bych ti nějak pomohla, jenže nemůžu a ani bych to nechtěla udělat. Víš přece, že se nemůžu účastnit spiknutí, které někomu usiluje o život."

Přikývl jsem a pevně jsem jí stiskl ruku. "Já vím. Jeho zabití ale není mým hlavním cílem. Chci získat informace o těch robotech. Nelíbí se mi představa celé armády těch monster, kompletně ovládaných Larooem, Bogenem a snad i ostatními vládci Diamantu, vypuštěné proti Konfederaci. Jsou to tak dokonalé stroje, že mi z toho sakramentsky běhá mráz po zádech. Kdyby se jim podařilo eliminovat naprogramování, které zaručuje jejich poslušnost, samo o sobě by to vytvořilo novou životní formu, která by sice vypadala jako člověk, ale s lidskostí by neměla nic společného. Představ si, že by takoví tvorové dokázali myslet rychlostí superpočítače, že by byli schopní ovládat doslova každou ‚buňku' svého těla, takže by od ní získali všechno, o co by požádali - schopnost létat, zůstat naživu ve vzduchoprázdnu a všechno to ostatní. Představ si takovéhle lidi, mentálně redukované na velké superpočítače v lidské podobě, obdařené jedinou touhou, která by byla zároveň jejich konečným cílem - touhou po moci. Byli by navíc prakticky nesmrtelní - a kdyby snad někdy měli nějaké problémy nebo kdyby potřebovali jinou podobu či hmotnost, prostě by se sem vrátili a vybrali by si ji."

"Ale Konfederace by je snad přece dokázala najít a zlikvidovat!"

"Možná ano. Pořád ale musím myslet na to, že jeden z nich se dostal do absolutně nejzabezpečenějšího místa celé Konfederace, podařilo se mu uniknout všem pastem a oklamat lidský i robotický bezpečnostní personál a že byl nakonec chycen a zničen jen díky tomu, že mu jeho naprogramování přikazovalo, aby se vrátil na Wardenův diamant a podal hlášení. A to byl v zásadě pouhý vyšší úředníček! Dej do těchhle těl nejlepší, nejpodlejší a nejnebezpečnější mozky Wardenova diamantu a... hmm, doktor Dumonia tvrdil, že je Konfederace křehká a že úspěšně přežívá především díky tomu, že nikdy nebyla vystavena opravdové zkoušce. Tihle lidé by sami o sobě byli dostatečnou zkouškou. Dej je dohromady s technicky vyspělou mimozemskou civilizací a snadno by se mohlo stát, že to bude konec všeho, co jsme kdy znali. Musím ho zastavit, Dylan."

"Takže si jsi jistý, že by to mohl dokázat? Nenapadlo tě někdy, že by ti mimozemšťané mohli být tak daleko před námi, že by tady prostě nebyly k dispozici přístroje potřebné k tomu, abychom jejich výtvory napodobili?"

Chvíli jsem o tom přemýšlel. "Moc čtyř vládců dosahuje daleko za hranice Wardenova diamantu. I když jsou sami tady uvězněni, mají v kapse vlivné lidi na celém území Konfederace."

"Odvážili by se ale něčeho takového? Chci říct, že přece vědí, že Konfederace existenci jejich robotů odhalila, nemám pravdu? A Laroo nemůže ani riskovat, že na stopu toho, co provádí, přivede mimozemšťany. Nedokazuje snad právě fakt, že provádí výzkumné práce tady, místo aby je zadal někomu jinému, že nechce riskovat a zapojovat do toho někoho zvenčí?"

"Máš možná pravdu," souhlasil jsem. "Tak dobře, na základě toho, co víme, můžeme tedy vyslovit pár hypotéz. Za prvé předpokládejme, že výzkumné práce probíhají tady. Za druhé předpokládejme, že navzdory neomezeným zdrojům celého Kerbera - a možná dokonce i celého Diamantu - a úsilí nejlepších zdejších vědeckých mozků se mu doposud nepodařilo ten oříšek rozlousknout. Čtyři vládci jsou také v neúnosném postavení: riskují intervenci Konfederace a zároveň ohrožují vztahy se svými spojenci." Naklonil jsem se k ní a políbil ji. "Možná máš skutečně pravdu. Možná ten svůj problém bez pomoci zvenčí vyřešit nedokážou, jenže tu pomoc nemají možnost sehnat."

Chvíli jsme seděli a mlčeli; já jsem zatím zvažoval všechny svoje možnosti a alternativy dalšího postupu. Co jsem doopravdy věděl a co jsem nevěděl?

Chtěl jsem se dostat na ostrov a proniknout do projektu. Pokud to byl doopravdy společný projekt všech čtyř vládců a ne jen Larooův, což se zdálo být pravděpodobné, pak by se zabitím Larooa v dlouhodobé perspektivě vůbec nic nevyřešilo. Na jeho místo v téhle vysoce organizované společnosti by prostě vklouzl Bogen nebo někdo jiný a vše by šlo dál stejně jako dřív.

Čeho jsem tedy chtěl doopravdy dosáhnout? Chtěl jsem, aby byl projekt přerušen, alespoň pro danou chvíli. Chtěl jsem dosáhnout postavení, ve kterém bych mohl na tomhle prohnilém světě prosadit nějaké změny, zajistit jeho větší humánnost, a současně ochránit to, co jsem pro sebe považoval za důležité. A nejvíc ze všeho jsem chtěl nakonec vypadat dobře v očích Kerbeřanů, čtyř vládců i Konfederace zároveň.

V hlavě mi vzklíčil jistý nápad; zachytil jsem ho, podíval jsem se na něj nejprve z jedné a pak i z druhé strany a usoudil jsem, že je tak šílený, že je naprosto neproveditelný - přesně jako ten první. Musel bych se nezmýlit v celé spoustě ošemetných a možná dokonce neřešitelných situací, a to naprosto stoprocentně. Kdyby mi v celém tom plánu jedna jediná věc nevyšla, neměl bych šanci.

"Dylan?"

"Ano, Qwine?"

"Předpokládejme - zatím prostě předpokládejme - že by existovala možnost, jak tohle všechno zarazit, alespoň dočasně. Zarazit to, vyvolat takovou malou revoluci, která by Kerberos proměnila v otevřenější a humánnější společnost, a sami se dosadit do jejího čela?"

"Už ti zase začíná harašit. Jasně to vidím."

Přikývl jsem. "Předpokládejme ale, že by tohle všechno bylo možné - a kdyby všechno šlo podle plánu, nikoho bychom nezabili, dokonce ani Waganta Larooa ne?"

Rozesmála se. "Jaká je pravděpodobnost - stejně mizerná jako při té operaci u Tookera?"

"Ještě horší. Odhadoval bych, že až do samotného konce, až do poslední sekundy, by byla šance asi tak pět ku jedné, že budeme odhaleni, že nás někdo podrazí nebo že dokonce přijdeme o život. Pravděpodobnost, že se to celé podaří, by byla možná sto ku jedné, možná tisíc ku jedné a možná ještě menší. Podle toho, kdy a kde by se co zvrtlo, mohlo by to znamenat cokoli; třeba bychom to jen zabalili a na všechno zapomněli, třeba by nás ale čekalo něco opravdu ošklivého - rozsudek smrti nebo poslání na Momrath, což je v podstatě totéž. Riziko by hrozilo v okamžiku, kdy bych začal svůj plán realizovat, a to, co bych uvedl do pohybu, už bych pravděpodobně nedokázal zastavit."

Podívala se na mne se zábleskem stejného užaslého obdivu, jaký projevovala v minulosti, takže na okamžik skutečně připomínala tu starou Dylan. "Vím, že bys to chtěl stejně zkusit, tak co ti brání?"

Přitáhl jsem ji k sobě. "Ty to nevíš?"

Povzdechla si. "Asi bychom se měli zamyslet nad alternativami. Pokud to neuděláš, bude ti to vrtat v hlavě do konce života, a pokud se stane něco doopravdy strašného, jak předpovídáš, nikdy si to neodpustíš. A nejsem si jistá, jestli bych ti to dokázala odpustit já. Nevím toho moc o té tvojí Konfederaci ani o tom, jak to vypadá jinde, dokonce ani na ostatních Wardenových světech, občas ale mívám pocit, že jsme poslední dva v celém vesmíru, kteří si doopravdy mohou říkat lidé."

"Co ale bude s tebou?" zeptal jsem se jemně. "Mohlo by to pro tebe znamenat konec všeho."

"Tak to bude znamenat konec. Když budeme dál žít tímhle způsobem, bude náš vztah stejně prázdný. Budu rodit děti a oni nám je budou jako vždycky brát. A není moc pravděpodobné, že by mě omilostnili, takže někdy za dvacet let na mě bude čekat Momrath, nebo co jiného dělají s těmi, které už nepotřebují. Co je to za život?" Vážně mi pohlédla do očí. "Dej se do toho - a pokud nebudou vadit moje psychické zábrany, počítej i se mnou. Rozumíš mi? Jestli se to

nepovede, jako že nejspíš ne, nechci už dál takhle žít. Vsadíme oba všechno na jednu kartu. Buď dostaneme všechno, co chceme - nebo společně zemřeme."

Popadl jsem ji, přitiskl k sobě a dlouze a drsně jsem ji políbil; té noci jsme se milovali, jako by to byla naše poslední příležitost.

Poslední a nejvyšší hazardní hra měla začít.

Kapitola patnáctá
Larooův ostrov

Do kanceláře přístavní bezpečnostní služby jsem vstupoval s pocitem odsouzence na smrt, zároveň jsem však byl plný intenzivního vzrušení; připadal jsem si, jako by mě celý můj dosavadní život připravoval právě na tento okamžik. Ve značné části svého plánu jsem se nevyhnutelně musel spoléhat na improvizaci, a vědomí, že proti mně budou stát nejlepší lidé celé planety, znamenalo ještě větší výzvu mým vlastním schopnostem.

Bezpečnostního důstojníka poněkud překvapilo, že mě vidí, protože jsme na ten den neměli naplánované žádné zásilky, pouze však pokývl a zvědavě se na mne zadíval.

"Chci vás požádat, abyste se spojil s bezpečnostním koordinátorem Bogenem," začal jsem. "Potřebuji se s ním co nejdřív sejít."

"Bogen je na ostrově," sdělil mi důstojník. "A kromě toho všechno, co se týká bezpečnosti, je spíš můj problém než jeho."

"Nechtěl bych vás urazit, ale na tohle jste moc malá šarže. Kromě toho nejde o žádné narušení bezpečnosti. Jste sice schopný polda, Hanaku, tohle je na vás ale příliš velké sousto."

To ho navztekalo. "Krucinál, co mi to tady vlastně vykládáte, Zhangu?"

"Spojte se s Bogenem rádiem a řekněte mu, že bych si s ním potřeboval ihned promluvit. Prostě to udělejte, Hanaku, buďte tak laskav. Nic vás to nebude stát."

"Nesejde se s vámi," ušklíbl se posměšně. "Má na práci důležitější věci."

"Jestli mu tuhle zprávu pošlete doslovně tak, jak vám ji nadiktuji, můžu vám zaručit, že se se mnou nejen sejde, ale že se za mnou přižene takovou rychlostí, že překoná všechny galaktické rekordy."

"Tak co je to za veledůležitou zprávu?"

"Řekněte mu..." A jde se na to. "Řekněte mu, že ať vloží do projektu Fénix kolik chce času, peněz a úsilí, stejně se mu ten problém s deprogramováním nepodaří vyřešit. A řekněte mu, že já ho vyřešit dokážu."

Hanak na mne upřeně zíral. "O tomhle projektu nemáte nic vědět."

"Prostě tu zprávu pošlete. A dejte mi vědět, kdy se se mnou bude chtít setkat. Mám ještě v kanceláři nějakou práci." S těmito slovy jsem se otočil, vyšel ze dveří a vrátil jsem se do administrativního komplexu. Nepochyboval jsem o tom, že Bogen návnadu spolkne. Ani v nejmenším. Počítal jsem, že ten výbuch uslyším až do kanceláře, a příliš jsem se nemýlil.

Pouhých pár minut poté, co jsem se zase usadil u stolu ve snaze vyřídit trochu práce, vrazil do kanceláře Hanak.

"No tak, pane důležitý," vyhrkl, "poslal jsem tu vaši zprávu na ostrov a tam se z ní málem podělali. Bogen je nahoře na satelitu, osobně se ale vrací sem dolů, přesně jak jste chtěl. Máte se s ním setkat za devadesát minut."

Přikývl jsem a zašklebil jsem se na něj. "Kde?"

"V jeho kanceláři na zámku."

"Na ostrově?"

"Víte snad o nějakém jiném zámku?" Na okamžik se odmlčel a věnoval mi zvláštní pohled. "Řeknu vám, Zhangu, jste buď ten nejpitomější nebo nejdrzejší chlap, jakého jsem kdy potkal. Co z toho je pravda?"

Zeširoka jsem se ušklíbl a vycenil jsem na něj zuby. "Můžete hádat."

Sehnat ve volný den dostatek lidí bylo obtížnější, než jsem čekal, když jsem se však obrátil na ty, kteří měli záložní a pohotovostní službu, podařilo se mi asi během půlhodiny dát dohromady posádku pro jeden dělový člun, nechat Dylan vzkaz, v němž jsem prostě napsal "Už to začalo", a vyrazit k ostrovu.

Počítal jsem, že i když se Bogen vrací z kosmické stanice, pokud vyrazil ihned po odeslání své odpovědi, dorazí na místo pravděpodobně přede mnou nebo nejpozději současně se mnou. Po pravdě řečeno jsem neměl šanci, že bych jeho ‚devadesátiminutovou' lhůtu dodržel, pokud bych neletěl letadlem, na což ovšem nebyla bezpečnostní služba připravená. I při maximální rychlosti, která činila něco kolem sedmdesáti kilometrů za hodinu, trvala člunu skoro devadesát minut samotná plavba na ostrov, a vyráželi jsme s půlhodinovým zpožděním. To mi ovšem dokonale vyhovovalo. Vždycky rád nechávám lidi čekat a chvíli se škvařit ve vlastní šťávě - vyvádí je to z rovnováhy a nutí je to jednat poněkud emocionálně v situaci, kdy já sám jsem dokonale racionální a tak klidný, jak to zaručuje můj výcvik.

Přesto se mi však zdálo, že plavba přes ten kousek oceánu trvá celou věčnost. Po celou dobu mě pronásledovala noční můra, jak na nás cestou na ostrov zaútočí bork a rázem bude po všem.

Plavba však proběhla bez jakýchkoli incidentů a brzy se na dohled před námi objevila zářící věž zámku, tyčící se přízračně mezi stromy. Obloha potemněla a ve vzduchu jsem cítil lehký chladný vánek, který prozrazoval, že se schyluje k dešti. Sotva jsem si toho všímal. Popravčímu snad může záležet na tom, jaké je v den popravy počasí, jeho oběti ale ne.

Vpluli jsme do ostrovního přístaviště a bezpečně jsme člun uvázali. Vystoupil jsem a zamířil k budově bezpečnosti.

"Zhang," představil jsem se důstojnici ve službě. "Jdu za Bogenem."

Pohlédla na jednu z obrazovek a přikývla. "Máte povolení ke vstupu do jeho kanceláře a nikam jinam. Doprovod

vás bude čekat u bezpečnostní brány."

"Doprovod, co? No vida, vida!" Otočil jsem se, vyšel ven a vydal se směrem k bráně, kterou jsem dosud nikdy neprošel. Než mě pustili dál, musel jsem si nasadit snímací přístroj. Když konečně potvrdil, že jsem to skutečně já, brána se otevřela a vpustila mě do druhé místnosti, kde se celá procedura opakovala. Nakonec se otevřely dveře v protější stěně, a když jsem jimi prošel, našel jsem tam dva nesmírně vážně se tvářící příslušníky Národní policie; oba byli doslova obrovití a po zuby ozbrojení.

"Půjdete mezi námi a nebudete se odchylovat od našeho směru," nařídil mi jeden z nich. Gestem jsem ho vyzval, aby šel napřed. Když jsme kráčeli po cestičkách, lemovaných stromy, bezděky jsem registroval speciální bezpečnostní systémy, které byly všude kolem, a všiml jsem si, že jsme prakticky na každém kroku pod něčím bedlivým dohledem. Dorazili jsme však téměř k samotnému zámku, než jsme museli projít další dvojitou bránou se snímači, a odtud jsme vstoupili do vnitřního nádvoří.

Udělalo to na mne dojem. Přestože povrch, po kterém jsme kráčeli, byl stejně jako v přístavních prostorách a na samotných přístavištích umělý a vznikl opatrným prořezáváním stromů, pozemky obklopující zámek se nepodobaly ničemu, co jsem viděl od okamžiku, kdy jsem opustil Konfederaci. Dovezli sem odněkud úrodnou půdu - pravděpodobně z Lilith, protože ta byla údajně zahradní planetou - a vysadili tu obrovitý, zářivě zelený trávník, plný exotických rostlin a květin. Moje mínění o Laroovi ještě poněkud stouplo; přesně něco takového bych byl na jeho místě udělal i já sám, jinak by to ale asi napadlo málokoho.

Došli jsme k zámku a po pořízení dalšího snímku u jeho vchodu jsme prošli dvojími dveřmi. Byl jsem nucen si přiznat, že navzdory všemu, co jsem slyšel od konkubín, jsem na to, co jsem spatřil, nebyl připraven. Procházeli jsme obrovskými otevřenými prostorami, vybavenými neuvěřitelným luxusem. Překrásné koberce a rohože přecházely v pohovky, křesla a lehátka, potažená něčím, co vypadalo jako kožešiny. Na zdech visely nádherné ukázky originálních - jak jsem alespoň předpokládal - uměleckých děl, která ladila s atmosférou místností. Jediným nesourodým prvkem byli policisté, kteří postávali na stráži prakticky všude, kam jste se podívali, a navíc vědomí, že nás na každém kroku sledují vševidoucí kamery.

Nikde jsem neviděl žádná schodiště, i když tam snad nějaká byla někde skrytá, byť třeba jen z bezpečnostních důvodů. Vyjeli jsme nahoru velkým výtahem, který byl v podstatě tvořen skleněným sloupem, kompletně obklopujícím nosný pilíř. Velice důmyslné, pomyslel jsem si. Kontrolují přístupy k výtahům a východy z nich, neustále vás mají na očích a dohlížejí na to, že se pohybujete jen v místech, kam máte povolen vstup.

Podle mého odhadu jsme vystoupili ve čtvrtém nebo pátém podlaží, prošli jsme celou šířkou hlavní budovy po úzké rampě - která se objevila, když jsme tam zastavili, a zasunula se zpět do zdi, jakmile jsme z ní sestoupili, což jsem ocenil jako další promyšlený detail - a zamířili jsme do další chodby. Tohle patro bylo plné místností, připomínajících svým rázem, včetně výstavních vitrín a osvětlení, expozice národního muzea. Na vyhrazených místech tam byly uloženy zbraně, mince a drahokamy z mnoha světů. Bylo to víc než impozantní. Věděl jsem také, že tyhle věci nepatří Wagantu Laroovi - byly mu pouze svěřeny do opatrování. Všechno to byly předměty toho druhu, které jsou schopny přečkat sterilizaci, zbavující je kerberské varianty Wardenova organismu, a vesměs patřily někomu jinému; byly zde uloženy do úschovy a čekaly, až je jejich majitel bude potřebovat nebo až bude mít možnost těšit se z jejich vlastnictví. Začínalo mi být jasné, co vlastně Bogen po většinu času zabezpečuje.

Konečně jsme dospěli na konec chodby, kde se před námi otevřely dveře, za nimiž se objevila moderní přijímací kancelář včetně sekretářky; jinak tam však nebylo nic na čtení ani na prohlížení.

Moji dva strážní mi stáli po boku, když jsem se ohlašoval. Sekretářka na moje jméno zareagovala přikývnutím. "Běžte dovnitř, ředitel Bogen už na vás čeká."

"Aby ne," zamumlal jsem a zamířil ke dveřím vnitřní kanceláře, kde jsem se otočil a ohlédl se po strážných. "Vy dál nepůjdete?"

Neřekli ani slovo, takže jsem otevřel dveře a vešel dovnitř.

Byla to malá a přeplněná kancelář působící dojmem, že ji skutečně někdo používá - všemožné knihy, časopisy, počítačové sestavy a bůhvíco ještě byly rozházené všude kolem, takže téměř nebylo vidět na kancelářský psací stůl tvaru L s počítačovými terminály na jedné straně a s hromadou papírů a dalších věcí, mezi nimiž byla dokonce i diktatiskárna, na druhé. Bogen, oblečený v nedbale elegantním pracovním oděvu, potřeboval vysprchovat a oholit. Očividně nebyl na tuhle schůzku připraven a díval se na mne zlostným pohledem.

"Hoďte ty krámy někam stranou a posaďte se," vyštěkl a ukázal na jednu z židlí. Poslechl jsem ho, posadil jsem se a upřeně jsem na něj hleděl.

"Tak o co jde?" vyjel na mě. "Co to tady na mě zkoušíte za hovadiny, Zhangu, nebo jak se to vlastně jmenujete?"

"Chtěl jsem poukázat na jistý aspekt vaší činnosti a řekl bych, že se mi to podařilo velice přesvědčivě," informoval jsem ho a držel jsem na uzdě svůj tep, krevní tlak a všechny ostatní tělesné funkce, abych působil tak klidně a uvolněně, jak jen je v lidských silách.

"Že moje bezpečnostní opatření stojí za starou belu? To jste mi chtěl dokázat? Tak poslyšte, že tady probíhá nějaký projekt jménem Fénix, to jste se mohl poměrně snadno dozvědět z některých z těch věcí, co se povalují v přístavu, a s trochou logického uvažování jste se mohl třeba i domyslet, že se tady zabýváme nějakými biologickými experimenty. Jenže vy jste poukázal přímo na zásadní aspekt našeho výzkumu a to prostě není možné. Kromě předsedy, mne samotného a šesti nebo sedmi dalších lidí na Kerberu - a kromě ostatních tří vládců - neexistuje nikdo, a myslím tím doopravdy nikdo, kdo ví, čím se tady zabýváme, a kdo by kdy opustil tenhle ostrov. Než vás dám zabít, chci slyšet, jak jste se to dozvěděl, a chci taky slyšet, proč jste mi prozradil, že to víte."

"Moc pěkná řeč," poznamenal jsem suše. "Vsadím se, že na takovýhle tón utáhnete každou holku."

"Nechte toho šaškování, Zhangu! Nemám na to náladu."

"Budete mi věřit, když řeknu, že jsem si to celé vydedukoval?"

"To jistě! A z čeho asi? Abyste to dokázal, musel byste mít víc informací než prakticky kdokoli na téhle planetě."

"To taky mám," ujistil jsem ho nevzrušeně. "Nepocházím z téhle planety. A soudě podle vašeho přízvuku, nepocházíte z ní původně ani vy. Vím o těch mimozemšťanech, Bogene. O mimozemšťanech i o jejich vymakaných robotech."

"Jak byste to mohl vědět? Nebo se snad chcete přiznat, že jste agentem Konfederace, jak jsem si myslel?"

"Jsem agentem," připustil jsem. "Mým někdejším zaměstnavatelem byla atentátnická sekce konfederační bezpečnostní služby. Vzali mě, a pomocí procesu, který byl jistě vyvinut na základě toho, co se děje tady na Kerberu, mě přemístili do těla Qwin Zhangové a poslali mě sem."

"S jakým konkrétním posláním?"

"V zásadě mě sem poslali proto, že už pojali určité podezření, jak je možné, že jsou ti roboti tak dokonale naprogramovaní," vysvětloval jsem; lhal jsem, jako když tiskne, přičemž jsem si byl vědom, že mě monitorují ty technicky nejdokonalejší detektory lži. Nevadilo mi to. Byl jsem vyškolen k tomu, abych i to nejlepší zařízení tohoto typu uměl oklamat.

"To jsou kecy a vy to moc dobře víte!" osopil se na mě. "Kdyby o tom věděli, rozmáčkli by nás jako mouchu, konexe nekonexe."

"To víte, že o tom vědí," ujišťoval jsem ho. "A já celkem určitě nejsem jediný, kdo to ví tady na Kerberu, i když o nikom jiném osobně nevím. Jistě, mohli by sestřelit tu vaši báječnou kosmickou stanici, mohli by dokonce hloubkovým paprskem usmažit tenhle ostrov na škvarek - k čemu by jim to ale bylo? Chtějí ty mimozemšťany, Bogene, a Kerberos je zatím jediným místem, kde narazili na stopu, která vede přímo k nim. Jednoho dne nás zlikvidují, možná že spálí celou tuhle zatracenou planetu, tím si můžeme být jistí - neudělají to ale, dokud mohou získat právě tolik nebo ještě víc, než kolik mohou ztratit."

"Hmm, tak to si tedy počkají hodně dlouho," zachechtal se Bogen. "Myslím, že dokonce ani Laroo se nikdy s žádným z nich nesetkal. Jestli je vůbec někdo ze čtyř vládců viděl, byl to nejspíš Kreegan z Lilith. Tohle všechno byl konec konců jeho nápad."

"V tom případě je v našem zájmu, aby se o tom nikdo nedozvěděl - a myslím tím doopravdy v našem zájmu. Nestojím o to, aby mě spekli na škvarek, Bogene."

"Vám už na tom nemusí záležet," poznamenal. "Vy už jste teď stejně mrtvý."

"O tom bych pochyboval," odpověděl jsem, jako by mě jeho hrozby vůbec nevyváděly z míry. "Chtěl bych vám teď něco povědět a myslím, že jste dostatečně inteligentní, aby vám bylo jasné, že je to pravda. Mohl jsem prostě Konfederaci podat zprávu o tom, co jsem o projektu Fénix zjistil, a nechat na ní, aby přijala drastická opatření. Neudělal jsem to a naopak jsem se spojil s vámi."

"Pokračujte."

"Znáte přece ten starý problém s agenty, kteří jsou vyslaní na Wardenovy světy. Jsme tady ve stejné pasti jako vy ostatní."

"Vámi si museli být zatraceně jistí, protože sotva mohli počítat s tím, že vás dokážou sledovat při přesunech z těla do těla," poznamenal.

"To je pravda - a měli k tomu dobrý důvod. Byl jsem pro tuhle práci vypěstován a narozen. Je jediným důvodem mé existence, vším, pro co žiju, jím, spím a dýchám. Jakmile splním svěřený úkol, nemám už proč dál žít. Už jste přece musel o profesionálních zabijácích slyšet."

"Pár jsem jich dokonce poznal osobně a souhlasím s vámi," přikývl. "Jsou to fanatici. Mám dokonce dojem, že i starouš Kreegan býval jedním z nich. Takže vím, kdo jste a co jste zač. A z vašich vlastních úst jsem slyšel, že pro mne a pro mého šéfa jste nejnebezpečnější člověk na Kerberu."

"Jenže to zbabrali," pokračoval jsem. "Věřte mi, překvapilo mě to právě tak nebo ještě víc, než budou překvapení oni, skutečně ale šlápli vedle. Tahle planeta - chci říct, že změnila i mě. Mám kromě svého poslání ještě něco - nebo spíš někoho - kvůli čemu chci žít."

Zdálo se, že se Bogen nepatrně uvolnil. Viděl jsem však, že jedním okem neustále pošilhává dolů na něco, co se nacházelo mimo moje zorné pole. Nejspíš na obrazovku detektoru lži. "Takže teď byste se chtěl přidat k nám a snažíte se s námi vyjednávat, nemám pravdu? Nemáte ale žádné trumfy."

"Myslím, že mám," odvětil jsem obezřetně. "Abych řekl pravdu, byli tak mazaní, že mě vybavili hluboce uloženou psychickou instrukcí, která mi přikazuje, abych jim podával hlášení a pak na to zapomněl. Vůbec jsem o tom nevěděl, dokud jsme i s manželkou nezačali chodit na terapii k Dumoniovi v Mediamu."

Bogen zostražitěl. "V tom případě jste jim už o tom možná zprávu podal."

Zavrtěl jsem hlavou ze strany na stranu. "Ne, rozhodně aspoň ne o tom všem. Poslední hlášení jsem posílal před víc než dvěma měsíci a od té doby jsem ani jednou nebyl v blízkosti agenta, který může tu instrukci aktivovat. Zjistil jsem ale, kdo to je, takže už nejsem jejich hračkou."

"A kdo to je?"

"Záleží na tom? Když ho seberete, nasadí sem prostě tucet dalších a my nebudeme vědět, kdo to je. Kdepak, od okamžiku, kdy jsem se o tomhle všem dozvěděl, jsem začal dostávat vlastní nápady. Především jsem se rozhodně chtěl do projektu zapojit. Skutečnost, že jsem tady uvězněný, se mi nelíbí o nic víc než vám nebo komukoli z nás ostatních a nerad žiju s konfederační pistolí u spánku. Bez ohledu na úspěch či neúspěch mé mise mě čekala smrt - a já nechci umřít, Bogene, a nechci taky dál žít v té absolutní stagnaci, ve které se můj život nachází teď, což bylo druhou alternativou. To mě tedy přimělo k tomu, že jsem začal uvažovat o vás, o Laroovi a o projektu Fénix. Napadlo mě, že máte co do činění s produktem mimozemské technologie a že přitom používáte lidí, kteří nemají sebemenší zkušenosti

ani s tím, co už je naší straně známo. Jak víte, obor organických počítačů je na černé listině, takže v něm existuje jen velice málo odborníků, a ti, kteří existují, se v zásadě orientují na jejich průmyslové aplikace, to znamená na to, čeho Konfederace skutečně používá. Nemáte lidi a nemáte ani ta léta výzkumu a vývoje, abyste mohli takový problém vyřešit, a myslím si, že si to sami uvědomujete."

"No prosím. Nehodlám s vámi stoprocentně souhlasit, přiznám ale, že jsme nepostoupili prakticky ani o krok dopředu. Víme, o co nám jde, prostě ale neexistuje žádná metoda, kterou bychom dokázali programování rušit selektivně - a pokud robota deprogramujete kompletně, zničíte ho, protože řízení životních pochodů a všech ostatních normálních funkcí je součástí programovacích molekul v každé drobné buňce. V podstatě by k řešení toho úkolu byl nutný velký organický počítač s veškerým příslušenstvím a k těm my nemáme přístup celá staletí, už od války ne."

Přikývl jsem. "Kromě mimozemšťanů existuje jen jeden jediný zdroj, kde se vůbec vyskytují odborné znalosti, jaké potřebujete. Víte to a já to vím taky. Nepochybuji o tom, že jste tam pár svých robotů poslali, jenže potřebná data jsou roztroušená na příliš mnoha místech, než abyste se k nim dostali. Mohlo by trvat celé roky, než byste to všechno dali dohromady, a to ještě za předpokladu, že byste dokázali rozluštit příslušné kódy. A nemyslím, že se domníváte, že máte léta času."

"Pokračujte."

"Mluvím o bezpečnostní službě. Tedy o konfederační bezpečnostní službě. Ta by snadno mohlo potřebná data získat, dát je dohromady a poslat je počítačové síti dostatečně složité, aby ten problém vyřešila. Ti totiž organických počítačů používají. A ne takových, jako máte vy - úplně jiných. Ve svých lodích a modulech jich ale skutečně používají. Mohli by váš problém vyřešit za vás."

"Prostě jen tak," zasmál se. "Poprosíte je o to a oni vám vyhoví, ano? Nebuďte směšný!"

Začal jsem si připadat trochu klidnější. "Vůbec ne. Říkal jsem vám přece, že vím, kdo je jejich komunikačním agentem. Když za ním zajdu a přiměju ho, aby mě s nimi spojil, nebude potřebné žádné násilí, žádné přesvědčování a nebude následovat žádné zapomínání. Předpokládejme prostě, že zavolám svým nadřízeným a řeknu jim, že mám šanci jednoho z těch mimozemských robotů ukrást?"

"Cože!"

"No jasně. A taky jim řeknu, jak to chci udělat. Zbavím ho veškerého předchozího naprogramování a pak nad ním sám převezmu kontrolu. Nechám do něj přemístit svou mysl a dopravím ho - a sám sebe s ním - pryč z Kerbera."

"Na to vám neskočí."

"Myslím, že skočí. Nezapomínejte, že nebudou mít možnost ověřit si pravdivost toho, co jim řeknu, a samotná skutečnost, že se za nimi chystám s tím vším vypravit, bude důkazem, že naše spojení nebylo narušeno. Když chci, dokážu být velice dobrý hypnotický subjekt. Řekněme, že jim povím, že programování robotů probíhá částečně tady na ostrově - tím si už v podstatě stejně jsou jistí - a že se mi díky mým kontaktům u Tookera podařilo proniknout do projektu. Některým z odborníků, kteří jsou do projektu zapojení, se nezamlouvá představa práce pro nějaké neznámé mimozemšťany, takže jsem získal i určitou neoficiální pomoc - pokud se mi podaří dostat odtud robota. A jediná možnost, jak to zajistit, je odejít odtud v jeho těle. Budou s tím souhlasit. Je to přesně to, na co jsou ode mě zvyklí."

Zamyslel se. "Je to moc riskantní."

"Když o tom budete chvíli přemýšlet, zjistíte, že to vůbec není riskantní. Vědí už, že jsou do programování nějak zapojeni Kerbeřané, a člověk nemusí být geniální detektiv, aby si spočítal, že to znamená kosmickou stanici a tenhle ostrov. Předložím jim přesvědčivý scénář, který se bude shodovat s mými předchozími zprávami i s tím, co už vědí. Vybrat si pak budou muset sami. Buď můj plán odsouhlasí a pošlou mi řešení - pokud to totiž sami dokážou vyřešit - nebo ho odmítnou, protože ho budou pro získání informací tohoto druhu považovat za příliš nebezpečný. Myslím, že je znám.

Dokud vědí, že mají možnost celou tuhle planetu zničit, budou s ním souhlasit. Pokušení z takové návnady pro ně bude příliš velké."

"A co když vám půjdou na ruku? Co se stane s Kerberem, až svůj slib nesplníte?"

"Budeme mít v ruce klíč a tím bude náš problém vyřešen. Pokud jde o to, co bude dál - no, předpokládal bych záruku ochrany pro svou ženu a pro sebe, možná bychom dokonce měli dostat vlastní vyčištěná robotická těla. A pokud se Konfederace rozhodne rozprášit Kerberos na atomy, dozvíme se o tom s dostatečným předstihem. Není to rozhodnutí, které by se přijímalo snadno, takže budeme mít možnost zavolat si ty mimozemšťany na pomoc."

"A když nám nepomůžou?"

"V tom případě utečeme alespoň my."

Znovu se nad tím na chvíli zamyslel. "Hmm, to co říkáte, je pravda - aspoň do jisté míry. Jediné, co mi dělá starosti, je možnost, že dokonce i bez vašeho vědomí je tohle všechno rafinovaná konfederační past."

"Prosím? Co bych asi já mohl provést vám všem?"

"Ale ne, vy osobně ne. Co kdyby ale toho všeho chtěli využít jako příležitosti, jak získat svolení ke zničení planety? Co když jim ve skutečnosti jde právě o tohle - o jasnou záminku, kterou by se jim podařilo odůvodnit v jejich radách? Jejich prvořadým a možná jediným cílem je přinutit ty mimozemšťany, aby se otevřeně projevili. Možná že autorizované zničení Kerberu je metodou, kterou toho mají v úmyslu dosáhnout - a my nemáme žádnou záruku, že nás mimozemšťané budou chtít ochránit nebo že toho vůbec budou schopni. Mám takový dojem, že kdyby dokázali porazit Konfederaci vojenskou silou, nás by vlastně nepotřebovali."

To byla nepříjemná možnost a navíc možnost, na kterou jsem dosud nepomyslel. Když se zvážily plíživě prohnané metody mých šéfů, bylo tohle skutečně jejich cílem? V konečném důsledku jim nepochybně šlo o to, aby vylákali mimozemšťany z úkrytu. Nezamlouvalo se mi však pomyšlení, že celou dobu plánovali, že jim to umožním tímto způsobem.

"Jistá pravděpodobnost tu je. Je to riziko, přiznávám dokonce, že velké riziko. Co je ale větší riziko? Nezkusit to, nezískat klíč k tomu programovacímu kódu a pořád ještě tady sedět na zadku, až se konečně doopravdy rozhoupou a zlikvidují nás? Dřív nebo později k tomu dojde. Víte to a já to vím taky. A jestli se rozhodnou do toho jít, budeme mít alespoň šanci - my všichni."

Bogen s povzdechem zavrtěl hlavou, veškerá jeho agresivita však vyprchala. "To je moc velká věc, než abych o ní mohl rozhodnout sám, to je vám jistě jasné. Budu to muset předložit Laroovi. A vás nejspíš taky."

"To mi vyhovuje."

Požádal jsem posádku člunu, aby Dylan vyřídila, že se zdržím minimálně přes noc, a poslal jsem jí povzbudivý vzkaz, formulovaný tím nejjednodušším kódem. V podstatě mi nezáleželo na tom, jestli ho Bogenovi lidé rozluští nebo ne; pokud už dávno alepoň netušil, co jsem zač a co mám v úmyslu, nezasloužil si svou funkci.

Pak jsem čekal, až se Bogen dovolá svému šéfovi. "Tak dobrá," prohlásil, když se konečně vrátil, "přiletí sem zítra odpoledne. Dřív se sem nedostane. Máte tady zůstat jako jeho host a počkat, dokud si vás nevyslechne a definitivně se nerozhodne."

"A co moje manželka?" zeptal jsem se poněkud znepokojeně. "Nezapomínejte, že nemá žádné peníze."

"Do zítřka to vydrží. Kdyby něco potřebovala, budou tam moji lidé. A co bude dál, to se teprve uvidí. Pamatujte si, že vaše i její budoucnost teď visí na velice tenkém vlásku."

Jako bych to sám nevěděl! Teď už jsem ale nemohl couvnout. "No prosím, když jsem tedy buď s vámi nebo mrtvý, co kdybyste mi ukázal jeden z těch zázraků kosmu?"

Zamyslel se nad tím. "Jistě, proč ne? Pojďte se mnou."

Sjeli jsme dolů v jednom z těch průhledných výtahů; sestoupili jsme hluboko pod přízemní podlaží a ponořili se do objemných útrob hlavního kmene samotného podpůrného stromu.

Laboratorní vybavení, které se tam dole nacházelo, bylo velice moderní a působivé. Cestou jsme narazili na několik známých zaměstnanců od Tookera, kteří mě poznali a pozdravili, Bogen však neměl náladu na to, aby mě nechal popovídat si se starými přáteli.

Centrem veškeré zdejší aktivity byla tajuplná laboratoř, rozdělená na dvě části; na jedné straně byl monitorovací a ovládací panel nezvyklé konstrukce a celou protější stěnu lemovala řada malých kabinek. Když jsme vešli, jakási mladá a nesmírně přitažlivá žena s dlouhými černými vlasy splývajícími po tradičním bílém plášti právě na jednom ze strojů kontrolovala řadu číselných údajů. Zdvihla oči, spatřila Bogena a vstala, aby se s námi pozdravila.

"Tady je nejlepší mozek na Kerberu a jeden z nejlepších v celé galaxii," rozzářil se Bogen.

Usmála se a napřáhla ke mně ruku. "Zyra Mertonová," představila se.

Když jsem její štíhlou jemnou rukou potřásal, neubránil jsem se překvapení. "Qwin Zhang. Říkala jste, že se jmenujete Mertonová?"

Zvonivě se zasmála. "Ano. Už jste snad jméno Merton slyšel?"

"To tedy ano. Tak nějak jsem si pod ním ale vždycky představoval nějakého drobného stařík s rozcuchanými vlasy a plnovousem."

"No, po pravdě řečeno jsem už dost stará," odpověděla pobaveně. "Abych se přiznala, je mi už skoro sto osmdesát let. Důvodem, proč jsem se sem před skoro devadesáti lety vypravila, nebylo jen to, že jsem chtěla na Kerberu studovat Wardenovy procesy, ale také to, že to byla tehdy jediná možnost, jak si zachránit život. Ujišťuji vás však, že jsem a vždycky jsem byla žena a že jsem nikdy v životě neměla plnovous."

Zasmál jsem se společně s ní. Byla okouzlující a zároveň překvapivou odpovědí na otázku, kdo vlastně je onen záhadný Merton.

"Povězte mi, kde jste vlastně moje jméno slyšel?" zajímala se.

"Sám jsem produktem toho, čemu Konfederace říká Mertonův proces," vysvětloval jsem.

Zdálo se, že ji to nesmírně zaujalo. "Chcete říct, že už vyřešili všechny problémy? Domnívala jsem se, že mají příliš mnoho životů a připravuje příliš mnoho lidí o rozum, než aby někdy mohl být skutečně praktický. Zanechala jsem výzkumu, když jsem se zcela přeorientovala na zkoumání kerberských procesů. To bylo - moment - asi tak před padesáti lety."

"No, částečně ty problémy vyřešili," odpověděl jsem, "problém úmrtnosti ale ne."

Zatvářila se zklamaně a poněkud rozzlobeně. "K čertu s nimi! A k čertu i se mnou! Vždycky jsem ze všeho nejvíc litovala toho, že jsem ten proces vůbec vyvinula a že jsem údaje o něm dala k dispozici v tak nekompletní podobě. Jenže v té době tady na Kerberu ještě bylo málo lidí, nebyla tu žádná zvláštní technologie ani pořádné státní uspořádání, takže pokud jsem se chtěla někam dostat, byla jsem závislá na podpoře zvenčí. Stejně bych si ale někdy ráda pořídila váš kompletní psychozáznam, abych se podívala, jak daleko s tím doopravdy pokročili. Obávám se, že dál, než říkáte, už se stejně nedostanou."

Rozhodl jsem se, že by nebylo vhodné prozrazovat jí, za jak obrovský úspěch to Konfederace považuje. S ohledem na své protějšky na Lilith, Medúze a Charónu jsem toho zatím nechtěl vyžvanit příliš mnoho.

"Rád vám vyhovím - až na to bude někdy čas," souhlasil jsem upřímně. Pokud na téhle šílené planetě existoval někdo, komu jsem mohl opravdu důvěřovat, pak to už jen z hlediska vědecké objektivity byla pravděpodobně ona.

"Zhang se zajímá o naše přátele," obrátil se k ní Bogen. "Můžete nám předvést malou ukázku?"

"Ráda," přikývla. "Mám tady jednoho, který je právě tak zralý."

"Zralý?"

"Hotový. Kompletní. Připravený vyrazit." Vrátila se ke svým přístrojům a vyťukala na nich sérii instrukcí. Nad jednou z kabinek zazněl tichý bzučák a rozsvítilo se červené světlo. Po chvíli zhaslo a nahradilo je nejprve záložní žluté a potom zelené.

Odstoupila od ovládacího panelu, přešla k jedné z kabinek a otevřela dveře. Pohled, který se mi naskytl, mě překvapil. Bylo v ní tělo vysokého svalnatého muže, odpovídajícího vzhledem normě civilizovaných světů. Zdálo se, že je teprve nedlouhou dobu mrtvý.

"Dva jedna dva šest sedm - probuď se a vystup ven," nařídila Mertonová.

Mrtvola se zachvěla, otevřela oči a rozhlédla se kolem sebe; celé její tělo přitom začalo vzbuzovat hrůzostrašný dojem života a plného vědomí. Vyšla z boxu a náhle vypadala naprosto přirozeně.

Přešel jsem k ní a podíval se na ni. Cítil jsem se přitom poněkud nepříjemně po těle, protože to, na co jsem se díval, bylo znenadání živým tvorem a ne předmětem, který bych si mohl prohlížet jako sochu.

"Je to to nejúžasnější spojení organické chemie, počítačové technologie a molekulární biologie, jaké jsem kdy viděla nebo o jakém jsem slyšela," poznamenala Mertonová.

"Tohleže je robot?"

Přikývla. "Je ovšem třeba vysvětlit, že když sem přijdou, ani zdaleka takhle nevypadají. Dodávají nám je ve zhruba humanoidním tvaru a se stejnou tělesnou váhou, tím to ale prakticky končí. Na základě vzorků buněk, které dostaneme, umíme potáhnout celé tělo kůží, která padne tak dokonale, že se robot stane přesným dvojníkem toho, jehož buněk bylo použito. Materiál, kterého k tomu užíváme, je podobný látce, ze které je vyroben celý robot, je však schopen řídit se genetickým kódem originálu a napodobit ho. Máme-li původní subjekt po ruce, může v okamžiku doplnit všechny jizvy, pleťové vady a zvláštní znamení, takže ze sebe udělá dokonalý duplikát."

"Zatraceně, jak ale dokážete něco takového vyrobit?" vydechl jsem užasle.

"Nedokážeme to a ani je nevyrábíme. Konfederace by to dokázala, kdyby chtěla, jenže i v tom případě by bylo jejich koncepční pojetí odlišné. Když si je prohlédnete zblízka, stačí chvilička, aby vám bylo jasné, že jsou tyhle mechanismy produktem společnosti a kultury, která se od té naší diametrálně liší. Ne že by nějak odporovaly zákonům našich věd - v tom to není. Celý vývoj vědy až do této etapy však prošel naprosto jinými stádii."

"Odkud se tedy berou?"

Pokrčila rameny. "Máme jich tu jen pár, částečně na dokončovací práce a částečně pro experimentální účely. Nedávají nám jich příliš mnoho; posílají nám je jen tehdy, když se chceme zaměřit na nějakého konkrétního jedince. Jsou velice opatrní."

"Všechno to ale probíhá tady? Myslím veškerá ta výměna mysli?"

"Ale kdepak. Ta se může provést kdekoli ve Wardenově systému, až do vzdálenosti zhruba sto šedesáti miliónů kilometrů za oběžnou dráhou Momrathu. Důležité je jen to, že musí proběhnout v atmosféře, která obsahuje výhradně kerberské Wardeny. Podrobnosti neznám."

"A nevadí vám to? Že těchhle věcí užívají ke špionáži proti Konfederaci?"

"Ani ne. Proč by mi to mělo vadit? Všechno, čeho se konfederační vláda dotkne, se změní v prach nebo popel, a to včetně lidí. My tady máme zcela novou a čerstvou technologii, ke které se dospělo vývojem naprosto nepodobným lidské technologii, a to je mnohem zajímavější. Sotva jim můžu mít za zlé, že Konfederaci neinformovali o své existenci. Každou mimozemskou rasu, na kterou jsme kdy narazili, jsme vyvraždili, buď doslova nebo kulturně."

"Podle toho, jak mluvíte, by vás sem stejně poslali za trest, i kdybyste sem nepřišla dobrovolně," poznamenal jsem.

"Nejspíš ano," zasmála se. "To už se nikdy nedozvíme. Každopádně mi to ale vyšlo."

Díval jsem se na ni a usilovně jsem přemýšlel. "A ani vy jste nedokázala vyřešit ten programovací oříšek? Když to nedokážete vy, dokáže to vůbec někdo?"

Pohlédla tázavě na Bogena, který přikývl, a pak se znovu otočila ke mně. "Není to zase až tak jednoduché. Pojďte sem a podívejte se do mikroskopu."

Přešli jsme ke shluku různých přístrojů. "Vůbec nic z toho nepoznávám," přiznal jsem. "Čí to je? To jste konstruovala vy sama?"

"Ne. Dodávají nám je také výrobci robotů a to je součást našeho problému. Tady, podívejte se na obrazovku."

Podíval jsem se a spatřil jsem zvětšený záběr buňky. Vlastně ne, nebyla to buňka. Vypadalo to jako nějaký jednobuněčný živočich, podobný amébě.

"To je buněčná jednotka jednoho z robotů," vysvětlovala Mertonová. "Není to vlastně doopravdy buňka, přestože se jako buňka chová. Je to kompletní samostatný mikropočítač, užívající organických molekul a organické struktury." Chvíli si hrála s ovládáním, ta maličká věc zmizela a místo ní se objevila spousta jiných droboučkých organismů, plovoucích v průzračné tekutině.

"Molekulární chemie je sama o sobě úplně přízračná," pokračovala v komentáři. "Nejde ani tak o to, že bychom se dívali na něco neobvyklého. Žádné zvláštní prvky, které bychom ještě nikdy neviděli, nic takového. Je to ale pospojováno dohromady způsobem, který by mě ani v nejbujnější fantazii nenapadl. Nevím dokonce o jediném možném způsobu, jak vyrobit nebo vypěstovat něco takového, složeného ze všech těch prvků a sloučenin, aby to fungovalo. Mohla bych například vzít uhlíkové řetězce, přidat k nim síru a zinek, draslík, hořčík a stovku dalších sloučenin a prvků a smíchat to všechno dohromady - nikdy by mi z toho ale nevyšlo něco jako tohle." Přesunula ohnisko na buněčnou stěnu a zvětšila ji do téměř nemožných rozměrů. "Vidíte tyhle strašně malé čárky, co vypadají jako vlasy? To jsou elektrické spoje s okolními buňkami. Podobají se nervům, přitom ale nejsou stejné. Když se vzájemně propojí, vytvářejí vědomý komunikační systém od buňky k buňce. Mozek může přikázat kterékoli buňce nebo kterékoli skupině buněk, co chce, aby ta malá potvora udělala, jak chce, aby vypadala - prostě cokoli - a ona ho poslechne. Dokáže napodobit téměř všechno. Dokonce i funkční objekty. Je to nemožné, nepředstavitelné. Ani za těch nejlepších starých špatných časů naší války s roboty jsme neměli nic, co by bylo něčeho takového schopné. Možná bychom k tomu ale byli dospěli nebýt toho, že zakázali další výzkum a vývoj."

"Vím, co myslíte. Chcete říct, že dokonce ani samotná Konfederace by nedokázala tyhle stroje přeprogramovat nebo

deprogramovat."

"To vůbec ne! Kdyby jeden z nich měli, nejspíš by se jim to podařilo. Ale my tady... jsme ve slepé uličce. Dokážeme pochopit, jak se to dělá, sami to ale udělat - ani odstranit - neumíme. A především nejsme schopni odlišit nezbytné programovací prvky od těch, bez kterých bychom se obešli. Je vám to jasné?"

Bylo mi to jasné. "Myslíte si ale, že Konfederace by toho schopná byla?"

"Jen proto, že sami mají větší a rychlejší kvaziorganické mechanismy. Pochybuji, že by tohle dokázali okopírovat, pravděpodobně by tomu ale dokázali nařídit, co by to mělo dělat. Proto má taky každá buňka autodestrukční spínač. Pokud je zneschopněna nebo pokud se ocitne v nebezpečí zajetí, prostě se rozteče. Kompletně."

"Tak už vám to stačilo?" zeptal se netrpělivě Bogen.

Přikývl jsem. "Teď ano. Musím přiznat, že to na mě udělalo dojem." Udělalo to na mě víc než dojem. Ten zatracený krám mě vyděsil k smrti.

Kapitola šestnáctá
Wagant Laroo

Strávil jsem neobyčejně pohodlnou noc v jednom z pokojů pro hosty; obklopen díly starých mistrů jsem spal v počítačově řízeném pohodlí, na jehož samotnou existenci už jsem téměř zapomněl. Spal jsem dlouho, protože jsem věděl, že budu nejspíš potřebovat veškerý svůj důvtip, a dopřál jsem si opulentní pozdní snídani; potom jsem se se svolením Národní policie a pod jejím bedlivým dohledem vydal na prohlídku sbírek, shromážděných nahoře. Celkem vzato jsem strávil fascinující den, který mi navíc poskytl vysvětlení tolika dosud nevyřešených senzačních krádeží, že by si tím každý policista zajistil místo ve dvoraně slávy, pokud totiž nějakou mají.

Ke konci odpoledne se objevilo letadlo a přistálo na trávníku před zámkem, který mi stále ještě připadal nádherný. Vystoupilo z něj pět mužů, všichni s aktovkou v ruce. Na žádném z nich nebylo nic zvlášť neobvyklého, takže jsem je mohl pouze pozorovat z okna a přemýšlet o tom, který z nich je asi Laroo.

V tom očividně spočívala celá finta. "Člověk nikdy neví, který z celé skupiny je on," varoval mě Bogen. "Má asi dva tucty lidí, kteří mají takové herecké nadání, že ho dokonce zastupují při různých veřejných vystoupeních, a cestuje obvykle spolu s celou skupinou. Může být kterýmkoli z jejích členů - a nikdy nevíte jistě, jestli mluvíte doopravdy s ním nebo ne."

To mě trochu znepokojilo. "To tedy znamená, že skutečný Laroo tady třeba vůbec není."

"Ale ne, jeden z nich je doopravdy on, za to se můžu zaručit. Tohle je rozhodnutí, které nenechá na nikom jiném. Nejlepší bude chovat se prostě ke všem tak, jak byste se choval k Laroovi. Ten pravý si všechno vyslechne."

Rozpačitě jsem přikývl a pak jsme se odebrali dolů do přepychově vybavené kanceláře vládce Diamantu. Pomyšlení na to, že Laroo používá takových triků, mě poněkud zneklidňovalo. Další věc, která by se mohla zvrtnout, pomyslel jsem si nervózně.

Byl jsem uveden dovnitř a představen vysokému pohlednému muži s předčasně bílými vlasy, které mu dodávaly vzhled distingovaného politika. Rozhlédl jsem se po ostatních. Jeden z nich byl malý a tlustý a trochu se podobal Otahovi, sotva však vypadal jako člověk, kterého bych si představoval jako vládce Kerbera. Napadlo mě, že já bych si vybral právě toho. Nikdo by nikdy vážně nepovažoval za diktátora někoho, kdo by vypadal takhle. Podíval jsem se na ostatní, kteří tam seděli pohodlně rozvalení a pozorovali mě. Byl bych rád věděl, jestli sami vědí, kdo je právě kdo.

Přistoupil jsem k tomu, který se prohlásil za Larooa, zastavil jsem se a nepatrně se uklonil.

S úsměvem politika ke mně natáhl ruku. "Nemusíte se obtěžovat všemi těmi hovadinami," prohlásil příjemným hlasem. "Jsme tady všichni lidé, kteří rozumějí obchodu. Posaďte se a udělejte si pohodlí."

Poslechl jsem. Chvíli zůstal sedět a pozorně si mě prohlížel. "Takže vy jste profesionální zabiják první kategorie," ozval se konečně.

"Byl jsem," opravil jsem ho a trochu jsem se uvolnil. "Tahle stránka mé profese už mě nezajímá."

"Podíval jsem se na videozáznam vašeho včerejšího rozhovoru s Bogenem a zkontroloval jsem si hodnoty, které ukazovaly přístroje. Zdá se, že jsme ve vás získali doopravdy cenného a zajímavého člověka, Zhangu. Jsem ale zvědavý. Jestli jste se k celé téhle akci přihlásil dobrovolně, proč jste přešel na druhou stranu?"

"Nepřihlásil jsem se dobrovolně," odpověděl jsem po pravdě. "Byl jsem nominován, vybrán, uspán, instruován a probudil jsem se na vězeňské lodi."

Zasmál se tomu. "To skutečně vypadá na jejich metody. A teď jste se udělal pro sebe. Dobře, mám pro vás pár praktičtějších otázek."

"Ptejte se."

"Za prvé, i kdybychom dovolili, abyste se k nám připojil, jakou máme záruku, že nás nepodrazíte?"

Teď byla řada na mně, abych se zasmál. "Podrazit vás? Jen já samotný? Poslyšte, podívejte se na to z druhé strany. Až to udělám, jakou mám já záruku, že se nerozhodnete prostě mě zabít?"

"To je fér. Začínáme tedy na bázi vzájemné důvěry. To je dobrý základ. Víte, co z toho chceme vytěžit my. Co ale vy? Co tím chcete získat vy?"

"Hm, ještě než se do toho doopravdy pustíme, chtěl bych, aby byl zrušen rozsudek, vynesený v případě mé manželky. Má určité mentální problémy a tenhle rozsudek brání jejich řešení. To je naprosto prvořadá záležitost - něco jako gesto dobré vůle. Kromě toho ji budu potřebovat, protože jen s její pomocí si můžu pohlídat, že na mě agenti Konfederace neušijí nějakou boudu."

Wagant Laroo se tvářil, jako by ho to nemálo pobavilo, a ostatní právě tak. S trochou znepokojení jsem si povšiml, že na moje prohlášení zareagovali doslova všichni současně - a zcela stejně.

"Musím říct, Zhante, nebo jak se vlastně doopravdy jmenujete, že se mi docela líbíte. Stojíte tu přede mnou jako zajatec na mém ostrově, takže stačí, abych luskl prsty a zbavím se vás, jako byste nikdy neexistoval. A v téhle situaci začnete požadovat podmínky a zálohovou platbu! To se mi vážně zamlouvá."

"Pokud přistoupíte na můj nápad, je to naprosto logické," přesvědčoval jsem ho. "A pokud na něj nepřistoupíte, je se mnou stejně konec."

Přikývl, jako by byl s mou odpovědí spokojen. "To je pravda. Sám už víte, že mě ten váš nápad zaujal, protože jinak bych nebyl přerušil svůj nabitý program, abych sem zaletěl. Navíc pociťuji zvlášť naléhavou potřebu něco udělat čistě proto, že chci chránit vlastní osobu. Vládce Lilith, Marek Kreegan, byl včera zavražděn."

"Cože!" Pocítil jsem v sobě vlnu vzrušení, kterou jsem nedokázal potlačit.

S vážnou tváří přikývl. "Podle toho, co jsem slyšel, k tomu vlastně došlo víceméně nešťastnou náhodou, bylo to nicméně přímým důsledkem toho, že tam Konfederace nasadila člověka, který to měl udělat. Musím tudíž spolu s vládci ostatních planet předpokládat, že byli v rámci nějakého chytrého a podlého plánu vysláni konfederační vrazi, kteří nás mají zabít všechny. Povězte mi, nebyl právě tohle ve skutečnosti i váš úkol?"

Nejlepší taktikou byla upřímnost. Kromě toho už se pravděpodobně stejně vloupali do Dumoniovy ordinace a prohlédli si jeho záznamy. "Ano, to byl. Někde hluboko v mém mozku je stále ještě uložená psychoinstrukce, která mi to přikazuje, když se ale zeptáte doktora Dumonii, potvrdí vám, že už vůbec není závazná - a já už jsem se dávno rozhodl pro jinou hru. Když jsem to zjistil, byl bych to udělal tak jako tak. Nemám rád, když se mi někdo, dokonce i tihle lidé, hrabe v mozku."

"Řekl bych, že vám můžu věřit," prohlásil. "To ovšem nic nemění na skutečnosti, že pravděpodobně nejste jediný, kdo takové poslání má."

"To téměř určitě ne," souhlasil jsem ve snaze přiživit jeho paranoiu pravdou. "Řekli mi tehdy, že možná vyšlou i někoho jiného."

"Přesně tak. To znamená, že projekt Fénix je v mém případě ještě naléhavější. Abyste věděl, důkladně jsem se nad vaším návrhem zamýšlel a napadlo mě, proč bych z vás prostě nenechal udělat robota. Tím bych si rozhodně zajistil vaši loajalitu, upřímnost a spolupráci."

Pocítil jsem záchvěv paniky. Tohle byla alternativa, kterou jsem od začátku považoval za jedno z největších rizik - a neměl jsem žádnou opravdovou protizbraň.

"To by nešlo," lhal jsem co nejpřirozeněji a nejpřesvědčivěji. "Duševní výcvik, kterému jsem byl podroben od samého začátku svého života, by se ocitl v přímém konfliktu s robotickým programováním. To by vedlo k internímu zápasu a v nejlepším případě k šílenství."

"Možná," přikývl zamyšleně Laroo. "A možná taky ne. Nevím. Někoho s vaším unikátním výcvikem a vzděláním jsme tady zatím nikdy neměli. Myslím, že v tom vidím určitou logiku, takže si to raději ověřím u nějakého psychiatra. Vy si teď běžte dát něco k večeři - Bogen vám ukáže, kam máte jít - my si o tom zatím pohovoříme a já si prověřím tenhle konkrétní problém."

Audience skončila, neměl jsem z ní však nijak dobrý dojem a neměl jsem ani zvlášť velkou chuť k jídlu. Bogen, který mi zůstal coby společnost, vypadal, jako by byl sám se sebou náramně spokojen, takže mi okamžitě bylo jasné, kdo s tím nápadem přišel. Po večeři jsme chvíli jen neplodně utráceli čas a pak jsme byli povoláni před tutéž pětici, tentokrát s ještě menšími ceremoniemi.

"Tak dobrá," začal Laroo, "tohle kolo jste vyhrál vy. Spojili jsme se s pěti špičkovými psychiatry ve zdejší oblasti, včetně vašeho vlastního; dva z nich s vámi souhlasili a zbývající tři si nebyli jistí. Vzhledem k okolnostem si vás teď nemohu dovolit vystavovat takovému riziku. Pohrával jsem si také s myšlenkou nahrazení vaší ženy - to by byl v podstatě velice jednoduchý proces."

Ztuhl jsem, ale nic jsem neřekl.

"Dumonia ovšem prohlásil," pokračoval Laroo, "že něco takového by z vás v konečném důsledku udělalo sebevražedného zabijáka první třídy, což by znamenalo, že bychom vás museli okamžitě zlikvidovat. Pořád ještě se mi ta myšlenka sice docela zamlouvá - a měl byste asi popřemýšlet o tom, že nikdy nebudete vědět, jestli a kdy se to rozhodnu udělat -, zatím to ale neudělám. Je totiž pravda, že mysl, jako je ta vaše, se tady vyskytuje až příliš vzácně; je to mysl typu, který považuji za fascinující a užitečný."

"Kromě skutečnosti, že kdybyste Dylan nahradil, dozvěděl bych se to okamžitě, jakmile bychom si poprvé vyměnili mysl, pokud bych totiž takovou výměnu přežil."

Povzdechl si. "Ano, to skutečně je ten hlavní důvod. Už chápete, jak jsem to myslel? Líbí se mi vaše uvažování. A protože se mi líbí vaše uvažování, mám chuť dát vám šanci. Myslím, že vám dovolím, abyste to zkusil."

Cítil jsem, jak ve mně povoluje napětí. Druhá velká překážka byla za mnou. "Kdy?"

"Co nejdřív," odpověděl. "Za normálních okolností bych to předložil na zvážení pravidelné pololetní poradě vládců Diamantu, která se koná pozítří, když je ale Kreegan mrtvý, nemůžu si už dovolit ten luxus, že budu čekat na společné rozhodnutí. Stejně ta rozhodnutí obvykle dělal on. Budu o tom ovšem radu informovat." Vstal, jako by mi chtěl dát najevo, že mám odejít.

"A co bude s mojí ženou?" připomněl jsem mu. "S tou zálohovou platbou?"

Zaváhal a pak si znovu povzdechl. "Tak dobře. Až se dostanete zpátky na pevninu, zavolejte Dumoniovi. Zařídím to jeho prostřednictvím. Nechte to udělat rychle. Ty psychické instrukce a celá síť ale zůstanou na místě. Rozumíte? A ta úvěrová závislost také. Jestli se ještě jednou pokusí vykroutit z mateřství, postarám se, aby prosila o milost - a vy s

ní. Uvědomte si také, že od tohoto okamžiku je ve vašich rukou nejen váš, ale i její život. Jedna jediná faleš, jedna jediná drobná chybička kteréhokoli z vás, jedna jediná věc, která se třeba jen trochu nepovede - i kdyby to bylo něco, co jste sami nezavinili a nemohli ovlivit - a nebudete sice oba mrtví, budete si ale přát, abyste byli. Je vám to jasné?"

Vážně jsem přikývl a zaregistroval jsem v jeho hlase podtón zuřivosti. Byl to jen jakýsi náznak, velice nepatrný mrazivý důraz, který tam předtím nebyl. Náhle jsem si uvědomil, že proti mně stojí skutečný Wagant Laroo, zatímco při prvním setkání to on osobně nebyl, a cítil jsem, jak se miska vah velice nezřetelně přiklání na mou stranu. Bylo mi jasné, že pokud si dám opravdu záležet, dokážu ho identifikovat, dokážu ho najít i v jeho vlastním sále, plném dvojníků. Všichni ostatní včetně toho prvního byli zatraceně dobří herci, byl jsem si však jistý, že ten emocionální podtón, který jsem právě zaslechl, najdu jen u skutečného Larooa.

Bogen v roli protivníka, hodného mých schopností, náhle v mých očích vybledl. Sledoval jsem, jak se v mé mysli mění v bezvýznamnou figurku, v druhořadého šéfa bezpečnostní služby. Wagant Laroo byl tím nejděsivěji nebezpečným člověkem, jakého jsem kdy poznal. Ani na okamžik jsem nezapochyboval o jeho výhrůžkách ani o tom, že je schopen je vyplnit.

Kapitola sedmnáctá
Tvůrčí psychologie a předložení návrhu

"Pořád ještě se mi nechce věřit, že se ti to podařilo," svěřila se mi Dylan cestou k Dumoniovi. "Bože můj, Qwine! V jednom jediném roce jsi sem přišel, ušil jsi boudu na velkého potentáta, stal ses podnikovým prezidentem, podařilo se ti proniknout do přísně tajného projektu a teď jsi dokonce dosáhl zrušení trestu - navíc trestu, který byl vynesen jen před pár měsíci!"

S úsměvem jsem přikývl, to temné mračno pochyb, které se objevovalo pokaždé, když se akce rozběhla a nedala se už zastavit, jsem však rozehnat nedokázal. "Pořád ještě jsme na poloviční cestě. Ty nejošemetnější chvíle teprve přijdou a tenhle Laroo mi vážně dělá starosti. Dylan, když jsem se na něj podíval, poznal jsem, co je to opravdový strach a opravdové nebezpečí. Tihle čtyři vládci jsou nejlepšími představiteli svého druhu, nejdokonalejšího evolučního typu. Celá koncepce Wardenova diamantu byla tou největší pitomostí, jaké se kdy Konfederace dopustila. Teď už to jasně vidím. Shromáždili tady na jednom místě dohromady ty absolutně nejlepší a nejgeniálnější kriminální psychopaty. Kdo v takovémhle zápase přežije, musí být ve svém vlastním společenství tím nejdokonalejším - musí být naprosto brilantní, naprosto amorální a naprosto bezohledný. Když jsem tam s ním seděl, nevynechal jedinou příležitost, jak mě přitlačit ke zdi, a mám dojem, že ví nebo alespoň tuší, co mám v úmyslu."

"Podařilo se ti ale vymluvit se ze všech pastí, které ti nastražil," protestovala, "a nakonec s tebou souhlasil. Jestli je opravdu tak dobrý, proč to udělal?"

"Myslím, že vím proč. Zkus se vžít do jeho situace. Největší jeho slabinou je strach, že se každým okamžikem může objevit někdo, kdo ho připraví o jeho obrovskou a stále se rozrůstající moc. Bál se toho už dřív, ale teď, když byl jeden ze čtyř vládců zavražděn, se z toho stala přímo posedlost. Soustředil nejlepší mozky celého Kerbera, které pracují na jeho konečném řešení - včetně Mertonové, která je možná v tomhle oboru jednou z absolutně nejlepších. A nevědí si s tím rady. Potřebuje projekt Fénix. Takže i když počítá s nějakým podrazem, je ochoten nechat mě pokračovat v mém plánu. Nemá na vybranou. Nemůže udělat nic jiného než ponechat mi absolutně volnou ruku a Mertonové i ostatních použít k tomu, aby odhalili, co mám za lubem, protože doufá, že přes to všechno za něj vyřeším jeho problém. Je to pro něj ta nejvyšší výzva, Dylan. Sází svoje schopnosti proti mým a spoléhá se, že mě dokáže přelstít dřív, než stačím přelstít já jeho."

"Jsi si jistý, že ví, že něco chystáš?"

"Určitě to ví," přikývl jsem. "Jak říkal Bogen, je to prostě takový pocit v žaludku, který má profesionál, když narazí na jiného profesionála. Něco jako ten instinkt, na který ses nejvíc spoléhala při lovech na borky. Ví to už proto, že si dokáže spočítat výsledek. Jakmile mu seženu to, co chce, můžu mu být všemožně nebezpečný, zatímco když mě nechá naživu, vůbec nic tím nezíská. To si uvědomujeme oba. Ví, že se budu muset o něco pokusit, a sází na to, že zjistí, co to bude. Proto mi dovoluje dělat, co chci, a proto taky přistoupil na moje požadavky. Nezáleží mu na tom - pokud mu opatřím, co po mně chce."

Pohlédla na mě. "A můžeš mu to opatřit?"

Pokrčil jsem rameny. "Nemám sebemenší ponětí. To bude záležet na Otahovi, na mém bratříčkovi, na Kregovi a na jeho šéfech. V konečném důsledku se musím spoléhat na to, že přijdou na něco, čím ten problém vyřeší."

Neodpověděla, pouze přikývla, odvrátila se a znovu se zahleděla z okna helitaxíku.

Krátce nato jsme dorazili do Dumoniovy ordinace a byli jsme bez prodlení uvedeni dovnitř. Laroo při zařizování téhle záležitosti neztrácel čas, protože v každém koutě viděl nájemné vrahy. Měl nejspíš pravdu.

Také na Dumoniu to zřejmě udělalo velký dojem. Zatímco Dylan odešla za třinácti soudci, kteří se na Larooův příkaz shromáždili jen za tímto účelem, v klidu jsme se posadili a povídali si. Přestože jsem mu nedůvěřoval, byl mi Dumonia sympatický.

"No vida, takže už jste odhodil tu masku, za kterou jste se skrýval," poznamenal nenuceně.

Přikývl jsem. "A proč ne? Stejně mi nijak zvlášť dobře neseděla. A upřímně řečeno, když jste o tom věděl vy, muselo to stejně dřív nebo později vyjít najevo."

"To mám tak špatnou pověst?" trhl sebou ublíženě.

"Pokud je mi známo, jste přesně tím, kým se zdáte být na povrchu. Na druhé straně byste ale mohl být třeba samotným Wagantem Larooem. Kdo si na tomhle světě může být něčím jistý?"

Můj nápad ho očividně pobavil. "Víte, tady na Kerberu je to ten nejčastější problém, se kterým se musíme potýkat. Paranoia. Strach z toho, kdo je vlastně kdo. Je to faktor, který mezi lidmi udržuje poslušnost. Mezi naším obyvatelstvem je díky Konfederaci pár doopravdy ošklivých elementů, tenhle faktor je ale tím, co nám zaručuje tu mírumilovnost a relativně nízkou zločinnost, které se tady těšíme. Tenhle faktor a strach z trestu nebo ze smrti v případě dopadení. Mám dojem, že to je ten pravý důvod, proč jsem si tuhle planetu tak oblíbil. Jen pomyslete, kolik mi to zajišťuje práce!"

V průběhu uplynulých několika týdnů jsem o Svarci Dumoniovi intenzivně přemýšlel a kromě toho jsem byl zvlášť opatrný i tehdy, když jsem si ho původně vybíral. Byl to dokonale rozporuplný člověk - totálně amorální a cynická osobnost se zločineckými sklony v hromadném a abstraktním smyslu, přitom však byl naprosto oddán své práci, kterou byla pomoc individuálním pacientům a jejich léčba.

"Právě tenhle váš nápad, že bych mohl být Laroo, je toho názorným příkladem," pokračoval. "Všude vládne totální paranoia. Jenže já nejsem Laroo. Nikdy bych nemohl být Laroo z toho prostého důvodu, že nenávidím státní instituce. Nenávidím všechny instituce, od konfederační vlády přes vládu Kerbera až po místní lékařské sdružení. Jsou to všechno jen organizovaná mraveniště, určená k tomu, aby mrzačila a strkala do svěrací kazajky duch lidského individualismu, a tenhle úkol se jim daří zvládat zatraceně dobře. Církve jsou zrovna takové, možná dokonce ještě horší. Plné dogmat. Tomuhle musíte věřit, takhle si musíte počínat. Místo produktivní práce marnit čas neustálými připitomělými rituály. Víte, že jen tady v Medlamu žijí lidé sto sedmdesáti různých náboženských vyznání? Najdete tady všechno od katolické církve a ortodoxního judaismu - jen si představte, jakým problémem pro tyhle církve musí v našem tak snadno proměnlivém světě být změny pohlaví, obřízka a všechno to ostatní - až po místní kulty cvoků, co věří, že uvnitř Kerbera dřímají bohové, kteří se jednoho dne probudí a dovedou nás k miléniu."

"To znamená, že jste anarchista."

"Ach ano, nejspíš ano. Takový pohodlnický anarchista z řad vyšší společenské třídy, který nosí na míru šité obleky a má u moře víkendové sídlo, do kterého si může zaletět vlastním soukromým letadlem. Aby bylo jasno, to je právě ta otázka, ve které se staří filozofové mýlili. Anarchismus není určen masám. Zatraceně, masy chtějí být vedeny, protože jinak by nemohly snášet a samy vytvářet všechny ty nové byrokratické instituce, které jim nařizují, co si mají myslet. Anarchismus je individualistická filozofie. Děláte kompromisy a chováte se co možná nejvíc jako anarchista, aniž byste si lámal hlavu s člověkem v kolektivním smyslu. Jediné, co můžete v kolektivním smyslu dělat, je čas od času s režimem pořádně zatřást a dát mu pár revolučních kopanců do zadnice. Nikdy to nevydrží dlouho - vytváří to totiž svoje vlastní dogmata a byrokracie. Otřes samotný je ale zdravý. Právě v době, kdy se Konfederace natolik zinstitucionalizovala, že už nebyla možná ani tu a tam nějaká ta malá rebelie, začala zahnívat zevnitř."

Začínalo mi svítat, kam míří. "A vy si myslíte, že já jsem místní revolucionář?"

"No, pravděpodobně vám někdo tu vaši bláznivou hlavu urazí, možná se vám ale podaří ten kopanec jim dát. A i kdyby se vám to podařilo, dřív nebo později se sám přeměníte v to, co jste zničil, jenže to už se zase objeví nějaký nový frajírek, který udělá totéž s vámi. Z dlouhodobého hlediska je to pojistka proti tomu, abychom nezakrněli."

Uznal jsem, že má pravdu. Dumonia mi byl sympatický, přestože jsem se neztotožňoval úplně se vším, co říkal nebo v co věřil. Rozhodně jsem nebyl ochoten považovat se za druhého Larooa a také jsem mu to řekl.

"Ale vy jste druhý Laroo," argumentoval. "Říkal jste, že když jste se s ním setkal, pocítil jste skutečnou nervozitu a strach. Víte proč? Protože jste se na Larooa podíval a v hloubi duše jste si uvědomil, že se díváte sám na sebe. Uvědomil jste si, že hledíte přímo do očí někomu, kdo uvažuje přesně jako vy sám."

"Moc pro mě není modlou."

"Protože jste nikdy tak obrovskou moc neměl, takže si nedokážete doopravdy představit, co by to s vámi mohlo udělat. Ve skutečnosti ale moc milujete. Pokaždé, když jste se pustil do boje s nějakým protivníkem, se systémem nebo s čímkoli jiným a vyhrál jste, projevil jste svoji moc a dokázal jste, že jste lepší než oni, než celý jejich systém."

"Doufám, že to není pravda. Opravdu upřímně doufám, že se mýlíte. Řeknu vám ale, co uděláme. V tom neuvěřitelně nepravděpodobném případě, že se někdy skutečně stanu vládcem Kerbera, budu vás nadále pravidelně navštěvovat jen proto, abyste mi mohl dát ten zmíněný kopanec do zadnice. Co vy na to?"

Nezasmál se. "Ne, nebudete mě navštěvovat. Moje názory se vám nebudou zamlouvat nebo jim odmítnete věřit a dřív nebo později vám začnu lézt krkem. Já to vím. Abyste totiž rozuměl, před dvaceti lety jsem měl téměř přesně stejnou debatu s Wagantem Larooem."

"Cože!"

Přikývl. "Vládci přicházejí a odcházejí a já zůstávám. Pomohl jsem mu dostat se k moci, a pokud to bude v mých silách, pomůžu i vám, nic se ale nezmění."

"Jak to, že jste ještě naživu, doktore?"

"To je moje malé tajemství," ušklíbl se. "Nezapomínejte ale, že všichni lidé, kteří právě na téhle planetě rozhodují, patří k mým bývalým pacientům."

"Včetně mě," zamumlal jsem spíš sám pro sebe než pro něj. Náhle jsem si uvědomil, že právě tady, v téhle ordinaci, je ten doopravdy nejprohnanější a nejnevyzpytatelnější člověk na celém Kerberu - a přitom kupodivu člověk, kterého jsem se nemusel bát, alespoň zatím ne. Kdyby byl Dumonia chtěl, mohl se už mnohokrát stát vládcem, jenže on o to nestál. Vládnout něčemu se neshodovalo s jeho přesvědčením.

"Co kdybychom se teď věnovali záležitostem, které se nás bezprostředněji dotýkají," navrhl jsem a připadal jsem si stále víc nesvůj. "Říkal jste, že pokud bude Dylan zrušen její trest, mohl byste ji úplně vyléčit. Ke zrušení trestu teď tedy dojde. Co je třeba dělat dál?"

"Upřímně řečeno," nasadil Dumonia profesionálnější tón, "nejsnazší by bylo, kdybychom už nedělali vůbec nic a

nechali věcem přirozený průběh. Je teď na tom už o hodně líp. Ví, kdo je a co je zač, a celkem slušně se sama v sobě vyzná. Její bývalá osobnost se jí v převážné míře vrátila a spolu s ní částečně i její sebedůvěra. Zbývající překážkou je její hluboce zakořeněný strach, že vás ztratí. Když ne hned teď, tak ode dneška za několik let. Nebojí se vaší poměrně pravděpodobné násilné smrti - myslím, že s tím by se dokázala vyrovnat. Pět let žila mezi přáteli a spolupracovníky, kteří postupně umírali. Jde jí ale o to, aby... hmm... aby takříkajíc neztratila vaše srdce. Je jen jediná cesta, jak jí ukázat, že jsou to neopodstatněné obavy, a ta by pro vás pro oba znamenala obrovské riziko."

"Hraju teď vabank, doktore," opáčil jsem. "Co v téhle fázi znamená trocha dalšího rizika?"

Pohodlně se opřel a zamyslel se. "Tak dobrá. Slyšel jste už někdy o kerbersky stimulované schizofrenii? Mimochodem je to zavádějící název, protože to nejen nemá vůbec nic společného se schizofrenií, ale nemá to dokonce ani žádné příbuzné symptomy."

"Vážně si nevzpomínám," odpověděl jsem upřímně.

"Tak tedy, v jistých velice vzácných a předem nepředvídatelných případech dochází k tomu, že v průběhu přenosu osobnosti navodíme jeden ze dvou nesmírně zvláštních stavů. Pokud můžeme vzájemnou výměnu dvou myslí řídit a přerušit ji v přesně stanoveném okamžiku, data z obou myslí jsou pak rovnovážně přítomna v obou mozcích. Jak víte, máme tam pro ně víc než dost místa. Dvěma primárními výsledky jsou buď eventuální splynutí obou myslí v jednu jedinou novou osobnost po určitém období akutní krize identity nebo získání dvou kompletních individuálních osobností v každém těle, které se v nich střídají. Přesné načasování, důkladná duševní i fyzická příprava a mnoho dalších věcí, to všechno je životně důležité a přitom to není zárukou úspěchu."

"Myslím, že si vzpomínám, že jsem o něčem takovém slyšel. V těch vstupních instruktážích, které jsme dostali hned po příletu."

Přikývl. "Je to velice vzácný jev, v laboratorních podmínkách ho ale dokážeme navodit. Problém je v tom, že každý člověk má jinou tělesnou konstituci a časové tolerance jsou neuvěřitelně malé, chceme-li dospět k vůbec nějakému výsledku, natož pak k tomu, který chceme. A můžeme si dovolit jen velice nepatrnou chybu. V několika případech se nám podařilo dosáhnout splynutí obou oddělených osobností, to je ale všechno. Je to nezvratný a permanentní proces."

"A co to má všechno společného s Dylan?"

"No, nepočítáme-li s objevem prakticky použitelné mentální telepatie, což by byla jediná možnost, která by ji mohla bezvýhradně přesvědčit - pokud to totiž myslíte doopravdy upřímně a pokud jsou její obavy skutečně bezpředmětné - jedinou další možností je vyzkoušet něco, co se tomuto procesu podobá. Řídit přenos mysli a zarazit ho těsně před stimulovaným rozpolcením. Tím způsobem v každé mysli zůstane silný otisk druhé osoby. Bude to, jako byste si mohli navzájem číst svoje nejniternější myšlenky a tajemství - což je důvod, proč skoro nikdo nemá dost odvahy, aby to zkusil. Konec s tajemstvími a basta. Definitivní konec. Pokud se to ale správně načasuje, během několika týdnů se to postupně ztratí a zůstane pouze původní osobnost se vzpomínkou na důvěrnou znalost toho druhého. Kdyby se nám to podařilo udělat s vámi dvěma, doopravdy by si tím byla jistá, byla by totiž ve vaší hlavě, takže už by o vás nepochybovala, pokud byste jí totiž nějakou hluboce niternou příčinu k pochybnostem nezavdal. Na krátkou dobu, přinejmenším na několik dnů, by měla ve své vlastní hlavě absolutní přístup k vaší mysli, k vašim vzpomínkám, k vaší osobnosti - a vy zase k její."

Uznale jsem pokývl. "To je tedy zatraceně ošklivé sousto. Copak snad já sám docela určitě vím, co doopravdy chci nebo cítím?"

"Přesně tak. Vidíte, v čem je riziko. A je tu ještě jedno další. Má-li to být skutečné efektivní, je životně důležité přesné načasování, jenže jak jsem už říkal, hrají tu roli individuální faktory, které naprosto nejsou kvantifikovatelné, takže jde spíš o odborný odhad. Je docela dobře možné, že to skončí rozpolcením nebo splynutím obou osobností."

"Je mi to jasné. A jaká je pravděpodobnost, že by mohlo k nějakému takovému maléru dojít?"

"Upřímně řečeno je to jedna ku jedné."

"Rozumím," povzdechl jsem si. "A jen pro ten vysoce nepravděpodobný případ, že bych to přesto chtěl podniknout a že by k tomu byla ochotná i Dylan, kolik byste potřeboval času na přípravu? Jak dlouho předem bychom vám to museli říct?"

"Nejmíň jeden den. Lepší by sice bylo několik týdnů, protože bych musel odvolat spoustu smluvených schůzek, ale i tak by to stálo za to. Je to už hrozně dávno, co jsem něco takového dělal naposledy."

"A kolikrát jste to za svou dvacetiletou nebo třicetiletou praxi doopravdy udělal?"

Na okamžik se zamyslel. "Myslím, že čtyřikrát."

"A kolikrát se vám to povedlo?"

"Hmm, to je relativní. Dvakrát to fungovalo a dvakrát to vedlo k tomu uměle navozenému stavu, o kterém jsem vám říkal. Z těch dvou úspěšných případů se jeden pár stal tou nejzamilovanější dvojicí, jakou jsem kdy viděl, a vypadali, že jsou prakticky v sedmém nebi."

"A ti druzí dva?"

"Ti skončili tak, že se jeden na druhého nemohli ani podívat. Byla to částečně i moje vina. Po pravdě řečeno jsem jednoho z nich dostatečně důkladně nevyšetřil."

"Budeme si to muset promyslet," řekl jsem mu, "protože je to vážně důležité rozhodnutí. Právě teď si nemůžu dovolit nic jiného než naprosto jasnou hlavu a tohle je zatraceně drastický zákrok."

"To je naprosto pochopitelné," přikývl. "Měl bych vám ale říct ještě něco, co by se vám mohlo, i když nemuselo hodit. Přístroje pro pořizování mozkových záznamů mají předem navolená schémata, která hledají, přičemž v případě výměny těl pracují s určitými tolerancemi, které se týkají chemických a elektrických požadavků nového těla. Stejně jako u částečných otisků prstů hledají shodné a podobné znaky. Pokud najdou dvacet znaků podobných tomu, co je v nich

zaznamenáno, potvrdí, že jste to vy. V každém ze zmíněných uměle navozených stavů záznamové přístroje alespoň po dobu několika dnů identifikují tyto znaky z obou myslí. Už si s tímhle nápadem pohrávám celá léta, nikdy jsem pro něj ale neměl použití. Vy třeba nějaké najdete."

Nejdřív jsem se na něj nejistě zadíval a pak jsem se musel mimoděk rozesmát. "Vy jste skutečně prohnaný anarchistický mizera!"

"Všechno je zase tak fantasticky jasné a zřetelné," pochvalovala si Dylan, když jsme odjížděli z ordinace. "Člověk si vůbec neuvědomuje, jak intenzivně v lidech a ve věcech kolem sebe vidí a slyší Wardenovy organismy, dokud o tenhle kontakt není poprvé v životě připraven. Je to, jako kdyby někdo oslepl a potom se mu zase zrak najednou vrátil."

Rozuměl jsem tomu pouze částečně. Pravda, byl jsem si sice vědom jejich existence a pokud jsem se na ně soustředil, skutečně jsem je viděl a slyšel, staly se však pouze něčím, co tu bylo, co člověk už ani nevnímal a o čem nikdy nijak blíž nepřemýšlel. A samozřejmě přesně to měla na mysli. Šumění moře si také nevšímáte, kdyby však utichlo, určitě byste to postřehli.

"Budeš si teď ale na sebe muset dávat pozor," varovala mě. "Mohlo by se ti stát, že se jednou ráno probudíš a automaticky z tebe udělají matku."

Zasmál jsem se a políbil ji. "Tím si nelam hlavu. Když budu chtít, vždycky se můžu dostat do svého těla zpátky."

Rozhovořili jsme se o spoustě dalších věcí včetně Dumoniových radikálních návrhů.

"A ty bys byl ochoten to zkusit?" vyptávala se Dylan. "Kvůli mně?"

"Pokud to budeš doopravdy chtít a potřebovat, tak ano," ujistil jsem ji. "Jestli totiž budeme za pár dnů ještě naživu."

Přitiskla se ke mně. "V tom případě to ani zkoušet nemusíme. Úplně mi stačí vědět, že bys to udělal, miláčku."

"Drahoušku," odpověděl jsem a opětoval její objetí.

Otahův krám se ani v nejmenším nezměnil a Otah sám také ne. Delší dobu jsme se ale neviděli, takže se zdálo, že ho moje návštěva překvapila a potěšila, přestože když spatřil Dylan, už se tak potěšeně netvářil. Nasadil však co nejpříjemnější výraz a zamířil k nám.

"Qwine! To je báječné! Už jsem vás měl pomalu za mrtvého!"

"To věřím," odsekl jsem suše a pak jsem kývl hlavou směrem k Dylan. "Tohle je moje manželka, Dylan Kohlová."

"Vaše man... No to tedy koukám! Když pomyslím, že poprvé jste se potkali právě tady!"

"Nepotkali," opravila ho Dylan. "To byl někdo jiný v tomhle těle."

Tahle novinka ho na okamžik vyvedla z míry, což jsem považoval za dobré znamení. Znamenalo to, že Otah nemá ponětí, jaké zprávy odesílám, potože jinak by byl o Dylan, o Sandě a o všem ostatním musel vědět. Takže neodposlouchával - nebo nemohl.

"Tak co pro vás dva můžu dnešního nádherného dne udělat?" zeptal se zdvořile; bylo mi jasné, že za tím svým odulým obličejem úporně přemýšlí, jak nás oddělit a přinutit mě odeslat hlášení.

"Toho divadla už můžete nechat, Otahu," odpověděl jsem nepatrně popuzeným hlasem. "Vím o těch odesílaných zprávách. Vím, že tu elektroniku, kterou prodáváte na černém trhu, nějak dostáváte od Konfederace výměnou za to, že aktivujete lidi, jako jsem já."

"Ale no tak, Qwine!" zachechtal se nervózně. "Vy jste se asi zbláznil!"

"Nezbláznil, je to tak - a vy to víte, já to vím taky a dokonce i tady Dylan to ví. Tahle věc vám přerostla přes hlavu, Otahu, nejde jen o obyčejné mizerné pašování. Potřebuju podat hlášení. Potřebuju ho podat teď hned, při plném vědomí, a potřebuju vědět a pamatovat si, co říkám. Rozumíte?"

"Nemám sebemenší ponětí, o čem to tady vlastně melete!"

"Přestaňte si už se mnou hrát!" vyštěkl jsem. "Jestli na mě chcete dál zkoušet tuhle hru, tak si poslužte; mám i jiné možnosti. Vy ale zatím budete dávno na Momrathu, kam vás pošlou za to, že jste mi ztěžoval práci, to vám slibuju. Poslyšte, Otahu, podařilo se mi proniknout do kruhů bezprostředně kolem Waganta Larooa a dokonce k němu samotnému. Stačí, abych ztratil slovo o vašem mimoplanetárním pašeráckém podnikání, a víte, co se stane."

Vyděšeně vyprskl a těžce polkl. "To byste neudělal."

"Za minutku to udělám. Co kdybychom si už přestali hrát na to, jak báječní jsme kamarádi? Musel jste se se mnou spřátelit, protože jste za to dostával zaplaceno. Využíval jste mě a to znamená, že teď můžu zase já využít vás - nebo se vás zbavit. Co si vyberete?"

Ještě jednou namáhavě polkl, pak zavrtěl hlavou a povzdechl si. "No tak, Qwine, na tom přece nebylo nic osobního. Musíte mi věřit, měl jsem vás vždycky rád. Bylo to prostě... no, byla to moje práce."

"Chci k té vysílačce, Otahu. Ať už to máme za sebou. Můžu vám jen slíbit, že pokud se mnou budete spolupracovat a nepokusíte se mě podtrhnout, nikdo se o tom nikdy nedozví. Máme ale málo času. Sledují nás a já jsem musel zajít k doktorovi a nechat si odstranit pár malých sledovacích vysílaček, které nám bez našeho vědomí implantovali pod kůži. Pořádáme dneska takovou oslavu, nakupujeme jako šílení a obcházíme všechny krámy, do kterých jsme dřív chodívali; vy jste jedním z nich. Pokud tady ale budeme moc dlouho, prozradíme se."

Nervózně se rozhlédl ze strany na stranu. "Pojďte dozadu," vyzval nás, otočil se a my jsme ho následovali.

V dílně vládl obvyklý nepořádek, z něhož vylovil jakýsi helmě podobný přístroj, který připojil k něčemu, co vypadalo jako panel testovací aparatury; pak zapnul proud.

"Trochu to připomíná ty mašiny na pořizování snímků mozku - myslím ty velké," poznamenala Dylan a já jsem přikývl.

"Taky to nejspíš je něco podobného. Otahu, když vynecháš čarovná zaklínadla, jak to funguje?"

Pokrčil rameny. "Nemám ponětí. Zpráva se prostě odesílá prostřednictvím střešní antény, kterou používám pro

běžná komunikační spojení. Řekl bych, že se nejspíš kóduje a posílá na nějaké jiné místo na Kerberu, odkud pokračuje paprskovým svazkem na satelit a pak bůhvíkam dál. Vím jen to, že sem vždycky přijdete, začneme si spolu povídat, já počkám, dokud nejsme sami, a řeknu... no, ta klíčová slova, potom spolu odejdeme sem dozadu, zapneme ten přístroj a připojíme se. Vy si to pak nasadíte na hlavu a na pár minut jste v tranzu. Potom si to sundáte, vrátíte se do krámu, já si vás všimnu, řeknu cokoli, co mě zrovna napadne, a vy pokračujete v rozhovoru, jako byste vůbec nebyl pryč."

"Dobře, to stačí," přikývl jsem. "Běžte zpátky do krámu, než vás budu zase potřebovat. Dylan může hlídat."

"Jak chcete," odpověděl nervózně a odešel.

Prohlížel jsem si helmu. "Je to zjednodušená verze čtecího zařízení, jakého se používá na klinice bezpečnostní služby," vysvětloval jsem Dylan. "Skutečně to je něco podobného zdejším snímačům, až na to, že se přečtené informace odesílají ven."

"Myslela jsem, že to není možné," podivila se. "Nedokázal by je přijmout nikdo jiný než zase ty sám."

"To máš úplnou pravdu. Neznepokojuj se, prosím tě, pokud upadnu do tranzu. Prostě mě nech na pokoji. Jestli chceš, můžeš na chviličku vyjít do krámu - nechci, aby mě někdo vyrušoval. Až budu hotový, uvidíme, co dál."

"Qwine, kdo je na druhém konci té věci?"

Povzdechl jsem si. "Nejspíš počítač. Kvaziorganický počítač. A po něm já."

Taková je tedy naše situace k dnešnímu dni. Doufám, že tyto informace vyhodnotíš, předáš je operátorovi v této fázi a nebudeš čekat na závěrečnou zprávu, kterou samozřejmě také pošlu - pokud budu moci.

Následuje krátká odmlka, podobná přerušení šumu statické elektřiny. Náhle se v mé mysli zformuje jakýsi hlas - vlastně ne, není to opravdový hlas, spíš jen iluze hlasu.

"Budu ho informovat o tom, že by si měl vaši zprávu vyslechnout," odpovídá počítač, "neprozradím mu ale, že zatím není kompletní. Rozhodne se sám."

"To je fér" říkám počítači. "Jak dlouho to bude trvat!"

"To nemohu říct. Je rozrušený zprávou z Lilith a okamžité vyslechnutí vaší zprávy zatím odmítá. Možná jeden den."

"Jak se s vámi v tom případě znovu spojím? Nemůžu na tohle místo přitahovat pozornost."

"Spojíme se s vámi sami. Nebojte se!"

"To se ti snadno řekne. Jsi jen stroj a nejsi tady dole se mnou s oprátkou kolem krku.

KONEC ZPRÁVY. DOPORUČUJI JEJÍ VYSLECHNUTÍ A OČEKÁVÁM DALŠÍ INSTRUKCE.

Pozorovatel si sejmul helmu z hlavy a opřel se v křesle; vypadal a cítil se vyčerpaně. Několik minut prostě nehybně seděl, hleděl do prázdna, jako by nebyl schopen se vzpamatovat a soustředit myšlenky.

"Už jste zase rozrušený," ozval se počítač.

Mávl neurčitě rukou. "Jsem ten chlap tam dole já? Vážně to jsem já? Můžu já být takhle romanticky zamilovaný, takhle šílený a ambiciózní?"

"Ano, jste to vy. Ověřovací procedury a schémata to potvrzují."

Suše se zasmál. "No jistě. Kvantitativní analýza. Všechno se dá redukovat na pěkně úhledná malá čísla a symboly. Musí to být báječné být počítačem, kterému ani v nejmenším nezáleží na tom, že všechno, co si kdy myslel, čemu kdy o sobě samotném a o své společnosti věřil, se pomalu, kousek po kousku, rozpadá."

"My oba jsme jen souhrnným výsledkem svého příslušného naprogramování," poznamenal lakonicky počítač. "Nic víc - a nic míň."

"Naprogramování! Ale ne, proč bych se rozčiloval? Tohle nedokážeš pochopit a zajímalo by mě, jestli by to vůbec někdo dokázal. Něco takového ještě nikdy nikdo nezakusil na vlastní kůži - a už by to ani nikdy nikdo zakusit neměl."

"Přesto jsme získali spoustu nových informací. Kdyby byla kerberská jednotka bez prodlení likvidována, byli bychom na tom mnohem lépe než teď. Víme už, jak jsou roboti programováni. Víme, že ke kontaktu mezi mimozemšťany a Diamantem dochází někde uvnitř oběžné dráhy měsíců Momrathu. Kromě toho máme možnost zasadit těm robotům ochromující ránu, přestože jsme tu jejich záhadu zatím nerozluštili."

"Nemám v úmyslu dát doporučení ke zničení Kerbera!" vyštěkl. "Alespoň zatím ne."

"Nemyslíte, že by stačilo zlikvidovat kosmickou stanici a Larooův ostrov, abychom celou operaci zbrzdili ještě efektivněji, než kdybychom zabili jednoho z vládců nebo dokonce všechny čtyři?"

"Jistě, to máš možná pravdu. Pokud jim ale podám takovéhle hlášení, budou stejně doporučovat likvidaci celé planety. Jak myslím říkal samotný Laroo, mohlo by to vyprovokovat konfrontaci - a zbavilo by nás to hrozby robotů. Kdyby neměli Kerberos, nemohli by do těch potvor programovat skutečnou lidskou mysl."

"Tak proč váháte? Za normálních okolností by vás takový krok vůbec nevzrušoval."

"Proč..." Zarazil se a znovu se v křesle zaklonil. "No ano, proč vlastně váhám?" zeptal se nahlas sám sebe. "Co mi na tom záleží?" Teď z něj mluvil jeho výcvik a jeho zkušenosti, to však byla pouze jeho intelektuální stránka. Měl ovšem ještě jednu stránku, o níž dřív neměl ani tušení a která teď pronikla na světlo ne jen jednou, ale dokonce dvakrát. V případě Lilith nakonec sám sebe přesvědčil, že šlo o pouhou náhodnou úchylku. Byl agentem technologické civilizace a v podmínkách netechnologické společnosti byl nucen se změnit a přistoupit na kompromis. Co ale Kerberos? V tamější situaci se na něco takového vymlouvat nemohl. A přece, a přece... změnila se jen jeho dvojčata tam dole?

Přesto si sám uvědomoval, že může udělat jen jednu jedinou věc.

"Pokud vám to vaše rozhodování nějak usnadní," vložil se do jeho úvah počítač, "likvidace Kerberu by s tou robotickou operací neskoncovala, pouze by ji o něco pozdržela. Dokud zůstane v rukou mimozemšťanů jakkoli malé množství kerberské varianty Wardenova organismu, bude ho možno použít kdekoli v jeho slunečním systému. Získali

jsme určité informace svědčící o tom, že už se ho takto skutečně užívá. A nenastal také ještě čas k tomu, abychom vyprovokovali konfrontaci. Nemáme dosud dostatečné informace k tomu, abychom v radě prosadili usnesení, které by rozhodlo o eliminaci celého sektoru. Mohlo by se stát, že bychom v této fázi dosáhli jen toho, že by nepřítel odmítl bránit Wardenův systém, který by byl tudíž zlikvidován nebo neutralizován, takže bychom s nepřítelem ztratili veškerý kontakt."

Zamyslel se nad tím a připadalo mu to vcelku logické. "Tak dobrá. Odešli ten návrh a problémy s ním spojené na centrálu bezpečnostní služby a nech si poslat vyhodnocení a doporučení."

"Už na tom pracuji," odpověděl počítač.

Kapitola osmnáctá
Výzkum a vývoj - a okamžité rozhodnutí

Poslal jsem Bogenovi zprávu, že jsem navázal kontakt a že nyní mohu pouze čekat na výsledek. Věděl jsem, že to bude čekání naplněné nervozitou. Jedinou věcí, která mě utěšovala, byla skutečnost, že Dylan byla mnohem živější, mnohem aktivnější, vypadala absolutně stejně jako ta Dylan, kterou jsem znával dřív. Nebýt oprátky, která se mi stahovala kolem krku, byly by následující tři dny patřily k nejšťastnějším a nejspokojenějším dnům celého mého dosavadního pobytu na Kerberu.

Třetího dne večer mi však někdo zavolal; nevěděl jsem, kdo to je, a neměl jsem ponětí, odkud volá. Věděl jsem, že je Bogen na můj telefon napíchnutý a že je byt plný odposlouchávacích zařízení, jaksi jsem ale pochyboval o tom, že by mu to v tomhle případě bylo moc platné.

Obrazové spojení jsem nedostal, pouze sluchové. "To je Qwin Zhang?"

"U telefonu."

"Váš návrh zní zajímavě, žádné další kroky ale nelze podniknout bez fyzického vzorku."

Zatajil se mi dech. "Bez jak velkého vzorku?"

"Mělo by stačit asi tak padesát kubických centimetrů mozkové tkáně a dalších padesát nějaké jiné namátkově vybrané tkáně. Bude to možné?"

"To se uvidí," řekl jsem tomu člověku či té věci, která byla na lince. "Jak se s vámi spojím?"

"Budeme s vámi ve styku." Telefon zmlkl.

Dylan vešla do pokoje. "Kdo to byl?"

"Víš kdo," odpověděl jsem. "Je na čase zavolat z bezpečnostní kanceláře Bogenovi."

Bogen trval na tom, že se mnou musí mluvit osobně, takže jsem si ho vzal na drát.

"Kontaktovali mě. Potřebují dva vzorky tkáně."

"To je jasné," přikývl. "Počítali jsme s tím. Jen tak ze zvědavosti bych se ale chtěl zeptat - jak vás kontaktovali? Celý den jste nebyl nikde venku, nikdo vám netelefonoval a nikdo vám nedoručil žádnou zprávu."

"Zavolali mi. Na moje telefonní číslo. Museli jste to přece odposlouchávat."

Zatvářil se víc než jen znepokojeně. "Samozřejmě na něm máme odposlech. A v celém vašem bytě také. Ještě si to prověřím, ale nikdo ze sledovacích stanic mi nevolal, jak měli nařízeno. Vůbec se mi to nelíbí. Neměli by být něčeho takového schopní - aspoň tady ne."

Přerušil spojení, já jsem však chápal jeho obavy a čekal jsem v bezpečnostní kanceláři, až mi zavolá zpátky; nemusel jsem čekat dlouho.

"Zkontroloval jste si ten telefon?" zeptal jsem se ho.

Ustaraně přikývl. "Samozřejmě. Žádné hovory. A nechali jsme si taky přehrát záznamy ze všech štěnic, co máme u vás v bytě. Neděláte si z nás náhodou legraci, Zhangu, že ne? Na tom pásku není kromě normálních zvuků vůbec nic. Vůbec žádný telefonát, i když jsme slyšeli, jak přišla dovnitř vaše žena, zeptala se ‚Kdo to byl?' a jak jste jí odpověděl."

Překvapeně jsem zahvízdl. Opravdu to na mě udělalo dojem a na Bogena taky - i když ne v tomtéž smyslu. "Jaká je tedy odpověď?"

"Tu tkáň dostanete."

"Mám si pro ni přijet nebo ji předáte sami?"

"Hrozně legrační. Ne, měl by si pro ni někdo přijet, už jen proto, že chci vidět, jak si ten vzorek vyzvednou."

"Nechám si připravit člun," řekl jsem mu.

"To ne. Jako preventivní opatření nařídil předseda Laroo, že už se na ostrově nikdy nesmíte objevit, a jestli se o to někdy pokusíte, hlídky vás spečou na škvarek."

"To ale v naší dohodě nebylo!" zaprotestoval jsem a cítil jsem, jak se mě zmocňuje panika. Věděl jsem, že jestli bezpečnostní služba přistoupí na můj plán, budu tam muset být.

"Dohodu jsme změnili. Sám jste přiznal, že jste nájemný vrah, Zhangu, a nechceme vaše schopnosti podceňovat. Takové riziko si nemůžeme dovolit."

"Pokud mi ale něco dají, musím za vámi přijet."

"Kdepak. Bude-li potřeba něco předat a nebudeme to moci obstarat sami, pošlete svou ženu. Vzhledem k té vložené psychické zábraně vůči zabíjení a k faktu, že je to domorodka, nám to připadá bezpečnější."

"Nechci ji do toho zatahovat! Ruším naši dohodu!"

Zlomyslně se zasmál. "No prosím, to je v pořádku, pokud to ale tímhle končí, končíte vy oba taky. To jste věděl, už když jste se do toho pouštěl. Buď můžete akceptovat naše podmínky, nebo na to zapomenout. Takže ji sem pošlete

přesně za dvě hodiny."

"Tak dobře," souhlasil jsem s povzdechem. "Budeme tedy hrát podle vašich pravidel - aspoň prozatím. Počkejte ale ještě moment. Je to profesí matka, takže má zakázáno vyplouvat na moře."

"Kdo jí to zakazuje? Z příkazu předsedy Larooa byl v jejím případě tenhle požadavek zrušen. Kdyby vám někdo dělal nějaké problémy, ať mi zavolá."

"Myslel jsem ale, že má psychozábranu, která jí to nedovoluje."

"Řekli jsme Dumoniovi, aby ji odstranil. Stejně nebyla nijak zvlášť silná. Tak už se do toho dejte, ztrácíme čas."

Přerušil jsem spojení a cítil jsem, jak moje sebedůvěra mizí. Tahle změna základních pravidel mohla doopravdy vyvolat problémy.

Dylan to však přijala naprosto nevzrušeně. "Nezapomínej, že jsme v tom spolu."

Přikývl jsem a nezbývalo mi nic jiného, než doprovodit ji dolů k dokům a zamávat jí na rozloučenou. Byla celá pryč z toho, že je zase na člunu, protože moře doopravdy milovala. Vrátila se asi za pět hodin, během kterých moje nervozita a moje obavy neustále narůstaly. Když konečně přijela, stále ještě jsem nebyl ve své kůži.

"Neudělali ti tam nic, viď že ne?" vyptával jsem se jí.

"Ne," zasmála se. "Většinu doby jsem stála u kormidla a docela jsem se bavila. Mají tam na tom ostrově ale fantastické hnízdečko. Nechali mě jít jenom do přízemí, předali mi tuhletu zapečetěnou a zmraženou krabici a pak mě pod eskortou odvedli zpátky."

Nejistě jsem se na ni podíval. Poznal bych, kdyby místo ní nastrčili robota? Poznal bych, kdyby na mě s těmi svými psychopřístroji ušili boudu?

Nu co, říkal jsem si, pokud si v noci vyměníme těla, dozvím se, jestli z ní udělali robota; navíc jsem si byl poměrně jistý tím, že by to v téhle fázi neriskovali. Pro další plán jsem potřeboval Dumoniu - pokud jsem mu mohl věřit.

Znenadání jsem se zarazil. "Mizera jeden," zamumlal jsem. "Ten mazaný starý anarchista!"

Překvapeně na mne pohlédla. "Cože? Kdo?"

"Dumonia. Má náskok před Larooem i přede mnou. Věděl to celou dobu a zmanipuloval mě k tomu."

Tak shodné a podobné znaky, co? Zatraceně dobře věděl, co říká, když mi to vysvětloval.

Odnesli jsme prostě krabici domů, kde jsme čekali na další instrukce, které se nedostavily. Nakonec nás čekání přestalo bavit, takže jsem vyřídil pár rutinních papírů, které se mi nashromáždily, a šli jsme spát.

Ráno byla krabice pryč. Ohlásil jsem její krádež Bogenovi, kterého ta zpráva ani trochu nepotěšila. Měl můj byt obšancovaný kamerami, agenty, zapojil do toho svůj kompletní bezpečnostní systém, nikdo ale nic neviděl. Ještě horší bylo, že přímo do krabice bylo umístěno přinejmenším pět různých signalizačních přístrojů, které vesměs zdánlivě fungovaly naprosto dokonale. Přinejmenším jejich signály dosud fungovaly - tvrdily totiž, že je krabice stále ještě v bytě. Problém byl ovšem v tom, že ani po důkladné prohlídce a nasazení detekčních přístrojů ji nenašli, přestože nakonec objevili droboučký záznamový přístroj, podobný malé baterii, zastrčený mezi prkny podlahy.

A samozřejmě se ukázalo, že přístroj poklidně vysílá všech pět sledovacích signálů.

Bogena to všechno přivádělo k šílenství a začínal ztrácet nervy. Zatraceně dobře jsem věděl, že Laroo dostane úplně odlišné hlášení, ve kterém nebude Bogen vypadat tak neschopně.

Musel jsem toho druhého konfederačního agenta, který působil ve zdejší oblasti, obdivovat, protože se zdálo, že přinejmenším svou troufalostí vysoce překonává i mě samotného. Udělal na mě takový dojem, že když konečně zavolal a smluvil si s námi schůzku, nemohl jsem se dočkat.

Bylo to už devět dnů, co vzorky zmizely, a za celou tu dobu se nestalo prakticky nic, co by bylo v jakémkoli směru pozoruhodné, až na to, že Bogenovi docházela trpělivost a choval se k nám stále výhružněji. Také Dylan i mě se začínala zmocňovat určitá nervozita.

Konečně však ten telefonát, na který jsem čekal, přišel a my jsme vyrazili ven; Bogen ani ostatní jeho lidé téměř určitě nic netušili.

"Vždycky mi bylo divné, proč myslíte, že si tady můžete mluvit, jak chcete," oslovil jsem agenta.

Doktor Dumonia se usmál a oběma nám pokývl na pozdrav. "Není to nic zvláštního, jen pár zázraků moderní vědy. Po pravdě řečeno je moje ordinace odposlouchávaná a Bogenovi lidé právě teď slyší, jak si spolu povídáme. Až na to, že slyší něco úplně jiného. Je to báječná věc, pracovat v technologickém prostředí, které je pár desítek let pozadu za nejnovějšími objevy."

"Vy s tím vaším antikonfederačním anarchismem. Skoro od začátku jsem věděl, že s vámi něco není v pořádku, nedošlo mi ale, pro koho pracujete."

"Sám pro sebe, samozřejmě. A vy dva taky - totiž taky sami pro sebe. Nejsem žádný pozér a všechno to, o čem jsem s vámi mluvil, je pravda. Konfederace je mi odporná. Kdybych si mohl být jistý tím, že tihle naši mimozemšťané nevyhladí celou lidskou rasu, ještě bych jim zatleskal, až by na nás zaútočili. Lidstvo by nemohlo dostat lepší povzbuzující injekci než takovou pěknou klasickou válku, pokud by totiž jako rasa přežilo a mohlo se dál rozvíjet a zdokonalovat. Jsem psychiatr a mám rád svůj pohodlný život i svoji profesi."

"Tak proč ale... proč pro ně pracujete?" vyptávala se nechápavě Dylan.

"No, ono to vlastně není tak, že bych pro ně pracoval. Tady na Kerberu jsem prakticky já celá Konfederace, což ve vztahu k nim všem považuji za báječný vtip. Souvisí to s tím, jaký mám názor na historii a společnost. Tady Qwin vám to třeba někdy blíž vysvětlí. Já teď právě nemám tu správnou náladu na filozofické debaty, protože máme příliš mnoho práce. Řekněme prostě, že jich využívám, oni zase využívají mě a obě strany z toho mají prospěch. Využívám také Larooa, jeho lidí a jeho systému. To všechno proto, abych mohl žít přesně takovým životem, jaký mi vyhovuje, a dělat práci, kterou nejvíc miluji."

"Nechápu, proč mě sem vlastně vůbec posílali," přiznal jsem upřímně a s úctou, jakou jeden profesionál projevuje

druhému. "Mohl jste to tady všechno sám zařídit mnohem snáz a s menším rizikem."

"Ale kdepak, to není pravda. Kdybych se potloukal kdekoli v Laroově blízkosti, zvlášť kdybych čmuchal kolem jeho ostrova a jeho projektů, vystavoval bych se vážnému a bezprostřednímu nebezpečí, což je něco, k čemu prostě nejsem ochoten. Jak jsem už říkal, smyslem veškeré mé činnosti je to, abych se co nejdéle udržel ve své vlastní osobní nirváně. Doufám, že navždy. Aktivní operace mi tudíž nesedí. Laroo by mě ve své blízkosti nebo v blízkosti svých miláčků netoleroval už jen proto, že toho na něj příliš mnoho vím, příliš dobře ho znám." Ušklíbl se. "Domnívá se, že mi v tomhle směru částečně vypláchli mozek, což je také to jediné, proč jsem ještě tady. Druhým důvodem je ale fakt, že jsem danému problému příliš blízko. Jsem tady už příliš dlouho a znám příliš mnoho lidí. Nedokážu situaci objektivně zhodnotit. Potřebovali jsme čerstvý analytický mozek, který by příslušné informace utřídil. A kromě toho jde takhle o krk vám a ne mně."

"Říkal jste ale, že vám nezáleží na tom, jestli na nás mimozemšťané zaútočí," poznamenala Dylan, která se stále ještě snažila pochopit jeho motivaci. "Proč tedy vlastně pomáháte tenhle projekt zničit?"

Dumonia nasadil velice vážný tón. "Ty kreatury tam na ostrově jsou největším nebezpečím, které nám kdy hrozilo. Dokonalé organismy, které nás ve všech směrech předčí. Homo excelsus. A všechny stoprocentně programovatelné. Naprosto stoprocentně. Každý člověk je samozřejmě naprogramován tím, čemu říkáme dědičnost a prostředí. Jenže my jsme schopni velkou část tohohle naprogramování překonat a stát se něčím, co vůbec nebylo jeho cílem. To je také důvod, proč žádná totalitní společnost, ať byla její moc jakkoli absolutní, nikdy v celé historii lidstva nedokázala zlikvidovat duch lidské individuality. Tihle - roboti - jsou první věcí, která něčím takovým skutečně hrozí. Nejsou totiž schopni povznést se nad svoje naprogramování. Mám-li se vyjádřit eufemisticky, musím říct, že mám při pomyšlení na ně staženou prdel strachy."

Oba jsme chápavě přikývli. "Co je tedy na programu teď?" zeptal jsem se.

"Tak dobrá. Analyzovali jsme všechny ty vzorky, rozpitvali je a důkladně si s nimi pohráli. Řeknu vám pravdu: doktorka Mertonová se nemýlila. Nemáme sebemenší ponětí, jak něco takového napodobit, jak to sami vyrobit. Vymyká se to našim schopnostem. Což je podle mého názoru jen dobře. Nestojím o to, abychom se tímhletím směrem vydali i my, i když bůh ví, že se o to budou všemožně snažit. To je tedy řekněme ta špatná zpráva. Dobrá zpráva je, že i když to nedokážeme sami vyrobit a nerozumíme kompletně principu, na jakém to funguje, víme, jak s tím zacházet, pokud chápete, jak to myslím."

"Ani v nejmenším," ujistil jsem ho.

"Hmm, nedokážu sice sám vyrobit tužku, vím ale, jak se s ní zachází. I kdybych ještě v životě žádnou tužku neviděl, stejně bych byl schopen přijít na to, co s ní. Myslím tím, jak funguje. V tomhle případě jde o neporovnatelně složitější obdobu téhož principu. Rozumějte, kdyby byl základní program, který zajišťuje jejich poslušnost, uložen v samotné jejich chemické podstatě, neměli bychom šanci. Nebylo by je možno deprogramovat, aniž bychom je rozložili. Naštěstí tomu tak není. Uvnitř každé kvazibuňky skutečně je programovací zařízení; je velice složité a my mu ani trochu nerozumíme. Když však o něm víme, můžeme doplnit další programové informace a spolehnout se na to, že budou tyto informace prostřednictvím Wardenů odeslány a uloženy stejným způsobem, jakým si my tady měníme těla. Vyplývá z toho zajímavá hypotéza, že se při konstrukci těchhle robotů brala v úvahu existence Wardenova organismu a že bez něj třeba ani nefungují, což by mohlo znamenat, že je naši mimozemšťané vyvinuli za konkrétním účelem použití tady na Kerberu a že tedy nejsou jen pouhou obdobou něčeho, čeho se v jejich kultuře běžně užívá."

"No a? K čemu je to všechno dobré?" vyptávala se netrpělivě Dylan.

"Totiž, polovina těch vzorků byla odeslána jinam a druhá polovina zůstala tady; o jejich praktické testování se postarala moje laboratoř. Životně důležitým faktorem byli Wardenové, a těch tady máme, kolik chceme. Ukázalo se, že to je skutečně fascinující úkol. Použití organismu, kterému vůbec nerozumíme, k ovlivnění jiného organismu, který nedokážeme vyrobit ani napodobit. S pomocí počítačů vnějšího světa a mé místní laboratoře se nám ale nakonec podařilo potřebné hodnoty odečíst. Jazyk chemického kódu je velice složitý a vůbec se nepodobá žádnému lidskému jazyku, což je důvod, proč to trvalo tak dlouho, nakonec jsme to ovšem zvládli. Základní poslušnostní programování je naštěstí v každé buňce stejné. V zásadě stejné jsou dokonce úplně všechny buňky, v mozku i v tělesných tkáních; mohou se prostě proměnit v cokoli, co je třeba. Programování je vcelku jednoduché; musí být jednoduché, protože se ho používá jako společného základu pro všechny robotické agenty, odesílané zpět na nejrůznější světy, za nejrůznějšími úkoly a do nejrůznějších podmínek."

"Takže se ho dokážete zbavit?" naléhal jsem na něj.

"To nedokážeme. Dokážeme ale udělat totéž, o čem jsem mluvil tehdy v souvislosti s implantovanými psychopříkazy. Mimozemšťané to zařídili tak, že není možné separovat základní programování, aniž by se buňka poškodila a aktivoval se proces jejího rozkladu. Nezapomínejte ale, že jsou to programovatelné buňky. Musejí být programovatelné. Můžeme tudíž přidat další program, kterým se ty původní instrukce vyruší. Kompletně ho vymažeme, takže nám zůstane ničím nezatížená mysl, uložená v supertěle."

"Něco takového přece muselo napadnout i Mertonovou," podotkl jsem.

"Nepochybně ji to napadlo," přikývl, "nemá ale potřebnou počítačovou kapacitu ani další prostředky, aby získala kompletní odečet všech kódů, natož pak aby rozluštila jazyk, kterého bylo použito. To je dostalo do slepé uličky. Nevěřili byste, kolik jsme právě tomu museli věnovat času.

Laroo měl pravdu: i kdyby byl použil všech svých konexí, nemohl na tak dlouho získat dostatek počítačového času, aniž by k sobě přivábil bezpečnostní službu jako magnetem."

"Takže mu můžeme dát, co si přeje," povzdechla si Dylan. "Co tím ale získáme my?"

"Tak tedy, budeme vám muset poskytnout nějakou absolutní ochranu. Toho lze dosáhnout poměrně jednoduše, pokud jí dáme podobu komplexního psychického příkazu a použijeme k tomu systému bezpečnostní služby. Laroo ho

nedokáže zrušit. Nikdo ho tady nedokáže zrušit - nebo jestli dokáže, už jsme tuhle válku prohráli. Řečeno jinými slovy, nemůžete jim příslušné informace poskytnout, pokud sami nechcete, což bude také jediný okamžik, kdy si jich budete vědomi - a i tehdy budete pouze tušit, co máte dělat, sami to ale nebudete chápat. A musí se to udělat postupně, vždycky jen po jednom robotovi."

"Jenže Laroo dovolil přístup na ostrov jen mně," připomněla mu Dylan. "Neznamená to, že ze mě prostě udělá robota a ty informace získá, kdykoli bude chtít, ať tam nějaký blok je nebo ne?"

"To tedy neznamená, a existuje jednoduchý způsob, jak se o to postarat. Velice jednoduchý. Přidáme jako pojistku ještě jeden blok, podobný těm tuctům, které bezpečnostní služba postupem let implantovala do Qwinova mozku. Na světě neexistuje člověk, který by mučením, chemickými nebo mechanickými prostředky nemohl být donucen, aby prozradil všechno, co ví. Ani jediný. Použijeme proto stejné metody, abychom zajistili, že by taková operace vyšla naprázdno. Přesně to také Laroovi nedovolilo, aby tady z Qwina udělal robota hned na samotném začátku. Nepochybuji o tom, že i on sám má implantované nějaké podobné instrukce. Je to vážně jednoduché a oni to okamžitě pochopí a smíří se s tím, protože mají s instrukcemi tohoto typu zkušenost. V zásadě jde o psychický příkaz, který vymaže ostatní informace v případě, že je použito nějaké donucovací metody, a který lze v případě potřeby aktivovat i vědomě. Neodváží se něco na vás zkoušet. Bude vás potřebovat nenarušené - a může požádat svoje vlastní psychiatry, aby mu existenci těch vymazávacích příkazů potvrdili. Bude vás to chránit - a bude to chránit i nás."

Dylan se na jeho vysvětlení zatvářila poněkud zmateně, já jsem ho však přesně pochopil. "Chce tím říct, že ten příkaz k vymazání informací lze aktivovat nejen vědomě či podvědomě, ale že ho může někdo aktivovat i externě, například nějaký konfederační agent. Něco podobného musel zřejmě tady pan doktor použít i v Laroově případě, aby si zajistil vlastní nerušenou existenci." Dumonia s úsměvem přikývl.

"Stejně ale máte v úmyslu dát mu odpověď na to, co chce vědět!" protestovala Dylan.

Dumonia se nepřestal usmívat.

"Přemýšlej trochu, Dylan," vybídl jsem ji. "Se způsobem našeho uvažování máš už dost dlouhé zkušenosti. Nezapomeň, že ty buňky jsou programovatelné."

Zamyslela se nad Dumoniovými slovy a já jsem už už začínal mít dojem, že jí to budeme muset vysvětlit zcela polopatisticky. Pak jsem náhle spatřil, jak našpulila ústa. "Ach tak... No, propána!"

"Vadí mi jediná věc," ozval jsem se, "že to totiž bude všechno muset zvládnout Dylan sama. Nesnáším, když přijdu o vyvrcholení takhle kolosálního podrazu. Byl to konec konců můj nápad."

"Vždyť víte, že i to by se dalo zařídit," připomněl nám Dumonia tichým hlasem, viděl jsem však, jak se mu oči rozsvítily tím dychtivým zábleskem. "Všechno jsem připravil pro případ, že byste to chtěli zkusit."

Dylan pohlédla nejdřív na něj a pak na mne. "Ne... nejsem si jistá, že o to stojím," sdělila nám. "Mám z toho tak trochu strach."

"Říkal jsem vám, že je to spojené s velkým rizikem," přiznal psychiatr. "A chápu vaši opatrnost. Především byste se mohli oba rozštěpit na dvě osobnosti. To by nebyl žádný velký problém, pokud byste chtěli zůstat spolu navěky, což je poměrně dlouhá doba. Nebo byste mohli splynout v jedinou novou osobnost. Nebo byste mohli zjistit, že v hloubi duše se ani jeden z vás tomu druhému doopravdy nelíbí. To platí zejména pro Qwinovu mysl, protože než přišel sem a nalezl svoji lidskost, byl to velice nepříjemný chlapík."

"Já vím," přikývla Dylan. "Myslím, že právě z toho mám největší strach. Miluju ho takového, jaký je dnes, myslím ale, že ten starý Qwin by se mi nijak zvlášť nezamlouval. Až příliš se podobá Wagantu Laroovi."

Udiveně jsem na ni pohlédl. Že by i ona?

"Je tu ještě jedna možnost," pokračoval Dumonia hlasem naznačujícím, že ho její váhavost poněkud zklamala. Myslím, že doopravdy chtěl vyzkoušet to splynutí nebo co by z toho vzešlo, a to čistě z profesionální zvědavosti nebo snad jen proto, aby se pobavil. "Mohl bych ty psychoinstrukce zmanipulovat tak, aby byla ke kompletní programovací operaci nutná přítomnost vás obou."

Vyčítavě jsem se na něj podíval. "A to je také řešení, které sami doporučují, co? Jako pojistka proti tomu, aby ani jednoho z nás nemohli držet jako rukojmí a nutit tak toho druhého ke spolupráci."

Omluvně si odkašlal, potom pokrčil rameny a unaveně se pousmál. "Copak bych byl dobrý doktor, kdybych vás neupozornil na všechny zajímavé alternativy?"

"V tom případě půjdeme spolu, ať se jim to bude líbit nebo ne," prohlásila rozhodně Dylan. "Tak je to správné." Zaváhala. "Nebude ale tahle operace ukazovat přímo zpátky na vás? Nebude jim jasné, že jste to musel být vy, kdo nám ty informace dal?"

"Pokud to vyjde, bude to jen akademická otázka," prohlásil. "A pokud to nevyjde nebo pokud se něco zvrtne... no, pro ten případ mám připravený rezervní plán. Se mnou si nelamte hlavu, dovedu se o sebe postarat."

"O tom nepochybuji," přikývl jsem suše. "Tak se do toho dejme."

Jak jsem předpovídal, Bogenovi se změna plánu nezamlouvala, dokonce ani trochu.

"A co jsem mohl dělat?" protestoval jsem nevinně. "Vraceli jsme se prostě výtahem dolů z Dumoniovy ordinace, když vtom najednou prásk a oba jsme ztratili vědomí. Když jsme se o půl hodiny později probrali, byli jsme na druhém konci města a oba jsme měli v mysli implantovanou identickou instruktáž včetně těch psychických bloků. Víte přece, že nás vaši muži ztratili."

Z toho také neměl právě radost, nemohl však dělat nic jiného než zlostně se na mě mračit.

"Ale máte to?"

"Jistě, máme to." Už předtím jsem mu vysvětlil okolnosti a podmínky a ochranná opatření jsem mu popsal naprosto jednoznačně.

"Šéfovi se to nebude líbit," zavrčel. "Je toho nějak moc, co by se mohlo zvrtnout. Řeknu vám ale, jak to uděláme.

Přijedete oba dnes odpoledne sem na ostrov. Vezměte si s sebou nějaké věci - možná tady budete muset zůstat dost dlouho."

Přikývl jsem a přerušil jsem spojení.

"Ty si vážně myslíš, že na to Laroo skočí?" vyptávala se ustaraně Dylan. "Vždyť se tím vlastně vydává Konfederaci do rukou."

"Skočí na to," ujišťoval jsem ji, "i když bude hrozně opatrný. Nemá na vybranou, jak nás ujistil náš společný přítel."

"Jen si to představ. Je to nejmocnější člověk na Kerberu, jeden ze čtyř nejmocnějších lidí celého Diamantu a možná jeden z vůbec nejmocnějších žijících lidí - a je k smrti vyděšený."

"Nebo je spíš vyděšený ze smrti," opravil jsem ji. "Pojď se připravit."

Kapitola devatenáctá
Závěrečná hra

Dumonia s pomocí svých psychopočítačů dal během uplynulých let, počínaje dobou, kdy se Wagant Laroo poprvé objevil na Kerberu, dohromady jeho nesmírně impozantní psychologický profil. Stejně jako všichni nejmocnější lidé světa v celé historii se Laroo ze všeho nejvíc bál atentátu nebo dokonce jen náhodné smrti. Na Kerberu byl tento strach ještě znásoben skutečností, že zde existovala reálná možnost věčného života - a to byl ze všeho nejdůležitější faktor. Laroo si ve své současné situaci připadal prakticky všemocný, jenže cítit se jako bůh a zároveň vědět, že jste potenciálně smrtelný, to bylo prostě něco nemyslitelného. Nemohl doufat, že se mu někdy podaří získat lepší řešení problému absolutní bezpečnosti, než bylo robotické tělo. Toto tělo by mu navíc umožnilo opustit Wardenův diamant - a zase se na něj podle libosti vracet -, takže by se z něj nepochybně stal nejmocnější muž, jakého kdy naše vesmír dobývající rasa poznala. Obklopen malou armádou onoho poslušnějšího druhu organických robotů by byl doslova nezranitelný. Osvobozen od všech potřeb a tužeb lidského těla a vyzbrojen myslí, která by dokázala fungovat s rychlostí a neomylností špičkového počítače, by se stal monstrem, jaké lidstvo dosud nikdy nepoznalo.

Byl si toho vědom a právě proto, že si toho byl vědom, jeho psychografy tvrdily, že na tohle riziko musí přistoupit. Věděl navíc, že jeden z vládců Diamantu byl už připraven o život, že to byl vládce, kterého si vážil a ze kterého měl strach - a to byl poslední hřebíček do jeho rakve.

Mimoděk jsem přemýšlel o tom, že v mých rozhodnutích sehrál významnou roli Dumonia. Chodil jsem ho ohledně problémů se Sandou a s Dylan navštěvovat - a on se postaral o to, že budu chodit právě za ním a za nikým jiným - ještě předtím, než jsem se vůbec vložil do projektu Fénix, a pak jsem nepodnikl vůbec nic, dokud nenazrál ten pravý psychologický okamžik - totiž z Laroova hlediska. Teprve potom jsem byl ochoten podstoupit nejvyšší riziko a udělal jsem to prakticky bez váhání a navíc s plnou Dylaninou podporou. Neubránil jsem se spekulaci, kolik různých drobných impulzů a povzbuzení jsem od něj dostal už v době, kdy jsem vůbec nevěděl o jeho existenci.

Teď už na tom ovšem nezáleželo. Veškerá moje snaha teď měla dospět ke svému vyvrcholení - nebo se všechno mělo zhroutit. Nepochyboval jsem o tom, že ať to dopadne jakkoli, Dumoniovi se nic nestane. A měl jsem podezření, že kdybychom doopravdy neuspěli, je už teď někde připravený křižník, který přiletí ke Kerberu, spálí Larooův ostrov na škvarek a nás s ním.

Strávili jsme s Dylan na zámku téměř celý týden, během kterého jsme se většinou dobře bavili, přestože jsme neustále byli pod dohledem ostražitých očí hlídek i kamer. Fascinovaly ji rozlehlé zelené trávníky, které si upřímně řečeno do té doby vůbec nedokázala představit, i muzea s ukradenými uměleckými předměty; ty mi umožnily s potěšením jí vysvětlovat jednak jejich historii, jednak alespoň něco o kultuře, ze které pocházely.

Hned po příjezdu nás zavedli k doktorce Mertonové, která podle očekávání provedla několik testů, aby ověřila naše psychoinstrukce a psychické bloky, a potvrdila jejich pravost. Na rozdíl od své první návštěvy zámku jsem tentokrát neblufoval, což se také potvrdilo.

Aniž bychom doopravdy věděli a chápali, o čem mluvíme, poskytli jsme jí zároveň informace o tom, jaké zařízení bude potřebné pro deprogramovací proces. Mertonová, která tomu všemu určitě rozuměla, si naše sdělení se zájmem vyslechla, ověřila a ujistila nás, že bude všechno v krátké době připraveno.

Konečně však, a to bez jakéhokoli skutečného varování, přistál na trávníku před domem velký dopravní letoun. Stejně jako v předchozím případě z něj vystoupilo pět lidí, tentokrát to však byli lidé úplně jiní. Dylan si je oknem zvědavě prohlížela. Mladý chlapec s mladou dívkou. Rezolutně vyhlížející žena kolem čtyřicítky s krátce zastřiženými šedohnědými vlasy. Malý šlachovitý mužík s velice tmavou pletí. A jako poslední mladý manažerský typ s černou bradkou v kompletním večerním obleku.

"Má pěknou sbírku," prohlásil jsem uznale. "Není mezi nimi nikdo, koho bych minule nebo někdy předtím viděl."

"Mají stejnou chůzi," poznamenala Dylan. "Dokonce i ty ženy chodí přesně jako muži."

"Vím, co máš na mysli. Jsou to dobří herci. Zatraceně dobří herci."

"Jak poznáme, který z nich je skutečný Laroo? Nebo jestli vůbec je mezi nimi?"

"To je jednoduché," ujistil jsem ji. "Pravý bude ten, který zůstane naživu jako poslední."

Přišli pro nás příslušníci Národní policie, odvedli nás do sklepního laboratorního komplexu a okamžitě zase odešli. V laboratoři nás čekalo všech pět nově příchozích spolu s Mertonovou a Bogenem; byla tam rovněž připravena křesla - pět křesel.

"Dokonce si stejným způsobem dávají nohu přes nohu," zašeptala Dylan a já jsem se jen stěží ubránil smíchu.

Zastavili jsme se. Ukázalo se, že mluvčím tentokrát bude podnikatel s bradkou.

"No prosím, prosím. Qwin Zhang. Neměl jsem v úmyslu ještě jednou se s vámi setkat, díky vám je ale tohle setkání nevyhnutelné."

"Postarám se o to, abyste ho nelitoval," sliboval jsem.

"To doufám ve vašem vlastním zájmu," zavrčel nerudně. "Nemám rád lidi, kteří ze sebe dělají nepostradatelné. To byste si měl uvědomit."

Přikývl jsem. "Záleží jen na vás. Můžeme to odpískat a vrátit se všichni domů."

Moji poznámku ignoroval a obrátil se k Dylan. "Rád vás poznávám. Doufám, že je teď všechno k vaší plné spokojenosti."

"Naprosto," odpověděla a v hlase měla opět svou někdejší sebedůvěru. Byl jsem téměř schopen číst její mysl a nesmírně jsem ji v tom okamžiku miloval. Wagant Laroo by při lovu na borka měl plné kalhoty.

"Je vám jasné, že nejprve budeme muset provést jisté, hmm, testy?"

Oba jsme přikývli. "Můžete začít, kdykoli budete chtít," ujistila ho Dylan. "Po pravdě řečeno tomu všemu nerozumíme o nic víc než vy." Postupně je všechny přelétla očima. "Kdo bude první?"

"Nikdo z nás. Alespoň zatím." Kývl na Bogena a velitel bezpečnosti vyšel z laboratoře. Objevili se dva technici a vtlačili dovnitř přístroj, který poměrně přesně odpovídal tomu, co jsme před několika dny popsali Mertonové. Byl to jakýsi hybrid, který byl očividně výsledkem spěšné improvizace, pokud si ale Mertonová myslela, že bude fungovat, prosím, byl jsem ochoten důvěřovat názoru odborníka.

Přístroj se v zásadě podobal třem vysoušečům vlasů, připevněným na dlouhých a silných ohebných stojanech, vyčnívajících ze zadní elektronické konzoly. Přivezli ho dovnitř a s pomocí Mertonové ho připojili k aparatuře, která byla trvalým vybavením laboratoře. Dráty - velkou spoustu drátů - táhnoucí se z horní části konzoly zastrkovali do jednotlivých přístrojů a otáčeli různými spínači. Mertonová celou jejich instalaci překontrolovala a pak přikývla. "Je to hotové."

Prohlížel jsem si ten mechanismus a nemohl jsem se zbavit pocitu, že se chystám usednout do elektrického křesla. Podle Mertonové to byla jen určitá obměna základního psychopřístroje, i když tady chybělo mnoho jeho elektronických a analytických obvodů. Měla v zásadě Dylan a mně umožnit, abychom při potřebném soustředění vysílali impulzy z našich vlastních myslí do mysli třetí. To, co jsme se chystali udělat, mohlo být samozřejmě zabezpečeno i počítačem, jenže v tom případě by nás k ničemu nepotřebovali. Byly přineseny židle a postaveny pod aparaturu, a helmy, nebo oč vlastně šlo, byly nastaveny do polohy těsně nad každou z nich.

"A co teď?" vyptával se netrpělivě Laroo.

"Potřebujeme robota," vysvětloval jsem mu. "Nejdřív nakrmíme robota svými signály a vy pak do něj jakoukoli starou dobrou kerberskou metodou strčíte lidskou mysl."

"Mertonová?" otočil se nedočkavě.

Doktorka, která byla na tento požadavek očividně připravená, přistoupila k jednomu z boxů. Robot, který v ní byl, tentokrát nepřipomínal mrtvolu, ale byl plně připraven a oživen. Přesto měl v obličeji onen dokonale prázdný výraz, jaký by se žádnému člověku nikdy nepodařilo napodobit.

Dylan i já jsme současně překvapeně vyjekli. "Sanda!" vydechla Dylan.

Ne, nebyla to Sanda, byla to však naprosto přesná kopie Sandina současného a Dylanina někdejšího těla.

"Vidím, že jsem toho starého mizeru nepodcenil," zamumlal jsem. "To je ale špinavý trik."

Laroo - a všichni ostatní Laroové s ním - na nás pohlížel se samolibým sebeuspokojením. "Říkal jsem si, že kdyby vás snad napadlo pokusit se o nějaký podraz, možná byste si to rozmysleli v případě někoho, koho znáte a máte rádi," vysvětloval.

"Až se přesvědčíte, že to funguje, zabijete ji!" vyjela na něj Dylan. "Víte přece, že na něčem takovém se nemůžu podílet. A ani nechci."

Jeden z Larooů se zarazil, na okamžik se zamyslel a já jsem měl dojem, že vidím, jak se jeho oči stočily stranou. Nějakou chvíli se nikdo z ostatních nepohnul. Pak jsem si se zájmem povšiml, jak ta mladá dívka naprosto přirozeným pohybem zdvihla ruku a poškrábala se na nose. Podnikatel s bradkou ještě chvíli váhal a pak předstíral, že s pohledem nenucené upřeným na strop zvažuje situaci. "Tak dobrá," řekl konečně. "Z důvodů, které jsou vám jasné, ale provedení testu nesmírně ztěžujete - a já bez předběžného testu pokračovat nebudu."

Pokrčil jsem rameny. "Na mě se nedívejte. Já to nebyl, kdo trval na tom, že se jí všechny ty psychické zábrany musejí ponechat."

"Na zábranách nezáleží. Něco takového bych stejně neudělala," vyštěkla Dylan.

Laroo si povzdechl a znovu se zamyslel. "Chci, abyste nás vy dva nechali chvíli o samotě," přikázal nakonec. "Počkejte prostě venku."

"Mám vás, co?" ušklíbla se posměšně Dylan. Šťouchl jsem do ní, aby ho raději dál neprovokovala. Bez ohledu na svoji paranoiu a na svůj psychologický profil byl Laroo dostatečně psychotický na to, aby celou akci odvolal, kdybychom zašli příliš daleko. Vyšli jsme ven a zůstali jsme stát za dveřmi.

"Přestaň ho provokovat," varoval jsem ji. "Některé věci jsou pro něj ještě důležitější než tohle."

Pouze přikývla a stiskla mi ruku. Nemuseli jsme čekat dlouho; doktorka Mertonová nás po krátké chvilce zavolala znovu dovnitř.

"Dobrá," přikývl Laroo, "budeme postupovat pěkně krok za krokem. Nejdřív ze všeho se pokusíme o vyčištění neutrálního těla. Pak budu chtít, aby ho Mertonová prohlédla a podívala se, co s ním můžeme podniknout a co z něj dokážeme zjistit. Jste ochotní alespoň v tomhle směru se mnou spolupracovat?"

Rozhlédli jsme se kolem sebe a zjistili, že Sanda v robotické podobě byla vrácena do svého boxu. Podíval jsem se na Dylan, která s povzdechem pokrčila rameny. "Máme snad na vybranou? Tak do toho."

Robotické tělo, které se objevilo tentokrát, bylo impozantní. Byla to obrovská bronzová mužská postava s mohutnými pletenci svalů. Pokud někdo z nich vypadal vhodný pro roli supermana, bylo to tohle mužské tělo.

I ono mělo ve tváři tak prázdný výraz, jak si jen dokážete představit, a usednout na židli mu musela pomoci Mertonová se dvěma asistenty.

"Řekl bych, že při dodávce neobsahují zvlášť mnoho základního programování," poznamenal jsem.

"Aktivace, dezaktivace, krok dopředu, krok dozadu, vstát, sednout - to je prakticky všechno," potvrdila nám doktorka Mertonová. "Nic moc dalšího nepotřebují, i když v případě potřeby můžu doplnit pár dalších základních příkazů. Když do nich vkládáte kompletní lidskou mysl, nic zvláštního to nevyžaduje."

Bylo mi jasné, co má na mysli. Posadil jsem se na židli vedle té věci a Dylan se zase posadila vedle mě, když nám Mertonová ukázala, která helma je která.

Tenhle okamžik byl pro mne z mého osobního hlediska největším náporem na nervy, protože jsem věděl, že ze všech lidí, které jsem kdy poznal, má Laroo nejblíž ke ztělesnění absolutního zla, a ani na minutu jsem mu nedůvěřoval.

Helmy byly staženy dolů a cítil jsem, jak mi na hlavu upevňují příchytky a sondy.

"V pořádku," ozvala se Mertonová. "Všechno je připraveno přesně tak, jak jste požadovali. Teď udělejte, co máte udělat."

Uvolnil jsem se, několikrát jsem se zhluboka nadechl, zaslechl jsem, že Dylan dělá totéž, a pak jsem se soustředil na přenos - vlastně jsem ho silou vůle vyvolal.

Pocítil jsem chvilkovou závrať či dezorientaci a bylo po všem. Šlo to tak rychle, že se mi tomu ani nechtělo věřit.

"Už to je," řekl jsem jim. "Dylan?"

"Nejspíš ano. Pokud to totiž byl ten zvláštní pocit v žaludku."

Asistenti otočili spínači, které uvolňovaly helmy se sondami, a opatrně nám je sejmuli z hlavy - všem třem. Oba jsme s Dylan vstali a znovu jsme se zadívali na svého obřího společníka. Vypadal stejně netečně jako předtím.

Laroo pohlédl na Mertonovou. "Máte něco?"

"Hmm, nějaký záznam máme," potvrdila. "Jenže kdo ví, co to bude."

Pak jsem si to náhle uvědomil. Protitah, pomyslel jsem si. Nebo vlastně spíš Larooův gambit. Mertonová byla autorkou takzvaného Mertonová procesu, jehož prostřednictvím jsem se sem dostal - a zároveň i na čtyři další místa. Prostřednictvím procesu, který informace uložené v mozku nepřenášel, ale zaznamenával a duplikoval! Pokud získala klíč k oběma našim myslím, nebude nás už Laroo vůbec potřebovat. Byla to obrovská chyba, které jsem se dopustil. Upřímně jsem doufal, že buď Dumonia nebo bezpečnostní služba ji nepřehlédli.

Objevili se dva asistenti s jakýmsi nesmyslně vyhlížejícím ručním transportním vozíkem. Dívali jsme se, jak obrovi poručili, aby se postavil, naklonili ho dopředu, zručně pod něj vsunuli plošinu vozíku a pak ho opět postavili kolmo, aby ho mohli odvézt; celou dobu zůstal nehybně strnulý. Sledováni našimi pohledy s ním odjeli postranními dveřmi a Mertonová šla za nimi.

"Kam jdou?" zeptal jsem se zvědavě.

"Nejdřív ho napojíme na nějaké analytické zařízení, abychom se přesvědčili, jestli byl přenos úspěšný - nebo pokud byl úspěšný, jestli to vůbec poznáme," vysvětloval Laroo. "Potom - ale ne, vždycky jen jeden krok."

Uplynulo několik minut plných nervozity, než se znovu objevila Mertonová. "Nic z toho, co umím změřit, se ani v nejmenším nezměnilo," oznámila nám. "Pokud jsem schopna to říct, je všechno úplně stejné."

"Tak tedy dobrá," povzdechl si Laroo. "Budeme to muset otestovat naostro. Je Samash připravený?"

Přikývla, přistoupila k nástěnnému vnitřnímu telefonu a někam zavolala. Poznával jsem Bogenův hlas a údiv, který v něm zazněl, když vyslovila Samashovo jméno. Za necelou minutu však byla do laboratoře přivezena bezvědomá postava, která onoho obra ani v nejmenším nepřipomínala. Byl to naopak nejstarší člověk, jakého jsem kdy na Kerberu viděl, i když mu pravděpodobně nebylo víc než kolem pětapadesáti.

"Samash je jeden z techniků, kteří tady na ostrově pracují," informoval nás Laroo. "Je nesmírně loajální a nepříliš inteligentní, ale hodí se nám. A jak vidíte, je už nanejvýš na čase, aby dostal nové tělo."

"To tedy bude tělo," poznamenala Dylan.

"Alespoň bude vypadat tak, jak by měl."

"Je... pod vlivem nějakých drog?"

"Listů kabaše, což je látka, o které taky něco víte, pokud si vzpomínám."

"Ach tak."

Bylo mi jasné, o co jde. Byla to látka, která vedla k nucenému přenosu, pokud ji v bezprostředním okolí měl někdo jiný nebo pokud byl receptivní. Samashe odvezli do druhé místnosti a brzy poté se objevila Mertonová se všemi asistenty. "Dejte mu asi tak hodinku," řekla sebevědomě. "Zavolám vám."

A s těmito slovy jsme byli posláni pryč. Jako předtím jsme dostali najíst, a to velice dobře.

"Pořád ještě jsem z toho všeho nervózní," poznamenala Dylan.

"Chceš být ještě víc?" Řekl jsem jí o svých obavách ohledně doktorky Mertonové.

"No co," povzdechla si. "Udělali jsme, co bylo v našich silách, ne?"

"To uvidíme. Ještě to neskončilo."

Asi tak za hodinu jsme skutečněbyli povoláni zpět a laboratoř jsme nalezli ve zcela nezměněném stavu až na to, že na stole uprostřed místnosti teď ležel obrovský robot, který vypadal, jako by spal. Tělo starého muže jsem nikde neviděl a usoudil jsem, že pro nedostatek zájmu bylo ponecháno smrti.

Přestože robotický gigant spal, nebylo tentokrát sebemenších pochyb o tom, že je v jeho těle něčí osoba. Vypadal normálně a přirozeně; jaksi se zdálo, že dokonce i jeho spící obličej je naplněn jakýmsi nedefinovatelným něčím, co v něm předtím chybělo.

"Probuďte ho," nařídil Laroo.

Doktorka Mertonová a její dva asistenti o krok ustoupili a všude kolem se náhle rozlehl téměř ohlušující rachot, podobný prásknutí činelů. Rychle utichl a Mertonová zvolala: "Samashi! Probuď se!"

Tělo se nepatrně zachvělo a my jsme všichni ustoupili ke zdi a zatajili dech. Dokonce i Laroové vypadali neobvykle napjatě.

Samashovy oči se otevřely a ve tváři se mu objevil nechápavý výraz. Hlubokým basem hlasitě zasténal, zatřásl hlavou, posadil se na pojízdném stole a podíval se kolem sebe. "C-co se stalo?" vypravil ze sebe.

"Podívej se na sebe, Samashi," vyzval ho Laroo. "Podívej, v co ses změnil! Pohleď, co jsem ti dal!"

Samash se podíval a užasle vyjekl, zdálo se však, že si okamžitě uvědomil, k čemu došlo. Seskočil z vozíku, protáhl si údy, usmál se a rozhlédl se kolem s lehkým úsměškem ve tváři. Jeho výraz se mi ani trochu nelíbil.

"Samashi, jsem Wagant Laroo. Aktivační kód AJ360."

Obr na okamžik zaváhal, jako by nechápal, o co jde, a pak se rozesmál.

"Aktivační kód AJ360, Samashi," opakoval už znepokojeně Laroo.

Samash se přestal smát a zatvářil se zlomyslně a popuzeně. Otočil se a ukázal na podnikatele s bradkou prstem. "Nenechám si od tebe poroučet," protáhl posměšně. "Teď už ne. Nenechám si poroučet od nikoho! Nevíš, co se ti podařilo udělat, Laroo! Samozřejmě vím, co znamená aktivační kód AJ360. Jenže pro mě neznamená vůbec nic, pro mě ne. Tentokrát jsi to pěkně zpackal, Laroo." Otočil se, přičemž nás všechny ignoroval, a hlasitě začal promlouvat sám k sobě. "Nemáte ponětí, jaký je to pocit! Jaká je to moc! Jsem jako bůh!" Obrátil se zpět k podnikateli s bradkou. "Větší moc, než jakou kdy poznáš ty, Laroo, ať už jsi doopravdy kterýmkoli z vás. Teď je s tebou konec!" S těmito slovy se vrhl po pěti Larooech.

"Chraňte mě!" zaječela mladá dívka, kterou jsme správně identifikovali, a v jejím hlase zazněla nefalšovaná panika - a k našemu úžasu všichni čtyři ostatní, k nimž se přidala i Mertonová se svými dvěma asistenty, na obra téměř bleskovou rychlostí skočili. V několika sekundách ho drželi nehybně přitisknutého k zemi.

"Ach můj bože!" vydechla Dylan. "Vždyť oni jsou to všechno roboti!"

Dívka - tedy skutečný Laroo - nervózně přistoupila k protější stěně a promluvila do telefonu. "Tady Laroo. Bezpečnost - poklusem!"

A skutečně to bylo poklusem; náhle jsme byli ze všech stran obklopeni příslušníky Národní policie s tasenými zbraněmi, s nimiž vpadl dovnitř i Bogen.

"Ustupte stranou!" zařval Bogen. "Nechte ho vstát!"

Stejně rychle, jako se na něj vrhli, ho teď pustili. Samashovi samotnému pak trvalo pouhý zlomek sekundy, aby jediným plavným pohybem vyskočil na nohy a zaútočil na Bogena a policisty.

Neměl sebemenší šanci. Ačkoli byl rychlý jako blesk, byli oni ještě rychlejší. Vystřelily světelné paprsky, které obrovo tělo celé pokryly. Byla to neuvěřitelná podívaná, protože kterýkoli z těchhle paprsků byl schopen překrojit ocel na dvě poloviny a spálit, roztavit nebo dezintegrovat prakticky každý nám známý materiál - se Samashem však docílily jen toho, že ho zastavily. Vlastně ne, dokonce ho ani doopravdy nezastavily - pouze ho zpomalily natolik, že se sotva plazil. Byl už téměř u nich, policisté však neustoupili a pokračovali ve střelbě - a náhle bylo vidět, že paprsky konečně začínají účinkovat.

Vzduch se náhle naplnil štiplavým zápachem. Samash se zastavil, ve tváři se mu objevil výraz, který víc než cokoli jiného vypadal překvapeně a zmateně, a pak se s oslnivým zábleskem, který nás téměř oslepil, vznítil a roztekl v ohavnou malou kašovitou kaluž. V okamžiku jeho vznětu přestaly všechny zbraně v jediné sekundě pálit, takže ani jeden paprsek se neminul svým cílem - skutečně neuvěřitelná podívaná.

"Všichni," opakovala Dylan. "Dokonce i Mertonová, Bogen a ti poldové. Úplně všichni."

"Kromě ní," poznamenal jsem a ukázal jsem na stále ještě vyděšený obličej mladé dívky. "Tohle je Wagant Laroo pro dnešní den."

Laroo se mezitím alespoň částečně vzpamatoval - nebo vzpamatovala.

"Ano, máte pravdu. Všichni důležití lidé na ostrově jsou roboti," připustil. "V mé skupině bývají za normálních okolností jen dva, tentokrát jsem ale nechtěl riskovat. Sami vidíte proč."

Přikývl jsem. "Stejně to ale bylo riskantní. Málem vás dostal, i když do něj napumpovali tolik ran, že by to roztavilo celý zámek."

Nevózně přikývl. "Příště se budeme muset líp pojistit. Něco takového jsem doopravdy nečekal."

"Vážně ne? A co jste tedy čekal?" zeptala se Dylan jizlivě. "Je vám snad jasné, že nepatříte k právě nejpopulárnějším lidem na Kerberu, a přitom jste tomu starému chudákovi dal najednou obrovskou moc a opravdovou šanci zakroutit vám krkem."

"To by stačilo!" vyštěkl Laroo. "Vypadněte odtud, oba! Vraťte se nahoru a počkejte, až pro vás zase pošlu."

Chceš říct, pokud nás ještě budeš potřebovat, pomyslel jsem si nevrle.

"No, alespoň jsme myslím dokázali, že ten systém funguje," řekl jsem nahlas a po těchto slovech jsme oba odešli, přičemž jsme se pečlivě vyhýbali policistům, Bogenovi i dosud doutnajícím kašovitým zbytkům.

"Jak se jim ho vlastně podařilo zastavit?" podivovala se Dylan později toho večera.

"Myslím, že namířili sbírku různých zbraní na různá místa jeho těla," vysvětloval jsem. "Jeho buňky se snažily kompenzovat vždycky jen jeden druh výboje, takže nakonec čelil příliš mnoha vzájemně si odporujícím podmínkám zároveň a neubránil se jim. Jeden z těch paprsků prošel dovnitř, poškodil něco životně důležitého a aktivoval autodestrukční mechanismus v buněčných jednotkách."

Otřásla se odporem. "Bylo to příšerné."

"Řekl bych, že Samash by se nám taky právě nezamlouval," poznamenal jsem.

"Ale ne, to jsem nemyslela. Ten fakt, že jsou to všechno roboti. Dokonce i ta milá doktorka Mertonová."

"Já vím. Něco takového nenapadlo ani mě, což dokazuje, jak paranoidní doopravdy Laroo je. A přitom jsou tak ohavně skuteční, zatraceně! Bogen, Mertonová - byli to skuteční lidé. Přirození. Pochopitelní. Vypadali, mluvili, chovali se úplně jako normální lidé." Sám jsem se nepatrně otřásl. "Bože můj! Není divu, že proti těmhle věcem nikdo nenašel žádnou protizbraň!"

"Tak co budeme dělat teď?" zeptala se.

Povzdechl jsem si. "Odpočineme si, trochu se prospíme a uvidíme, jestli se ráno ještě probudíme."

Ráno jsme se nejen skutečně probudili, ale navíc nám naservírovali vynikající snídani. To bylo dobré znamení. Když jsme se najedli, oblékli a dali trochu do pořádku, zavolali nás opět dolů do laboratoře. Laroo si nenašel nové tělo a byl dnes sám až na Mertonovou, Bogena a osobu, kterou jsme oba poznali.

"Sando!" zvolala Dylan.

Spatřila nás a usmála se. "Dylan! Qwine! Už mi řekli, že jste tady! Co má tohle všechno znamenat? Od té doby, co jsem šla včera večer v Medlamu spát, se vůbec na nic nepamatuju."

Dylan i já jsme naráz ztuhli, protože nás oba přepadla tatáž myšlenka, a Sanda, která vytušila, že něco není v pořádku, se také zarazila, zatvářila se zkroušeně a trochu nechápavě. "Co se děje?"

Otočil jsem se k Laroovi. "Tak jste to stejně udělal."

Pokrčil rameny. "Byla tady, připravená a po ruce. Rozhodli jsme se, že se přesvědčíme, jestli by proces doktorky Mertonové fungoval i na základě toho, co se nám z vás podařilo vytáhnout."

"Počítám, že to nefungovalo, protože jinak bychom tady nebyli," poznamenal jsem.

Sanda se zatvářila nechápavě. "Qwine? Dylan? Co to má všechno znamenat? O čem to mluvíte?"

"To úplně stačí, Sando," řekl jí unaveně Laroo. "Běž a hlas se u úklidové služby na třetím podlaží."

Sandino chování se náhle změnilo. Zapomněla na nás i na zmatek ve své mysli, obrátila se k Laroovi a uklonila se. "Jak si přejete, můj pane," odpověděla a odešla. Sledovali jsme ji s ohromeným úžasem.

"Na jakém principu to funguje, Laroo?" zeptal jsem se. "Chci říct, co vlastně obsahuje ten program, který rušíme?"

"Vy to nevíte? V zásadě říká, že milujete, obdivujete, zbožňujete a bůhví co ještě toho, kdo uvede váš aktivační kód, a že si nepřejete nic jiného než sloužit přáním tohoto člověka nebo jeho určených zástupců. Je to určitý druh emocionálního pouta, které se ale nedá ničím zlomit. Milují mě nefalšovanou láskou."

"Přece je ale všechny neaktivujete vy osobně!"

"Ne, to samozřejmě ne. Jenže pokud je aktivátorem jeden z mých vlastních robotů, je konečný výsledek stejný. Je to ovšem trochu složité. Potřebujete počítač, aby si pamatoval, kdo koho zbožňuje."

"No prosím, počítám, že alespoň pokud jde o pořizování záznamů, váš proces nefunguje," prohlásil jsem s úlevou a pak jsem se otočil k Dylan. "Nedělej si o Sandu starosti. Pořád ještě je celá a nenarušena. Prostě je konečně zamilovaná do někoho jiného."

"Dělali jsme, co jsme mohli," povzdechl si Laroo. "Mertonová mě ujišťuje, že ten jazyk je pro ni pořád nesrozumitelná hatmatilka. Neexistuje jediný důvod, proč by se neměl zaznamenat a fungovat - ale prostě to nejde. Vyzkoušeli jsme to nejen na Sandě, ale na třech dalších a měnili jsme přitom různé faktory. Ani u jednoho se to neosvědčilo. Musím s lítostí přiznat, že se bez vás neobejdu."

Už jsem tedy zase na tahu já, pomyslel jsem si. Díky, doktore Dumonio, nebo kdo jste se o to postaral.

"Takže už jste připraven vyzkoušet to na sobě?" zeptala se Dylan Larooa.

Souhlasně přikývl. "Budu ale potřebovat asi tak půl hodiny, abych se připravil. Chci vás ovšem varovat - vás oba. Pokud se o cokoli pokusíte, pokud bude něco v nepořádku s mým programem, i kdyby k tomu došlo úplně náhodně - prostě cokoli - nepřežijete to ani o minutu. Moji roboti vás pěkně pomalu roztrhají na kusy."

"Žádné podrazy nebudou," ujistil jsem ho. "Nezapomínejte, že i my tady máme hodně v sázce. Jsme jediní dva lidé, kteří nemohou být proměněni v tyhle roboty - a v takové situaci vás potřebujeme, abyste nám poskytl nová těla, až přijde čas. Je to spravedlivý obchod."

"To tedy doufám." Bylo to proneseno hlasem malé dívky, zaznívalo v tom ale tentýž výhružný tón.

Napjatě jsme čekali na přípravy.

K našemu překvapení bylo tělo, které si Laroo vybral, jen těžko popsatelné. Průměrné prakticky ve všech směrech - prostě mužské tělo odpovídající standardu civilizovaných světů, ničím výjimečné, na jaké by se mezi jinými lidmi nikdo nepodíval dvakrát.

"Dává to ovšem smysl," řekl jsem Dylan. "Přitahovat k sobě pozornost je to poslední, o co stojí."

"Není to nejhorší," zhodnotila to kriticky Dylan. "Vlastně se ti trochu podobá."

"Tak to ti mockrát děkuju."

Netrvalo dlouho a Bogen se dvěma zřízenci přivezli dovnitř dívčí tělo a přejeli s ním do zadní místnosti. Nemarnili jsme čas, okamžitě jsme vybranému tělu na té aparatuře s helmami předali potřebné informace a dívali jsme se, jak je na tomtéž ručním vozíku odvážejí pryč.

Čekání jsem strávil tím, že jsem se porozhlédl po laboratoři, položil jsem Mertonové několik nicotných a zbytečných otázek a snažil jsem se načerpat co nejvíc dojmů. Něco mi dělalo starosti. Laroo se podvolil příliš rychle, a to i v oněch stresových podmínkách, v nichž se nacházel. Zejména po včerejším večeru. Něco se mi na tom prostě nezdálo, chvíli mi ale trvalo, než jsem objevil, co to je. "Další trik," pošeptal jsem Dylan. "Nenech se splést."

Zamračila se a šeptem mi odpověděla tak tiše, že jsem jí sotva rozuměl: "Jak to víš?"

"Tamhle nahoře byly včera kamery, to vím jistě. Teď jsou tam laserové kanóny."

"Víš jistě, že včera tam nebyly?"

"Naprosto. Kdyby tam byly, použili by jich proti tomu svalnatému drahouškovi. Na konzolách těch kamer se můžou

zaměřit na cokoli v téhle laboratoři."

"To znamená, že v noci přešel do jiného těla."

"Přesně tak. Je to mazaný hajzl, ale zachovej klid. Máme ho." Jeho tah. Žádný protitah.

Trvalo to něco přes hodinu, než se s tělem vrátili a zopakovali celou proceduru probouzení. Alespoň jsme si tentokrát zakryli uši rukama, když se ozvalo to třísknutí činelů. Muž na stole prošel prakticky stejnou škálou pocitů jako předchozího dne Samash, a když seskočil na podlahu, nevěřícím pohledem se rozhlédl kolem sebe. "Zatraceně!" vydechl.

Mertonová k němu přistoupila. "Aktivační kód AJ360," řekla mu do očí.

Muž na okamžik zaváhal, potom se usmál a zavrtěl hlavou. "Kdepak. Když to řeknete, vyvolá to takové drobné zašimrání, jako by se něco, co je uvnitř mě, chtělo dostat ven, je to ale doopravdy potlačené." Povzdechl si. "Už je mi jasné, jak se musel Samash cítit. Jako bůh!" Obrátil se zpět k Mertonové. "Nemáte ponětí, jaké to je - ale ne, vy samozřejmě máte. Zapomněl jsem. Je to... neuvěřitelné!" Otočil se k nám.

"Tak dobrá," prohlásil, "funguje to. Doopravdy to funguje! Neumíte si představit tu sílu, kterou v sobě cítím. Skoro mi dělá potíže zpomalit na vaši rychlost, abych s vámi vůbec mohl komunikovat. Každá buňka mého těla je živá! Živá a schopná vnímat! Schopná vnímat - a poslušná! Síla v každé z nich je fenomenální! Dokonce ani já jsem do nynějška neměl představu, jak jsou tahle těla silná a všestranná. A necítím žádnou bolest! Každé lidské tělo trpí od okamžiku svého narození nepřetržitě různými bolestmi. Žijeme v bolesti. A tahle náhlá svoboda - ten pocit totální imunity vůči bolesti - je to skoro děsivé!"

"Stejně by mě ale zajímalo - totiž jestli jsou ti mimozemšťané tak chytří, jak to, že dovolili, aby jim utekla takováhle skulina v jejich plánech?" zeptal jsem se. Byla to zcela vážně míněná otázka, se kterou jsem si doopravdy lámal hlavu.

Pokrčil rameny. "Nemám ponětí. Taky mi to dělalo starosti - teď už ale ne. Nic," dodal výhružným tónem, "už mi nikdy nebude dělat starosti. Nic a nikdo." Podíval se zpět na nás. "A teď mi něco řekněte. Dejte mi jeden jediný důvod, proč bych měl kohokoli z vás nechat třeba jen ještě minutu naživu."

Dylan ke mně tázavě zvedla oči, jako by se chtěla zeptat, jestli jsem si jistý, že to není Laroo.

"Věř mi," zašeptal jsem tiše a pak jsem se otočil zpět k Laroovi - k falešnému Laroovi, jak jsem byl přesvědčen. "Jako svoji pojistku," prohlásil jsem nahlas a doufal jsem, že jeho dokonalé smysly si její pohled a moji poznámku mylně vyloží jako pouhé uklidňující ubezpečení a nic zlověstnějšího. "Vzpomeňte si na Samashe. A na toho robota, kterého odhalili na velitelství vojenských systémů. Že je těžké vás zabít? To jistě. Že jste dokonalejší než my? Ano. Ale že byste byl nesmrtelný? To ne. A nejen to, myslím, že dokonce vím nebo alespoň dokážu uhodnout, čím se mimozemšťané zabezpečili."

Mertonová i ‚Laroo' se zatvářili překvapeně. "Tak dál," vybídl mě Laroo.

"Tahle... tahle robotická těla. Budou se opotřebovávat. Musejí se opotřebovávat, ať jsou jakkoli dokonalá. Co zabrání tomu, aby nějaká část toho programu, kterého jsme se neodvážili dotknout, například ten autonomní systém, najednou v určitou předem stanovenou dobu přestal fungovat?"

Pohlédl znepokojeně na Mertonovou. "Je to možné?"

Přikývla. "Ale není to neřešitelné. Nezapomínejte, že mám uložený váš záznam i záznamy ostatních klíčově důležitých lidí. Pokud je budeme pravidelně aktualizovat, jako se to dělá v konfederační zpravodajské službě, můžete umřít, kolikrát chcete - a stejně budete žít dál."

Tohle vysvětlení ho uspokojilo a byl jsem s ním spokojený i já. "Chtěl bych vás ovšem upozornit, že pokud nebudete mít po ruce někoho, kdo by vymazal naprogramování dalšího robota, budete se zase muset vrátit do lidského těla."

"To nikdy!" vyštěkl. "Jakmile se jednou člověk ocitne v jednom z těchhle těl, už se nikdy nemůže vrátit. Ani na okamžik!" V tom si uvědomil důsledky svých slov. "No ano, dobře. Máte pravdu. Zůstanete ale tady na ostrově jako mí věční hosté. Navěky, od jednoho těla k druhému. Říkáte, že si chcete ponechat svoje děti a že je chcete sami vychovávat. No prosím, tak to dělejte tady, uprostřed toho největšího pohodlí."

"Chcete říct ve fešáckém kriminálu," odsekla Dylan.

Pokrčil rameny. "Říkejte tomu, jak chcete. Budete tady ale jako v bavlnce a mříže budou ze zlata. Nebude vám tu nic scházet. Je to pro vás to nejlepší řešení, které vám můžu nabídnout. Vy i já dobře víme, že se Konfederace brzy dozví, že jste s nimi sehráli falešnou hru. Budou vás chtít za každou cenu dostat a vymazat ty informace, což by pravděpodobně snadno dokázali nějakým jednoduchým slovním aktivačním povelem - takže vám nemůžu povolit kontakt s nikým jiným než se svými vlastními lidmi."

"A co když zlikvidují celý ostrov?" zeptala se kousavě Dylan.

"To neudělají," odpověděl sebevědomě. "Alespoň dokud si nebudou jistí. A my pro ně připravíme pár mrtvol, které si budou moci prohlédnout, a nějakou doopravdy přesvědčivou historku, nemluvě o tom, že zcela určitě rozpustíme projekt Fénix. Všechno bude zase normální jako dřív. Samozřejmě budou myslet, že něco nevyšlo - bude to ale věrohodné. Věřte mi."

S povzdechem jsem pokrčil rameny. "Máme na vybranou?"

"To nemáte," ujistil mě samolibě. Právě v tom okamžiku jsem si uvědomil, že stojí uprostřed místnosti úplně sám. Laserové kanóny na něj zahájily palbu a po neuvěřitelně dlouhé době se i on roztavil na kaši. Podíval jsem se na hnědavou skvrnu, která tu zbyla po Samashovi a která zůstala, přestože se ji všemožně snažili vyčistit. Můj tah - úspěšný. A šach.

Dylan se prudce nadechla a zašeptala: "Měls pravdu!" Pak zaváhala. "Jak poznáme toho pravého?"

"Nepoznáme ho," odpověděl jsem. "Prostě mi věř."

Byli jsme svědky tří dalších představení, z nichž každé bylo stejně věrohodné nebo ještě věrohodnější než první.

Pokaždé byl příslušný robot bez varování roztaven. Bylo by mě zajímalo, jestli by vystupovali stejně sebejistě, kdyby jim Laroo prozradil, jaký byl osud jejich předchůdců.

Se čtvrtým robotem, který měl stejně jako všichni ostatní standardní postavu civilizovaných světů a byl stejně nenápadný, to však dopadlo jinak. Když skončila ona nekonečná konverzace a jeho prvotní úžas, usmál se a povzdechl si. "Tak dobrá, to by stačilo. Už dost těch hrátek, přesvědčili jste mě." Otočil se, pokynul nám a my jsme ho nervózně následovali; vyhýbali jsme se přitom kalužím a podezíravě jsme pošilhávali po kanónech. Tentokrát jsme však všichni vyšli z laboratoře.

Čekal na nás Bogen, který ho uvítal úklonou. "Proběhlo všechno v pořádku, můj pane?"

"Dokonale. Přestože se mi tomu ani nechce věřit, vypadá to, jako by tady naši přátelé skutečně splnili svůj slib. Dobře se o ně postarej, Bogene. Dej jim všechno, co budou chtít - kromě spojení s vnějším světem. Rozumíš?"

"Jak si přejete, můj pane," odpověděl uctivě.

Všichni jsme se společně vydali chodbou a já jsem si začal prozpěvovat, tiše a nenápadně, popěvek, kterému jsem nerozuměl a který jsem nikdy dřív neslyšel, jehož funkci jsem však znal velmi dobře.

Je smažno, lepě švihlí tlové se batoumají v dálnici, chrudošivt jsou borolové, na mamné krsy žárnící..."

Laroo se zarazil, otočil se a zvědavě na mne pohlédl. "Co to je?"

"Jen taková hloupá písnička z mého dětství," vysvětloval jsem. "Nezapomínejte, že posledních pár týdnů jsme prožili v zatraceném stresu, a teď to z nás všechno spadlo."

Udiveně zavrtěl hlavou. "Hmm. To je ale pitomost."

"Ještě se uvidíme, že?" zeptala se nevinně Dylan.

"Ale ano, jistě že se uvidíme. Nemám v úmyslu hned teď někam odjet."

"Co takhle ode dneška za měsíc?" navrhl jsem úslužně. "Alespoň bychom si pak mohli pohovořit o tom, jak se nám tady líbí."

"No jistě, samozřejmě. Ode dneška za měsíc." A po těchto jeho slovech jsme vyjeli nahoru do podlaží, kde byly naše pokoje, zatímco Laroo s Bogenem odešli jinam.

Když jsme se konečně zbavili neustálého dozoru strážných, vyšli jsme ven na trávník a posadili se uprostřed něj; vyhřívali jsme se v teplých slunečních paprscích, svlékli se a lehli jsme si vedle sebe. Chvíli jsme mlčeli, až nakonec promluvila Dylan. "Skutečně jsme se právě zmocnili kontroly nad vládcem Kerberu?" zeptala se užasle.

"Nejsem si jistý. Určitě se to ale dozvíme za měsíc," odpověděl jsem. "Jestli se živý a zdravý dostane z tohohle ostrova, je to ten pravý. A jestli ne, budeme to prostě opakovat znovu a znovu, dokud se nám to nepodaří. Myslím ale, že to byl ten pravý."

"Za měsíc," zasmála se. "Tak to máme celý měsíc. Jenom my dva, tady, kde se postarají o každé naše přání. To bude úleva. A pak..."

"Pak bude všechno naše, drahoušku. Celý Kerberos bude náš. Starý dobrý doktor Dumonia."

Zatvářila se překvapeně. "Kdo?"

"Doktor Du... proč jsem si proboha vzpomněl právě na něj?"

"To nevím," pokrčila rameny. "Teď už rozhodně psychiatra potřebovat nebudeme. Snad jen k tomu, aby ti z hlavy odstranil ten implantovaný příkaz podávat hlášení."

"Jistě, předpokládám ale, že o to by se právě tak mohla postarat doktorka Mertonová. Doufám, že to bude umět."

Otočila se ke mně. "Víš, proč tě miluju? Dokázals to všechno úplně sám. Bez jakékoli pomoci zvenčí! Jsi prostě neuvěřitelný!"

"No, Konfederace přece musela můj plán schválit."

"Pchá! Věděls od začátku, že ho schválí. Všechny ty tvoje ujeté, šílené a nesmyslné machinace se do jedné osvědčily. Jen něco málo přes rok jsi potřeboval, aby ses z vyhnance stal skutečným vládcem Diamantu."

"A nezapomínej, že ty jsi vládkyní Diamantu."

Chvíli lenivě ležela a pak se zeptala: "Zajímalo by mě, jestli by někoho šokovalo, kdybychom se tady venku pomilovali?"

"Nejspíš jen roboty," ujistil jsem ji, "a to víme, co jsou zač."

Rozesmála se. "Vážně šokující. Poslyš ale - pamatuješ, jak nám navrhovali, abychom navzájem vstoupili do svých myslí? Kdo s tím návrhem vlastně přišel?"

Zavrtěl jsem hlavou. "To už je moc dávno, nepamatuji si. Stejně to není důležité. Proč sis ale vzpomněla právě na tohle?"

"Nebylo to potřeba," zasmála se. "Jsem teď tak jako tak součástí tebe. A myslím, že ty zase mne. Já tě aspoň mám plnou hlavu."

KONEC HLÁŠENÍ. PŘEDÁVÁM K VYHODNOCENÍ. KONEC VYSÍLÁNÍ KONEC KONEC.

Epilog

Pozorovatel se zaklonil v křesle, stáhl si helmu a povzdechl si. Vypadal unaveně, vyčerpaně a dokonce i trochu předčasně zestárle a věděl to.

"Stále ještě jste znepokojen," poznamenal počítač. "Nechápu, co vás tak vyvedlo z míry. Bylo to báječné vítězství a pro nás možná dokonce klíčové. Od nynějška budeme mít vlastního špeha přímo mezi čtyřmi vládci."

Muž nespěchal s odpovědí. Počítač mu lezl na nervy a to byla další věc, kterou si nedokázal zcela vysvětlit. Počítače byly agentům šity na míru a on se ve všech dosavadních případech se strojem vždy do jisté míry ztotožňoval.

Byli jako dva ptáci stejného peří. Chladní, bezcitní a logičtí, tvořili dokonalý analytický pracovní tým. Přemýšlel o tom, jestli mu leze na nervy doopravdy počítač nebo jestli je pravda taková, že stroj je odrazem jeho předchozí osobnosti a představy o sobě samotném, a že se teď nedokáže podívat do zrcadla, které mu nastavuje. Nebyl si tím jistý, v duchu se ale na okamžik zamyslel nad slovem předchozí. Zvláštní slovo. Proč ho asi použil? Že by se snad tolik změnil?

Nezměnil jsem se! ujišťoval se v duchu a udeřil zaťatou pěstí do opěrky křesla. To oni se změnili, ne já!

Jenže oni jsou ty, obviňovala ho jeho mysl.

V čem se vůbec jejich poslání tak strašně lišilo od jiných? Samozřejmě, zdejší planety byly mnohem exotičtější než většina těch plastikových a ocelových světů, na jaké byl zvyklý, nelišily se však zase až tolik jako některé jiné planety v hraničních oblastech. A ty ho nikdy předtím nezměnily. Co ho tedy změnilo - tam dole?

Možná za to mohla skutečnost, že si - totiž jeho dvojníci - uvědomovali, že jsou tam dole doživotně. Že se už nikdy nebudou hlásit zpátky na velitelství, nepodají hlášení a nepůjdou si odpočinout před další misí. Že se už nikdy nevrátí ke svému pohodlnému životu a k tomu nejlepšímu, co jim Konfederace může nabídnout. Poslední mise. Žádné další povinnosti vůči Konfederaci, žádná práce pro nikoho jiného kromě nich samotných.

Celý svůj život byl veden k tomu, aby o věcech uvažoval z kolektivního hlediska. Z hlediska největšího prospěchu pro největší počet lidí. Z hlediska ochrany civilizovaných světů před vnitřními silami, které je ohrožují. Učili ho, že může-li něčím prospět lidstvu jako takovému, nezáleží prakticky na tom, bude-li muset zemřít pár jedinců, vinných nebo nevinných, či dokonce celá planeta. Prospět. Ochránit. Spasit.

Skutečně tomu ještě věří? ptal se sám sebe.

Plastikové světy. Znamenalo to snad, že se na nich rodí plastikoví lidé? Měl snad Dumonia pravdu? Byla ta mimozemská hrozba ještě nebezpečnější právě kvůli tomu, v co jsme se sami změnili?

Civilizované světy byly přece šťastné. Neexistovala na nich chudoba, bylo na nich jen málo nemocí, neznaly hlad ani žádné jiné formy lidského utrpení, kterými bylo lidstvo po celé věky sužováno. Dokonce ani na hranici, která se těšila obrovské technologické podpoře, nebyl život tak ubohý či nebezpečný, jak tomu bývalo na hranicích v minulosti. Byl v téhle kultuře vychován, a když ji porovnal s jejími dějinami, věřil v ni. Byla lepší než všechno ostatní, čeho kdy dřív lidstvo dosáhlo. A v tom byla ta potíž, ta základní hádanka, se kterou si nevěděl rady. Nebyla špatná ani zlá. Byla to dobrá společnost, celkem vzato plná šťastných, zdravých a psychicky vyvážených lidí.

Tohle pomyšlení mu nepatrně zlepšilo náladu. Dumonia se mýlil i v tom, když se domníval, že v takovém systému vyhasínají jiskry lidské velikosti. Tyto jiskry nevyhasly - pouze tiše doutnaly a čekaly, až jich bude třeba. Wardenův diamant toho byl důkazem.

V tomto tichém čekání spočívala síla a naděje lidstva. Spočívala ve skutečnosti, že pro případ krize tu byla dostatečná rezerva k tomu, aby se lidstvo přizpůsobilo, změnilo, postavilo se čelem novým problémům. Doutnající, ale ne vyhaslá.

I tahle myšlenka mu trochu zlepšila náladu, i když ne docela. To všechno bylo moc hezké z kolektivního hlediska, ale ne z hlediska individuálního. Ne z hlediska konkrétního jedince v pěti různých tělech.

Už podruhé sledoval sám sebe, jak si počíná v nebezpečné situaci. Už dvakrát byl svědkem toho, jak se změnil, a to v jistých směrech radikálně, jak se vzdal své představy o sobě samém, své oddanosti svěřeným povinnostem a ideálům - dokonce i ideálů samotných. V obou případech se jednou provždy zpronevěřil normám svého osobního chování, svému pohledu na sebe jako na pilíř stability, jako na absolutního samotáře, který druhých využívá, ale nepotřebuje je. Tyhle charakterové rysy v něm také tiše doutnaly a vystoupily na povrch, když... ano, když mu přeřízli obojek. Obojek, který ho poutal ke Konfederaci, k její autoritě, k jejím principům a ideálům. Byl na tom obojku přivázaný dobrovolně a nepřeřízl ho sám o vlastní vůli, to však nic neměnilo na faktu jeho existence.

Nejvíc ze všeho ho vyváděla z míry skutečnost, že on sám na tom obojku stále ještě přivázaný je. Samotné pomyšlení na to bylo děsivé, příčilo se všemu, k čemu se kdy hlásil a v co věřil, byla to však pravda, se kterou se musel vyrovnat. Ti muži tam dole - ti se domnívali, že se ocitli v pasti, a jeho považovali za svobodného člověka. Mýlili se. A stejně jako oni záviděli jemu, také on záviděl jim.

Stále však existovala jejich mise, jejich problém. Mise, v jejímž plnění pokračovali dokonce i oni. To bylo alespoň něco, čemu se mohl věnovat.

"Vyhodnocení?"

"Korelační podobnost s Lilith je přímo fascinující," informoval ho počítač. "Jsou tu určité naprosto iracionální společné prvky."

Přikývl. "Všiml jsem si."

"Budeme samozřejmě někoho muset vyslat k Momrathu, to už za nás ale možná někdo udělal na základě třídění přicházejících dat. Budeme také muset zvýšit počet hlídek v celém Wardenově systému, protože tady někde nepochybně existují kontaktní místa mezi mimozemšťany a lidmi."

"Měli bychom také bedlivěji sledovat rekreační střediska na civilizovaných světech," poznamenal muž. "Jsou to určitě klíčové oblasti, ze kterých organizují únosy cílových osob. Oběti odtamtud musejí zmizet přinejmenším na týden nebo na deset dní."

"To lze ovšem zajistit jen do jisté míry," upozornil ho počítač. "Pomohlo by, kdybychom věděli, kdo ty cíle vybírá. Jejich hlavní plán a jeho schémata mi až dosud unikají, zejména proto, že nemáme dostatek identifikovaných robotických agentů, abychom mohli provést korelaci jejich pozic. Zdá se však zřejmé, že mimozemšťané postupují velice rafinovaně."

"To jsme věděli od samého začátku. Kdo by si byl sakra dokázal představit, že si nepřátelská armáda mimozemšťanů najme přední kriminální živly, aby za ni plnily všechny úkoly předsunutých jednotek?"

"Obávám se, že jsou to víc než jen úkoly předsunutých jednotek. Co kdybychom postulovali jednu nebo dvě

podmínky, které vzhledem k daným faktům vypadají logicky, i když nesmíme zapomínat, že máme co do činění s mimozemskou psychologií, která se vyvinula neznámou evoluční cestou, takže se naší logikou nemusí nutně řídit?"

"Pokračuj."

"Předpokládejme, že jsou buď v početní menšině proti našim vlastním silám, nebo že nejsou ochotni podstoupit ztráty, k nimž by pravděpodobně vedl přímý útok."

"To by mohl být nesprávný předpoklad," argumentoval muž. "Konec konců, když dokážou vyrábět takovéhle superroboty, mohli by se jimi v bojových akcích nechat kompletně zastoupit."

"Možná. Spíš se ale přikláním k názoru, že proces nezbytný ke zdokonalení těchto nástrojů je příliš zdlouhavý, složitý, pracný a nákladný, než aby se mohl uplatnit v takové masové produkci. Předkládám naopak hypotézu, že jejich plán je kompletně založen na nepřímých metodách. Až příliš jsme se soustředili na alternativu přímé vojenské akce."

"Cože? Jak to myslíš?"

"Předpokládejme, že jejich plánem je zaútočit proti nám zevnitř. Oslabit a rozložit klíčově důležité služby, klíčově důležitá zařízení, opěrný pilíř našeho ekonomického a sociálního systému. Pečlivě vybraný a umístěný organický robot by dokázal v dlouhodobé perspektivě napáchat víc škod než jakýkoli přímý útok planetárních zabijáků. Stačí, abych se podíval na vaši vlastní psychologickou reakci na Wardenův diamant, a vidím, jak snadno a nenápadně je možno nás přimět ke změně stran. Lidská rasa a její kultura má takový charakter, že by raději zničila sama sebe, než aby se nechala porazit nepřítelem zvenčí. Paralely tohoto myšlení najdeme mezi prvními nezávislými planetami a dokonce ještě dřív, v éře jednotlivých národů na jedné planetě. Často jsme byli velice, velice blízko sebezničení, jen abychom se vyhnuli bezpodmínečné kapitulaci. To znamená, že ten, kdo by zaútočil přímo, by nic nezískal."

"Takže si myslíš, že cesta, kterou čtyři vládci zvolili, byla něčím víc než jen chytrým oportunistickým východiskem z nouze? Hmmm... Laroo naznačoval, že původním duchovním otcem tohohle plánu byl Kreegan, a není pochyb o tom, že Kreegan měl velký sklon ke špinavým a podvratným intrikám." Zaklonil se a opřel se. "Tak aby bylo jasno. Tvrdíš, že mimozemšťané vůbec nemají v úmyslu zaútočit proti nám přímo. Že válka, pro kterou se rozhodli, je právě ta válka, kterou už proti nám vedou. Že jejich cílem je vnitřní rozklad a kolaps, kterého chtějí dosáhnout využitím našich slabin místo dobyvačného boje."

"Je to nejlogičtější vysvětlení."

Muž přikývl. "A je to ta nejméně nákladná ze všech alternativ. Žádný z jejich lidí se neukáže a nevystaví nebezpečí. Špinavou práci obstará Diamant a jeho prostřednictvím roboti. Dokonce se jim vrátí vynaložené náklady. Pokud máš tedy pravdu - jaká je analýza?"

"Pokud čtyři vládci režírují vývoj událostí tímto způsobem a pokud budou volit správný a odpovídající postup, budou mít úspěch. Nepřijde to rychle. Možná dokonce nepoznáme a neuvědomíme si rozsah jejich úspěchu, dokud nebude pozdě. A s příslibem těch robotických těl a možnosti útěku by to mohlo skončit nejen únosy klíčově důležitých lidí a jejich nahrazováním dvojníky, ale mobilizací nejlepších zločineckých mozků posledních sedmdesáti let v takových tělech a jejich vysláním proti už tak oslabené a agenty prolezlé Konfederaci."

Tahle perspektiva ho děsila. "Počkej chvíli. K tomu lze použít pouze kerberských zločinců. Zločinci na ostatních třech světech mají jiné varianty Wardenova organismu, které nebudou ochotné umožnit kerberskou výměnu mysli."

"Zapomněl jste snad na Mertonův proces?"

Zahvízdal a zavrtěl hlavou. "To znamená, že naší jedinou nadějí je ty mimozemšťany najít a přinutit je k otevřené konfrontaci. A přitom nemáme žádnou záruku, že se někteří z nich skutečně někde v blízkosti Wardenova systému vyskytují. Je možné, že o všechno se starají roboti a třetí strany, najaté čtyřmi vládci."

"Třeba nám jeden ze zbývajících dvou agentů poskytne jasnou informaci," nadhodil optimisticky počítač. "A pokud ne, třeba bude mít některá z našich hlídek ve Wardenově systému štěstí."

"Koreluj a odešli všechno, co máme," nařídil muž. "Nezbývá nám než čekat."

"Provedu."

Muž se vrátil do obytné kabiny modulu na velké hlídkové lodi, nalil si skleničku a posadil se na postel. Všechny hypotézy, se kterými přišel jeho počítač, ho znepokojovaly, stále se však nedokázal přinutit k tomu, aby se delší dobu soustředil na komplexnější problém a plán.

Cal Tremon... Qwin Zhang... Ti... Dylan Kohlová...

Jako nějaká melodie, která vám uvízne v mysli, takže ji slyšíte znovu a znovu, ať chcete nebo nechcete.

Mám tě plnou hlavu.

??

??

??

??

- 1 -